

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CESARET SERİSİ - I I

YAĞMUR BULUT'U UNUTURSA

*Asıl cesaret seçtiklerin değil,
vazgeçtiklerindir.*

MÜJDE AKLANOĞLU

3.BASKI

ANA
YURT

Roman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YAĞMUR BULUT'U UNUTURSA

SÜ OLUP AKAN ÖMRE İNAT VAR AŞK!

Bir insan başkasından kaçardı, aşktan kaçardı ama ölümden kaçacak
ne yer vardı, ne de zaman...

Yağmur heybesine yalnızlık koyup çıktığı yolculukta, hiç hesapta yokken
yanına katılan gölgeye alışmaya başlamıştı. Oysa umuda kapanmış yüreğine
cemre düşmesine, aşka mühür yemeye geç kalmıştı. Peki ya Bulut Dağı,
gölge misali karıştığı ömründe kendine yer edinmeye niyetliyse,
o zaman çaresiz kadın gururunu toparlayıp varlığının korunaklı
yapısından kaçacak mıydı?

Tam da Yağmur gerçeklerle yıkanmış bir kadere razı olmaya karar verirken,
hakkı yoktu zamansız hayallerin girdabına sürüklemeye umutlarını...

Kıyamet tarifesinde asılı kalmışken takvim yaprağı,
hayal kurmamalıydı gelecek üzerine. Ölümün can gezerken kıyılarında,
düşmek istemiyordu yalın ayak özgürce gezdiği toprak gözlerine...

Şimdi yokluğuna yakalandığı her anın üşüyen sızısı düşüyordu
kirpiklerindeki ıslaklığa...

Oysa kolay mıydı dolu dolu yaşamayı hayal ettiği hayattan kaçmak,
hele de firadayken acemi yüreği böyle...

22 t

ANA
YURT

Müjde Aklanoğlu
Yağmur Bulut'u Unutursa - Cesaret Serisi II

ISBN: 978-605-68472-9-5
Sertifika No: 33824

İmtiyaz Sahibi: Hüseyin Emre Anayurtlu
Yayın Koordinatörü: Ersin Cengiz
Editör: Kamuran Akdemir
Son Okuma: Behiye Esmer
Kapak: Merve Kürşat Kayalı
Mizanpaj: Serkan İlhan

Bu eserin Türkçe Yayın hakları Anayurt Yayıncılık San. ve Ltd. Şti'ye ve Hasrem Yayınlarına aittir. Anayurt Yayınları'ndan izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiç bir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı-Cilt: Melisa Matbaası
Çifte Havuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 674 97 23
Sertifika No: 12088

ANAYURT YAYINLARI
Ömerağa Mahallesi Abdurrahman Yüksel Caddesi
No: 9/1 28 İzmit / Kocaeli
Tel: (0 262) 324 89 34 Fax: (0 262) 324 89 34
www.anayurtyayinlari.com.tr

Cesaret Serisi- II

YAĞMUR BULUT'U UNUTURSA

Müjde Akıanoğlu

Müjde Aklanoğlu, 1986 İstanbul doğumlu olan yazar İTÜ Tekstil Teknolojileri ve Tasarım Fakültesi, Moda Tasarımı bölümü mezunudur. Birçok çalışması ile dereceye girip ödüller almıştır. Halen özel bir şirkette stilist olarak çalışmaktadır. Yazarın daha önce 16 tane eseri yayımlanmıştır. Evli ve iki çocuk annesi olup, Kocaeli'de hayatını sürdürmektedir.

“

Ben senin yarana bakıp
nasıl acıdığını anlıyorum da,
sen benim gözlerime bakıp
neye kırıldığımı anlamıyor musun
yağmur gözlüm?

”

BİRİNCİ BÖLÜM

*Sanma ki ömrün varlığından bıkacak...
Yaşarken ömrüm seninle can bulacak...
Olur ya Hak talep eder alırsa beni...
Son bakışında gözlerin miras kalacak.*

*S*anki içinde bir yerlerde bir çırpıntı vardı. Göğsündeki kara kanatlı kuş, henüz çıkmaya başlayan ebruli tüylerini dökercesine kuvvetle çırpınıyordu. Genzine sert, adını koyamadığı yumrular doluyor ne öksürebiliyor, ne de yutkunabiliyordu.

Ensesinde bir ürperti belirince, altıncı hissiyle etrafa keskin bir bakış attı. Kulaklarında çınlayan tehlike sinyallerine bir anlam veremeyince, başını sallayarak bu saçma düşünceleri aklından kovaladı. Onlar hayatına girdiğinden beri iyice paranoyak olmuştu. Zihnini berraklaştırarak, hızlı adımlarını arka bahçeye çevirdi. Fakat bahçeye bakmasına rağmen Çiçek'i göremeyince, peşinden kuyruk gibi ilerleyen Ayırın'e kızarak, "Neden onu da almadın içeri?" diye öfkeyle kükredti.

Kız adamın sebepsiz çıkışıyla bir an ürkekçe durakladı ve çekingen bir tutumla, "O dev köpeğin üzerime gelirken, nasıl alsaydım?"

diye söylendi huysuzlanarak. "Hem buralardadır korkma, yanında o köpek varken bir şey olmaz ona... Neden bu kadar abarttığını anlamıyorum. Çiçek aylardır burada oynuyor..."

"O zaman güvendeydi." dedi Bulut tıslarcasına, "Ama şimdi değil."

İki gün içinde olanlar aklına geldikçe, Bulut'un içi daralıyordu. Sanki bir el göğsünü avucuna almış, canını yakasıya sıkıyordu.

"Çiçek!" diye bahçenin arkasına doğru seslendi. Uzun ve kuvvetli adımları toprak zemini daha hiddetli döerken, keskin gözleri bahçenin her yerini ayrı bir telaşla arıyordu. Neden korktuğunu bilmiyordu ama içinde bir sıkıntı vardı, hareketlerini ve iradesini neredeyse o sıkıntı yönetiyordu.

"Çiçek!" diye gürledi yine... Ormana ulaşan sesiyle ağaçlardaki kuşlar öterek uzaklaştı ama hâlâ meleşinden, ne ses, ne de iz vardı.

Sonra cansız bir havlama sesi işitti Bulut. Keskin kulaklarını kaldırdı, sırtından aşağıya soğuk bir ürperti geçerken kısık havlama sesine odaklandı ve yerini tespit ettiğinde koşarcasına adımlarını hızlandırdı. Zalim'i doğduğu günden beri tanıyordu ve bu havlama hayra işaret değildi.

Tehlike yakındaydı!

O önde, ona yetişmeye çalışan Ayrın arkasında korkakça ormana doğru ilerliyorlardı. Her saniye kocaman bir sene, her adım sonsuz bir uzaklık gibi geliyordu adama. Kıza ulaşamadığı her saniyede kalbi biraz daha sıkışıyordu.

"Ne olur Allah'ım çiçek toplamaya gitmiş olsun, dolaşmaya gitmiş olsun" diye duâ ediyordu içindeki çaresiz adam. Sonunda uzun otların arasından yürüdü, çalılıkla kaplı ormana girdi. Her taraf birbirinin aynı türünde ağaçlarla çevriliydi. Sık ve görkemli. Büyülü gibiydi, arada hırçın dalları, birbirine kenetlenmiş yaprakları delercesine içeri süzülen güneş göze batıyordu. Kuşlar ve bir sürü mahlûkun naif sesi birbirine karışmıştı ama onun aradığı ses bir türlü duyulmuyordu.

"Çiçek..." dedi etrafına bakınarak, bağırdığında daha gür yankılandı sesi. "Neredesin meleşim, ses ver."

Ses yoktu, yine kısık bir inleme vardı. Acı çeker gibi, can verir gibi... veda eder gibi! Karına bir gerginlik saplanan Bulut, inlemenin olduğu yere yöneldiğinde, yerde yatan Zalim'i kanlar içinde

görünce, sesli bir soluk koyuverdi. Zalim iri bedeni, kana bulanmış tüyleri, kısılmış üzgün gözleri ve yere düşmüş cansız patileriyle yerde yatıyor, acı içinde inlerken korku dolu bakışlarını, sahibini uyarırcasına ileriye çeviriyordu.

Bulut eski dostunun başına diz çöküp üzerindeki ceketi çıkararak yarasına bastırdı. Bıçak yarasıydı, çünkü etine saplanan bıçak hâlâ kanındaydı. Bir kaç defa batırılıp çıkarılmış olmalıydı. Bıçağı çıkarmadan yanlarına baskı uyguladı.

Yüzüne gölge düşünce, tepesinde titreyen ve elini dehşet bir korkuyla ağzına tutan kıza bakarak, “Bunu sabit tut, kanaması çoğalmasın.” diye belirtti. Gözyaşları içinde inleyen Ayрін korkuyla bir adım geriledi.

“Çiçek...” dedi genç kız korkuyla elini dudaklarına biraz daha kapatarak. “Bulut Bey, Çiçek nerede?” Gözyaşları damla damla yere akarken, bacaklarının korkudan titrediğini adam bile görebiliyordu.

“Bulacağım onu, korkma, sen Zalim’e göz kulak ol.” derken adam genç kıızı telkin edip, aklında deli sorular, yüreğinde fırtına çıkaran korkularla gözlerini etrafta dolaştırdı. İçinde nükseden derin bir kaosla doğruldu.

“Çiçek...” dedi tok ve daha kuvvetli sesiyle ormanı inleterek. “Ses ver bebeğim, ses ver!”

Ayрін korkarak köpeğe yaklaşıncı, “Çabuk ol, ben bulacağım Çiçek’i, sen ona dikkat et.” diyerek ormanın içine daldı. Son baktığında kız korkarak köpeğin yanına diz çökmüş, titreyen ellerini yarasına uzatıyordu. Adam sanki buz tutmuş gibi olan bacaklarıyla daha birkaç adım gitmişti ki, yerde, otların arasında yatan Çiçek’i görünce, yer ayaklarının altından çekildi, bir an dengesini kaybetti ve eğer yanında olan ağaca tutunmasaydı, yere kapaklanması an meselesiydi.

“Çiçek...” diye fısıldadı. Sanki sesi gibi soluklarını da biri çalmış, onu güçsüz bırakmıştı. Dizleri yırtılmış, beyaz kilotlu çorabı tozlanmış ve düştüğünü belli edercesine yüzülmüş beyaz elleriyle işte oradaydı.

Beyaz penyesi kanlar içinde, yerde yatan minik bedene bakarken, öyle bir yutkundu ki, boğazına inen yumru gırtlığını parçaladı. Onunla ilk tanıştıkları an ve olanlar film şeridi gibi gözlerinin önünden geçerken, neseli sesi kulağında çınladı. Şimdi susmuş olan o tatlı dudakları, “Sadece Arkadaşım Bulut, sen mi geldin?” demiyordu.

Korku öyle bir yük bıraktı ki yüreğine, kocaman adamın ezilen kalbi ufaldı, sonunda atmayı keserken gözleri dolu dolu oldu. Kendinden emin elleri ilk defa birine dokunmaya korkuyordu. İlk defa yaklaşımdan çekiniyordu. Güçlkle yanına yaklaştı ve toprağa diz çökmek isterken, yığıldı.

“Çiçek...” dedi minik bedeninin yaralarının nerede olduğunu anlamak istercesine kısık sesiyle fısıldayarak. Kırpiklerine takılan iri damlalar görüş alanını sislendirirken dünya hızla döner gibi etrafında çevriliyordu.

Titreyen elini ilk önce başına dokundurdu, ipek saçlarına, sonra iri elleri göğsüne indiğinde, avuçları kızın hızla atan kalbini hissedince, birden yüzüne baktı. Avucunun içinde onun minik kalbinin atışı ve karnının soluk alıp verirken ritmik olarak tekrarladığı hareketlerini hissediyordu ve onun her kalp atışında adamın duran kalbi atmak için zaman kolluyordu.

“Çiçekğim...” dedi minik bedeni ürkekçe dizlerine alırken. Büyük elleriyle minik yüzünü kavradı, gözyaşları beyaz teninde kurumuştı, o kadar belliydi ki ağladığı. Çok korkmuş muydu? Çok bağırması mıydı? Canı yanıyordu? Bulut onun her bir göz damlası için bin tane yemin etmişti içinden ve ahdedti, yeminini tutacaktı. Bir taraftan da gözleriyle ve elleriyle yarası olup olmadığını kontrol ediyordu.

“Çiçek...”

Çiçek bu korku dolu fısıldamaya cevap verirken irkildi, sarı kırpiklerini kırpıştırdı ve korkudan solan mavi gözlerini usulca açarak “Bulut...” diye fısıldadı. Minik dudaklar büküldü, titreye titreye “Bulut.” dedi yine ve mavi gözleri ıslak bir tabakayla çevrelendi.

Ağlamakla gülmek arasında kalan adam, ömründen ömür giden saniyelerden sonra, hızlı hızlı soluyarak “Meleğim.” diye inler gibi cevap verdi ve o küçücük bedeni, kudretli kollarının arasına hapsederek, koklayarak, defalarca yanağını, gözlerini, yüzünü öptü.

“Sadece Arkadaşım Bulut...” dedi dudaklarını büzen Çiçek, hiç kırınlarından ne dediği tam olarak anlaşılmıyor, dudakları güçlkle kıpırdıyordu. Ninni gibi çıkan kısık sesi, adamın ıslak yüzünü döver gibi solduruyordu. Bir süre candan baba-kız olan ikili sarmaş dolaş, o kısacık anın korkusunu paylaştı ve sonunda Bulut minikliğinin yüzünü, ellerinin arasına alarak “İyi misin?” diye sormayı akıl etti. “Canın acıyor mu? Bir yerin acıyor mu? Neren acıyor?”

“Buram...” dedi Çiçek yüzülmüş minik elini başına götürerek ve oradaki şişlik acıyınca, inleyerek elini önüne getirdi. Kanamıştı. Adam korktu! Bulut saçlarını kenara çekerek başına baktı. Ufak bir şişlik, biraz da kan vardı. Açık yarası daha şimdiden kabuk bağlamaya başlamış, kan durmuştu.

“Ne oldu meleğim, düştün mü?”

“O... O geldi...” dedi Çiçek hıçkırarak. Korkuyla daha fazla sarmak istedi Bulut’a ve daha sıkı sığındı sinesine.

Bulut saçlarını okşayıp onu sakinleştirirken, “O kim?” diye sordu.

Kız hıçkırmaya ve korkudan daha fazla sarılıp susmaya başladı. Bulut yanaklarındaki yaşları parmaklarıyla kurulayarak, daha sıkı sarmakla güvende olduğunun mesajını verdi meleğine. Kollarındaydı. Şükürler olsun iyiydi, öldüğünü sanarak ömründen ömür vermişti. Ona bir şey olsa yaşayamazdı ki, bunu bir kez daha anladı. Bulut, Çiçek’siz yaşayamazdı. Ölürdü.

“O kim? Korkma hadi söyle...” dedi sakince. Gözlerine baktı telkin edip cesaret verircesine. “Bana güvenmiyor musun? Biz arkadaş değiliz mi?”

“Babam...” dedi Çiçek dudaklarını büzerek. “Hakan geldi.” Baba kelimesini bile zor alıyordu minik meleği diline.

Sinirden nefesi daralan Bulut etrafına baktı. İçinden bir ses, “Adam kızını görmeye gelmiş.” derken başka bir ses, “Ona zarar vermeye gelmiş!” diye haykırıyordu. Hâlâ yasal hakkı ondaydı.

“Sana bir şey yaptı mı?”

Çiçek birden diklenip kollarını adamın boynuna dolayarak “Kaçtım ondan Bulut... Hızla kaçtım. Zalim beni korudu. Babamın üstüne atladı. Bana kaçmamı, sana bağırمامı söyledi, ben de kaçtım.” Korkulu bakışlarını etrafta dolaştırdı. “Zalim nerede? Beni korudu değil mi? Babamı korkuttuk.”

“Korudu meleğim.” dedi Bulut kızı kucağına alıp kalkarken. “Beni bırakmazsın değil mi? Bırakmayacaksın.”

“Sen benim nefesimsin Çiçek, bırakmam seni. Canımsın. Aşkım-sın.”

“Aşkım-sın.” dedi Çiçek yanağından öperken. “Ona da dedim, Bulut beni bırakmaz, git dedim.”

“Bırakmam. Asla, asla bırakmam aşkım.”

Bulut daha sıkı sarıldı meleğinin ufacık bedenine ve ayaklandı onunla, telkin edici sözlerle yürümeye başladı.

“Çiçek...” diye heyecanla çığlık attı Ayrin.

“Ayrin, sakın elini kaldırma!” diye uyardı Bulut hiddetle.

Zalim'in yanına geldiklerinde “Şimdi senden gözlerini kapatmanı istiyorum.” diye uyarıda bulundu ama Çiçek itiraz edince, “Zalim bıçakla oynarken üstüne düşmüş Çiçek, yaralanmış. Onu doktora götürmem lazım... Onu görünce korkma olur mu?” dedi sonunda açıklama gereği duyarak. “Ve seni de doktora götürmeliyim, sen de koşarken düşmüşsün ya?”

Korkuyla hıçkıran ve onu gördüğüne inanamayan Ayrin, ayaklanıp Çiçek'i kucağına alırken, Bulut da eğilip Zalim'in iri bedenini kucağına aldı. Ayrin yeğenini öpüp koklarken ne kadar korktuğu hakkında söyleniyor, sürekli özür diliyordu. Artık gözünü kırparken bile onu yanından ayırmaya korkardı.

Köpeğini kanlar içinde gören Çiçek, korkuyla teyzesine sarılırken, ellerine kan bulaşan Ayrin hıçkırarak ağlıyordu. Köpek, iri bir insandan daha ağır ve büyüktü. Birlikte evin yolunu tuttuklarında, merakla yola dökülen Mahru ve Naci, panik içinde “Ne oldu? Neden ‘Çiçek’ diye sesleniyordunuz?” derken korkuyla, Bulut'un kucağındaki köpeği görünce sarsılarak inlediler.

Çiçek'in üzerindeki kanı görünce de telaşla ufak bir çığlık attı Mahru. Derhal Çiçek'in yanına koşarken, “Ne oldu?” diye haykırarak ufaklığı kucağına aldı.

“Ayrin, sen eve git, ablanla ilgilen.” dedi Bulut genç kıza sert sert bakarak. “Ama ağzından sakın bir şey kaçırma! Üstünü de değiştir.” diye uyarmadan da edemedi. Ayrin titreyerek durunca “Sakın...” diye uyardı bir daha.

“Naci...” dedi yanlarında duran adama bakarken, dişlerini sıkarak emretti. “Yağmur uyanırsa şehre indiğimizi söyle. Oyala onu.” Ve kızı kucağında tutan korkmuş kadına sert sert bakarak, “Biz de sizinle yola çıkalım Mahru Hanım, hem konuşacak, hem de paylaşacak bir şeylerimizizin olduğuna eminim.”

Bulut köpeği dikkatle araca koyup şoför koltuğuna geçtiğinde, Mahru da ön koltuğa çoktan oturmuştu. Çiçeği bağrına basarak onun aracı çalıştırmasını bekledi, Bulut telefonu kulağına götürdü. “Temiz bir hastaneye ihtiyacım var.” diye buyurdu.

Kilometrelerce uzaktan bir terslik olduğunu anlayan Recep, endişeyle sorunca da, durumu kısaca anlattı. “Ve adamlarını köşke yolla, etrafında kuşatma istiyorum. Hemen! Sinek bile girmeyecek sınırdan içeri ve hiçbir göz onları fark etmeyecek... Ayrıca dediğim işi halletmeniz için artık bir haftanız yok, iki gün içinde iş bitmiş olacak.”

Ve telefonu kapatıp gazı kökledi. Herkes tedirgin ve herkes artık daha dikkatli olmak için elindeki tüm kozları oynayacak haldeydi.

Akşamüzeri bedeninde bir uyuşmayla uyandı Yağmur. Perdeler çekili, odası karanlıktı. Neden bu kadar karanlıktı oda, hâlbuki yataken açıktı. Etrafa şaşkınca bakındı, kimsecikler yoktu. Ne ses, ne seda... Hayır, vardı; Ayrin karanlıkta oturmuş, gözleri iri bir pırlanta gibi parlayarak deli gibi duvara bakıyordu. Bu kız kafayı mı sıyırmıştı? Ne arıyordu karanlıkta oda da? Neden sessizce boş boş duvara bakıyordu?

“Ablacığım...”

Ayrin’in verdiği tepki kadını ürküttü, kızın yerinde hoplayarak sıçramasıyla Yağmur, “Benim ablam, korkma!” dedi sakince. Komedine uzanıp abajuru yakarken, Ayrin elini kalbine koymuş, sakinleşmeye çalışıyordu.

“İyi misin?” diye sordu yataktan kalkmak için hareketlenen kadın.

“İyiyim abla, sadece dalmışım.” dedi gözlerindeki dehşeti çaktırmadan silmeye çalışırken.

“Burada, böyle karanlıkta, ne yapıyorsun?”

“Yanında olmak istedim.”

“O zaman yanıma uzansaydın ya...” Onu dikkatle süzerek kardeşinin yanına gitti. Gözlerini kuşkuyla kıstı. Ayrin yüzünü yana çevirdi, Yağmur eğildi ve çenesine dokundu. “Bak bakayım sen bana? Ağladın mı?”

“Yok...” dedi omzunu sarsıp burnunu çeken Ayrin, gözlerinden yaşlar taşırırken kendini durduramıyordu. Yaşadığı şeyler hiç hafif değildi ve artık minik yüreği de bedeni gibi bütün bu olanları kaldıramıyordu. Hıçkırıldı “Sadece...” dedi, hıçkırarak sustu.

Yağmur Bulut'u Unutursa

"Bulut Bey mi bir şey söyledi? O mu üzdü seni?" dedi Yağmur kardeşini kollarına çekerken.

"O iyi bir adam, neden üzsün beni? Hem bir şey demiyor bana biliyorsun." Burnunu çekti kız şaşkınca.

"O zaman Mahru ablamla mı takıştınız yine?"

"Yok..." dedi kız nazlıca. "Sadece olanları düşündüm." Başladı sözlerine ve derhal bahanelerine sığındı zekice. "Nisan ablamı, annemi, babamı özledim. Öyle birden işte, içim doldu..." derken hıçkır-maya başladı.

Yağmur yanına oturup, göğsüne çekti başını. Saçlarını okşayarak "Biliyorum uzun zamandır seninle ilgilenemiyorum, sıkıntını gidere-miyorum." diye pişmanlıkla af diledi. "Özür dilerim, hem sana sahip çıkamıyor, hem de seni aşan isteklerle omuzlarına derdimi yüklüyorum. Keşke... Keşke elimde olsaydı da..."

"Ablam..." dedi Ayırın ablasına sımsıkı sarılıp, derin derin koklar-ken boynunun kökünü, gözyaşlarını içinde saklamaya çabaladı. "Sen yanımda ol, ben yine aç kalmaya, yine yağmurda kalmaya razıyım. Yeter ki sen ol..."

"O zaman ne oldu gerçekten söyle..." Ve dışarıda homurdanan aracın motoruyla Ayırın ani bir refleksle yerinden fırladı. "Bulut Bey geldi."

Onun bu ani tepkisiyle afallayan Yağmur kardeşinin arkasından ayaklandı. "Bir yere mi gitmişti ki?"

"Çiçekle bir..." dediğinde bir an durakladı. "Çiçek'i gezdirmeye çıkarmıştı." diyerek yalan söyleyip kapıyı açtı. Girişin ışığı odaya vururken, paldır küldür merdivenleri okşayan ayak sesleri kapıya ulaştı. Yağmur şaşkınca kardeşinin çıktığı kapıya bakakaldı ve kalkıp yatağın başındaki sabahlığına uzandı. Bu kız da bir haller vardı!

Kapıdan içeri giren Bulut, Çiçek'i yere bıraktığında, üzerindeki sabahlığı ile merdivenlerde beliren Yağmur, sorgulayan gözlerle baktı kapının girişinde duran kişilere. Çiçek yeni elbisesinin eteklerini tutarak döndü. Pembe çiçekli, beyaz bir elbiseydi. "Anne bak, Sadece Arkadaşım bulut bana ne aldı." Gözleri mavi bir cam gibi parlak ve mutluydu meleğinin...

Yağmur kısacık bir an kızına sitemle baktı, zorla gülümseyerek, "Çok güzelsin..." dediğinde, bakışları Mahru'ya kaydı. Morali bo-

zuk, yüzü ağlamış gibi bir ifadeyle ağırlaşmıştı. “Bir sıkıntın mı var abla, ne oldu?”

“Biraz yoruldum.” dedi kadın gözlerini kaçırarak ve o anda Yağmur’un dikkatini çeken şeyle, nefesi ciğerlerinden kesildi.

“Çiçek...” Merdivenlerden düşecek gibi bacakları boşaldı ama düşmeden hızla indi. Kızının önünde diz çöktü, yüzünü okşayarak başındaki banda baktı. “Ne oldu başına?”

“Ufak bir kaza.” dedi Bulut tok sesiyle. Çiçek annesinin ellerine uzandığında, minik ellerindeki çizikleri gören Yağmur, kızının ellerini ellerinin arasına alıp incelemeye başladı. Korkuyla Mahru’ya baktı fakat Bulut ondan evvel davranıp kadına sert bir bakış atarak, “Sen Çiçek’i odasına çıkar, biraz dinlensin.” diye buyurdu. Sonra da minigine bakarak “Ve bu gece film gecesi, uyumak yok, unutm.” dedi göz kırparak.

Mahru bir suçlu gibi hızla kızın minik elini çekiştirerek yukarı çıkarken, Bulut, Ayırn ve Naci’ye aldırmadan Yağmur’un kolundan tuttu, kadını biraz sertçe çekerek salona yönlendirdi.

“Naci, Yağmur Hanıma su getirir misin?” dedi kadını tekli berjere oturturken.

“Bir şey mi oldu? Benden ne saklıyorsunuz?” diye korkuyla kalkmaya çalıştı Yağmur. Henüz toparlanamayan bedeni birden güçsüzleşmiş, kendine gelmeye başlayan yüzündeki renk yine çekilmişti.

“Oturursan anlatacağım.” dedi adam kibarca ve kadın tekrar yerine oturana kadar başında dikilmeye devam etti. Naci Bey su getirdiğinde, Bulut elinden alarak “Biraz iç...” diye bardağı uzattı.

“İstemiyorum, sıkıntı ne lütfen anlatır mısınız?”

“Hakan...” dedi Bulut dişlerini sıkarak.

Yağmur panikle yerinden dehşet içinde fırlayınca, onu omuzlarından çökerterek tekrar yerine oturttu adam. “Korkma, tehlikede değilsiniz. Ama bugün buraya gelmiş.”

Tehlikede değiller miydi? O sapık adam buraya kadar gelmişken nasıl iyi olurlardı? “Bana neden haber vermediniz?” diye bağırды öfkeyle.

“Yağmur, hallettim ben...”

“Neyi hallettin? Kızıma...” dediğinde aklına gelen şeyle nefesi kesildi. Göğsünden bir ses duyuldu, böyle inler gibi ama aslında biri onu boğazlıyor gibi bir ses. “Lanet olsun... Ona zarar mı verdi?”

“Vermedi.” dedi adam hâlâ soğukkanlı sesiyle durumu anlatmaya çalışarak.

“Başı?”

“Çiçek onu görünce korkup kaçmaya başlamış, koşarken düşmüş ve kafasını vurmuş. Ama Zalim...” Yağmur nefessiz kalınca, seslice iç gerdi. “Onun durumu kritik. Çiçek’i kurtarmak için dalaşmış sanırım, kaç kişi olduklarını bilmiyorum ya da tek geldiğini... Karnından birkaç defa bıçaklanmış. Ameliyata alındı, şimdi yoğun bakımda, uyutuluyor.”

“Çok üzgünüm...” dedi ağlamaya başlayan Yağmur, eli ayağı titerken çaresizce çıkırdı. Onların yüzünden bir hayvan az daha canından oluyordu. Hem de adamın ‘dostum’ dediği, tek arkadaşı. Ya kızı? Ya Zalim olmasaydı, kızına ne olacaktı?

Derhal yerinden kalktı. Panik bir tutumla, “Gitmeliyiz... Hemen toparlanmalıyız.” diye kendi kendine söylenmeye başlayarak dönüp duruyordu. Bulut onu yerine oturtmak için omuzlarına dokundu nazikçe ama kadın o kadar paniklemişti ki, onu umursamıyordu. “Sakin ol Yağmur, adamlarım çevrede, kimse alamayacak sizi.”

“Alır... O... O...”

“O bir insan, Allah değil... Ve her insanın sınırları var... Benim de gücüm. Bana güven, sizi benden alamayacak!”

Ellerinin altında titreyen kadına usulca sokuldu adam, merhametle yüzünü avuçlarının arasına aldı. Gözlerinin içine güven verircesine baktı. Yağmur ıslak gözleriyle adama korkuyla bakarak, “Bizi buldu...” dediğinde titreyen sesi hıçkırıklarına yenildi. Yağmur başını iki yana sallayarak, dehşetle ağlamaya başladığında kalbinin içine kurşun yemiş gibi yüreği sızladı adamın.

Bulut eğildi ve onun yüzüne düşen yaşları şefkatle sildi. Alnını alnına yasladı. İlk nefesi, kokusu, varlığı kadına güç veriyordu, eğer o yanında olmasaydı Yağmur çoktan tükenmiş halde olurdu. Mahru ve Naci gözlerini kaçırırken Ayrın dudaklarını bükmüş ağlıyordu.

Adam huzurlu sesiyle, “Çiçek seni böyle görmesin, zaten çok korktu.” diye uyardı.

“Çiçek... O iyi mi?” dedi şimdi de kızı için endişelenen kadın burnunu çekerek, bir çocuk gibi safça burnunu çeke çeke hıçkırdı.

“İyi merak etme, doktor yarasını temizledi, dikiş bile atılmadı

ama bu gece uyumaması gerekiyormuş. Sabaha kadar film izleyeceğiz, tamam mı?" Ve mesafesini korumak için ayrıldı. Her ne kadar geç kalsa da! Aslında onu kollarına almak ve yatışana kadar sarılmak, telkin ederek saçlarını okşamak istiyordu fakat yapamıyordu. Bir süre de yapamayacaktı. En azından o boşanana kadar. Ona destek olmakla yetindi.

Yağmur, Bulut'a minnetle baktı ve ıslak gözlerini kaçırıp yüzünü yere eğerek, utanç içinde mırıldandı. "Hakkınızı nasıl öderim bilemiyorum."

"Ben biliyorum." dedi Bulut ve hemen ekledi.

"Mecbur değilsiniz, hatta..."

"Hadi şimdi biraz atıştıralım, sonra da film açalım." diye lafını devam ettirdi Bulut ve o sert maskesini bir kez daha suratından çıkarıp ona şefkatle bakarak gülümsedi. Kadının kalbinden ılık bir şeyler içine aktı ve tüm damarlarına uyuşturucu zerk edilmiş gibi güvene yenildi.

Hızla üzerini değiştirip mutfığa inen Yağmur, kızına kene gibi yapışarak yemeğini yedi -tabii ona yemek denirse- ve herkes salona çekildiğinde de, kızını dizlerinden ayırmadı. Ama bir süre sonra sıkılan ve sürekli Zalim için endişeli sorular soran Çiçek'i yatıştırma işi Bulut'a düştü. Zaman geçti. Korkuyla gözleri camda, her tıkrırtı da yerinden sıçrayan Yağmur, bir de tüm ilgisini kızına vermiş, başı mı dönüyor, midesi mi bulanıyor diye dikkat kesiliyordu. İki arada, bir derede yaşam mücadelesi içinde yüreğinden sevgi akıtmak, hasta bedenine ağır geliyordu.

"Ne izliyoruz?" diye sordu Bulut biten çizgi filmin ardından keyifle. Kızı oyalamak için bundan iyi yol yoktu ve uyutmamak için çaresi de... Herkes ona baktı. Kucağındaki Çiçek yanağındaki yanıkla oynayarak düşünmeye başladı. Bu adam ya cidden mazoşistti ya da kafadan kontaktı, sabahtan beri aynı çizgi filmin serisinin yedi bölümünü izlemişlerdi ve herkes homurdanırken ondan çıt bile çıkmamıştı. Ve Çiçek'in neye devam etmesini isteyeceğini onun kadar herkes bilirken, adam midesi bile kasılmadan bu soruyu soruyordu.

"Pepe..." Çiçek heyecanla ellerini çırttı.

"Bu sefer şirinerler izleyelim bari ne olur..." dedi Ayırın huysuzlanarak. "Yoksa kusacağım."

Çiçek yüzünü astı, Bulut yeni bölümü açarak, "Sen sonra tek iz-

lersin Ayrin, şimdi Pepe izleyeceğiz. Ben çok merak ediyorum zaten Pepe kardeşine baktı mı?” dedi kızın şen çıgıllıkları altında ellerini şaklatmasını izlerken.

Bir süre daha çizgi filmin sessizliğine gömüldüler. Mahru mısır kâselerini yeniledi, koltuğunda horlayan Naci Bey'in üzerine pike örtüldü.

Yağmur gözlerini kırpmadan kızına bakarken, O' Bulut'un dizlerine tünemiş, başı göğsünde, bir ayağı berjerin kolçağında diğeri dizlerinde tuhaf bir yatışla, keyif içinde yeni bölümü izliyordu.

Pepe annesine şiir okuyup hediye verirken Bulut'a bakan Çiçek “Biz de anneme o elbiseden verelim, annem güzel olsun tamam mı Arkadaşım Bulut?” diye sordu çocukça bir saflıkla.

Bulut keyifle meleğinin tepesine öpücük kondururken, sanki havadan sudan bahseder gibi, “Annen zaten güzel bir kadın Çiçek, onun süse ihtiyacı yok...” dedi sakince.

Bir an kalbi tekleyen Yağmur ona bakan gözleri fark etmedi, çünkü ilk afalladığını algılayamamıştı. Ama sonra tüm bakışları üstünde hissedince, yüzüne doğru yürüyen ısıyla farkında olmadan aptal aptal gülümsediğini fark etti. Partilerde, kokteyllerde, bin türlü meclislerde aldığı övgülerin yanında bir hiç gibi duran bu basit sözler, içini ısıtmıştı. Zamanında hiç kuşkusuz daha albenili, daha sükseli, daha gösterişli sözler duymuştu, hatta güzelliğine atıfta bulunan ve şiirler yazanlar bile olmuştu ama hiç biri bu sade cümle kadar anlam katmamıştı yüreğine. *Onun süse ihtiyacı yok...* Bakışlarını yana çevirdiğinde Mahru ablasıyla göz göze gelince kızardı ve derhal boğazını temizleyerek ağzına mısır attı.

Onun bu mahcup hali gittikçe içinde, daha derinlere işliyordu adam. Yanağındaki kızıklar dudaklarını karıncalandırıyor, ona dokunamadığından sebep parmaklarının derisini yakıyordu. Göğsü kaskatı kaldı. Başını eğdi. Elini koltuğa koyup usulca tıkırdatan adam, dikkatle kadının kızaran güzel yüzüne bakmaya devam edince, Yağmur nereye bakacağını şaşırdı. Yanakları daha da kızarmaya başlamış, iyice utanmıştı.

Mahru güya onlara bakmıyordu ama gözlerindeki o hınzır ışıık, dudaklarındaki sinsi bükülüş her ifadesini ele veriyordu. Üstelik Bulut farkında olmadan onu sakinleştirirken çok samimi bir duruma gelmişti akşamüzeri ve bunu ikisi de fark etmemişti. Demek ki o fark

etmese bile bu ikili gizliden yakınlaşmıştı.

Ayrın boğulacak gibi mısır yerken bunu sırf ablasına çaktırmamak için yaptığını zaten ele veriyordu. Derin bir nefes aldı; keşke camlardan biri açık olsaydı. Nefes alamıyor gibi hissediyordu, üstelik ateşsiz ve dumansız yanıyordu.

Onun bu güzel haline bakmaya devam eden Bulut gülümsedi. Çekiciliğine çekicilik katan bir masumluğu, her şeye rağmen saf bir yanı vardı deli kadının. Dudağının köşesi memnun bir ifadeyle hafifçe yukarıya kıvrılmış, kadının çekingen yüzünü süzen gözleri ayın on dördü misali parlamıştı.

“Sadece Arkadaşım Bulut.” dedi onun dikkatini kendine çekmeye çalışan Çiçek, yanağına dokunup gözlerine bakmasını emrederken.

“Söyle meleğim.” dedi adam kabalaşan tok sesiyle. Sanki sesi tıraş edilmiş gibi çıplak kalmıştı sebepsiz.

“Şimdi biz de bacaya yuva yapabilir miyiz?” diye sordu Çiçek bu garip enerjinin yönünü değiştirerek, merakla. Herkes Çiçek’e baktı.

“Neden?” diye sordu Bulut, kıza ilgiyle bakarak.

“Çünkü leylekler gelsin diye.” dedi Çiçek tekrar çizgi filmine bakmak için oturuşunu değiştirerek. İç gerd, minik omuzlarını indirip kaldırdı sıkıntıyla. “Bak leylekler bebek getiriyor bacaya! Eğer biz de yuva yaparsak, bizim de bebeğimiz olur. O zaman benim kardeşim olur, hiç canım sıkılmaz bu evde. Pepe gibi oluruz biz de. Naci dede olur, köpüş Zalim olur... Sen baba olursun, annem de anne olur, çok mutlu oluruz.” dedi masumca sohbetine devam ederek.

Oturduğu yerde ağırlaşan ve bir gülle gibi kendini hantal hisseden Bulut, taş kesildi. Birden hıçkırık tutan ve panikten nereye bakacağını şaşırان Yağmur, ateşte yanmış gibi kızardı. Mahru'nun boğazına mısır kaçınca öksürmeye başladı, Ayrın resmen tükürüğüyle katledilmiş gibiydi. Arada garip, gergin ama aynı anda kışkırtıcı bir enerji asılı kalınca, Bulut boğazını temizledi. Herkes pür dikkat ona kulak kesildi, sanki adamın sözleri evrenin gidişatını değiştirecek kadar önemliydi!

Hızlı hızlı ensesinde elini gezdiren sıkıntılı Yağmur, “Çiçek...” diye uyardı sesi titreyerek. Bulut toparlayamadığı kelimeleriyle minnet edercesine ona baktı.

Fakat huysuzlanan Çiçek, “Ama anne!” diye itiraz etti, ona karşı koyarak kaşlarını çatı, kollarını göğsünde bağladı. Sonra küs bir tu-

tumla Bulut'un kucağına iyice sinerek, hem annesinden kaçtı, hem de soracağı soruya yöneltmek için Bulut'un gözlerinin içine baktı.

"Ama sen demiştin ki bir keresinde anneme, Çiçek ne isterse ya parım. Ben senden kardeş istiyorum Sadece Arkadaşım Bulut. Söyleyelim leylekler bize kardeş getirsin, annem de karnına koysun ve saklasın. Sonra zamanı gelince sen babası ol, annem de annesi işte, biz de Pepe'ler gibi olalım." diye ısrar etti.

Daha fazla bu duruma katlanamayan Yağmur yerinden kalkarak "Çiçek, saçmalamay kes..." diye azarladı ve salondan çıkıp giderken ona bakan gözler şaşkınca Bulut'a döndü. Adam bocalarcasına, "Hadi biraz da başka bir şey izleyelim, yoksa annen bize Pepe izlemeyi yasaklayacak." diye espri yapıp göz kırpınca, ona gülen tek kişi Çiçek olmadı.

Ayrın ve Mahru da birbirine bakıp keyifle sırtıtmıştı, çünkü Bulut itiraz etmek şöyle dursun, sanki Çiçek'in isteğine dünden razıydı.

Saatler ilerledi, en azından kritik saatleri atlatan ahali rahat bir nefes alarak Çiçek için sevinirken, artık gerçek hayata dönmeleri gerekiyordu. Mahru ve Ayrın, Çiçek'le birlikte odaya çekilmiş, en azından kız uyanmadan birkaç saat kestirmek istemişti.

Ama Bulut'ta bir değişiklik olduğunu sezen Yağmur yukarı çıkmamıştı. Merdivenleri inen adam yine siyah takımını çekmişti üzerine ve yine karalara boyanmıştı. İçi bir tuhaf oldu, karnı kasıldı, kollarını göğsünün altında bağlayarak ona baktı.

Bulut bir an durakladı, bir şey diyecek gibi baktı kadının yüzüne ve hiç ses etmeden kapıya yöneldi. Sonra birden durup arkasını döndü. Yağmur arkasından usulca gelip kapının girişinde durmuş, keyifsiz yüzü, sıkıntılı bakışları ve çaresiz gözleriyle sanki bir şey diyecekmiş de, cesaret edemiyormuş gibi dikiliyordu.

Genzine bir yumru oturan Bulut, kadının yüzüne sıkıntıyla baktı. 'Üzülme' demek istedi, kollarının arasına alıp teselli ederken "Korkma, ben varım." demek istedi. 'Elim, gücüm, yüreğim, ben sizinleyim' demek istedi ama o kadar cesur değildi. Yüz kişiyi gözünü kırpmadan öldüren cesur adam, ufacak bir sözü söylemeye, özlemle gözlerine bakmaya, hatta her şeyi boş verip kollarına alıp sınıksı sarılarak telkin etmeye çekiniyordu. Cesaretsiz değildi ama reddedilmeyi kaldıramamaktan korkuyordu. Sessizce önüne döndü ve yürümeye başladı.

Yağmur giden adamın peşinden ıslak mavilerle bakarken, onun

yüzüne bakmayan Bulut aracına geçti ve kapıyı sertçe çekerek direksiyonu kavradı. Parmak boğumları beyazlayana kadar sıktı direksiyonu ve derin derin soluyarak başını geriye atıp, gözlerini sımsıkı kapattı. Sonra açtığı gözleri istem dışı dikiz aynasına kayd. Hâlâ oradaydı, milim kıpırdamadan, gözlerini kırpmadan aracına bakıyordu. Kadının üzgün yüzüne bakarak telefonuna uzandı. Lanet olsun, bu da neydi? O kimseye izahat vermezdi ki!

Yağmur şaşkınca ekranda beliren ve ilk defa gördüğü numaraya bakarken, titreyen eliyle tuttuğu telefonu kulağına götürdü. Bir an sessizlikten sonra Bulut dişlerini sıktı. “İki güne kadar geleceğim.”

Ve telefonu kadının suratına kapattıktan sonra “Lanet olsun!” diye küftü. Eli hızla atan kalbinin üzerine gitti bocalayarak. “Adam öldürürken bile kalbim onu düşündüğüm kadar hızlı atmıyor.” diye söylendi. Aracı çalıştırdı ve tekerlekler ardında toz bulutu bırakarak hareketlendi. Biraz gidince, dikiz aynasından onu seyreden suretin duruşuna yeniden baktı ve içini acıttı. Ani bir frenle durdu.

Yağmur duran araca şaşkınca bakarken, telefonuna gelen mesajla bir an irkildi.

“Yalnız değilsin artık, yanındayım. Bazen hayatımıza bir duâ dokunur ve her şey güzel olur. Duâmdasın Yağmur, seni en çok güvendiğime emanet ediyorum. Allah bizimle.”

Bir an duraklayan Yağmur’un buruk dudakları usulca kıvrıldı. Gözlerinden damlayan iri yaşlar yanağını ıslattı ama bu sefer kederden değil, mutluluktan ağladı. Bulut soluksuz kadına bakıp tepkisini merak ederken, telefonun mesaj bildirimi titredi.

“Allah’a emanet ol. Buradayız.”

İşte tüm sırların, tüm engellerin şifresini çözen söz söylenmişti, adamın yanan yüreğine buz gibi sular serpilmişti. Gitmeyeceğinden, o yokken kaçmayacağından emindi. Korkularını geride bırakan adam, arabayı aynı durduğu gibi hızla hareket ettirerek uzaklaştırırken, kadının içini rahatlatan bir solukla arkasını döndü ve eve geçerek kapısını kapattı.

Artık korkmuyordu, çünkü o vardı.

“Bir şey için karar alırken lütfen hemen kimseye sormayın!
Önce oturup düşünün, üstünden biraz zaman geçirin,
sakin bir zamanda tekrar değerlendirin
ve sonra fikrine değer verdiğiniz birisine
değerlendirmesi için konuyu açın...”

Müjde Aklanoğlu

İKİNCİ BÖLÜM

*Bedenlerimizi ayrılmış sayma
kalplerimiz aynı göğün altını paylaşıyor...*

Yağmur iki gün boyunca, Bulut'un gezdiği yollara uzun uzun baktı, gözleri doldu sebepsiz, ilk defa birini özlemiyordu ama ilk defa kendini suçlu hissettiren duygulara yeniliyordu. Sonra aklına sözleri geldikçe, ne suçluluk kalıyordu, ne de pişmanlık, sadece burukça gü-lümsüyordu.

Oysa tedirgin olmalıydı, kaçmak için çareler, kaybolmak için sebepler üretmeliydi ama o ne yapmıştı, tüm o kaygıları aklından silerek duraklamıştı. İlk defa korkmamıştı, ilk defa kaçmak için bir hamle yapmamıştı. Güvenmişti. Ufacık bir umuda dayanmıştı yüreği. İlk defa omuzlarındaki yükü biriyle paylaşmış, yüreğindeki sızıyı hafifletmişti... Bir de özlemişti! Öyle usulca, öyle sessizce, öyle içten, öyle gizlice, saklaya saklaya duygularını özlemişti.

Sonra çıkageldi beklenen. Aracının sesini duyduğu an bayram gü-nüne uyanan çocuklar gibi heyecanlandı Yağmur. Etekleri zil çalarken elini ayağını nereye koyacağını bilemedi. İlk defa okula gidecek bir çocuk gibi afalladı. Pazar yerinde annesini kaybeden bebek gibi şaş-

kınlaştı, telaşlandı, korktu ve aynı anda güçlü oldu. Kalp hastası gibi çırpındı yüreği. İki gün demişti... O iki gün, kocaman iki asır gibi geçmişti.

İyice heyecanlanan Çiçek koşturarak merdivenlerden inerken, kapıdan giren Bulut kucığına zıplayan Çiçekle bir an "Ammma da ağırlaşmışsın iki günde meleştim, sana ne verdiler böyle?" diye alay etti. Yüzü gülüyordu adamın ve duruşu değişmişti. Çiçek özlemle yanaklarına öpücük kondurup kıkırdarken "İşini bitirdin mi? Bir daha bu kadar gitme olur mu? Özledim seni. Çok özledim." diye sorgulamaya devam ediyordu.

"Sen benim canımsın... Balımsın..." dedi Bulut, meleşimin yanaklarından öperken. Çiçek artarda kendi lügatında en kıymetli olan sözlerini peş peşe sıraladı.

"Senden benim çileğimsin. Pamuk şekerimsin. En sevdiğim ojemsin. Şirin ve pembe ayıcığımsın, Sadece Arkadaşım Bulut." dedi aynı onun gibi ve yeni çıkan sakallı yanaklarından iştahla öperken, gıdıklanıp kıkırdadı. Bulut duyduğu benzetmelere kocaman açılan gözleriyle bakarken, derin bir rahatlamayla gülmeye başladı. Şirin ayıcık demişti. Onu ayıcığına benzetmesi kötü gibi görünse de, kendisi olmadığı zamanlar o pelüş şeye sarılıp uyumasından biliyordu ki, o ayı pahada çok değerliydi. O'nsuz hiçbir yere gitmezdi. Kendi kıymetine gülerken şaşkındı. "Başka?" dedi devamını merak ederek.

"İmm. Balımsın... Her şeyimsin... Canımsın... Aşkırımsın sen, aşkım... Bir de çikolatalı dondurmam olur musun Sadece Arkadaşım Bulut?" dedi başını şirinlikle sallayıp, diliyle dudaklarını yalayarak. Bulut kahkaha attı. Yine canı dondurma istemişti belli ki. Ama diğer sözleri kendisinden çalınıyordu.

"Onlar benim sözlerim..." dedi şakacı sesiyle adam.

"Hayır, ikimizin." dedi Çiçek keyifle. Bir daha öptü.

Bulut bakışlarını arkadaki hareketlenmeye çevirdiğinde, Yağmur daha iyi görünen bir halde merdivenlerin ortasında duruyordu. Hastalığını atlatmış gibiydi. Yüzünde güzel bir tebessüm vardı, duruşunda ise bir sakinlik. Bulut bir an büyülenmiş gibi ona bakarken, ondaki değişimin ne olduğunu bilemedi. Saçları her zamanki gibi sımsıkı ensesinde toplanmış, her zamanki kıyafetlerinden birini giymişti ama değişikti işte. Duruşu muydu değişik olan, yoksa bakışı mı? Gözlerindeki o içine işleyen ışık mıydı yüreğini hızlandıran? Yağmur bu

kez ona başka bakmaya başlamıştı, sanki güzel bakmaya... Yanağına baktığı gibi değil, yanık olmayan yüzüne baktığı gibi güzel...

"Hoş geldiniz efendim?" dedi Naci gülümseyerek bu büyüğü bozarken. "Zalim'i görmeye gitmişsiniz. Doktoru ne zaman çıkacağını söyledi mi?"

"Haftaya çıkacak..." dedi Bulut kollarındaki ufaklığı yere koyarken. "Hoş geldiniz Bulut Bey." dedi Mahru daha iyice halde ama hâlâ çekingendi ona karşı. O konuşmadan beri, o da rahatlamış ve biraz güç almış gibi duruyordu ama sınırını ve haddini bilen bir tavrı her zamanki gibi ifadesinde saklıydı.

"Teşekkürler Mahru Hanım." dedi Bulut ve kapıdan koşarak giren ve onu görünce duran Ayrin'e bakarak, keyifle göz kırptı. "Yine neyin peşindesin?"

"Aha..." dedi şaşkınca kirpiklerini kırıştıran kız. "Valla cin çarpmış bu adama?" Ayrin ağzı bir karış açık kalarak, "Günden güne yamuluyor tüm katılığı..." diye homurdandı.

Yağmur bu sefer azarlamak yerine gizlice gülümserken, Mahru ağzının içinde homurdanarak kıkırdamasını bastırmaya çalıştı.

Bulut kısa bir an kapının eşiğinde dururken aklından geçenlerle şok olmuş gibi donakaldı. İlk defa dışarıdan gelmiyordu, ilk defa gitmemişti hatta daha uzun gittiği zamanlar da olmuştu. Çok gelişinde karanlığa açılan evin kapısı bu gün güneşle açılmış bir yaz günü gibi sıcaktı. Oysa her gelişinde, onun kapıyı açmasıyla köşe bucak kaçan herkes, şimdi koşarak gelmiş neşe ve coşkuyla sevinerek onu karşılıyorlardı. Bir tek davullar çalmamış, mehter ekibi hazırlanmamışlardı karşılamak için. Çiçek kollarına atlamış, Yağmur merdivenlerde büyümlü gözlerle ona bakmış ve hepsi ayrı bir sevgi seli ile *hoş geldin* demişti. Bulut bunları düşünürken gözünün dolduğunu saklamaya çalıştı. Bu kapı ilk kez bir aile ve yuva kapısı gibi açılmıştı ona.

Duraklayan adama dikkatle bakan Yağmur, dudaklarını kıpırdatarak, "Hoş geldiniz." dediğinde Bulut tüm dağların yelini içine çeker gibi bir nefes alıp, gözlerine doğru yola çıkan yaşları savuşturup, "Hoş... bul-dum." dedi kısık bir sesle. *Hoş buldum, çok hoş buldum* diye tekrar etti içinden de...

Derken büyü bozuldu, Ayrin mırıldanarak mutfığa, Naci başka bir tarafa, Mahru yukarıya çıkarken, Bulut bir iki adım atıp Çiçek'i yere indirdi ve "Biraz konuşabilir miyiz?" dedi Yağmur'a bakarak.

Döndüğünde onu bulmamayı göze almıştı giderken, gittiği yerde alıp getirmeyi de...

"Tabii..." dedi Yağmur merdivenleri inerken, o her zamanki mesafeli duruşunu hemen giyindi yine. "Ne hakkında olacaktı?"

"Çalışma odama gelirsiniz..." dedi Bulut, Çiçek'e bakarak eğilip ufaklığın tepesine bir buse bıraktı. "Birazdan geleceğim meleşim, çok açım bana yemek hazırlar mısınız?" diye sordu.

"Parmaklarını yiyeceksin cicim." dedi Çiçek kendinden emin bir tutumla. Bunu yumurta pişirirken Ayrin'den duymuştu ve hep söylemek istemişti.

"Yemeği beğenmezsen, seni yerim..." dedi Bulut kızın yanlarına dokunup gülmesini sağlarken.

Yağmur uzun adımlarla önünden giden adamın arkasından yürürken, herkes ortadan toz olmuştu. Odaya geldiğinde, masasının üzerindeki notlara bakan Bulut, arkasını dönmeden "Kapıyı kapat." diye buyurdu.

Yağmur yüreğinde oluşan kocaman bir boşlukla kapıyı kapatırken, onun artık yanlarında olmak istemediğinden, dertlerinden sıkıldığından korktu. Az önceki huzur yerini korkuya, sabit duruşunu huzursuzluğa bırakmıştı. Biliyordu zaten, sonbaharın sonunda bahar yoktu ama ilk defa bahar olsun diye dua etmişti. Çiçeği bir toprakta güvenle açsın istemişti. Yüzü düşmüş, umuda yüz çevirmiş sisli gözleriyle yere bakmıştı.

"Bir şey mi oldu?" dedi arkasını dönen Bulut, onun durgun halini yanlış anlayarak.

"Yok..." dedi Yağmur sıkıntılı bir halde. Dokunsa ağlayacak, söylene hıçkırarak gibiydi. Islak gözlerini kaçırarak, "Benimle konuşacağınız mesele neydi?" diye sordu titrek sesi. Terleyen ellerini kalçasına çaktırmadan sildi.

Bulut ceketinin cebinden çıkardığı mavi dosyayı uzattı kadına. düz bakışları ifadesizdi. Kirpiklerini kırıştıran Yağmur titreyen elleriyle dosyaya uzanırken, gözleri "Ne bu?" diye soruyordu ürkekçe.

"Bunlar yeni düzenlemeler, eğer sen de kararından hâlâ dönmediysen, işlem sonlanacak."

Ne işlemler? Ne kararıydı? Yağmur savunmasız bir halde dosyayı açıp dikkatle okumaya başladıkça, bacaklarındaki derman çekildi.

kalbi atmayı yavaşlattı, duruşu hissizleşti. Kalçasını masaya dayamayı eğer, güçsüz kalan bacakları yüzünden yere kapaklanabilirdi. Kaygıları yeniden uyanırken, adamın saplantıları onu ürkütüyor, yeniden başladığı hayatta yeni kaygılar yeni facialar istemiyordu.

“İmkânsız?” dedi şaşkınca. “Kabul etmez.”

Kadının soluk soluğa haline sakince bakan adam, “Edecek. Eğer sen imzalarsan, o da imzalayacak.” diye güvence verdi. Başını geriye atarak “Ve son dosyayı kabul edersen, istediğin olacak.” diye son noktayı koydu.

Elleri titreyen Yağmur, dosyayı aralarında usulca sallayarak, “Bu bir tehdit... Bir beladan diğerine geçmek bu...” diye nefes nefese kaygıyla çıktı. “Özgürlüğümün bedeli esir düşmek mi?” Yüzündeki renk çekilmişti ama alev alan yanakları hâlâ kırmızıydı.

“Bela?” dedi adam tek kaşını kaldırıp, elini ceplerine koyup yumruk yaparak. Onu bela olarak mı görüyordu?

“Size güvenmek istiyorum ama...” diye sesine ayar verdi kadın, çaresizce başını önüne eğdi.

“Güveneceksin. Zamanla. Yanımda kalırsan!”

Bu çok kaba bir teklifti. Arsız ya da edepsiz değildi ama değişikti işte. Neden direk sormak yerine böyle sert ve emredici olmak zorundaydı ki? Peki, Yağmur bunu neden kafasına takıyordu? Romantik bir teklif mi bekliyordu? Peki, yapsa hemen kabul mü edecekti?

“Ya yanımda kalırsın, ya da yanında kalacak adam senin felaketin olur.” Ve kadına yaklaşarak, narin bir tutuşla eğilen başını kaldırdı. Yağmur onun temasıyla gözle görülür bir şekilde sendeledi. Islak mavi gözleri toprak kokan gözlerine değdiğinde, “Yanımda kal Yağmur...” diyen tok ses, kadının içine ateşler düşürdü. “Bırak destek olayım sana. Bırak acılarını sarayım. Bırak Çiçek mutlu olsun... Bırak düşünmeyi bir kere de, senin yerine iyi olanı ben düşüneyim. Çünkü sen düşündükçe hasta oluyorsun, hata üstüne hata yapıyorsun.” Kadın yutkununca, iç gerdi. “Ya şimdi, ya da hiçbir zaman! Sen karar ver, benimle kalacak mısın?”

“Ne?”

Yağmur şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu adamın ciddi yüzüne. Bu çok fazlaydı, dosyada yazan çok ağırdı. Ona baktı. Korkuyla, ilgiyle, umutla, karmaşayla baktı. Ve onun sert du-

ruşunda, hiç istifini bozmayan yapısında dalga geçer gibi bir ifade yoktu. Bu... Bu şaka olmalıydı? Hatta bir köşede uyuya kalmış, kâbus görüyor olmalıydı...

“Duydun söylediğimi...” dedi adam umursamaz bir tutumla.

“Ciddi olamazsınız!” diye hırladı Yağmur, bu kadarı da eşek şakasıydı.

Onun düşkünlüğünden, çaresizliğinden yararlanmaktı. Küstah kaşları, yarı kapalı gözlerin üzerinden kalktı, ağız hoşnutsuzluğunu belli edercesine düz bir çizgi halini aldı.

“Gayet ciddiym. Tabii, son kararı sana bırakıyorum.”

“Beni mecbur bırakarak mı?”

“Dilersen size yeni bir kimlik sağlayabilirim... Fakat tek şartım bu, kabul edersen ne istersen yaparız...”

Yağmur bir robotun gözbebekleri gibi ileri geri gidip gelen bakışlarını kontrol edemiyordu. Ellerini ovuşturuyor, derli derli sonuca dalmış, düşünüyordu. Bir süre sonra adamın varlığını hatırlayarak yana döndü, hayatını bir anda yıkıp harabeye çevirecek gücü ellerinde tutan adamın karanlık, vicdansız ve aynı anda merhamet barındıran gözlerine, şaşkınca baktı. Fakat sert duruşunda ve istifini bozmayan yapısında ufak bir yumuşama belirtisi görmedi. Zalim miydi? Yoksa melek mi? Anlamadı!

Besbelli, söylediğini yapmaya kararlıydı.

Bulut masanın kıyısına yasladı kalçasını ve kollarını geniş göğsünde bağlayarak ona bakmaya ve düşündüğü şey için zaman vermeye devam etti. Yağmur yutkunarak adamın yüzüne baktı. Henüz uzamaya başlayan siyah saçları iyice geriye taranmış, geniş alnını ortaya çıkarmıştı, yüzündeki yanık daha belirgin olmuştu ama bugün o yanıktan korkmak aklına bile gelmiyordu. Galiba alışmıştı, ya da başından beri onu korkutan yanık değil, adamın kaba ve ürkütücü tavrıydı, karar veremedi. Yüzüne bakarken onun kibirli dudaklarının kıvrıldığını, burun deliklerinin küstahça açılıp kapandığını fark etti. Kızını bu haşin, bu acımasız aynı anda şefkat timsali adama nasıl emanet edebilirdi? Ona göstermediği daha kaç yüzü vardı? Çiçek, onun için bu kadar önemli miydi? Onu gerçekten korumak için istediğine hiç kuşku yoktu. Kurumuş dudaklarını güçlükle yalayarak, kendini ko-
nuşmaya zorladı.

“Böyle bir şey yapmayı neden istiyorsunuz ki?”

Gömleğinin yakasını düzelten Bulut, “Neden yapmayacakmışım? Benim Çiçek’ten başka kimsem zaten yok. Yarın ölsem mirasım ortada kalacak, ya da bana bir şey olsa bu ev bile devlete kalacak. Neden her şeyimin sahibi Çiçek olmasın?” diye yalandan bir bahane üretti.

“Siz cidden iyi misiniz? Çiçek sizin kızınız değil ki?” diye çıkıştı kadın, şaşkınlığını üzerinden atamıyor, titreyen elindeki dosyada yazanları kavrayamıyordu.

“Eğer kabul edersen olacak. Bunu sakın yanlış anlama, bunu sırf onun geleceği için düşünüyorum, başka hiçbir art niyetim yok. Daha ne kadar kaçarak yaşayabilirsiniz ki? Onun okula, eğitime ve düzenli bir hayata ihtiyacı var. Seninse kaygıdan arınmış bir geleceğe...”

“Ama ben...”

“Başkasının karısına sahip çıkacak kadar tıynetsiz değilim. Eğer dilersen kocana dönebilirsin... Ama Çiçek o adamın yanına gitmeyecek. Babası bile olsa.”

Adamın bu sözleri kadının kalbinde bir yere dokundu, kızını anesinden bile koruyacak kadar çok seviyordu. Ve bu hali yapmacık değildi.

“Siz ne biliyorsunuz ki?” dedi Yağmur dişlerini sıkarak.

“Seni sürekli dövdüğünü, Çiçek’i kullanarak tehdit ettiğini... Sonra Ayırın’a yapmaya çalıştığı iğrençliği... Daha sayayım mı?”

Ellerini kulaklarına kapatıp “Sus.” diye bağınmamak için kendini kasan kadının bacaklarındaki güç çekilince, bir adım geriledi. “Bu...” dedi nefes alamayan Yağmur. “Bunları nereden biliyorsunuz?”

Kalbi öyle hızlı atıyordu ki bir an bu sestense sağır olacaktı. Bulut dişlerini sıkarak kadının tepesinden bakarken, “Onun hafızasında sandığınızdan daha derin yaralar açmışsınız. Çiçek’in tanık olduklarından haberiniz bile yok. Daha geçen gün benden sizi korumam için yemin etmemi istedi. Babası denen adamdan ölesiye korkuyor. Siz ondan kaçırıyorsunuz. Ve ben salak değilim, geçmişinizi araştırıyorum.”

Onu kızdırmak istediği besbelliydi, kızmış görünüp onu memnun etmemek için, Yağmur bu hakareti de sineye çekmiş göründü. Şimdi umursamaz bir tavır takınmıştı. Hiç tanımadığı, ömründe karşılaşmadığı biri tüm özelini öğrenmişti.

Kadının durgunluğunu yanlış anlayan adam, sert ve tek seferde,

"Kocanı hâlâ seviyor musun?" diye sordu, bu soruyu sorarken gözleri karardı, koyu karanlık bir renk aldı.

Yağmur onun küstah ses tonunun karşısında, öfkesini yenemedi, "Bu sizi ilgilendirmez."

"O zaman yerinizi haber vereyim."

"Hayır..." diye atıldı yalvarırcasına. Bu tehdit bile olsa kadın ölü-yormuşçasına can çekişti. Yanağına iri bir damla süzülürken, "Lütfen, bunu yapmayın." diye yalvardı. Ne yapacağına karar veremiyordu, ya Hakan ya bu tanımadığı adam olacaktı hayatında ve kadın, geleceği olmayan hayatını kurtarmak için başka bir masumun canını yakmak istemiyordu. Hakan için Bulut'a zarar vermekten korkuyordu. O iyi biriydi, ne olursa olsun, ne düşünürse düşünsün, o iyi bir adamdı.

"Para için mi evlendin onunla?"

Bu sözleri öylesine küçümseyerek söylemişti ki adam, Yağmur daldığı kuyudan istemeyerek irkildi.

"Babamın mirasını yönetmesi için yetkili tek kişi o'ydu. Her şeyi avucuna almıştı, benden daha bilgiliydi, cömertti, iyi hissettirmesini beceriyordu... Ben sandım ki..."

"Kardeşinin ve kızının hakkını koruyabileceğini sandın. Ablanın kocasıyla evlendin!"

Bu sözler hakaretti! "Ablam öldü..." dedi kadın kendini açıklamak isteyerek. Başkalarına kendini açıklamak durumunda kaldığı için bir kez daha nefret etti Hakan'dan ve başkalarının değil ama ilk defa Bulut'un ön yargısından korktu.

Ölü ablasının kocasıyla, sene-i devriyesi gelmeden evlenen kadın görüntüsü, içini ilk defa bu kadar acıttı. Hatası ilk defa bu kadar canını yaktı. Bir şeyler söylemek isteyerek durdu ve tekrar sustu.

Bu ayrıtıdan sebep Bulut'un canı sıkılmış gibiydi. Yağmur odanın içinde huzursuz huzursuz dolaşmaya başladı. Sonra bir anda durarak adama baktı, tartarcasına gözlerini kıstı. Gergin, acı verici sessizlik içinde nefes almak için çabalarken çıkardığı sesleri dinleyerek bekletiler. Birkaç dakikanın ardından hırıltılı solukları daha nazik sese dönüştü ve yanaklarına hafifçe bir pembelik geldi.

"Düşüneceğim."

"Zaman yok."

Utancı çok netti kadının. Bulut gerçeği bildiği halde açıklama-

ya kalmayarak bu utangaç halinin keyfini sürdü. Daha sonra ne gibi azarlar işiteceğini umursamayarak orada pembe renginin favori rengi olduğuna karar verdi!

Yağmur yavaş, üzücü bir bakışla etrafına bakarken Bulut onu izledi. “Tut ki kabul ettim istediğini... Ama bu, sandığımız kadar kolay değil ki.”

“Benim için zor olan hiçbir şey yok.” Adamın ifadesi güven vericiydi, bu kadının midesinde bir şeyleri harekete geçirdi.

Kalçasını yasladığı masadan desteğini çekti adam, kapıya yürüdü. Vazgeçtiğini sanan Yağmur umutsuzca onun önüne geçti. Panikle lafa atıldı. “Ya bu sahtekârlığı ortaya çıkarırlarsa...”

“Çıkaramazlar.”

İçindeki korkuları erirken, vicdanı onu dürtüp durdu. Bulut’un meraklı bakışının delici etkisini biliyordu. Sakin kalmaya uğraştı. “DNA testi devlet destekli oluyor ve noter huzurunda yapılıyor. Bu iş kolay değil.”

Bulut küçümseyen bakışlarla ona baktı. “Kolay.”

Yağmur öfkeden kudurarak ona dik dik baktı, sonra da öfkesini dizginlemeye çalıştı. Ne inat, ne cesur bir deliydi bu adam! Öyle öfkeli bakıyordu ki, adamın içinde bir şeyler kırılıyordu. Doğal olarak alınganlık edecek durumda değildi. Fakat bu kadar zora koştuğu için bir an ondan nefret etmekten kendini alamadı.

“Senden duymak istediğim şey, eğer kocana karşı bir şey...”

“Ondan nefret ediyorum.” diye sözünü kesti Yağmur, cesur yüzü ciddiydi. Ve adamı şaşkına çevirircesine bir anda lafını ağzına tıkayarak devam etti. “Ama o Çiçek’in babası.”

“O adam Çiçek’in sadece kâğıt üstünde babası. Babası olmayı hiçbir zaman hak etmedi, etmeyecek de. Kan bağından daha kuvvetlidir can bağı...” dedi öfkesini kusarak.

“Bundan emin misin?” diye sordu adama umutla ve sonunda. “Eğer kızımı onun pençelerinden kurtarabileceksem, şeytanla bile anlaşmaya yapmaya razıyım. Peki, senin beni yarı yolda bırakmayacağımı nereden bileceğim!”

Genç kadının boğazından bir kızarıklık yükseldi. Adamın ifadesi değişmedi ama gözleri parladı kısa bir an. “O zaman kabul ediyorsun?”

“Sizden söz almadan, olmaz. Sizin için sözleşmelerin ve bazı kâğıtların hükmü olmadığını anladım. Madem öyle, siz de bana bir söz vereceksiniz?”

Genç kadının alaycı dudakları hafifçe kıvrıldı.

Adamın kalbini anında sekteye uğratan, ufak bir çarpık gülümse-meydi. “Çiçek büyük bir kanıt!” Sonra gülücük soldu ve ona arkasını dönerek cama yaklaştı. Uzaktaki dağlara baktı. Omurgası dümdüzdü; omuzlan cesurca dikti.

Fakat korkusu oradaydı; başını yana yatırışı ve alt dudağındaki ufak titremede, omzunun zarif kıvrımında diken diken olan tüylerde korkusunun kanıtıydı. Olanlardan kendini sorumlu tutuyor ve korku-yordu.

Bulut onun böyle hissetmesine izin veremezdi. Onun sorunlarını kendi sorunları yapmak için bu mükemmel bir fırsattı ve asla elinden kaçırmayacaktı. Bu onurlu sebebe sahipken olmazdı. Çiçek'in resmi babası olmak için, Yağmur'u kendine ait yapmak için son şansıydı. Hemen şimdi, şu dakika bir cevap almalıydı. Olasılık üzerinde bütün gece düşünmüştü ama kararını şimdi vermişti. Sanki bir silahın tetiği çekildiği an, namluya sürülen merminin yerinden fırlaması gibi hızlı ve tek seferde.

“Sözümü tutacağıma ne kadar eminsin?” Panik genç kadının göğ-sünü sıkıştırdı, bocalarcasına “Yanılmak istemiyorum. Şartım var.” dedi.

“Ne?” dedi Bulut merakla. “Neymiş şartın?”

Adam gerçekten kafayı sıyırmıştı, başkaları için kendi hayatını mahvetmeyi göze alıyordu. Yağmur'un acilen bu adamın yüzüne vurup aklını başına getirmesi gerekiyordu. Yana döndü, elini yakasına soktu ve uzandı, göğsünün içinden bir kâğıt çıkartıp ona gösterdi. “Siz de bana bu adamı bulacaksınız?”

Bulut kadının elindeki sıcak fotoğrafı aldı. Göğsünde saklanmak-tan yıpranmıştı ve tıpkı onun gibi güzel kokuyordu. Eski, çok doku-nulmaktan yıpranmış ve yarıyı yırtılmış fotoğrafa ilk defa görüyormuş gibi bakarak, “Kim bu adam?” diye sordu. Aslında zihninde canlanı-yordu o kareyi çekti oldukları gün. Dün gibi hatırlıyordu, fotoğraftaki adam kendisiydi ama bunu kadın bilmiyordu!

“Bilmiyorum.” dedi Yağmur yüzünü düşürerek.

“Bilmediğin bir adamı mı arıyorsun?” diye sordu Bulut, Yağmur dudağının kıyısını dişledi. “Peki neden arıyorsun?”

“Bir söz verdim...”

“Sadece verdiğin... bir söz için mi arıyorsun onu?”

“Bu sizi ilgilendirmez. Siz sözünüzü tutun, ben de tutayım.”

Adam gülümseyen bir sesle, “Anlaştık.” dedi kadına elini uzatırken. Yağmur kısa bir an iri eline baktı. “Anlaştık.” Ve elini tuttu ama garip olan, o etkiyi yine hissetmesiydi. Yüreğine uzanan karıncalanma. “Siz bizi bu beladan kurtarın, ben de sizinle evleneyim.” Bulut kibirli bir gülüşle, onun sözünü tamamladı. “Üstelik de nefret ettiğiniz biriyle, öyle değil mi?”

“Öyle.”

Kadının gözlerinin artık nefretle bakmadığını, ne zaman kabul edecekti?

“Çok önemli bir söz olmalı bu.”

“Hiç kuşkunuz olmasın.” dedi Yağmur elini geriye çekerek.

Adam onun tenine bıraktığı o güzel sıcaklıkla yetindi, şimdilik!

“Kocasını böyle gözden çıkaran bir kadını daha önce hiç görmemiştim.” diye damarına basmaya devam etti. “Ne yaparsa yapsın, o senin kızının babası. Yarın beni de böyle gözden çıkarmayacağını nereden bileceğim?” Kadın ona alayla bakınca iyice sertleşen Bulut, bir tehdit edasıyla fısıldadı.

“Buna müsaade etmeyeceğimi de bilmen gerekir. Benim karım olduğun gün, ömrün boyunca öyle kalırsın. Son nefesine kadar...” Bu saplantılı ama aslında yüreğinde güzel bir yerlere dokunan sözlerle, Yağmur yutkundu. Gözleri irice açıldı, kirpikleri korkuyla kırıştı, onun korkmasından ürken Bulut hızla ekledi. “Ve sen bana Allah’ın emaneti olduğun gün, gözümden bile sakınırım.”

Yağmur tuttuğu nefesini usulca dışarı saldı. İçine sıcak, bal kadar tatlı, su kadar berrak bir şeyler aktı. Bulut bir an ona daha sert çıkmayı düşündü, ama nasıl olsa gerçeği ağzından alacaktı.

“Size muhtaç olmam, kendimi vereceğim anlamına gelmez.” diye belirtti son kozunu oynayan Yağmur. Bir umut, Nasrettin Hoca misali ya tutarsa dedi blöfü. “Bana dokunmaya çalıştığınız an, kocamdan kaçtığım gibi sizden de kaçarım ve bizi asla bulamazsınız.”

Adam eğildi, kadının çenesini iki parmağının arasına nezaket-

ten uzak bir hareketle sıkıştırıp tehditle sıktı. Parmak uçlarının bası bir temasıyla içinde gizlenen bir özlemin dışı vurmasını sağlamıştı. “Dene...” İçgüdüsel yanıtıyla genç kadının bütün bedeni karıncalandı. Gözlerine iki kor halde bakarken, “Ben kocan değilim deli Yağmur! Kocan olduğum gün, bu sadece isimde kalmaz. Saygına da, hürmetine de ve bedenine de sahip olurum. Ve kaçarsan, seni elimle koymuşum gibi bulurum. Çünkü ben, benim olanı paylaşmayı sevmem. Çünkü ben, benim olana zarar gelmesine müsaade etmem.” diye gerçeği dile vurdu.

Yağmur bayılacak gibi hissetti. Önce inme inip oracığa yığılmazsa tabii.

“O zaman cesedimizi bulursun ve paylaşmak zorunda kalmazsın.” dedi Yağmur kendinden emin bir şekilde başını dikleştirip elini silkeleyerek. Bu deli kadın istediğinde nasıl da gözü kara olabiliyordu, şaşıyordu. Cesurdu, deliydi ve dediği dedikti. Şu ana kadar alacağı evlilik teklifleriyle ilgili hayal kurmasının üzerinden uzun zaman geçmişti fakat bu tekliflerin hiçbirinin böyle olmadığından emindi. Bulut ona yaklaştı. Fazla yakındı. Sıcaklığı teninden evvel esir aldı kadını ve titretti. Kalp atışlarını sekteye uğrattı.

Sesi alçak, tahrik edici bir boğukluktaıydı. “Ya sen bana yaklaşsan...”

Elini genç kadının bacağına bilinçli olarak sürttü ve arzu kadının içinde şimşek gibi çakıverdi. Dudaklarından uzun, cansız bir soluk kaçtı. Sadece bu bile baştan aşağı sıcacık ve pembe olmasını sağlamıştı. Ama direnerek, “Bunun olmayacağını ikimiz de biliyoruz, değil mi?” diye bu gerçekten kaçtı. Direnmek onun en iyi yaptığı savaşıydı.

Ama direncini kıran ses balyoz oldu. Kulağına değen sözler ateş gibiydi.

“Dokunduğum zaman...” Bilinçli olarak duraksadı adam ve eseri ni izledi keyifle. Kız soluksuz kalmıştı. “Nefesini tutuyorsun.”

“Korkudan...” dedi Yağmur hemen gerekçeli bir açıklama bularak.

“Hah yüzüm yanıkta, unutuyorum bazen. Tiksindirici öyle ya.” diye sertçe söylendi adam, resmen tükürür gibiydi sesi.

Kalbi göğsünde çırpındı fakat sesini canlı tuttu. “Öyle.” diye yalan söyledi Yağmur, böyle yaparsa uzak duracağını sanmak gibi bir yanılgıya kapıldı. Daha ileri gidip, zalimleştı. “Dünya batsa ve ikimiz

kalsak, sizinle yine de ilgilenmezdim.”

Büyük konuşması öfkelenen ve içi bir kez daha acıyan adamın dişlerinin birbirini sıkmasını sağladı. “Umarım bir gün bu sözlerini sana hatırlatmak zorunda kalmam.”

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Ona garip bir şekilde bakan adamın gözlerindeki acı, kadının yüreğini öyle acıttı ki, kalp atışıyla geçen saniyeleri sekteye uğradı. Yavaşlayan kalp ritmini sayacaktı fakat sersem kalbi güvenilirmez kronometre gibi aceleyle peş peşe üç defa atıyor, sonraysa birden duruyordu.

Bir *sız*, bir *sen* olan konuşma artık iyice gerildi. Karşılıklı meydan okuyan ve eğlenen bakışlar paylaştılar. Bu konuşma bir sürü risk taşımaya rağmen, bundan o kadar çok keyif almaları kadar yanılttı.

“Asla... sizden kocalık gibi bir beklentim olmayacak.”

Duyarlılığına kıymet veriyor ve bir şekilde bunu göstermek istiyordu. “Yazık...” dedi Bulut, boğazındaki âdemelması ağır ağır hareket ederken. “Âşık olduğun gün, buz sözleri sana hatırlatacağım.”

“Âşk mı?” dedi şaşkınca kadın. Gözleri onu esir aldı. Boğuk kahkahasıyla katlanılmaz bir şekilde alay etti. “Size mi? Aynaya hiç bakmadınız sanırım?” Baştan savarcasına bir ses çıkardı. Uzun ve gergin geçen dakikalar boyunca bakiştılar. Önce birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Ardından dudaklarına. Yağmur’un aslında söylemek istediği bu değildi ama adam kendinden o kadar emin durunca, canını yakmak istiyor, hatta hayalarını tekmelemek istiyordu.

“Şimdi de öyle bir durumda kaldın ki...” O kadar yakındı ki, yanağında onun nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu kadın. “Ya nefret ettiğin biriyle evlenecek, ya da sevdiğin tek şeyi kaybedeceksin. Ya da kendi kaderini kendin çeceksin. Yani lafın kisası Yağmur, romantik hayaller kurma... Kitaplarda, dizilerde olduğu gibi kâğıttan koca olmam... Ya gerçekten evli oluruz... Ya da bu iş hiç olmaz. Şundan emin olmalısın, kendi hayatını yaşamakta tamamen özgürsün. Size asla istemediğiniz bir şey dikte edilmeyecek. Tabii bana saygı duyup fikrimi sorduğun sürece.”

Yağmur başını kaldırıp ona öyle kocaman açılmış ve korunaksız gözlerle baktı ki Bulut, onun her duygusunu açık bir kitap gibi okuyabildi. Endişe, korku, dehşet gördü. Fakat aynı zamanda güven de vardı ve korkusunu ezip geçiyordu. İşte bunu biliyordu. Altı aydır ona istemediği hiçbir şeyi yaptırmamıştı.

Kabaydı, huysuzdu, kızgındı hatta deliydi ama garip bir nezaketi ve anlayışı vardı. Manyak herif onun aklını karıştırmayı sonunda başarmıştı. Adamın sesi korkularını okşamaya devam ettikçe, kalbinin diğer gizli odalarına da yaklaştı. Yüreğinin kullanılmayan, örümcek ağı kaplamış sır odalarına. Oysa pas tutmuş kilitlerini açıp geçmesi için gerçek güce ve yüreğe sahip olması gerekirdi. İçinde, her bir tuğlasıyla sevmek için inşa edilmiş saray, keşfedilmemiş yerler vardı ve kendisi bile onları keşfetmeye korkarken, neden bu adam giderayak, hem de cesurca içine dalmak istiyordu?

Gerçekten ne kadar büyük ve nasıl acı verecek kadar boş olduklarını öğrenmekten korkmuyor muydu? Ve çok zamandır sızlayan, boş yer sadece kalbi değildi. Bacaklarının arasında da aynı şeyleri hissediyordu. Ne zaman yanına yaklaşırsa o sızı daha da şiddetli kendini belli etmeye devam ediyordu. Kendi duyularına inkârcı olan Yağmur, kalbi rahatlayarak heyecanla atıldı.

“Benim hayatım kardeşim ve kızım üzerine kuruldu. Onlar iyi olduğu sürece size asla zorluk çıkarmam, üstelik bu iyiliğinizin karşılığını mutlaka ödeyeceğimden emin olabilirsiniz.”

“Karı-koça arasında borç olmaz.” Ve bu sözlerin anlamını kavradığından keyifle gülümsedi adam, “O zaman bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?”

“Herkes sınırını bildiği sürece...” dedi ve çekingen bir sesle, “Evet. Ediyorum.” diye fısıldadı.

İstemsizce bir sızlanma gibiydi sesi. Belki de bir inlemeydi. Geldiği yer boğazı değil, göğsünün derinlikleriydi. Kalbinin olduğu bir yerden gelmişti.

Adamın kalbi heyecanla teklerken boğazını temizledi. O gürleyen ses, bir iç çekişten daha fazlasıydı.

“Evet mi diyorsun?” dedi teyit bekleyerek.

“Evet dedik ya...”

Gözlerini ayaklarına dikti Yağmur ve o anda kapının açılıp kapandığını duydu. Gitmişti. O gidince oda birdenbire bomboş kalıvermiş, sanki erkeksi kokusu her yana sinmiş fakat yüreğindeki tekleme hâlâ yerindeydi ama en azından korkunun izleri silinmişti. Teselli aramak zor gelirken, paramparça olan ruhu darmadağınık yüreğinin her yerine saçılmıştı.

Kapanan kapının ardından boş gözlerle baktı bir süre. Önceden umutsuz gibi görünen işler, şimdi büsbütün karışmıştı. Artık korkması gerekmeyecekti, kızının bir çevresi, arkadaşları olacaktı, ancak hayalinde yaşatabileceği türden bir eğitim sağlayabilir, onu çok iyi yetiştirebilirdi. Orası kesindi ama bunun gerçekleşmesi için de, bir ömür boyu yabancı bir adamla yaşamak zorunda kalacaktı. Onu tanımayan, ince mi kaba mı olduğunu belli etmeyen, küstah ve bencil bir adamla evlilik oyunu oynamak... Her anlamda evli olmak, kadını olmak...

Nefesi gırtlığına kaçınca dili ağzında dolandı. Midesi kabardı. Bedeni isyan ederek yandı.

Ve sonra gerçekler yüzüne tokat gibi vurdu. Yarım bir hayata, olmayacak bir umuda esir etmişti adamı. Onun karısı olarak kaç gece geçirecekti, kaç gün yanında kalabilecekti? Yağmur ona hüzünden başka bir şey veremeyecekti, oysa o bilmeden ona dünyaları vermişti. Hem de giderek, hayal kurmaya bile korkarken.

Yarın saat sonra öğle uykusuna yatan kızının yatağına yaklaştığında, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Ona sokularak, usulca, "Bir gün beni affedebilecek misin meleğim?" diye hıçkırdı. "Seni emin ellere bırakmadan nasıl rahat edecekti içim? Özür dilerim, çok özür dilerim."

Şu ana kadar fare gibi kapana kısılp yaşamışlardı, birileri aracılığıyla izi bulunabilir diye çekinmiş, bu tehlikeyi göze alamamıştı ama şimdi... Şimdi herkes özgür olacak, Yağmur ruhunu huzura teslim edecekti.

Ölüm bir başlangıç olacaktı geridekiler için, bunu sadece Yağmur göremeyecekti.

Çok ürküyordu gerçekten, daha doğrusu dehşet içindeydi. Ömrünün geri kalanını ya kaçarak -ki bu çok uzun sürmeyecekti biliyordu- ya da az olan yıllarını o buz gibi soğuk, küstah adamla evli olarak geçirecekti.

“Gölüşüme katık ettiğim dostlarım...
Gözyaşıma görgü tanıdığı ettiğim gecelerim var benim...”

Müjde Aklanoglu

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

*Senden başka kim yüreğimdeki suça iltica edip,
sevdanın tutsaklığına yataklık eder.*

2 gün evvel...

Karanlığın içine çekilirken zifiri gecenin yuttuğu sadece bedenleriydi. Gözlerinden firar eden ateş ne onların varlığını saklıyor, ne de öfkelerinin seyrini değiştiriyordu. Eski yapının çökmeye meyilli merdivenlerinden sert adımlarla inerken, boş alanda ikilinin haşın ayak seslerinden başka inleyen bir ses duyulmuyordu. Soluk sesleri ölü gibi cansız, bedenleri ruh gibi acımasızdı. Sonunda istedikleri yere yöneldiler. Cansız bir ışığın kapının altından süzüldüğü yere geldiklerinde, Bulut elinin ucuyla kapıyı ittirerek, gıcırdama sesiyle açtı. Onu girişte gören Recep derhal saygıyla öne çıkarak, gözlerine baktı. Bulut adamına teşekkür edercesine başını sallayarak, sandalyede oturan adama döndü.

“Açın başını ve ayağa kaldırın.”

Tok sesi perde perde yankılanınca sessizlikte, adam ürkerek “Ne oluyor? Kim var orada?” diye korkuyla sordu.

Odada tek değillerdi, dört koruma daha loş ışığın altında duruyordu. İkisi öne çıktı.

Hakan, kollarını tutan adamlarla irkildi ve huysuzluk ederek ona dokunmalarını istemediğini belli etti. Korkuyordu, terliyordu, başına gelebileceklerin hayali ile çok tedirgin olduğu anlaşılıyordu. Biraz itiş kakıştan sonra korumalar adamın başındaki bez çuvalını açtıklarında, ne zamandır karanlıkta kalan gözleri ışığa alışmak için biraz kısıldı. “Sıkıysa tek tek gelin lan!” diye bağırdı.

“Geldik koçum, teke tek istersen de buradayım.” dedi tok sesli bir adam.

Hakan yere baktı, bakışları iki uzun, çocuk mezarı kadar büyük ayakkabılardan kalın, kaslı bacaklara taşındı ve orada her biri diğerinden daha geniş ve kuvvetli duran göğüsleri arşınladı. Yukarı çıktığında ise, korku ve hayretle derin bir nefes aldı.

“Rüzgâr Bey...”

Rüzgâr tek kaşını kaldırarak o siyah bakışlarını adamın gözbebeklerini delercesine yüzüne odakladı. Öylesine ürkütücü ve acımasız duruyorlardı ki, Hakan'ın yutkunduğu an çıkan ses odanın içinde yankılanıyordu. Bunlar gibi karanlık adamların onu neden kaçırdığını merak eden Hakan, korkulu bir solukla, “Neden beni kaçırdınız?” diye sakin olmaya çalışarak sordu. “Size ne gibi bir hata yaptım?”

Zekiymiş, fazla zeki!

Rüzgâr iç çekerek omzunu sarstı. “Kaçırmadık, sana açık adres verdik sen kendi ayaklarınla geldin. Ve hatayı bana değil, kardeşime yaptın.”

“Ka... kardeşin mi?” Bakışları yanındaki adama kaydı, ama bu adam Cem denen o Deli Fişek değildi ki... Kısa bir an baktı, şaşkınca soluk verdi. Bu da onlar kadar manyak duruyordu, gözü kara ve duruşu cellat gibi korkusuzdu.

“Bana mesaj çeken siz miydiniz?”

Kafası şimdi şimdi aydınlanıyordu. Yağmur'un numarasından mesaj gelince, yine onun gel git aklının devreye girdiğini ve geçmişini unutup aradığını sanarak hevesle gelmişti buraya. Onu yakalayacağı için mutluydu. Bu sefer öldürüp, tüm mal varlığına konacağından çok emindi.

“Ama neden?” dedi masum bir sesle. Gören de bu adam haksız-

lığa uğramış, ona hata yapılmış sanırdı, duruşu, bakışı o kadar acıktı ki, başka biri olsa buna kanardı. Neyse ki onlar başkası değildi! Bu adam felaket bir psikolojik vakaydı, kiminle nasıl oynayacağını iyi biliyordu. Ve Rüzgâr'ın yanındaki adama bakarak gözlerini kıstı, alnından süzülen iri bir damla ter kirpiklerine dokunurken, öfkeyle soluklandı. Bu o adamdı! Karısını ve kızını elinden alan, gizleyen ve kollayan adam... Ayırn'ı ondan ayıran buydu!

“Şerefsiz...” dedi dişlerini sıkarak, asıl şerefsiz kendisi olan sapık adam.

Bulut'un burnunun yanındaki kasları seğirdiğinde, Recep tam adama sert bir tane geçirecekken, tek kaşını kaldırarak onu durdurdu. Hâlâ ağzından köpükler saçarak “Karımı ve kızımı geri alacağım. Onları benden alamayacaksın.” diye kükrüyordu sapık insan bozması.

Bulut yumruklamak için kaşınan avuçlarına tırnaklarını batırdı. “Bana ait olanları istiyorsun...”

“Onlar sana ait değil. Onlar benim! Benim kızım, benim karım, benim baldızım.” Sonra aklına kötü bir şey gelmiş gibi soluk soluğa “Çiçek ölmedi değil mi? İyi o...” diye sordu. Çiçek ölürse Yağmur ona kurus vermezdi. Gözleri gerçek bir endişe barındırıyordu.

Bu nasıl bir şerefsizdi, nasıl bir babaydı?

Ve Bulut için bardağı taşıran son damla buydu. Çiçek! Adını ağzına aldığı an gırtlığını sıkmamak için kendisiyle savaştı. Ve adam tekrar “Çiçek...” dediğinde ip koptu.

Yumruğunu adamın burnuna sertçe gömerken “Onu öldü sanarak bırakıp kaçtın, değil mi? Adi şerefsiz! Hastaneye götürmek yerine onu orada kurda kuşa bıraktın. Ölüme terk ettin.” diye bir daha vurdu. Hakan kollarını tutan korumalara rağmen, dengesini kaybedip yere yıkıldı ve ağzı burnu kan içinde deli gibi sırtırken, “Sen bulmuşsun işte, demek ki iyi.” diye kesik kesin konuştu.

Bulut'un içinde bir ateş kaynıyordu. İlk defa ayaklarıyla ezerek birini öldürmek istedi, ilk defa canını aldığı kişiden pişmanlık duymayacağını keşfetti. Nasıl hastalıklı bir insan, evladını ölüme terk eder, korkutup, canının yanmasına izin verirdi? Oysa Çiçek melek kadar saf, korunmaya muhtaç bir karınca kadar minikti. Korumalar Hakan'ı kollarından tutarak doğrulttu. Adamın burnundan çeşme gibi akan kana rağmen, pis pis sırtması kesilmemişti. Bakışlarını Bulut'a çevirdi, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Boşanma kâğıtlarını imzalamamı...”

“Asla imzalamayacağım. Hem imzalasam bile, Çiçek benim kızım, onu sana vermem. Hiçbir mahkeme de buna onay vermez. O ve Yağmur bana ait... Hatta Ayrin de...”

Bulut iç gererek Rüzgâr'a baktı. “Usta, Derviş'e ne sormuşlar biliyor musun?” dedi sıkılınca.

“Yok üstat ne sormuşlar?” dedi Rüzgâr.

“Derviş'e sormuşlar, ‘En zor olan nedir?’ diye.”

“Ne demiş?”

“‘Sözdür’ demiş, ‘anlaması da zor, anlatması da...’”

“Anlatırız koçum, biz de söz çok.” dedi Rüzgâr tek kaşını kaldırarak. Bulut cebinden bir kâğıt çıkardı. Recep, Bulut'un elinden kâğıdı alıp adamın gözüne sokarcasına yaklaştırdı. Kâğıda bakan Hakan ateş püskürür gibi kan tükürerek, “Bu yalan. Çiçek benim kızım.” diye haykırdı. Öne doğru atıldı ama ne yazık ki korumalar onu tuttu, keşke tutmasaydı da Bulut onun tek bir tane sağlam kemiği kalmayana kadar kırsaydı.

“Babası olduğun için... Önceden olsa bir ihtimal onunla görüşme izin verebilirdim. O da Çiçek için ama o gün onu ormanda kanlar içinde tek başına bırakıp kaçtın ya, bu gün hem Çiçek için hem de bizim için öldün. Bundan sonra onun tek babası var, o da benim. Bırak çevresinde, soluk aldığı gökyüzünün altında bile seni görürsem, acımam gebertirim. İkazsız, düşünmeksizin gebertirim.”

“DNA raporları benim kızım olduğunu ortaya çıkaracak, bu sahte raporlar mahkemede işe yaramayacak. O benim kızım, benim kanımdan, benim genetiğimden. Onu ben yaptım... Hiçbir şey bunu inkâr etmeyecek.” dedi kıvranarak.

“Ama bu rapor onun, benim kızım olduğuna onları ikna edecek...”

“Sahte bu...”

“Bunu sen söylüyorsun sadece...”

Bulut umursamazca korumasına işaret verdi, Recep korumalardan birinden aldığı dosyayı masaya bıraktı, üzerine de bir kalem koyup geriye çekildi. “İmzalayıp boşanarak yaşamak da senin elinde, ölüp dul bırakarak kökünü kazıtmak da... Hangisi olacağına sen karar ver.”

Hakan pis pis gülererek konuşmaya başladığında, Bulut dişlerini sıktı. “Ne diyeceksin yarın Çiçek'e, annene göz koyduğum için babanı öldürdüm mü?”

“Hiçbir şey.” dedi Bulut buz gibi bir ifadeyle. “Babası trafik kazasında ölmüş bir kızı ne denir ki? Allah rahmet eylesinden başka...”

“Seni adi piç...”

Ve ağzına yediği yumrukla, geriye savruldu. “Küfretti.” dedi Rüzgâr omzunu silkerek, “Elimde değildi.”

Artık adamın burnundan daha çok kanlar fişkırıyordu. Ve sonra birkaç yumrukta Zalim’e yaptıkları için, birkaç tane de Ayrin için attığında, adamın elmacık kemiğinde kırık, burnunda telafi olmaz bir yamukluk ve üç beş kaburgasında elle tutulur yer kalmamıştı. “Çiçek sorarsa Rüzgâr amcanın hediyesi dersin.” dedi sadist bir bakışla. Biliyordu Bulut, ileride Çiçek üzülmesin diye gebertmiyordu şimdi bu pislği.

İşi bittiğinde acıdan inleyen adamın kısa saçlarına elini geçirdi Bulut ve kanayan gözlerine bakarak, “Ölmen, benim için kurtuluş olur... Bence biz bu işi boşa konuşuyoruz.” derken adamın başını bıraktı ve geldiği gibi sessizce kapıya yanaşmaya başladı. Hakan arkasından korkuyla bakarken, “Tamam imzalayacağım. Rüzgâr Bey yardım edin ne olur, yemin ederim bir daha karşılarına çıkmayacağım, söz veriyorum imzalayacağım. Allah belamı versin isimlerini, varlıklarını bile unutacağım.” derken Recep’in sesi duyuldu. “Artık çok geç aslanım, gel seninle biraz kemik kırmaca oynayalım. Malum aracın içinde bulunduğunda, senin kaza geçirdiğine herkesin inanması lazım.”

Akşamın meltemi ikilinin sert yüzlerini yaladığında, Rüzgâr sırtıyor, hâlâ hırsını alamayan Bulut kanlı eline bakıp küfrediyordu.

“Hani elini sürmeyecektin?”

“Canım çekti.” dedi Bulut burnunun kenarı seğirirken.

“Bence onu gerçekten öldürmeliydin. Sonra başına bela olabilir. Garantiye almak varken işini, neden riske ettin?”

“Tek istediğim bu inan... Fakat yarın bir gün Çiçek gerçeği bilmeden karşıma geçip, ‘babamı sen mi öldürdün’ derse, o zaman yıkılırım.”

“Nereden bilecek?”

Bulut ona buruk bir gülüşle baktı. “Hiçbir sır sonsuza kadar saklı kalmaz, bunu en iyi sen bilirsin.” Ve ikili karanlığa doğru yürümeye başlarken, ormanı Hakan’ın acı içinde attığı cıgıllıkları ve kırılan kemiklerinin sesi inletiyordu.

Bulut eve gelip Yağmur'la o malum konuşmayı yaptıktan sonra sanıyordu ki her şey yoluna girecek, ama onun için en çıkmaza giren hiç beklemediği şey olmuştu. Yağmur ablasına ve kardeşine aldıkları kararı haber verirken, bu kararı Çiçek'le konuşmak ona düşmüştü. Daha doğrusu bunu kendisi özellikle istemişti.

Bulut meleğinin elini bu sefer tedirgin bir halde tuttu ve onunla biraz gezintiye çıkmak istediğini söylediğinde, yanında hoplaya zıplaya yürüyen kıza konuyu nasıl açacağını bilemedi. Bir piknik mi planlaydı keşke? Zamanı da yoktu! Bir yere mi götürseydi? Şu anda riske atamazdı! Düşünce yığınıyla savaşıyor bahçenin sonundaki tomruk yığının yanına geldiklerinde, Bulut eğildi ve ufaklığı kavrayarak büyük tomruklardan birinin üzerine oturttu. Her ayağı yerden kesildiğinde kıkırdamayı huy edinen Çiçek, yine aynı keyifli gösterisinden onu mahrum etmemiştir.

Çocuk etrafına bakınırken, “Çiçek... Seninle bir şey konuşmak istiyorum.” diye başladı sözlerine Bulut. Sanki karşısında büyük bir kız vardı ve ciddi bir çekismeye gireceklerini belirtiyordu. Çiçek ona tatlıca bakınca gülümsedi. “Sen artık büyüdün, o yüzden senden izin almak istediğim bir konu var.”

“Ne oldu ki?” diye sordu Çiçek ve aklına gelen şeyle dehşete kapılıp hemen sislenen gözleriyle ellerini Bulut'un omzuna koyarak, kendini korumaya almaya çalıştı. Minnacık kalbi panikten patlayacaktı.

Sesi titrerken “Hakan mı geldi yine?” diye sordu. Bir yandan da korkuyla etrafına bakınıyordu. Minik aklından ne geçiyorsa, dudakları ağlamak için büzülmüştü bile. Kızın dehşetli tepkisiyle öfkelenen Bulut, onun yüzünü ellerinin arasına alırken, panik halini silmek için “Yok yok, korkma!” diye yatıştırmaya çalıştı. “Ben varken bir daha sana yaklaşamaz o adam.”

O hayvan herifin minik kızın üstünde bıraktığı iz telafi edilemez boyuttaydı. Çiçek o günden beri uykularından sıçrayarak uyanıyor, bahçeye tek başına çıkmaya korkuyor ve ne zaman ani bir ses duysa çığlık atarak yerinde sıçırıyordu. Üstelik hiç âdeti değilken korktuğu an ağlamaya başlıyor ve onu sakinleştirmek zaman alıyordu.

“Ben seninle özel bir konu konuşacaktım.” dedi Bulut, kız biraz

yatışınca. Alnını alnına yaslayarak burunlarını birbirine sürttü. Çiçek gözlerine bakınca, “Hani Pepe’nin bir annesi, bir babası ve bir yuvası var ya...” diye sözlerine başladı.

“Köpüş ve kardeşi de var. Bacaya yuva kurdular...”

“Tamam, dedesi bile var işte. Sana sormak istediğim...” derin bir nefes aldı ve konuya nereden başlayacağını bilemeden, “Biz annenle evlensek, sen bizim kızımız olsan... Tıpkı Pepe’ler gibi...” pat diye söyledi.

Çiçek’in gülün yüzü soldu, dudakları büküldü ve gözleri doldu. Beklediği tepki bu değildi, yoksa meleği onu istemiyor muydu? Daha evvel hiç sormamıştı, belki de sormaya korkmuştu.

Ama Çiçek kendi korkuları için endişelenecek yaşa gelmişti artık. Onun aksine, “Artık beni sevmeyecek misin?” diye sordu.

“Seni çok seviyorum, bunu da nereden çıkardın?”

“Artık annemi daha çok seveceksin. O senin sevgilin mi olacak, filmlerdeki gibi?”

“Ama sen de benim sevgilim olacaksın. İlk sevgilim, en çok sevdiğim. Aşkım olacaksın.”

“Onu benden çok mu seveceksin Bulut? Canıumm diyecek misin?” diye sordu çocukça bir kaygıyla. Mavi gözlerinde yaşlar parlıyordu.

“Kimseyi senden daha çok sevemem meleğim. Senden başkasına canım demem, kabul edersen.” dedi Bulut minik ellerini eline alıp dudaklarına götürdü. Usulca öperek hissettirdi sevgisini. “Ama eğer annenle evlenirsem, senin baban olabilirim.”

Çiçek kirpiklerini kırıştırdı. Açık kahve kaşlarının altından çekinerek baktı. “Gerçekten mi?”

“Evet, istediğin zaman bana baba diyebilirsin. İstemezsen Bulut da diyebilirsin. Seni kimse alamaz benden, hep yanında olurum. Baba kız gibi, aynı evde yaşarız ve hep birlikte oluruz. Sana sarılabılırım, oynayabiliriz, hatta birlikte büyürüz...”

“Hakan gibi kızmazsın bana, değil mi? Ona baba demiyorum diye bana kızıyor, popoma vuruyordu. Kaşlarını böyle çatıyor. Gözleri de korkunç.” Kaşları çatılmış, ıslak minik dudakları bükülmüştü.

Bulut dişlerini bir kez daha sıkı, gözleri karardı. Minnacık çocuğa neyin eziyetiydi şizofren herifin ettiği?

“Hayır, kızmam.” dedi kollarına alıp saçlarını koklayıp öperken, “Sen ne istersen onu diyebilirsin bana.” Bir kez daha öptü ellerini, “İzin veriyor musun?”

“Annemi sevecek misin?”

“Seveceğim.”

“Hakan’dan onu koruyacak mısın? Bir daha dövmesin annemi, ağlamasın annem. Ona canım demene kızmam ki. Annem ağlamasın Bulut, çok ağladı. Her gece ağladı.” dedi Çiçek üzgünce. “Ben o zaman kıskanmam, onu Hakan’dan korursan olur. Valla kıskanmam, Sevgilin olabilir.”

Bulut, Çiçek’i kucağına alıp öpücüklere boğarken, Çiçek onun boynuna sımsıkı sarıldı. “Ama sana Bulut desem kızmazsın, değil mi?” diye sordu. ‘Baba’ sözcüğü onun içinde çok ağır yaralar taşıyordu! Hakan ne zaman baba demese, onun canını yakardı. Şimdi de baba sözcüğü onun minik canını yakıyordu. O yüzden baba kelimesini artık sevmiyordu, benimsemiyordu, kabullenmiyordu.

“Kızmam meleğim, sen yanımda ol, istediğini söyle bana.”

Bulut ona sarılırken, yüreği titriyordu. O baba demese bile, Çiçek onun kızıydı. Kan bağı olmasa bile, can bağından bağlıydı. Onun kanından değildi ama canından gelmişti sanki. Sevgi bağına, kimsenin koparmaya gücü yetmezdi. Onun saf sevgisinden şüphe etmesine dayanamazdı. Canı ne istiyorsa onu diyebilirdi. Bulut. Sadece Arkadaşım Bulut ya da aşkım veya sevgilim... Ne dilerse, ne söylerse ona razıydı, yeter ki üzülmesindi...

DÜĞÜN GÜNÜ

Tuvalet aynasının önüne oturmuş, aynanın aksine yansıyan ekru, dantelden, uzun kolları olan kuyruklu balık elbiseye dalgınca kendine bakıyordu. Dün paketinden çıkardığı zamandan beri baktığı gibi garipti gözlerindeki ışık. Bunu da o seçmemişti, her şey gibi, müstakbel kocası onun adına halletmişti. Ayakkabısını, eline alacağı çiçeğini, başına takacağı minik taşlarla süslü papatya şeklindeki pırlanta tacını da seçtiği gibi... Fakat ne denemiş, ne de heves edip dokunmuştu. Mahru ablası ve Ayrin’in hayranlıkla duvara astığı gibi duruyordu.

İsteksiz miydi? Yoksa korkak mı? Hakan'la olanların tekrarlanmasından ödü kopuyordu. Cahil bir yeni yetme değildi artık, akli bir karış havada yeni gelin de, üstelik savaşacak kadar gücü de kalmamıştı. Bir kez daha hataya yer yoktu.

Öte yandan Bulut onları Hakan denen iblisin elinden kurtarmış, hayatlarını karanlığın ellerinden çekip almıştı. Hiçbir zaman umurunda olmayan ve tüm her şeyin müsebbibi olan şirket bile, artık onunda ama nedense içi huzurlu değildi. Hakan bu işten böyle kolay vazgeçmezdi, onu tanıyordu! Ya başlarına bela olursa? Bulut garantisini vermişti, bir daha karşılarına çıkmayacaktı, ama ya çıkarsa?

Ufak bir şüphe bile hayatını karartmaya yetiyordu. Körü körüne umuda sarılma zamanını çoktan geçmişti. Seneler geçse bile bu şüphe hep içinde barınacaktı. Her köşe başında, her kapı tıktırısında ve her araba kornasında bir korku yaşayacağı kesindi. Fakat bunu kimseye yansıtamıyordu. Mahru ablası aldığı karardan dolayı mutluluktan adeta havalarda uçuyordu. Onun adına mutlu olduğunu belirtmekten bıkmamıştı. Sürekli '*ne kadar doğru bir karar verdiğini*' belirtip duruyordu. Kadına bir haller olmuştu, sanki kendisi evleniyor gibi heyecanlıydı. Daha dün tanıdığı adama sonsuz güveniyor, şaşkına çeviren evlenme kararlarını hiç itirazsız destekliyordu. Neden, nasıl diye sormamıştı bile, sadece hayırlı olsun demişti.

Ya Ayrin, ona ne demeli? Duyduğu an mutlulukla boynuna atmamış, "Sen mutlu olmayı hak ediyorsun ve seni ondan başkası mutlu edemezdi abla, çok güzel bir karar verdin." diye onu resmen dumur etmişti. Bu karara neden kimse şaşkınca bakmıyordu? Naci Bey bile "En doğru karar." demişti. Herkes mi aralarında bir şey olduğunu düşünüyordu, ya da yakıştırmıyordu? Tek şüpheli Yağmur muydu? İkisi de birbirini yanlış anlamaktan başka bir halt etmiyorlardı, birinin ak dediğine diğeri illa kara diyordu. Nasıl bir evlilik olacaktı onlarınki, Allah bilirdi. Sürekli kavga edecekleri de kesindi. Bulut öfkelenenecekti ona, Yağmur kırılıp küsecekti.

Üstelik ona evet dediği andan beri tüm sırları omuzlarına bir dağ gibi çökmüştü. Bir yanı ona '*açıl*' derken, diğer yanı '*sabret, bekle bakalım, zaman ne gösteriyor*' diyordu. Akıyla kalbi, mantığıyla düşünceleri çatışıyordu ve ne yazık ki kazanan olmuyordu. Zamana mı bırakmalıydı gerçekten? Ama zaman yoktu ki, zaman aleyhine işliyordu.

Uykusuzluktan gözlerinin önu çökmüş, sakladığı gerçeklerin hu-

Yağmur Bulut'u Unutursa

zursuzluğundan sebep aklı çorbaya dönmüştü. Henüz sabahın nuru da kalkan olmamıştı, ama Yağmur diğer günler gibi uyanıktı ve b, türlü de uyuyamıyordu. Ellerini yorgun yüzüne kapattı, derin deri solurken, kapının girişinde hissettiği hareketlilikle bakışlarını o tarağı çevirdi. Sonra kapı usulca tıklatıldı. Yağmur hızla yerinden kalkıp ka piya yanaşırken, Naci Bey'in kısık ve otoriter sesi duyuldu.

“Yağmur Hanım, Bulut Bey sizi aşağıda bekliyor.”

Yağmur üzerine sabahlığını geçirirken saate baktı, henüz yedi biğ olmamıştı. Bu adam bu saatte ondan ne istiyordu ki, üstelik nikâh öğlen olacağına göre, o zamana kadar onu görmesine gerek de yoktu.

Kapıyı açtığında, Naci Bey yerinde yoktu. Merdivenlere yönel diğinde ise bir an donup kaldı. Tanımadığı adamlar ellerinde kutu larla, dikkatle ve sessizce eve girip çıkıyorlardı. Birkaç basamak indi şaşkınca ve salondan çıkan adama baktı. Sabahlığının yakasını sıkıca kapatarak boğazını temizledi.

Dinç bir şekilde duran Bulut ona doğal bir biçimde elini uzatt Yağmur bir an o ele baktı, sanki her zaman böyle elini tutarmış g biydi.

Bu adam yorulmaz mıydı? Pire gibiydi, kıcı yer görmüyor deyim ona mı yazılmıştı? Yağmur ilk önce tuhafça o ele baktı, hâlâ uzanmak taydı. Birileri daha dışarıdan ellerinde kutularla içeri girince, elin müstakbel kocasının iri eline bıraktı ve onun nazik tutuşuyla son ba samakları da inip, yönlendirmesiyle çalışma odasına doğru ilerledi.

“Neler oluyor, bunlar da kim?” dedi arkasına hayretle bakarak Taze çiçekler ve ekstra masalar içeri taşınıyordu. Bu kadar abartıya gerek yoktu. Bulut çalışma odasının kapısını açtı, Yağmur bir an önü ne bakmayınca, karşısında dikilen adama sertçe çarptı ve derhal bir adım gerileyerek kendini toparladı. Onun sıcaklığını hissedip soluk suz kalırken, “Af edersin...” dedi mahcup olarak.

Çalışma odasının ortasına ilerlerken tedirgince önünde bağladığı elleriyle oynuyordu. Hâlâ bu anın geldiğine inanamıyordu. Bir yaban cıyla, hakkında ne hissettiğini bilmediği, gizli bir öpücükten ileri gitmediği bir adamla nikâh masasına oturuyordu. Bir hafta içinde boşan mış, tekrar evlenmek için gün almış ve bugün evleniyordu. Allah'ım, resmen her şey ışıık hızıyla gerçekleşirken başı dönüyor, adamın gücü, elinin ulaştığı yerler onu dehşete kapılmaya itiyordu. Hakan nasıl razı olmuştı bunca şeye, Çiçek'i nasıl vermişti Bulut'un velayetine? Artık

tüm evraklarda, onun babası Bulut gözüküyordu. Çiçek, devlet ve tüm dünya gözünde Bulut'un resmi kızıydı. DNA raporunu bile değiştirmişti hastanede, kızı olduğunu resmileştirmişti.

Bulut kapıyı kapattı. Karşısında sessizce duran ve dalgın dalgın ellerine bakan kadına baktı. Üzerindeki eski sabahlıkla, gergin bedeni, yorgun yüzüyle, huzursuz duruyordu.

“Bir sıkıntın mı var?”

Yağmur başını kaldırıncı adamla göz göze geldi. Bulut dikkatle bakmayı sürdürüyordu. “Yok...” dedi önce, sonra “Bulut Bey o...”

“Bulut...” dedi adam sert bir tonda. “Ya da Toprak ama Bey yok.”

Dudağının kenarını dişledi kadın utançla, Bey derken nasıl bir anda Bulut olacaktı ki? Parmağıyla sanki kapının dışı görünüyormuş gibi “Şey, onlar kim?” diye sordu.

“Nikâh için ufak bir hazırlık.” diye açıklama yaparak onu kendine getirdi adam.

“Buna gerek var mıydı? Nasılsa biz bize olacaktık.” diye itiraz etti.

“Biz bize olması, özensiz olması anlamına gelmez. Sonuçta insan kaç defa evlenir ki?”

“İki...” dedi adamın gafını ağzına tıkayan kadın, boğazını temizleyerek. Kızaran yanaklarıyla gözlerini kaçırdı. Onun ilk evliliği değildi, bunu unutmaya iyi ederdi.

Adamın bakışları kadının kızaran yüzüne kaydı. “Benim için her ikisi de ilk defa olarak kalacak. Benden öncesi yok... sana da... bana da...”

“Ama var...”

“Artık yok.” dedi Bulut kadının itirazına rest çekerek, yüzüne şefkatle baktı. Aslında ima ettiği şey, -benden öncesini unutacaksın- di fakat sert konuşunca, anlamının ucu başka yöne kaydı. Ondan öncesini düşünmesine katlanamazdı. Bulut sahipleniciydi. Ya da Yağmur gelece kadar öyle olduğunu kendisi bile bilmiyordu. Daha evvel hiç birini sahiplenmemişti, ilk Çiçek girmişti hayatına can gibi, sonra Yağmur girmişti ruh gibi, şimdi ikisi olmazsa yaşayamazmış gibiydi. Onlar olmadan nefes alabileceğini sanmıyordu. Oysa ne çok isterdi geçmişte güzel bir hata yapıp bu şirin ailenin ezelden kendisine ait olmasını!

“Beni neden çağırdınız?” diye sordu Yağmur tedirgin duruşunu

düzeltelemeye çalışarak. Aklına gelen şeyle, "Hazırlıklara yardım etmem içinse, üstümü değiştir..."

"Bunun için." dedi Bulut lafını yarıda kesip, masanın etrafını dolanarak çekmecedan çıkardığı birkaç kâğıdı masaya bırakıp. Kadına tepeden bakarak, usulca hareket etmesini izledi. Yağmur masaya yaklaşıp kâğıtları eline aldığı anda, gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"EVLİLİK SÖZLEŞMESİ."

Yok artık!

"Evlenden önce herkesin açık olmasını istiyorum." dedi Bulut tok sesi kendinden emin bir tonda. "Şartlarımızın sözde kalmasını istemeyen sendin, senin şartlarına benimki de eklenecek."

Sarsılarak elini kontrol altına almaya çalışan tedirgin kadın, "Senin şartın ne?" diye sordu kısık bir sesle. Malını mülkünü alacağını mı sanıyordu? Gözü yoktu ki dünyalıkta. Dudakları kurumuştur, kalbi yerinden sökülürcesine atarken, dilinin ucunu kurumuş dudaklarında gezdirdi.

"Benimkiler orada belirtildi." dedi adam sakın ve mesafeli sesle. Sanki evlilik değil de iş anlaşmasından bahsediyordu, yüzünde ki ciddi ve otoriter duruş onu resmiyete itiyordu. Soğuk, mesafeli ve kurnaz... "Senin de eklenince, nikâh defterini imzalarken bunları da imzalamış olacağız."

Yağmur şartları okurken bir an soluk alamadı. "Sadakat mı?" dedi başını kaldırıp adamın gözlerine kör olmuş gibi bomboş bakarken. Bulut'un şartları besbelli onu şaşkına uğratmıştı. Bir an anlamsız ve içi boş gelmişti tüm bu uğraşlar ona, inancı yoksa neden ille de evlilik diye diretiyordu?

"Sana sadık olmayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Mecbur kaldığın için evleniyorsun değil mi Yağmur? Gerçekçi ol, aşık olduğun için değil bu anlaşma. O zaman şartlarımız tartışmaya açık değil. Herkes kendini korumaya alacak."

"Bu bir iş anlaşması değil, biz hayatlarımızı birleştireceğiz, geleceğimizi, ömrümüzü birleştireceğiz." Yağmur dişlerini sıkarak tüm şartlarını okudu ve öfkeyle hiç tereddüt etmeden masanın köşesinde bulunan kaleme uzanıp, bir kere bile düşünmeden altına imzasını attı.

Adam onun bu tereddütsüz haline şaşırarak baktı. "Kafana takılanları sormayacak mısın?"

“Hayır. Hepsini kabul ediyorum. Siz bana güvenmeseniz bile, en azından ben size güveniyorum.”

Bu sözler adamın telaşlanmaya başlayan yüreğini yumuşatır gibi oldu. Sahiden ona güveniyor muydu? Yağmur bir sır bulutuydu ve gerçekleri yağmadığı sürece adam ona olan inancını yeşertemiyordu.

“Peki senin şartın?” diye sordu Bulut tek kaşını merakla kaldırarak. Onun mal ya da daha farklı bir şey istemeyeceğini biliyordu. Yağmur kendi tek şartını da kâğıda yazıp adama uzattı tedirgince. Bulut kâğıdı eline aldı.

“İstedğim an, sebep sormadan, zorluk çıkarmadan, boşanacaksın.”

Öfkesi bir barut misali alev alan Bulut, kaşlarını çatarak gözlerini kıstı. Dişlerini sıkarak elindeki kâğıdı masaya fırlattı. “Bunu asla yapmayacağım.” Kalbi karnında atıyordu, sanki gözleri iki derin ateş yuvası, solukları bir ejderha gibi duman kusuyordu.

“Ben senin tüm şartlarını -okumadan- kabul ettim. Hem de sorgulamadan, güvenerek ve inanarak. Sadakat sözü verdim, şartların her neyse onayladım. Ne olursa olsun, Çiçek’i senden koparmayacağımı da kabul ettim. Ben çok fazla söz verdim Bulut Bey, senden istediğim tek bir söz ve sen onu bana vermeye korkuyorsun.”

“Korkmam için sebepler verdin bana...”

“Vermedim, sana hiç yalan söylemedim. İhanet etmedim.”

“İçini de açmadın. Hâlâ kapalı bir kutu gibisin. Kilitli bir sandık gibi, bakıyor ama içeri göremiyorum. Ne zaman seni çözmeye başladığımı düşünsem, denklemleri kayıp bir bilmece gibisin... Seni çözemiyorum. Ne zaman puzzle’n eksik bir parçasını yerine koysam, başka bir parçanın kayıp olduğunu görüyorum. Söylesene, sana nasıl güvenebilirim? Açık oynamıyorsun.”

Kadın başını gururla dikleştirdi. “Daha önce yaptığım hataların ders niteliği taşıdığını herkes bilir. Ben hata yaptım, bir adama güvenerek hayatımın hatasını yaptım. Bir daha asla... Asla bir başkasının inisiyatifine bırakmayacağım hayatımı... Körü körüne kimseye bağlanmayacak ya da inanamayacağım. İnan bana, yaşadıklarımın taş olsa erir, dağ olsa çökerdi... Ben yaralanmadım, masumluğumu öldürdüm. Kararlarımı hep kendi ellerimde bırakacağım. Şimdi tek şartım bu, kabul edersen de sen bilirsin, kabul etmezsen de...”

"Daha şimdiden boşanmayı düşünüyorsun, o zaman neden evleniyoruz?"

"Boşanmayı düşünmüyorum. Bunu düşünseydim evlenmezdim. Hakan'da yaptığım hatayı seninle tekrarlamayı istemiyorum." Adama yaklaştı. Cesurca gözlerinin içine baktı. Kendinden emin ve kararlıydı. "Nereden bileyim senin de bir süre sonra değişmeyeceğini? Nereden bileyim onun gibi kafayı sıyırmadığını? İki yıl... Tam iki yıl onun değiştiğini sandım ben, inandırdı, öyle ustaca oynadı ki pembe bulutlarda dolaştığımı fark edemedim. İki yıl boyunca bebek gibi uyudum ve sonra canavar beni ölüm uykumdan uyandırdı. Buna kendini garantiye almak deniyor... Güvensizlik etme. Eğer şu anda hakkımda bir şüpheden varsa, bu iş başlamadan bitsin..."

"Tek amacın bu mu gerçekten?"

"Kuşku etmen bile başlamaması gerektiğine dair bir işaret. Başka ne olabilir ki? Aşk evliliği değil bu, mantık evliliği. Romantik hayaller kurma diyen sendin, ben de sana diyorum, sadakat dışında romantik hayaller kurma. İkimizin de amaçları farklı. Ben sorunsuz bir hayat, kardeşim ve kızım için güzel bir gelecek istiyorum. Sen huzur ve sakin bir yuva istiyorsun. Senin yanında korkmuyorum. Güvendiğim bir tek kendimdi, şimdi bir de sen varsın. Ben sadece yanımda olduğunu bilmek istiyorum." dedi kadın gerçeği itiraf ederek. "Kızımın ve kardeşimin hayatı tehlikede değil, hiçbir şey için endişelenmiyorum. Geleceklerini düşünüp dehşete kapılmıyorum. Neden tüm bu lükslerden uzaklaştıyım?"

Hele de zamanım kısıtlıyken!

Onun saydıkları hep menfaat gözetiyordu, içinde huzurlu bir yuva ya da mutluluğa dair hiçbir söz yoktu. Aşk, sevgi, gönül bağı... Beklentisi bunlar değil ama sanki... Sanki Bulut çoktan başka yola sapmıştı! Bu huzursuz edici bir tutumdur. Sadık olacak ama sevgi olmayacak, kendini verecek ama asla ona tam anlamıyla teslim olmayacaktı... İsteddiği bu değildi. Hayal ettiği bu değildi. İlk defa birini istemişti; bedeniyile, yüreğiyle, hayatıyla, aklıyla, aşkıyla, ruhuyla...

Bulut karnında kocaman bir ağır hissetti, yüreğinde derin bir acı. Fakat daha fazla direnmeden de kâğıdı imzaladı. Deneyecekti, onu kazanmaya çalışacaktı. Kalbini açmasına, yaralarına merhem olmasına izin verene kadar, şefkatini eksik etmeyecekti. Güvenini kazanacaktı. Ondan vazgeçmeyecekti, ölse vazgeçemeyecekti. Eğer sevgi

özveri ve çaba gerektiriyorsa, Bulut sonuna kadar savaşıacak ve onu kazanacaktı. Yaralarını saracak, geçmişi unutturacak, geleceğine sahip olacaktı. Yağmur, adamın elinden aldığı kâğıdı katlayarak gözlerinin içine baktı. Buz gibiydi bakışları, sanki evlenecek bir kadına ait değil de, idam sehпасına çıkacak bir zanlıya aitti hali ve hareketi. İçinde hayat yoktu, korku, endişe ve daha fazlası vardı ama umut yoktu.

“Bu bende dursa daha iyi olur.” Bulut ona sert sert bakarken “Başka bir şey yoksa odama çıkabilir miyim?” diye sordu. Uzaklık inşa etmişti yine aralarına, kalın perdeler çekmişti kalbinin saflığına ve dikenler döşemişti varlığına. Ne zaman yaklaşırsalar derhal kaplumbağa gibi kabuğuna çekiliyordu bu kadın. Bir sıkıntısı vardı, bir derdi, kimseye açmadığı bir sırrı ve Bulut bunu hissediyordu. Sakladıkları bu kadarla sınırlı değildi! O sandıkları açacaktı, içi naftalin kokan, küf kokan, acı ve korku olan ne varsa yürek sandığından tek tek attıracaktı.

Bulut, içi parçalanarak baktı kadının bu tutumuna. “Birazdan kuaför gelecek, saçların...”

“Tamam.” dedi Yağmur çalışma odasından çıkıp, adamı öfkeden tükenirken tek başına bırakarak. Gururlu omuzları dimdikti. Merdivenleri çıkarken çenesi dikti, boynu gergin, yutkunamıyordu bile. Ama ne zaman odasının kapısına geldi, işte o zaman gözyaşları yanaklarını yıkamaya başladı. Eli kapının tokmağından güç alarak durakladı. Solukları titremeye, göğsü hıçkırıklarıyla boğulmaya başladı.

Adamın beklentilerini hiçe sayarken, ona zalim zalim konuşurken, buz gibi olurken, hayallerini yıkarken ne kadar içi acıdığından haberi bile yoktu. Neden onun üzülmesi Yağmur’u mahveder olmuştu ki, neden onun yüzüne vuran en ufak keder, gözlerine vuran hüznün kadının ölümüne dokunması kadar nefesini kesiyordu? Oysa hep uzak kalmayı seçmişti, hep savaşıyordu içinde yeşeren acıları sökmek için. Umut beslemeye başladığı an zalimce söküp atmıştı sevgi yemişlerini. Şimdi neden gözleri mih olup çakılmıştı aklına?

Bakışlarındaki acı hançer değilse, içinde kanayan yüreğin faili kimdi? Uzaklığı ölüm değilse, neden nefes alamıyordu?

Doğrusu buydu belki de, bu yalan aşk oyununda kazanan olmayacaktı.

Şu ömür hanesinde, kaç koca günü vardı sırada bekleyen! Solmadan yaşayacağı şöyle güzel birkaç hatırası kalmıştı sadece geride.

Bir günle bahar gelmeyecekti, kandırmayacaktı kendini de onu da... Başkasının kanmasına da izin vermeyecekti. Ağlamayacaktı. Belki zor gelecekti ama ağlamayacaktı.

Yanaklarını kurularak kapıyı açtı ve derin bir soluk alıp, "Uyan, ma vakti, bugün atlatmamız gereken bir nikâh var." diyerek ellerini birbirine vurarak çırpı ve oda sakinlerini tatlı uykularından men etti.

Saatler geçti ama adamın ne öfkesi, ne de heyecanı geçmedi. Üzerini giydi, tıraşını oldu, Duru Su bile iki küçük meleğini alıp geldi ama hâlâ ondan haber yoktu. Kızıl kuzularıyla zamanı telafi ederken, aklı hep olanlardaydı. Abisini beklemiyordu ama gözlerinin yolda kaldığını da inkâr etmiyordu. Ateş kansını ve kızını yollamıştı, gururlu aptal, kendisi yine ortalıklarda yoktu.

Çalışma odasında geçen konuşmadan sonra yukarı çıkmaya çok da niyeti de yoktu.

Naci Bey merdivenlerden inerek onun bu endişeli haline keyifle gülümsedi.

"Hazır değiller mi?" diye sordu Bulut kolundaki saate sabırsızlanarak bakarken. O sırada merdivenlerden inen kuaför "Birazdan inerler efendim." diye Naci'den evvel adamı yanıtlayarak araya girdi. Üzerindeki kusursuz takımıyla bu profilden bakılınca karizmatik bir prens gibiydi. Ama sıkıntılı bir prens, çünkü kasılan elleri durmaksızın kravatını çekştirip duruyordu.

Sabırsızlıktan patlayan bir hali yoktu ama tedirgin olduğu her halinden belliydi. Sanki Yağmur son anda "Vazgeçtim." diyecek gibi so-luksuz kalıyordu. Merdivenlerden paldır küldür inen Çiçek "Bulut... Aşkım saçlarıma bak... Eskisi gibi oldu gördün mü?" diye heyecanla kuş gibi şakırken, onu düşmeden son birkaç basamakta yakalayan Bulut, endişeyle göğsüne sımsıkı bastırarak "Koşarak inmek tehlikeli demiştik Çiçek, unuttun mu?" diye uyardı.

"Unuttum Bulut, özür dilerim." derken heyecanı biraz sönse de, sonra tekrar saçlarına dokunarak keyfi yerine geldi hemencecik. "Ama saçlarıma bak. Özge abla saçlarıma ne yaptı gördün mü?" diye coşkuyla olanları tek tek anlattı. Bulut kızın sarı saçlarına, meleksi yüzünü aydınlatan mavi gözlerine baktı keyifle. Kıvrır kıvrır yapılan saçının yanına beyaz bir çiçek demeti takılmıştı. Adı gibi olmuştu, Çiçek açmıştı. Papatya olmuştu. Şu anı izlemek bir ömre bedeldi. Korumayıcı, kollayıcı, esirgeyici baba yanı devreye girmişti. Meleği mut-

luydu ya, bugün suratsız Yağmur bile keyfini kaçıramazdı. Üzerinde beyaz bir elbise vardı, sarı saçları ve saf duruşuyla işte şimdi tam bir melek olmuştu Çiçek. Bir tek kanatları eksikti.

“Gördüm prenses, çok güzel olmuşsun. Üstelik elbisenle tam bir peri kızına benzemişsin.” dedi kızın gülen gözlerine keyifle bakarken. Başından beri tek istediği onun saçlarına yakışmayan o kara boyanın çıkmasıydı. Sarı saçlarına kavuşmak en çok onu mutlu etmişti, bu o kadar belliydi ki.

“Gelin hâlâ inmedi mi?” diye sordu arkadan gelen tok ses.

“Sanırım vazgeçti.” dedi Bulut huzursuz bir gülüşle tanıdık sese homurdanarak.

“Sanmam... O zaman akli dengesini kontrol için hastaneye götürmek zorunda kalırız, böylesi bir yığıdı kaybedenin aklından şüphe edilir...” dedi diğer bir naif ses ve “Bu şirine de kim?” diye ekledi ardından.

Bulut arkasını dönerek kapıdan giren Rüzgâr ve güzel eşi Esme’ye baktı. “O benim meleğim. Tanıştırayım adı Çiçek, Toprak’ın yaşam sebebi Çiçek...”

“Ondan bir tane de bizde var...” demeye kalmadan babasının bacakları arasından çıkan minik Pelin “Anne saçlayına bak, dördün mü? Çişi filmledeki çocuklay dibi...” dedi zeytin gözlerini iri iri açıp peltek sesini tatlıca yayarak. Kırmızı dudakları merakla kıvrılmıştı. Esme şişkin karnına dokunarak bacaklarının arasına giren kızına gülümsedi.

Bulut, Çiçeği yere indirdi. Çiçek kendi yaşlarında olan saçları kıvrır kıvrır, gözleri koyu kahve kıza baktı heyecanla. “Senin saçların da çok güzel, nasıl böyle siyah ve şekilli oluyor?” dedi kıvrıcık demeyi bilmediğinden.

“Allah veygisi akıllım, seninkisi yeden böyle sayı oldu?” dedi Pelin merakla. Uzandı ve usulca kızın sarı saçlarına dokundu.

Çiçek sanki dünyanın sırrını ona teslim edecekmiş gibi titiz bir edayla sesini kısıp kulağına yaklaştı “Özge abla saçlarımı tuhaf şeylerle yıkadı.” diye itiraf etti.

Gözlerini irice açan Pelin “Yani büyü mü yaptı?” diye sordu. “Biliyoy musun benim teysem biy cadı... Ccm amcam ona büyü yaptığını söylüyoydu ama bu ayamısdı sıy. Belki teysem bana da büyü yapay.”

"İksir yaptı bence saçlarıma... Şirinlerdeki Gargamel gibi. Öne sürdü, sonra yıkadı ve eski saçım gibi oldu." Ve Pelin denen kıza eli uzatarak, büyüklerin gülen gözlerinin altında koşarak salona girdi. Birbirlerine anlatacak çok fazla sırları var gibiydi.

"Sanırım iyi anlayacaklar..." dedi Rüzgâr, kızının arkasından bakarken.

"Benim Çiçeğim uysaldır." dedi Bulut gururla, elini uzattı toka laşmak için.

"Asıl Pelin sıcakkanlıdır..." diye homurdandı Rüzgâr elini kavarken.

"Ne yazık ki babasına çekmediğine sevindim." dedi Bulut bu sefer de Esme'ye uzanarak. "Hoş geldin, hâlâ bu kaba herife katlandığına göre, seni de bir doktora götürüp kontrol ettirmeli miyiz?"

"Kocama sataşma Bulut, bu sefer yumruk yediğinde dudağına bük koyan birini bulamazsın."

"Sana gerek kalmadı, neyse ki bunun için evleniyorum. Yağmur koyar buzu dudağıma..." dedi Bulut çapkınca gülerек.

"Bence Yağmur sana bir tane de kendisi çakar, onda potansiyel bir Esme gördüm." diye itiraf etti Rüzgâr; Esme'den böğrüne dirsek yerken.

"Sanırım bizi kendinizle karıştırdınız." diye kıkırdayan Esme merdivenden usulca inen kadına hayranlıkla baktı. Nefes kesici kadın eğer gelinin kardeşi değilse... Allah'ım hayal gibiydi.

"Aman Allah'ım..." dedi hayranlığını gizlemeden. "Sanırım yanlış geldik Rüzgâr." Kocasının kolunu çekiştirerek, "Bu dünya güzeli, bu dağ kaçkınının karısı olamaz değil mi?" diye ciddiyetle hayıflandı.

"Ne demişler..." dedi Rüzgâr karısının omzuna kolunu atarak. "Allah çirkin talihi versin..."

Ve Bulut'un donup kalan omzuna dokunarak, ikiliyi yalnız bırakmak için salona geçti.

Merdivenlerden hızla inen Ayrın ve Mahru Hanım da, taş gibi kalan adama kıkırdayarak bakıp, "Biz içeri baksak iyi olur abla, buralar parçalı bulutlu. Ha yağdı, ha yağacak..." diye toz olurken, Yağmur tedirgin bir halde sap gibi merdivenin başında öylece kaldı.

Bulut nefes alamıyordu. Sanki yüzlerce kat binanın merdivenini tek başına, koşarak çıkmış gibi boğazı yanıyordu. Merdivenin tepesin-

de durmuş, beyaz tenine düşen o asil pembelcriyle, utançtan parlayan mavişleriyle mahcupça ona bakıyordu. İnce, dal gibi olan bedenini ekru, Fransız dantelleriyle kaplı balık elbisesi sarıyordu. Bunu alırken hayal etmişti ama bu kadarını hayal dahi edememişti.

Kadınısı hatları insanın hafızasına yer bırakmıyor, Bulut'un onu herkesten saklamasına sebep olacak bir kıskançlığı içine dolduruyordu. Oysa bu elbisenin içinde onu hayal edip gülümsemişti dün gece, şimdi de kendine sövmekten ileri gitmiyordu. Kuaför işinin ehliydi. Yağmur o tenine tezat olan siyah saçlarından kurtulmuştu. Bukle bukle maşa yapılarak omuzlarına dökülen dalgalı iri teller... beyaz teninde eşsiz bir pırlanta gibi duran mavi gözler ve kusursuz fiziğiyle gökten yere düşmüş melek imajı çizen yüzle, bu kadın ona fazlaydı. Saçının üstünde, hare gibi parlayan pırlanta bir taç vardı. Kraliçe zarafeti bu olsa gerekti, doğanın perisine benziyordu. Altın ve gümüş karışımı papatya ona ne kadar yakışmıştı. Hafif makyajı çıkık elmacık kemiklerine seksi bir hava vermiş, gül goncasını andıran dudakları öpülmek için yaratılmış hale gelmişti.

"Beğenmediysen değiştirebilirim." dedi Yağmur adamın uzun ve çatık kaşlarla olan bakışlarından rahatsız olarak. Neden ona bu kadar garip baktığına emin olamıyordu.

Üzerindeki şaşkınlığını atan Bulut boğazını temizledi. Birkaç basamak çıkarak elini uzattı. Yağmur biraz ürkekçe elini onun iri avuçlarına bıraktı ve adamın başını eğip, eline dudaklarını kondurmasını nefesini tutarak izledi. Sanki dudaklarından tenine bir elektrik yayıldı. Kurumuş dudakları tenine değdiği an, bedeni akordeonun kopmaya hazır teli gibi gerildi.

"Çok güzel olmuşsun, hayal gibi. Sadece..." dedi biraz duraklayarak. "Sadece yanına yakışmayacak kadar çirkin olduğumu fark ettim."

Şaşkınca gözlerini kırıştıran Yağmur nefes alamadı. Merdivenleri inip onu kollarına alarak, yanık yanağından şefkatle öpüp, onun için dünyanın en yakışıklı damadına sahip olduğunu haykırmak isteğini bastırdı. En merhametlisine, yüreği eşsizine ve en güzeline...

Ama sonra vazgeçti. Eğer ona böyle yaklaşmaya devam ederse, umut vereceğini fark etti, unutmaması gereken tek şey vardı, o da asla sınırını geçmemesiydi. Bu duyguları söküp atacaktı bittiği an gönlünden. Kısacık bir zaman için, adamın kocaman hayatını mahvetmeyecek, aşk denen, sevgi, şehvet denen o duygular için bu yüreği güzel

adamı heba etmeyecekti. Yağmur dirayetli durdu. Sevmeyecekti. Âşık olmasına da müsaade etmeyecekti. Bulut da tanıdığı diğer adamlar gibi güzelliğine kapılacaktı, ona âşık olmaya meyilli gibi duruyordu, buna müsaade etmeyecekti. Lanetini ona bulaştırmayacaktı. Kısacık ömründe ona iyi bir eş olacaktı, aşığı değil. Hepsi o kadardı.

Onun soğuk duruşu, ifadesi mermer olan yüzü kan dondurucuydu. Bulut burmundan soludu. Elinde sıkıca tuttuğu yüzüğü kutusundan çıkardı ve tam olarak ait olduğu yere, onun parmağına biraz kabaca taktı. Yüzüğün parmağındaki görünüşünü sevdi; tam uymuş ve ısıllı parıldıyordu.

“Bunun çıkmasına izin verme...”

“Duş alırken bile mi?” diye gülümsedi Yağmur aradaki gerginliği en azından salona girmeden önce azaltmak için.

“Her ne yaparsan yap, çıkarma...” diye buyurdu adam, buz gibi sesiyle.

Derin bir soluk alan Bulut kolunu uzatınca, Yağmur tereddütsüz girdi kanatlarının arasına. Topuklu ayakkabılarla yanında, öyle ufak tefek kırılğan bir dal gibi durmuyordu şükür, onunla dışarı çıkarken en azından topuklu ayakkabı giymeyi aklının bir kenarına yazdı. Dışarı çıkmak mı? Başını sarsarak derin bir nefes aldı. Ondan evvel hayallere kapılması, salaklık değil de neydi?

İçeri girdiklerinde küçük kalabalıktan alkış tufanı koptu. Çiçek en önde, teyzesinin yanında durmuş annesine hayranlıkla bakarak mutlulukla gülümsüyordu. Yağmur sonradan yengesi olduğunu öğrendiği kızıl saçlı güzel kadına gülümserken, onun yanında duran kocaman göbekli esmer kadının, Rüzgâr Karalı denen adamın eşi olduğunu fotoğraflardan biliyordu. Hamilelik bir kadına bu kadar mı yakışırdı, çok farklı bir albenisi vardı. Çiçek ve yanındaki birkaç ufak çocuk onlar salona girince koşturmayı kesmiş ve dikkatle gelin ve damada bakmaya başlamıştı. Kızıl saçlı iki çocuk kıkırdadı. “Amcama bak prens gibi olmuş.” diye tezahürat yaptı. Bulut onlara şefkatle gülümsediğinde, minik elleriyle öpücük attılar.

Çiçek bu sevgi gösterisini az biraz kıskanmış gibi omzunu sarsarak, kızıl saçlı çocuklara sırtını döndü. Bulut'u kimseyle paylaşmazdı. Annesi dışında. Kendisine dikkatle bakan Çiçek'ten utanan Yağmur ise, gözlerini kaçırırdı.

Kocasının kulağının dibine sokularak, “Yalnız olacağımızı sanı-

yordum.” dedi garip bir çekingenlikle. Başı dik, duruşu heybetli olan adam, “Zaten yalnızız, onlar benim ailem...” diye dik dik karşıya bakmaya devam ediyordu.

Yağmur sustu, Bulut dik bakışlarını nikâh memuruna odakladı. Geçen onca seneler boyunca Bulut hep evliliklerin başkalarına göre olduğunu düşünmüştü. Bir gün evlenmeyi düşündüğü zamanlar da, sadece dağda üşüyüp aç kaldığı zamanlarda olurdu. Hiç tatmadığı yuvanın özlemini sadece o zamanlar hisseder ve arkasından hemen unutturdu. Ateş bile evlenmişti Kızıl Kuş’la ama Bulut, evliliğin kendisine göre olmadığına net olarak karar vermişti.

Şu ana kadar çok kadınla çıkmıştı hatta birlikte olduğu kadınlarla da kendini buna çok uzak hissetmişti. Oysa şimdi nikâh memurunun önünde kendi isteğiyle otururken heyecandan solukları teklıyor, saniyeler sonra karısı olacak kadının varlığıyla kaskatı kesiliyordu. Ve dünyanın en güzel kadını onun yanında sessizce kaderine boyun eğiyor ve bu sefer zorladığı için bir saniye bile pişman olmuyordu. Bu eşsiz, pırlanta kadar değerli, istirdiyenin içindeki inci kadar mütevazı, bir okyanus kadar engin ve özverili kadınla evlenmek üzereydi. Buna inanamıyordu. Düğünleri şaşaaadan uzaktı. Yağmur ikinci evliliği olduğunu öne sürerek, sadece bir nikâh, aile arasında olan küçük bir kutlamayı tercih etmişti.

Düğün hazırlıklarıyla geçen bir hafta içinde, onunla arasına sokuş duvarlar ören Yağmur, son derece resmiydi. Ne zaman ona fikrini sorsa ya da bir şey danışsa, onun ne olursa olsun cevabı ‘evet’ti. Eşyaları değiştirmek istediğinde, düzenlerini bozmak istemediğini öne sürmüş, yenilik yapmasına izin verdiğinde, tek yaptığı yenilik kızına ve kardeşine hazırladığı oda olmuştu. Oysa ona eşya bakmasını önerdiğinde, bunu da reddetmişti. Kadın sanki her an kalkıp gidecek gibi davranırken Bulut ona güvenmeyi nasıl başarabilirdi?

Bulut da üstüne gitmemek için susmuş ve kabullenmiş oynamıştı. Nasılsa nikâhtan sonra istediklerini yapacaktı! O’ysa bu anı iple çekmişti. Önceden umursamadığı ince detaylar adamın aklından geçerken, yüzü gülümsüyordu. İyi olsun istiyordu, her şey eksiksiz, mutlu olsunlar...

Yağmur kollarını kaplayan dantelden biraz rahatsız olarak kaşınma dürtüsünü geri iterken, bu yolu basitçe geçeceğini ummuştu. Şimdi ise sanki evlenmeye değil de idam sehпасına çıkıyor gibi gergin yürümüş, yerine titreyerek oturmuştu. Fakat ne kadar isteksiz olsa da

Yağmur Bulut'u Unutursa

Yağmur, 'Ever' derken duraksamamıştı. Tabii çok istekli görünmüyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki? Normalde böyle dünya güzelleri onun gibi çirkinlerle evlenmek zorunda kalmazdı. Onun gerginliğini teninde hissettikçe, Bulut'un kaşları çatılmış, suratı buzdan bir maske takınmıştı.

Nasıl yaklaşacağını, ya da nasıl kendini ona kabul ettireceğini kestiremiyordu. Fakat her şeye rağmen onu mutlu etmeliydi. Onu yatakta ve her anlamda mutlu etmeliydi, çirkinliği aklına gelmemeli, onu terk etmeyi düşünmemeliydi. Yağmur onu kalbiyle sevmeyi öğrenmeliydi!

Ailesinin gittiği yoldan gitmemeye yemin etmişti. Bu yemini her saniye kadının yanında olma pahasına dahi olsa, tutacaktı. Nikâh me-muru onları karı koca ilan edip, evlenme cüzdanını esprili bir dille geline teslim ettiğinde, Yağmur soğuk bir tavırla bir an gözlerini kapattı. Bulut dişlerini sıktı. Bu kadar zor muydu onun karısı olmak? Daha şimdiden onu istemediğini belli ediyordu. Oysa adam sadece sadakat istiyordu, bunun için evlilik sözleşmesine ilk not olarak bunu düşmüştü. Onu terk etmeyecek, aldatmayacak ve asla ihanet etmeyecekti, annesi dahi olsa Çiçek'in üstündeki tüm haklarını kaybedecekti.

Herkes alkışlayarak ayaklanınca gelinle damat da ayaklandı. Yağmur artık kocası olan adama mekanik bir hareketle döndü. Bulut herkesin beklediği gibi kadının yanaklarını avuçlarının arasına alarak, alnının üstüne ufak bir buse kondurdu. Soğuk, mesafeli ve gerektiği kadar kısa. Ve Yağmur ateşte yanmış gibi derhal geriye çekildi. Evlilikleri bile garipti, iki âşık ya da sevgili gibi değil, arkadaş gibi bile değillerdi. Görücü usulü evlilikler bile onlarınkinden daha sıcak ve samimi olmalıydı ama onlarınki... garipti.

"Dans başlasın..." dedi Aydin derhal öne fırlayarak.

"Ne dansı?" dedi Yağmur kardeşine kaşlarını sinirle çatıp bakarken.

"İlk dans abla, bir de erkeklere odun derler ne kadar özürlü romantiksin. Danssız düğün mü olur?"

Herkes alkış tutup tempoyla onları ortaya beklerken Yağmur ağzının içinde homurdanıyor, Bulut henüz duyulmaya başlayan müzikle onu elinden tutmuş nazikçe çekiştiriyordu. Yağmur buz kesen ellerini kocasının omzuna koyarken, duyduğu müzikle kaskatı kesildi.

"Şaşılar şey, seçtiği şarkıya bak..." diye homurdandı.

“Biliyor musun bu şarkıyı?” diye sordu Bulut.

Yağmur bakışlarını kaçırdı. “Ayrın işte, tam bir şaşal...” dedi gözlerini eline odaklayarak.

“Çok zeki bir kız... Ve nerede ne yapılacağını bazen tutturuyor.”

Yağmur onun niyetini hatırladı. Eğer bir gün hayatına biri girse, bu şarkıda dans edeceği gibi yeminler ediyordu Ayrın ama bunu ablasına yapmıştı.

“Sözleri çok güzelmiş...” dedi Bulut gözlerini yüzüne dikerek. Yağmur dudagının kıyısını dişleyerek kalbi kulaklarında ileri geri usulca hareketlendi kollarında ve sonra... sonra gözleri kenetlendiği an tüm dünya durdu sanki. Şarkının sözleri miras kaldı kulaklarına ve yüreğine ve kendini onun kollarına bıraktığında, kanadı çıkmış da uçuyor gibi hissetti.

(Erkek): Her zaman; karşına çıkmıyor doğru insan.

(Erkek): Ben seni bulduğuma çok sevindim.

(Kadın): Yıllarca yalancı sevdalar şansıma,

(Kadın): Gerçeğim olduğuna çok sevindim.

(Erkek): Bekledik ama değdi.

(Kadın): Hatırla ne günlerdi.

(Erkek): Sen tutunca şu ellerimi...

(Erkek-Kadın): Kader bize boyun eğdi.

(Erkek): Deme öyle senin de, parmağın var bu işte

(Erkek): Yüzüme vurur güneş, aklıma gelişinde

(Erkek): Ben seni başıma taç ömrüme eş

(Erkek): Sensiz alamıyorken ah bir nefes

(Erkek): Sanma sakın bu geçici bir heves

(Erkek): Sen en güzel hediye

(Kadın): Kimse vermedi bana bu değeri

(Kadın): Bilseler ne güzel yüreği var.

(Kadın): HOŞ GELDİN EVİMİN DİREĞİ, KURUL HADİ BAŞ-KÖŞEYE

Uğur Çakır/ Gerçeğim

Dans bitti ama birbirinin kollarından ayrılmak istemeyen ikili bu büyüün bozulmasını istemiyor gibiydi ama bitmiş, büyü onları terk

etmişti. Şimdilik! Onlara mutluluk dileyen az sayıdaki insana buz gibi gülümsediler. Kendilerinden kaçırdıkları gerçekler hâlâ içlerindeydiler, nereye giderlerse gitsinler onlar hep içlerinde onlarla birlikte gelecekti.

Zoraki bir tebessümle gülümsediler birbirlerine. Bu gülümseme buram buram tedirginlik kokuyordu. Ve onları tebrik eden aile üyelerinin arasına karıştıkları andan itibaren de, baş başa kalabilecekleri tek bir saniyeleri bile olmadı. Ufak bir düğün için bile çok şık düzenlemeler yapılmıştı. İkramlar, minik nikâh şekerlerini temsil eden çeyiz sandıkları, bugünün anısına yaraşır minik bir kitapçık...

Herkes tek tek tebriklerini etti. Duru Su uyuklamaya başlayınca kızlarını alıp ayrıldığında, Yağmur artık bu işkencenin bittiğini düşünmüştü ama asıl sürpriz o zaman gelmişti. Naci Bey yanlarına gelmiş, İmam efendinin geldiğini söylediğinde, Yağmur şaşır kalmıştı. Bulut karısına bakarak, "Abdest almamız lazım." dedi gülümserken, çıldırdı.

Yağmur yanakları al al, gözleri iri iri halde adamın gülümseyiş ifadesine bakarken, "İmam nikâhı mı?" diye sordu şaşırarak.

"Dinimize göre, önce resmi sonra dini nikâh..." diye açıkladı Bulut kısık sesiyle. Esme kıkırdadı, kocasına sataşarak "Bunu sen nasıl akıl edemedin?" diye hınzırca sordu. "Sonuçta ilki aceleyle, ikincisi isteğe bağlıydı." Rüzgâr kaşlarını çatarak, "Hiç iyi örnek olmuyorsun Bulut, bence sen kötü yollara saptın." diye gıpta eden bir sesle konuştu.

"Sen ona bakma, bizim imam nikâhımız düğünden aylar sonra kıyıldı." dedi Esme kocasına kızarak.

Yağmur sessizce sokulup, fısıltı ile "Ben, bunu senin düşüneceğini sanmıyordum o yüzden..." diye açıkladı. Aslında dini nikâhı nasıl dile getireceğini düşünüp kıvrandığını ondan sakladı.

Bunu hissedince biraz gerilen Bulut, "Ben Müslümanım Yağmur her ne kadar diğer dini vecibelerimi hakkıyla yerine getirmesem bile Cuma namazlarını kaçırmam ve bazı hususlara dikkat ederim." diye açıkladı.

Birbirlerini o kadar az tanıyorlardı ki, Yağmur bunu bir kez daha anladı. Evdeyken neden Cuma günleri öğleye doğru ortadan kaybolduğunu şimdi daha iyi anlamıştı.

Yağmur şaşkınlık içinde odasına çıkıp makyajını silip ojenin

Müjde Aklanoğlu

çıkartırken, hâlâ gülümsüyordu. İki seneye yakındır namazını aksatmadan kılıyordu çok şükür, diğer vecibelerini yerine getiremese de Kuran-ı Kerimi bile mealle okuyordu. Ama Bulut'u böyle düşünmek garip gelmişti. Hep onu uçarı, Allah korkusunu sadece diline almış bir adam olarak düşünmüştü. Ne kadar düz mantık, ne kadar ön yargılıydı. Tıpkı başı açıkların namaz kılmasına at gözlüğüyle bakanlar gibi... Tıpkı namazı, Kur'an-ı Kerimi bir tek kapalıya yakıştıranlar gibi... Oysa ibadet yürekle, niyetle yapılırdı.

Abdest aldığıında, Mahru ablası tarafından başı kapatılıp duâ edildiğinde biraz garipti içi. Sanki asıl şimdi gerçekten evlendiğini kabulleniyor gibiydi. Tedirgin halde hoca efendinin karşısına geçtiklerinde, Mahru ablası mutluluktan ağlıyordu. Onun sağdıçı Naci Bey, Bulut'unki ise Rüzgâr olmuştı. Mihir olarak da Bulut ona sarsıcı bir miktara eş değer arazi vermişti. Bu ev artık onundu! Cömertliği ve ince düşüncesi karşısında şaşkınlıktan put gibi donup kaldı kadın. Onları bir araya getiren ev, artık onundu. Bu ona verdiği değeri simgeliyordu. En çok değer verdiği, halasının mirası, geçmişinin huzurlu sığınağını, gözünü kırpmadan bir yabancı olan ona veriyordu.

Nikâhtan sonra Rüzgâr eşini ve kızını alıp, tebrik ederek oradan ayrılmadan evvel, kocasına istediği zarfı teslim ettiğini belirtmişti. Yağmur bir kez daha heyecanlandı. Sonunda aradığı adamı bulacak ve verdiği sözü tutacaktı. Hevesle kocasına baktı.

"Sende mi?" diye sordu. Gözleri parlıyordu, nikâh kıyılırken bile bu kadar heyecanlanmaması adamı kızdırıyordu.

"Ben de..." dedi soğuk sesiyle.

"O zaman verir misin?"

"Olmaz..."

Tüm sevinci hain bir celladın tek hamlelik kılıcıyla kesilmiş gibi durdu. "Ne demek olmaz, o bana ait."

"Bir ay sonra vereceğim."

"Neden şimdi değil, hem bu haksızlık... Ben altı aydır onu bekliyorum." Öfkeden kuduruyordu. Onca eziyete o fotoğrafın kime ait olduğunu bulmak için katlanmıştı. Bulut işaret parmağıyla karısının burnuna dokundu ve itirazını görmezden geldi. "O zaman bir ay daha bekleyebilirsin değil mi?"

"Bekleyemem."

Yağmur Bulut'u Unutursa

Bulut kulağının dibine sokuldu. "O zaman beni ikna etmek zorundasın..." Yağmur, titredi, bu sözde arsızlık diz boyuydu. Kocasının yüzüne bakmadan kısık sesle fısıldadı.

"Ne için?"

"Bilmem, herhangi bir konuda olmadığı kesin. Onu benden almanın bazı yolları var, bunu da sen bulacaksın." Adamın içi de dışı da daha şimdiden tutuşmaya hazır barut gibiydi.

Kulaklarına kadar kızarıırken, dişlerini sıkı kadın. "Sen... sen tam bir..."

Elleri yanında yumruk olmuştu.

"Ben senin artık tam anlamıyla kocanım. Bunu mu diyecektin?"

"Oyun... Uyu... Bu bir tehdit!"

"Hiç değil. Bana yalvarabilirsin. İzin veriyorum."

"Asla, rüyada görürsün." Dişlerini sıkarak elbisesinin eteğini kavradı. "Senden nefret ediyorum. Uyu..."

"Aşk cıvıtlarının gözlerimi yaşarttı Yağmur..."

Bulut iç gerekerek arkasını döndü ve birkaç şey konuşmak için Mahru Hanım'ın yanına yöneldi. Onu umursamamasına iyice öfkelenen Yağmur sinirden kudururken, yanına gelen Ayırın'le biraz olsun sakinleşmişti.

Bulut yanına geldiğinde, ona tepeden bakarak "Hazır mısın?" diye sordu.

"Çok uzun kalacak mıyız?" diye sordu Yağmur, sesi sakin ve üzüntülüydü. Bakışları ailesinin üzerinde dolaşıyordu.

"Bir süre..." Ve kadının isteksiz gözlerine döndü. "Bir süre bana katlanabilirsin sanırım. Nefret ettiğin adama..." Bu konuşma ağzında acı bir tat bırakmıştı.

Yağmur bunu söylerken ciddi değildi ama bazı huylarından cidden nefret etmeye başlamıştı. Dişlerini sıkarak dudaklarını öfkeyle büktü.

Oysa Yağmur onunla yalnız kalmaktan değil, kardeşini ve Mahru ablasını burada tek bırakmaktan dolayı üzüntü duyuyordu. Fakat Bulut bunu yanlış anladı, kadının gitmemek için diretmesini başka bir şeye yordu. Ondan bir şeyler gizliyordu. Bunu hissetmişti, fakat ne olduğunu anlayamamıştı. Aralarındaki tatsızlık, minik parti sona erip de, misafirlerini yolcu edene kadar sürmüştü ki bu hiç hayra alamet değildi.

Kapının girişine gelen valizlere bakan Yağmur utangaç bir şekilde yanına sokularak, “Kıyafetimi değiştirebilir miyim?” diye sordu çekinerek.

“Hayır.” dedi Bulut keskin bit tonda. Mahru’nun kucağında uykulamaya başlayan Çiçek’i kucağına alırken başını çevirip ona bakmadı. Bu kıyafeti kendisi çıkarmak istiyordu. Alırken öyle demişti zaten, *çabuk çıkacak bir elbise istiyorum*. Bunu Yağmur duysa, onu parçalar ve asla giymezdi. Sinsice sırtıttı. Hızla kapıdan çıkıp Çiçek’i aracın arka koltuğundaki çocuk koltuğuna oturtup, emniyet kemeri takarak uykusuna kaldığı yerden devam etmesi için başını düzeltti.

“Gidiyor muyuz?” dedi Çiçek uyku mahmuru sesiyle gözlerini ovalayarak.

“Gidiyoruz aşkım, sen uyumana devam et.”

Bulut miniğinin yanağına dokunarak şefkatle okşadı. Arkasını döndüğünde Yağmur ablasına sarılmış, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Sonra Ayrin’e sarılırken, çaktırmadan sildiği gözyaşlarını sakladı ve gözlerine bakarak gülümsedi. Ona ablasını üzmemesi için uyarıda bulunup, yanaklarını öpercek çok geçmeden geri geleceğinin garantisini verdi. Fakat Ayrin onun tersine “Biz iyi olacağız, sen bizi sakın kafana takma. Keyfine bak ve aklına getirme. Hem nasılsa bu hafta sınavlarım bitiyor, biraz aylaklık etmeyi düşünüyorum. Senin olmaman benim açımdan çok büyük avantaj olacak, akşama kadar film izleyip uyuyacağım.” diye nemli gözlerle kıkırdadı.

“Şaşkın.” dedi Yağmur bir daha sarılırken.

“Mutlu ol ablam, çok mutlu ol olur mu?” dedi Ayrin gözleri dolarak. “Çünkü bunu en çok sen hak ettin.”

Bazen kader istenmeyen yollara sokardı kişiyi; hayalleri başka olurdu, yaşadıkları bambaşka. Evlenmek istediği başka olurdu, evlendiği adam başka... Gülün yüzü başka olurdu, ağlayan yürcüğü çok başka... O yüzden kadere direnmemeyi öğrenmişti Yağmur, ama bu sefer az da olsa huzur istiyordu. Bu kadarını, kader bile ona borçluydu.

O yüzden hayata bakışı şimdi bambaşkaydı...

Onun içini rahatlatmak isteyen genç kıza gülümsedi Yağmur ve bir daha sınıksız sarılıp el sallayarak ev ahalisine “Allaha emanet olun.” diyerek araca yaklaştı. Yanında duran Naci Bey’e bakarak “Onlar sana emanet Naci Bey, lütfen bir sıkıntı çıkınca bana haber verin.” diye direktif verdi. Yaşlı adam gülümseyerek, “Olur, Yağmur

Hanım.” dediğinde şaşkına çevirdiği kıza saygıyla bakmıştı. Bulut aracına binerek kapıyı sertçe kapattı. Bu bir ikazdı, gitme vakti gelmişti. Yağmur yerine oturup kemerini takarken, araba hareket etti. Bulut direksiyonunu sağa kırarken, Yağmur camdan dışarı baktı. Mahru ablası arkasından su döküyor, Ayrin nemli gözlerle el sallıyordu.

“Aklın onlarda kalsın, güvenlikleri için tüm önlemler alındı.”

“Teşekkür ederim.”

Bu kadar mıydı? Evlilikleri böyle mi olacaktı, mesafeli, resmi ve özel? Bunu nasıl değiştirebilirdi? Rahatsız edici bir sükûnetle bir müddet yol aldılar. Yağmur tedirgin bir halde oturuyordu yerinde, gelinlik olarak giydiği uzun elbise üzerine yapışan zift gibi yakıyordu tenini. Bu gecenin kutsallığı, önemi, beklentileri aklına geldikçe nefes alamıyordu üstelik. Bir yanıyor, bir donuyordu teni.

“Nereye gidiyoruz?”

“Bu bir sürpriz!”

Daha dünden bu evliliğe hazırmış gibi doğal ve samimi davranıyordu adam ve bu kadını ürkütüyordu. Bu kadar istekli olması onu şaşkına uğratıyordu. Karanlık yola bakarken yutkundu. Zaten bu gece onun için işkence gibiyken bir de sürprizlerle uğraşacak havada değildi. “Çok uzağa gitmiyoruz değil mi?”

“Aslında uzağa gidiyoruz. Bir süre baş başa kalmamıza olanak sağlayacak bir yer kiraladım.”

Baş başa... Yağmur hayali ile bile soğuk terler döktüğünü fark edince oturduğu yerde kıpırdandı. Kucağında duran eli resmen titriyordu. Nefes alamıyor gibiydi. Sesini bulmak için biraz zamana ihtiyacı oldu. Endişelenecek ne vardı? O bir erkekti ve lanet olsun... Kalbi kamında atıyordu.

“Ne kadar süreyle?”

“Ne kadar istersek!”

“Ben... Ben fazla kalmak istemiyorum. Kardeşim...” Soluk soluğa söylendi. İtirazlarıyla adamı sıkmak istemedi ama... Çok uzun süre onunla tek kalmak demek, ona bağlanmak, onu tanımak ve hatta... Hatta içinde gizlediği sırlara sarılmak demekti.

Adam kadının tedirgin ve huysuz haline kaç çatarak kaba bir tutumla, “Henüz gitmedik bile Yağmur...” diye uyardı.

Kadın nefesini tutarak ellerine baktı. “Çok uzaklara gitmiyoruz öyle değil mi? İçimi rahatlatmak için söylemiyorsun bunu.”

Adam bu soru üzerine rahatının iyice kaçtığını fark edince kaşları refleksle çatıldı. “Benimle yalnız kalmaya korkuyor musun cidden?”

Buna kocaman bir “Evet.” diye cevap vermek istiyordu ama korku o değil kendi kaçtığı duyguları olduğunu kendinden bile saklıyordu. “Elbette ki hayır! Seninle evlendim değil mi?”

“Zorla...” Bu söz adamın ağzından mutsuz bir oflama gibi çıkmıştı.

“İstemeseydim evlenmezdim. Buna zaman vardı.”

“Seni mecbur bıraktım...” dedi Bulut dürüstçe.

“Öyle ama yine de evlendim.”

“Öyleyse sorun ne? Daha evvel yanımda rahattın.”

“O zaman evli değildik.”

Evet, evlenmeden önce sınırları vardı, adam evli olduğu için mertçe hareket edip yaklaşmıyor, Yağmur erdemli bir kadın olarak ondan uzak duruyordu. Ama artık kocasıydı, en uzak mesafesi bir nefes kardı.

“Yani seni rahatsız eden, evlenmemiz mi?”

Bu fikir adamın canını sıkmış gibi gelince, “Hayır,” diye itiraz etti Yağmur.

“Yani benden hâlâ nefret ediyorsun?”

“Seni nezaketsiz odun... Etmiyorum.” diye kaşlarını çatarak, içinden de söverek yola baktı.

“Bana daha bu akşam öyle dedin.”

“Beni kızdırdığın için... Bazı huylarından nefret ediyorum.”

“Bazı huylarımdan değil, benden nefret ettiğini söyledin. Bu ikisi ayrı!”

“Bozuk plak gibisin, takıldığın yerden devam ediyorsun. Bu huyundan da nefret ediyorum.”

“Dökülüyoruz demek... Harika...”

Somurtarak yana döndü, gıcık ediyordu onu, bazen cidden çileden çıkıyordu. Öfkeden kuduruyordu. Sonra cama vuran kocasının yansımına baktı şaşkınca, gülümsüyor muydu? Onunla bilinçli olarak mı çatışıyordu! Adi herif, neden damarına basıyordu? Pusuda bekleyen yılan gibi sokmaktan vazgeçmiyordu.

“Çok... Çok...”

Adam kaşlarını kaldırınca dişlerini sıkarak hırladı ve adamın enfes kahkahası aracın içini doldurdu. O güldükçe Yağmur kudurdu. Sesini duydukça yüzüne yumruk atarak, gülüşünü yüzünde dondurmak istedi ama ne zaman ona baktı, büyülenmiş gibi donup kaldı. Kocaman omuzları kıpırdanarak, güzel dudakları gerilerek, sesi içine dokunarak ilk defa onun mutlulukla güldüğüne şahit oluyordu. O güldükçe içinde bir şeyler yer değiştiriyor, nefesi sıklaşıyor, kalbi hızlanıyor ve bacaklarının arasında nabız atışı hızlanıyordu. Bir gülüşün bu kadar çok ince detaya dokunması haksızlık değil miydi?

Gidecekleri yere birkaç saat içerisinde varacaklardı ama bunu Yağmur bilmiyordu. Bulut karısına keyifle baktı, onunla uğraşmak iyice hoşuna gitmişti. Kızdığına çakmak çakmak yanan gözleri, öfkelenildiği zaman tutamadığı patavatsız diliyle onu kendine bağlıyordu. Ne zaman canını yakarak konuşmaya başlasa o yılan dili, o tatlı ağzı dudaklarıyla kapatmamak için kendisini zor tutuyordu. Ne zaman kızarsa, o kızışları okşamamak için elleri yumruk oluyordu. Çekici bir zalimlik vardı duruşunda ve mesafeli bir tutum daha şimdiden yeni maskesi olmuştu. Bulut buna daha fazla dayanamadı.

“Gidene kadar böyle suratını asacak mısın?” Adamın sesi ile daldığı derin okyanuslardan irkilerek an’a döndü.

“Asmıyorum!”

“O zaman üzgün bir prensesin oynadığı bir piyese katılıyorsun? Rol yani!”

Kadının dudakları okkalı bir küfürle hafifçe kıpırdanınca, adam gülümsedi. “Bir an o somurtuk ifadenin yüzüne yapışacağını sandım.”

Kadın tek kaşını kaldırdı. “Kahkaha atıp şarkı söylememi ister misin?”

“O zamanlar da gelecek tatlım, şu anda sadece gülümsememi izlemek istiyorum...”

“Sanmıyorum.” Sırtını çocukça bir küslükle koltuğa yaslayıp kollarını göğsünün altında bağladı.

“Öyleyse kocanı çok iyi tanıdığını söyleyemeyeceğim...”

Yağmur ona yan bir bakış attı. *Kocası?* Bu terim kulağına tuhaf gelmişti. Ama hoşuna da gitmişti. Yağmur kıyafetin huzursuzluğuyla kıpırdandı.

“Çok yakışmış sana.” dedi adam içtenlikle. “Bu şekilde durduğunda seni günlerce gözümü kırpmadan izleyebilirim. Gözlerim öyle sekreter gibi dolaşmana alışmıştı ama bu halin daha güzel. Şu andan itibaren kıyafetlerini seçerken sana yardımcı olmaya karar verdim.”

“Sanmıyorum.” diye yine aynı kelime ile homurdandı kadın. Pağan gibi hep aynı şeyi tekrar ediyordu. Birden aklına bedeni gelince buz kesti her yanı. Bu gece onu çıplak görecek, sakladığı tüm sırrı ona ifşa edecekti. “Ne giyeceğime ben karar verebilirim. Sonuçta daha evvel çıplak gezmiyordum.”

“Daha önce ne yaptığın beni ilgilendirmiyor... Arkadaşların, giydiklerin hatta gittiğin yerleri bana bildirirsen sevinirim. Karımdan haberdar olmak isterim, yabancı olmak üzücü olur.”

Kadın ona sert sert baktı. “Sana sadık olacağıma dair yemin ettim hatta sözleşme bile imzaladım. Hâlâ sadakatimden şüpheli mi var?”

Bulut sert bakışlarıyla onu karşıladı. Kadının yüreği acıyla ezildi. “Kocamı boşayıp seninle evlendiğim için bir ömür hep bana böyle suçlayıcı mı davranacaksın? Hatamı yüzüme mi vuracaksın? Şartlarımı ve sebeplerimi biliyordun, ben kimseye ihanet etmedim. Bizimki zaten bitmiş bir evlilikti.” derken neredeyse nefesi kesilmişti. Kalbini acıttığını, gururunu kırdığını fark etmiyor muydu, yoksa bilinçli olarak mı yapıyordu? Bu kadar onursuz, gurursuz hatta düşüncesiz biri olarak görünmek kadını mahvediyordu. Tam ona öfkeyle haykıracaktı ki bunu anlayan adam ona sertçe bakarak uyardı.

“Sakin ol, Çiçek uyuyor.”

“Bana güvendiğini söylemiştin.” dedi öfkesi gözlerinde çağlarken. Şimdi mavileri hem ağlamaklı hem de ateş püskürtmeliydi. Tam bir karmaşaydı bu kadın.

“Güvenmediğim sen değilsin. Diğer adamlar!”

“Ben diğer adamlarla evlenmedim...”

Sürekli söylediği gibi çirkindi ve güzel karısının yarın bunu bahane ederek başka birine gönül düşürmesini, hatta *âşık oldum* demesini istemiyordu. Kuşkularından birini dile getirmişti sadece, onu kırmak değil, durumu netleştirmek istiyordu aslında.

“Öyle bir şansın olsaydı, değerlendirmeyeceğini sanmıyorum. Malum, isteksizce benimle evlenmek zorunda kaldın. Mecbur oldun.”

"Ben yaptığım seçimden memnunum. Kendime veremeyeceğim hesabım yok."

Bir an direksiyondaki elleri işlevini yitiren Bulut şaşkın bir halde kadına bakarak, "Gerçekten mi?" diye sordu. Kalbi hızlanmış, nabızı kulaklarında atmaya başlamış, ciddi derecede heyecanlanmıştı. Bir an yanlış duyduğunu bile sanmıştı. Kocası olduğuna memnun olduğunu mu dile getirmişti?

Yağmur kızgınca camdan dışarı baktı. "Şu anda senin yanında oturuyorum."

"Seni başkasıyla paylaşamam."

"Ben de öyle."

Hiç beklemediği cevapla adamın kalbi ikinci kez teklerken, şaşkınlıkla kadına bakmayı sürdürdü. Nefes alırken zorlanınca sesi de kabardı.

"Düşüncelerini de..."

"Her anlamda tek olmayı severim ve paylaşmak ne gururuma ne de onuruma yakışmaz. Ben tek olmak, tek kalmak isterim." dedi kadın dürüstçe.

"Bunu söylerken ciddi miydin?"

Yağmur ona öfkeyle bakarak, "Sence şaka mı yapıyorum?" diye çıkıştı.

"Yapmıyorsun." diye mırıldandı adam keyifle, bu düşüncesi hoşuna gitmişti. Onun en azından erdemli bir kadın olduğundan başından beri hiç şüphe etmemişti ki, sadece korkusu onu terk etmesiydi. Onu paylaşmaya niyeti yoktu, aldatmaya da... Asla üzmeyecekti. Yani bazen... Dik kafalı olduğu zamanlar hariç...

Uyku mahmuru gözlerini açarak esner şekilde dışarı baktığında, tek görebildiği ağaçlardı. Karanlık, yol, ağaçlar... Saatlerdir ağaçları izliyorlardı. Aracın içinde kısık bir şekilde radyo çalışıyordu, elbise artık işkence gibi üzerinde duruyorken rahatı hiç de yerinde değildi. Ve sonra gözkapakları kayarak kapandı, ne kadar ya da ne zamandır uyuduğunu bilmiyordu. Uyandığında sanki hâlâ aynı yoldaymışlar gibi geldi. Her yer hâlâ karanlıktı. Bulut gözleri yolda dikkatle arabayı sürmeye devam ediyordu. Esnemesi bitince kocasına dönüp, "Burası neresi? Çok uzun uyudum mu?" diye sordu, her geçen saniye merakı daha da artıyordu.

“Yarım saat kadar.”

“Sanki saatlerdir uyumuş gibiyim ve saatlerce daha uyuyabilirim.”

Bulut onun yorgun yüzüne gülümseyen bir bakış attı. “Tüm hafta uyumadığıma eminim, sonuçta benimle evleniyordun. Uykuların kaçmıştır.”

Yağmur dişlerini sıkarak cama baktı. “İçimden bir ses, hata yapmışım gibi bağılıyor.”

Direksiyondaki elleri sıkışan ve dişleri gıcırdayan adam, “Pişmanlıkların diline mi vuruyor?” diye tısladı huysuzca.

“Hayır...” diye haykırdı Yağmur. “Uyumadığıma... Ya ben *ateş* desem sen *su* anlıyorsun, ben *gel* desem sen *git* anlıyorsun. Yoruyorsun beni Bulut. Neden illa ki damarıma basıp yanlış anlama kabiliyetini üstümde kullanıyorsun? İnadıma mı yapıyorsun be adam, benimle kavga etmekten zevk mi alıyorsun?” Kızın sitemleri adamın gözlerini yüzünde irice açarak büyüttü. Kusar gibi, oflar gibi içinde ne varsa saymıştı bir bir... Bulut geri adım atması gerektiğini o an için anladı.

“Bence de kavga etmeyelim, bugün nasıl başlarsak bir ömür öyle geçer...”

“O zaman sus, sen sus ben de çıldırmayayım. Bir ömür çekilmez olmaz böylece...”

Bir ömür...

Bu fikri sevmiştii. Şimdi ve bundan kırk yıl sonra da onunla böyle olmak istiyordu, yan yana ve birlikte...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*Ah be sevdiğim ne güzel duâ ettin sen öyle.
"Allah gönlüne göre versin."
Diyorum işte verdi, sen benimsin.*

*"Susup seyretmeli insan,
bazılarının gerçek niyetini görmek için.
Durup durup düşünmeli insan,
kim dost kim düşman seçmek için."*

Müjde Aklanoglu

Zeklerini toplayan gelin, adamın açtığı kapıdan çoktan aşağı
atlamıştı bile. Serin akşam havası tenini yalarken, gözlerine inana-
madı. Eger gerçeği bilmeseydi, kocasının onu uyurken uçağa koyup
gizlice Miami kumsallarına getirdiğini sanırdı. Nerede oldukları hak-
kında hiçbir fikri yoktu, sadece saatlerdir yol aldıklarını biliyordu. Ve
şimdi bir tepenin başında durmuşlar, kartpostal gibi bir manzaraya
bakarken hayranlık duyuyordu Yağmur. Hemen sahilin kenarında du-
na şirin eve bakarken içi kıpırdandı. Minik, hayalsi, kumsala canları
baktığı gibi diğer yanı da ormana bakan, kusursuz bir tablo gibiydi.
Dağ kulübesi desen değil, bir masal evi gibi şirince. Geceğin karanlı-
ğına rağmen, ay öyle çok aydınlatıyordu ki etrafı, manzarayı seçebili-
yordu Yağmur. Gececi böyle ise gündüzü kim bilir nasıldı!

"Allah'ım..." diye heyecanla haykırdı. "Burası masal evi gibi..."

Masal perisine bakar gibi hayranlıkla bakan adam üzerindeki ce-
keti çıkarıp karısının omuzlarına kapattı, onun şaşkınlığına ve hoş-

mutluğuna sevinerek gülümsedi. Yağmur kocasının sıcaklığını teninde hissedince şaşkınca yüzüne baktı, buram buram hafif ten kokusunun sindiği parfümü genzini dolduruyordu. Üstelik gecenin deniz ve orman kokusu nefesine sinmişti. Her zaman bu kadar güzel mi kokuyordu bu adam, yoksa bu ona mı özeldi?

"En azından beni yine aylıklı suçlamadığına sevindim. Malum seni dağ başına kaçırırım." diye işaret parmağıyla şaşkın kadının burnuna dokundu. Gıdıklandı Yağmur.

Onun ceketinin içine iyice çekilirken, kocasına kaçamak bir bakış attı. Sıcaklığı ona kendini iyi hissettiriyordu. Sanki korkunç bir kâbustan uyandığında, babasının ona şefkatle sarılması gibiydi, kocasının sıcaklığı, ona tanıdık bir huzur veriyordu.

"Demek ayrı..." dedi Bulut sitemle.

Yağmur şaşkınca karşısındaki adama boş boş baktı. Ona *Ayrı* dediğini, ne zaman duymuştu ki?

Dudaklarını bükerek, "Yani burada evinde gibi hissedeceğini itiraf etmen harika bir şey..." dedi kadın alaylı bir sesle.

Kaşlarını çatan adam, "Sen bana az evvel ayrı mı dedin yine?" diye sordu tok sesindeki sataşmayı ele vermeden. "Kızın da sana çekmiş," diye mırıldandı sonra. Çiçek de geçen gün onu, şirin ayısına benzeterrek sevmişti. Bu anne-kız adamı deli edebilirlerdi.

"Haşa..." dedi kıkırdamasını bastıran Yağmur. "Bunu bizzat kocam söyledi, onun ağzını burnunu kırmakta serbestsiniz, izin verdim."

Kocam!

Tatlı tatlı gülümsedi. Garipti, bir anda neden kaygısız olmuştu? Adamın kulağına dünyanın en güzel şiiri, semanın en güzel duası okunmuştu sanki ne güzel bir sözdü bu böyle, ya da onun ağzından dökülünce başka bir anlam bulmuştu. İçi ballı suyla dolmuş gibi tatlı, bahar yeliyle yıkanmış gibi ılık olmuştu. Güllüyordu, Bulut ilk defa onu kaygısız bir halde gülerken görüyordu. Yağmur içi giderek koyun kıyısındaki eve baktı, hava çok serin değildi ama onun ceketine sunsıki sarılmak kadını rahatlatmıştı.

"23 Nisan..." dedi sanki bu günü unutmamak için. Bugün, onun için önemli bir gündü. Onun evlilik tarihlerini sayıkladığını duyumsayan Bulut, dudaklarına yapışan tuhaf bir gülüşle, aracın bagajını açmış eşyalarını patikadan inerek eve taşıyordu. Yağmur gözlerini

merakla etrafta gezdirdi. Bunu yaparken kocasının parmağına taktığı iri taşlı yüzükle oynadığının farkında değildi. Yakınlarında bir hayat belirtisi yoktu, varsa da seçemiyordu. Karanlık orman ve deniz çaykırı komşuları olmuştu.

"Şehre çok uzak mı?" diye sordu Yağmur, Bulut geri döndüğünde.

"İki saat kadar uzak." diye yanıtladı adam arabaya yaklaşırken.

"Nerede olduğumuzu söylemeyecek misin hâlâ?" derken yönünü merakla kocasına döndü.

"Sonu mutlu biten bir masalda..." diye geçiştirdi adam keyifle ve bagajı kapatıp arka kapıyı açarak Çiçek'in emniyet kemerini usulca çözdü.

Onun keyifli hali gözünden kaçmayan Yağmur usulca yaklaştı yamına. "Hep böyle romantik miydin? Sonradan satın mı aldın?"

Bulut kapının arkasında duran karısına, çatık kaşlı bir bakış attı. "Sen hep böyle geveze miydin? Evlenince çenenin bağını mı gevşettin?"

Yağmur suratını asarak rüzgârın yüzüne savurduğu saçlarını kulağının arkasına kıştırdı. "Başını şişirdiğimi bilmiyordum. Özür dilerim."

"Ben de senin alıngan olabileceğini tahmin etmiyordum. Ne kadar çok tanıyoruz birbirimizi değil mi? Şaşılacak iş!"

Adamın keyifli sözleri kadının az da olsa üzerindeki baskının azalmasına, stresinin dağılmasına sebep olmuştu. Evet, henüz tanımayanlardı birbirlerini ama aralarında garip bir çekim vardı, sanki bunu inkâr etmeyi ikisi de bırakmıştı. Onun konuşması yatıştırıcı hava gibiydi. Ya da uyuşturucu bir ilaç gibi, hafif hissettiriyordu kadına kendini.

Tatlıca uyuklayan kıızı dikkatle kucaklarına alırken de başına öpücük kondurmayı ihmal etmedi. Minik meleği gün boyu koşuşturmadan yorgun düşmüştü. Yol boyu uyumuştı üstelik. Üzerindeki beyaz kat kat elbisesini ne çok sevmişti, önüne gelene "Bak bunu bana Sadece Arkadaşım Bulut aldı, gördün mü?" diye an az beş kere göstermişti. Hele saçlarına yeniden kavuşmasının mutluluğu paha biçilemezdi. Gün boyu keyifle oradan oraya koşturup durmuştu. Bu adam babasının yapmadığını yapıyordu ona. Kan bağı yoktu, akrabalığı yoktu ama canı gibi koruyor, babası gibi kolluyordu.

Babası olsa, bu kadarını yapamazdı, hakkını nasıl öder, nasıl karşılırdı? Bulut mutlu olmayı hak ediyordu. Evlenmişlerdi. İstemese de, artık onun karısıydı. Bu gece de kadını olacaktı. *Kiğittan koca olmam*' demişti beyazda, belki de haklıydı. Onun yaptıklarına karşın Yağmur da en azından onu bir kadın olarak memnun edebilirdi. Bir eşin tüm vazifesini yerine getirir, huzurunu bozmazdı. Yatağını ısıak tutar, evini temizler, huzurunu daim ederci.

Yağmur derhal koltukta duran minik battaniyeyi kızının üzerine örterek, yanında sarkan elini öpüp kucakına biraktı. Bulut'la kısaca bir an göz göze geldiler, aracın içindeki minik sırt çantasını alarak kapısını kapattı ve onların peşlerinden patikaya yöneldi.

Bulut evin girişinde duruyordu ve Yağmur hayal içinde eve bakıyordu. Bulut ona bakarak mızıracı, "Biliyorum, şu anda senin ayaklarını yerdens kesmem lazım ama çok meşgulüm, bunun için gerekçesi kabul görür bir açıklamam var. Öncelik prenseminin, kıskanmazsın değil mi?" diye şakalaştı.

Kıskanmak mı? Aksine onur duyar, hayran kalırdı. Gültümseyen Yağmur'un ilk defa gözlerinin içi mutlulukla parlıyordu. Adam bir an donup, hayranlıkla baktı menekşe gözlerine, bacaklarının dermanını keser miydi bir gülüş insanın, kesmişti işte. Bugün ikinci defa ona böyle keyifle gülmüşemişti. Buna alışabilir, sürekli talep edebilirdi. Ne ileri ne geri, bir adımı kıpırdıyamıyordu. Yağmur güliyordu, o nefes almadan onu izliyordu. Sonra yutkunarak arkasını döndü ve kapıyı aygının ucuyla açtı.

Yağmur ise gözlerinden gelen ıslaklığı sildi, en son ne zaman gözleri yasarsa kadar gülmüştü, hatırlamıyordu. Bu kadar keyifleneceğini, ilk aracı bindiği gerginlikten kurtulmaya başlayacağını hiç sanıyordu. Oysa bu gün sopa yutmuş gibi gezince, yarın sabaha kadar hatta bir hafta, bir ay o şekilde gezeceğini sanıyordu. Mutsuz, huysuz ve suçlu...

Bulut onunla şakalaştıkça gülmüştü, tedirgin hallerinden uzaklaşıyor ve bu halini gören adam bir kez daha doğru bir seçim yaptığına şükrediyordu. Bilirdi Bulut, Yağmur onun en doğru seçimiydi. Evlenince ve ahirinde yanında olacak tek kadını. Oyle masallar yazılacak kadar büyük bir aşk değildi onların başlangıcı, zaten her evlilik aşk evliliği olmuyordu. Görücü usulü evlilikler vardı, hiç birini görmenden evlenen ve bir ömür mutlu olanlar... Onlar daha şanslıydılar bu konuda, en azından aylardır birlikte yaşayarak tanıma

şansına erişmişlerdi. Belki sırları vardı, belki biraz da fazla gururları ve yanlış anlamaları ama olsun, onlar iyi olacaktı. Bulut buna inanıyordu. Kusursuz evlilik yoktu, acısıyla, tatlısıyla bir ömür demişlerdi, gökkuşağı gibi olacaktı. Sürpriz, gelişigüzel... Yaşayarak keşfedeceklerdi içlerinde renkleri, biraz kızıp, biraz küsüp, biraz da gülerecekler... Tek yastıkta, ölene dek!

Bulut, Çiçek için hazırlanan odaya yöneldiğinde, evin arkasında duyulduğu tanıdık sesle Yağmur arkasını döndü ve gördüğü boncuk gibi gözlerle sevinç çığlığı attı. Bu şahaneydi. Zalim buradaydı. Daha evvel ona sarıldığını hiç hatırlamıyordu, dahası daha evvel bir hayvana böyle sarılmamıştı. Ama nemli gözlerle dev köpeğin boynuna sarıldığında, tek yaptığı teşekkür etmek ve minnetini belirtircesine dua etmekti. Öpüyordu, bir annenin bebeğini öptüğü gibi saf sevgiyle.

Köpek bu ani ilgiden şaşkına dönce de, Yağmur durmuyordu. Önceden bir köpeği öptüğünü düşünse, midesi buruldu ama şimdi onu defalarca gözyaşları içinde öperken, içinden gelece de boynuna sarılıyordu.

"Sanırım hoş geldin partisi Çiçek'siz başladı."

Yağmur arkadan gelen tok sesle köpeği bırakıp doğruldu ve kocasına dönerek, sarılmayla geri durma arasında kaldı. Omuzlarında asılı kalan kocasının paltosu düşmüştü. Heyecandan yerinde duramıyordu. Zalim iyiydi, kızı iyiydi ve hepisi bu güzel yürekli adam sayesindeydi.

Yanğındaki mutluluk yaşlarını kurularken, "Çiçek buna çok sevişecek." diye yarı güler, yarı ağlar bir halde mırıldandı.

"Ağlamayı huy haline mi getirdin?" dedi adam karısının ıslak yanaklarına bakarak. O ne zaman ıslak ıslak baksa, adanın otomatikman kaşları çatlıyordu. Ve bunu fark etmiyordu. Uzandı ve elinin tersiyle, şeklatle dokunarak sildi ıslaklıkları. Fakat arada bir kol boyu mesafe vardı, ne Yağmur ne de Bulut o mesafeyi aşmadı. Aşmadı...

Yağmur elinin içiyle yanaklarını silerken gülmüşedi. "Onu beklemiyordum, bir an görünce... Çiçek delirecek..."

"Burada sıkılsın istemedim, Zalim'i de eve götürmek yerine bura ya getirdim." dediğinde Yağmur utangaç bir tutumla yanına yaklaşıp, gözlerinin içine baktı. Eğer cesaret edebilseydi, ayaklarının ucunda yükselir ve yanaklarından öperek teşekkür ederdi. Minneti iyice fazlaştırmıştı. Ellerini önünde bağlayarak bocaladı. Adam ona tepeden bakarken, kadın kıvrındı.

"Teşekkür ederim..." dedi içtenlikle.

Gözlerinin içi gülüyordu, en büyük teşekkür buydu aslında. Kadın bilemiyordu.

"Neden, seni kızdırdığım için mi?" diye sordu adam damanna basarak yeniden, en iyi anlaşıkları zaman kavgası etiketleri zamandı çünkü o zaman Yağmur, içinde ne varsa döküyordu ortaya, yalın oluyordu ve adam bunu keşfedeli çok olmamıştı.

"Arabada sana sesimi yükselttiğim için özür dilerim. Ve kızımı iyi bir baba olduğun için minnettarım." Sesi buğulanmıştı. Bu sözler o kadar zor çıkmıştı ki dudaklarından, Çiçek'in artık bir babası vardı. Kabul etmesi güzeldi. Neye niyet, neye kısmetti. Oysa planları, projeleri bambaşkaydı kadının, fakat şimdi kaderin ona kurduğu plan en iyisinden bile daha iyiydi. Arasa, kızına böyle yüreği kocaman, berrak su gibi temiz, gökyüzü gibi geniş ve güzel bir baba bulamazdı.

"O benim kızım," dedi Bulut boğuklaşan sesile. Gözlerinde gurur tütüyordu. Sanki kendi kanından, canından geliyor gibi tek bir an bile pişman olmaksızın söylüyordu bu kelimeleri. Ifadesinde ciddi bir kabullenmeden ve sefkatten ileri bir şey yoktu. "İki cihanda da bu böyle, o benim canımın. Çiçek, Toprak'ın kızı..."

Yağmur, Bulut'un evine ayak başından beri, Toprak, Çiçek kokuyordu. Bunu hiçbir güç değiştiremezdi, Toprak, Çiçek'i candan evlat olarak kabul ediyordu.

"Keşke senin kanından olsaydı. Keşke daha evvel çıksaydın karşıma," dedi kıslan sesi ile. Bu bir tirafın ilk cümleleri miydi yoksa?

Bu sözler öyle değerliydi ki, adam bir an nefessiz kaldı. "Daha önce çıksaydım da fena olmazdı ama Allah'a şükür ki daha geç çıkmışım. Ölümlü bizi ayrırana kadar, hatta sonrasında da, o artık benim kızım. Bunu herkes böyle bilecek."

İşte son sözü buydu. Ve hep bu olacaktı.

Sustu Yağmur. Önceden planladığı her şey kâğıttan kuleler gibi yıkıldı kaldı. Çok başka yerdedi şimdi hayatı, tahmin edemeyeceği, düşünemeyeceği kadar güzel bir yerde. Asla kaderinde olmayan bir şey için üzülmemişti, biliyordu ki kısmetinde varsa, o gelip bulacaktı kendisini ve bulunmuştu da. Ne kadar hesap yaparsa yapsın, hesapta olan değil de, nasipte olan oluyordu. Hiçbir şey kafasında kurduğu gibi ilerlemiyordu mesela.

O bir senaryo yazmıştı hayatına, kader kendi yazgısını ona diktirmeye devam etmişti. Yağmur kaçmıştı, o kovalamaktan vazgeçmemişti. Nereye giderse, kaçtıklarını beraberinde çekmişti. Başka hayaller kurmuştu, hayat ona başka hayalleri dikte etmişti. Artık belki de vakti açma zamanıydı, bir yere kök salma, yerleşme, o toprağın üstünde islanma ve büyüme vaktiydi. Vazgeçme zamanıydı. Belki de Mahru ahlasını dediği gibi, "Aklında planladığımla, kaderin planladığı arasında kalırsın. İşte bu yüzden Allah'a şükredersin. O yüzden yaşadıklarımızı iki kelimeyle özetleriz... Hayırlısı, böyleymiş. Sen ne kadar başka istesen de, Rabbim sana hayırlısını versin. Çünkü senin iyi bildiğin aslında değildir, seni senden daha iyi bilen bunu bilir ve önüne engeller sürer. Çünkü o, hayırsızı, hayırlıya çevirir."

Belki de, hayırlısı böyleydi. Şimdilik elinden sadece dua etmek geliyordu. En azından kaderin onlar için yazdığı yazgının güzel olması için... Belki açık olmalıydı artık bu yüreği düzeltilme... Belki sırlarını dökmeliydi, ama şimdi sanki zamanı değil gibiydi daha. Aynı yatağı paylaşıp, evliliklerinin daimi olduğunu kabul edene kadar da olmazdı. Yağmur kabullenmişti sonunda, bir şans verecekti, belki Allah da ona şans verirdi.

Umutunu kesmeyecekti. Ama ya hasarlı beyni ona yolun başından evlilikten vazgeçmesi için geçerli bir sebep olursa, eğer aradığı adamı bulamazsa omuzlarına yıkacağı ağırlık onu korkutursa, ne olacaktı? Bulut, beyninde silgisıyla gezen bir kadını ister miydi? Ne kadar yazarsa yazsın zihnine geçceği, biliyordu; bir gün ne varsa her şey silinecekti.

Yağmur, çok düşünmüştü, ya aradığı adamı bulamazsa diye, o zaman ne olacaktı? İşte o zaman kader gücünü göstermişti ona, Allah "Yürü ya kulum," demişti. O aradığı adamı bulamazsa bile, Çiçek ve Ayin emin ellerde olacaktı. Eğer tahmin ettiği zaman içinde ölürse, en azından gözleri açık gıtmeyecekti. Şimdi geriye kalan tek şey, bunu Bulut'a anlatacak kadar cesarete sahip olmaktır. Bunun için de az bir zamana ihtiyacı vardı. Öncelikle karısı olmalıydı, hayatının yarısı olmalıydı, içinde bir zerre kadar bile şüphe kalmamalıydı, ona istediğini vermeliydi ve sonra... Sonra da hayatının yarısı iken yarısı mı olacaktı ebediyen?

Sonrası Allah Kerim'di.

Şimdi bunları düşünmemeliydi, düşünecek daha vahim konuları vardı. Zıfat gecesinin sonrasına kadar bekleyebilirdi bu konu. Ondan

sonra bunu kendisine söylediği için onu cezalandırmak isterse, eli mahkûm razı olacaktı. Tüm varlığıyla bu evliliğinin düşündüğü kadar kolay olması için duâ edecekti Yağmur. Çünkü adam gerçeği öğrendiğinde, zaten kendisini eş olarak kabul ettiği için kaderine lanetler okuyacaktı. Kim isterdi yanında kısa dönemlik bir eş, yarım bir hayat arkadaşı?

Bugün onun en mutlu günüydü, bunu bozmamalıydı. Ona kadınlık görevini kusuraızca yapacaktı. Başını dikleştirdi, biraz cesaretle gözlerine baktı. Zalim'le sohbet etmesini izledi. Adamı daha fazla üzmemek için kendini zorlayarak da olsa, gülümsemeyi başardı.

"Evi beğenmedin mi yoksa... Neden içeri girmiyorsun?" diye sordu hâlâ kapının girişinde duran kadına bakarken Bulut.

Yağmur etrafına bakındı. Kapının önünde ne yapıyordu ki?

"Evi gezdirir misin?" diye öneride bulundu.

Onun bu değişken tavrından kuşkulanan adamın köpeğini okşayan eli, bir an durdu. Sonra yarı şaka yarı ciddi, "Şu an bir değişik bakıyorsun, bu gece beni boğarak öldürme teorilerini gerçekleştirmek için fırsat kollamıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Bunun için bir sebep var mı?"

"Senin sebebe ihtiyacın var mı?"

"Elbette, sebepsiz çiçek açar mı?"

"Allah isterse, taşın gövdesinde bile açar, meleğim gibi."

"Bu sebep yeterli mi?"

"Seninle zorla evlendim. Bu iyi bir sebep değil mi?" dedi adam doğrulurken. Zalim dizlerinin dibine geldi ve sürtündü. Bulut parmak uçlarıyla kulaklarının dibini okşadı.

"Beni ikna ettin evet ama zorlamadın." dedi Yağmur dürüstçe, ona yaklaşıp, gözlerinin içine baktı. "İsteyerek evet dedim sana." Adam bir an, uzun bir an boyunca gözlerine baktı. Kadın gülümsedi. "Şimdi de sen, içeri alıyorsun beni."

Bulut kıpırdamadı, girişi iri bedeniyle kapatmaya devam etti.

"Önce söz vermelisin."

"Ne için?"

"En azından burada olduğumuz sürece, normal bir çift olmamız için. Bir aile."

"Ama bız normal değiliz ki?" dedi Yağmur kirpiklerini kırıştırarak "Henüz birbirimizi tanımıyoruz bile."

"Yeteri kadar tanıyoruz... Söz ver."

"Başka bir izlenim mi verdim sana?" Kuşku sesi kısık ve meklydi.

"Sanırım." dedi adam, ikisi de dürüstlerdi. "Bugün, sözleşmeyi imzalarken, ilerde terk etmek ister gibi konuştun. Bunu yapacaksan, şimdi ayrılalım." Bu sözlerinde cesur, düşüncesinde korkaktı adam.

"Ya ben değil de, Hak ayırırsa bizi?"

"O da Hak'tan gelen, buna engel olunmaz ki?" Bir adım daha yaklaştı karısına. "Şimdi Hak yazdı maden seni kaderime, bırak tadını çıkaralım. Ben Çiçek'i ve seni mutlu görmek istiyorum. Mutlu etmek istiyorum."

"Sen hayır kurumu musun?"

"Ben sıradan bir yurdum erkeğim." İç giren Bulut gözlerini almadığı güzel saçlarına dokundu. "Belki doğru bir başlangıç yapmadık. Flört etmedik, zaman geçirmedik, ya da nişanlılık devresi olmadı ama en azından birbirimizi yeteri kadar tanıyacak zamanı yakaladık. Aynı evde yaşadık, acı ve tatlı birlikte vakit geçirdik."

Yağmur gülümsedi. "O zaman tüm şartların yerine gelmesi lazım." Adamın dibine yaklaştı. "Hadi." Adamı şaşırarak baktı gözlerine, menekşe gözleri utangaç ama cesurdu. Kadın gülümseyerek kaşlarını kaldırdı, hâlâ anlamamıştı. Adam "Ne?" der gibi bakınca, "Eşikten geçmem lazım... Ama uçarak." diye şaka yapmaya çalıştı.

Adam anlamayınca Yağmur şakacı bir kızgınlıkla kaşlarını çattı, Bulut anladığı şeyle gülümsedi. İşaret parmağını burnunun üzerinde gezdirerek sırttı. Ama sonra biraz durdu.

Yağmur yüzünü asarak, "Korkma fitik olmazsın, henüz o kadar kilolu değilim a..." ve kadının sözleri ağzından frıran eden ufak bir çığlık yarıda kaldı. Onu kollarının arasına alarak ayaklarını yerden kesen Bulut, çapkın bir bakış atarak, "Bu sesi sevdim." dediğinde, yanakları kızaran Yağmur dudaklarını dişleyerek bakışlarını kaçırdı. Titreyen ellerini kocasının boynuna doladı. Kolları gerginken, kalbi dörtlü giden bir at gibi hızlanmıştı. Tüm bedeni neredeyse dalında yaprak gibi sallanıyordu. Konuşmak biraz cesaret, dokunmak double cesaret gerektiriyordu.

"Belin ağrımazın. İstersen bırakabilirsin. Şaka yapıyım, ciddi değildim ben." dedi anlayışla adama acıyarak.

"Sonra bunun için beni suçlayasın diye mi bırakayım, hayatta ol. maz." dedi Bulut, muzır bir tavırla gülerек. Aksine kollarına almak için bahane bulmuştu, hiç durur muydu? O bir adım atmıştı sonunda, bunun peşini bırakır mıydı Bulut? İnadını kırmıştı, duvarlarına sen bir darbe indirmişti. Henüz kırmadığı kabuğunu ama çatlatmıştı, o da yakında olacaktı. İnşallah, Bulut onun kalbine girmenin bir yolunu bulacaktı.

"Nerceye gidiyoruz önce?" diye sordu Yağmur etrafına bakarak.

"İlk önce yatak odasını göstermek istedim..." dedi adam edepsiz, ce gözlerini parlatarak.

Şaşkınca gözleri irileşen Yağmur, "Şi... şimdi mi?" diye sordu panikle. Bir an nefes almaktan vazgeçmişti. Bu kadar açık olması da, ayrıca tüm cüretini tüketmişti.

"Aman Allah'ım..." dedi Bulut tok bir kahkaha atarak, neşesi seşinden belli oluyordu. "Gören de seni kesmek için mezbahaya götürüyorum sanır. Nefes al Yağmur, sadece şakaydı. Bayılmayacaksnı değil mi?"

Nasıl şakaysa, kadın bir an kollarında son nefesini verecekti. Ona bir adım atmıştı, adam freni patlayan kamyonet gibi onu ezmiş geçmişti. Cesaretine çelme takan Yağmur, konuşma cüretini kaybetti. Konuşmayınca da ilk korkuları yeniden kalbinde buz olmaya başladı.

Bulut ona kartpostalardan fırlayan muhteşem evi gezdirirken, yanında sessizce dikilip kör gözlerle etrafa bakan ve sorduğu sorulara görmeden cevap veren kadının aklı o gece olacaktıydı. Zalim bile yanlarında durnuş, kadına şaşkınca bakmaya devam ediyordu.

"Burası da banyo..." dedi Bulut, mutfağı göstererek. Yağmur "Hım..." deyince hâlâ görmeyen gözlerle aklındakileri düşünerek, köpek patilerini gözlerine kapatarak inledi. Adam biraz daha sokuldu yanına. "Biraz köşede duşa kabin var..."

"Harika..." dedi iç çeken Yağmur ellerine bakarak.

"Burada yiyip, burada yatabiliriz..."

Apaşsız başını kaldıran Yağmur kirpiklerini kırıştırarak kocasını salak salak baktı. Anlamadığı her halinden belliydi. Bulut eğildi, gülen bir ifadeyle yanındaki kızılığa dokundu. "Sen tanıdığın hiç-

bir kadına benzemiyorsun, masum musun şeytan mı? Uzak mısın ya-kın mı kavrayamıyorum. Yağmur sen nasıl bir insansın?" diye sordu cildi bir merakla.

"İnsanım ki ben..." dedi panik dolu bir sesle saf saf. Ve Bulut ko-yuşi bir kahkaha attı. Mutfağı dolduran ve kadının yüreğini yerinden oynatan bir sestti bu. Yağmur masumca kirpiklerini kırıştırmaya de-vam etti. "Melek olduğunu kanıtlamaya kalkmamıştım daha... İnsan olduğuna fark ettim." dedi gülen sesinin içinden. Karısına döndü ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Gök gürlülüğü sağanak derken, gü-neş açıyorsun. Şimşek şimşek çacacak derken, bahar oluyorsun. Par-çalı bulutlu derken, gök gürlülüğüyle yağıyorsun. Yağmur sen nasıl bir kişiliğe sahipsın, açıklayamıyorum."

"Kötü mü bu?" dedi hâlâ gözleri saf bir merakla bakarken. Adam başını iki yana salladı. Gözleri ne güzel parlıyordu, bakışları kadının kalbini susturdu, aklını başından aldı. "İnsanım ki ben, öyle sıradan içt..." dedi yine aynı saflıkla iç gererek.

"İnsansın, uzaylı değilsin anladım." Gülümseyen Bulut dayana-madı, eğildi ve kurumuş dudaklarına ufak bir buse koydu. Sonra onu kollarına çekerek başını göğsüne yasladı. "Değişme olur mu? Beni hiç yanıltma!" İçten bir sesle fısıldadı. "İçer böyle kal."

Yağmur kocasının kolları arasında kasılıp kalırken, içinden bir ses sanı diyor, içiğeri ise cesaretsizlik veriyordu. Tedirgindi, titriyor mu terliyor mu belli değildi. Uzun eteğinin kumaşına terleyen ellerini sil-di, kocası sarıldığı süreç kalbi kaburgalarını açtıkarak sessizce bekle-di. Bulut geriye çekildi nihayetinde, biraz daha çekilmeseydi Yağmur soluksuz kalmaktan bayılacaktı. Yanaklarındaki kızarıklık elbisenin kaynakısından boynunu şımsı göğsüne doğru iniyordu. Bulut onun kaçtığı gözlerine bakmak istedi ama Yağmur gözlerine bakmayınca gülmemekle yetindi.

"Aç mısın?" diye sordu elinden tutup mutfağın içine çekenken.

"Yok..." dedi çekingen bir sesle.

"Sabah kahvaltı yapmadın, akşam da pek bir şey yemedin. Bence biraz atıştırmalıyız..."

Onu mu takip etmişti? İşte buna şaşırmıştı, oysa yanında dola-şırken pek dikkat etmiyor gibiydi. Mutfağı alıcı bir gözle bakarken. "Sen acıtın mı?" diye sordu ve kocasına döndü.

"Açım..." dedi Bulut net olarak.

Adamları gözleri kestiği an, sesindeki ima, gözlerindeki edep, parlaklık çok başka bir açlığın habercisiydi. Kalbi tekleyen ve enson ürpere Yağmur daha fazla kızarak gözlerini kaçırdı. Elini bırakamıyordu. Bulut nezaketen sandalyesini çekti. Yağmur oturunca dolaptan çıkar, diği tabakları mikrodalga fırına koydu. O iş yaparken oturamayan Yağmur yerinden kalkıp dolapları kurcalayarak, tabakları bulmaya çalıştı ama ilk birkaç denemede başarısız oldu.

"Solda, ikinci dolap." dedi Bulut ona keyifle bakarak. Kalçasını tezgâha yaslamış, bir kolu karının üzerinde dururken, diğer eliyle çenesine dokunuyordu. Karısı çekmecedan çatal bıçak aldı ve şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Ekmekler köşedeki üst çekmecededir."

"Daha önce geldin mi buraya?" dedi sonunda merak eden kadın dayanamamış. Çekmecedan ekmekleri çıkardı. Dilimlenmişti.

"Çiçek için uygun olup olmadığına baktım, birde Zalim'i bırak, tut."

"Uygun mu peki?" dedi Yağmur yerine geçerken.

"Yanından ayrılmadığımız sürece harika... Bıçakları dolabın içine, dedi tabağını içine koydum, kesici aletleri de diğer dolabın içindeki tencereye sakladım. Lazım olursa alır tekrar oraya koyarsın."

Bu adam nasıl biriydi? Kaba mıydı? Zalim miydi? Kusursuz muydu? Ya da polyanına? Önce oynadı yemeğiyle, sonra bir çatal aldı ve bir tane daha, tabaktaki son çatalı da ağzına aldığında, neredeyse pıslayacaktı.

"Kaç gündür açsın?" diye sordu ona dikkatle bakan Bulut. O sadece çorba içmişti, ama Yağmur payına düşen tüm yemeği silişip süpürmüştü.

"Bir?" dedi gülerken Bulut. "Yoksa iki mi?"

Bir an utanan ve görgüsüz görüldüğü için içerleyen Yağmur, "İş tahmin kaçmıştı bir süredir..." diye kendini açıklamaya çalıştı.

"Sebebi malum." dedi adam huysuzca.

"Bir anlaşma yapmıştık..." dedi kız, kısık sesle.

"Hatırlıyor musun?" dedi adam geçmişe dönmeyeceklerini hatırlatarak. "Sanki o anda ben sana ne sorsam, *ever* diyor gibiydin."

"Öyle mi?" dedi şaşkınca açtığı menekşelerini kocasına çeviren kadın. Kucağındaki ellerini çekiştirip durmaya devam etti.

"Mutfağı banyo gibi anladım." diye açıkladı Bulut, sırtını geriye yaslayıp suyunun bir yudum aldı.

"Çok utanç verici..." dedi Yağmur gülerken. Oysa hiç de utanmış bir hali yoktu, gayet keyifliydi. Yanaklarını yine o keyif venci kızıl renk ısırmıştı ama bu sefer mahcupluğunun sebebi kocasının denn bakişlerinden ileri giümekteydi. Ama gülüyordu. Yenneden kalkan Bulut hızla sudan geçirdiği tabakları makınaya attı, Yağmur yardım teklifi edince de kışkırtıcı çatarak reddetti.

"Ama sakın alışma, her zaman yapmam." diye uyarıyı da ihmal etmedi.

"Tamam." dedi Yağmur gülümseyerek. "Zaten bu işlere alıştım." Konu aranmak için kocasının hızla işini icra eden ellerine bakarken, "Sen nereden öğrendin?" diye saçma bir soru sordu, adam ona *dağ başında yatmış, yaşıyordum* bakişları atınca sustu.

Merdverilerden yukarı çıkarken, bacakları titreyen kadının yüreği ağzında atıyordu. Sonunda o ana gelmişler miydi? Aşık olarak evlenenlerde olmuyordur mutlaka böyle bir utanma ya da korku ama onlar gibi mecburi evliliklerde böyle tedirginlikleri duymamıştı. *Yatak odası*. Adı bile kalp atışlarının seyrini değiştiriyordu. Ama bir kere olduğu zaman gerisi kolay geliyordu. Ya gördüklerinden memnun kalmazsa, ya dileğinden bulamazsa fikri ise kadını boğuyordu.

"Çiçek'in odasını görmek istersin sanırım?"

Kızının odası? Ah şu anda odaklandığı tek şey kendi odasının azap kapısıydı. En azından adam mantıklı ve sağduyuluydu, ondaki gerginliği hissetmiş olmalıydı ki onu yatırmak için emin adımlar atıyordu. Bu kadarı bile cesaretini artırmıştı. Kızının odasının kapısı açıktı, komedindeki abajur kısık bir ışık yanıyordu, oda loş ve rahatsız etmeyecek kadar sıcaktı. Zalim çoktan yennini almış, kızının yatağının dibine kurulmuştu. Çiçek sabah onu gördüğünde, kesin sevinçten çıldırmacaktı. Ama Bulut köpeği dışarı çıkardı, sanki büyük adam gibi aşağıya inmesini ve yerinde uyumasını emretti. Henüz tam iyileşmediği için, tedbirli olmaları lazımdı. Çiçek bilmeden üzerine basabilir, sımsıkı sarılabilir, ya da hırpalayarak henüz iyileşen yaralarını açabilirdi.

Yağmur odadan çıkan üzgün köpeğe bakarken, Bulut kızına yaklaşıp bile. Tek yataklı, iki kapılı dolabı bir komedini olan ferah bir odadaydı. Ne dardı ne de geniş, yatağın ucunda denizi gören Fransız bir

cam ve balkon vardı. Bulut ona da önlem alınmış, cama çocuk kilitli takılmıştı. Bu adamın düşünmediği bir şey var mıydı acaba?

Çiçek üzerini açıp, yanına yaklaştı. Bulut onun pijama takımını, ne ara giydiğini ki, üzerine kutlayıp açık valizinin üzerine koymuştu. Bu adam onlara hediye miydi? Kızını öpüp odasından çıktığında, kulbi artık kulaklarında atıyordu. Kamında bir kasıma, midesinde bir ağrı vardı.

Ya ona yetmezse korkusu, ya tatmin olmazsa, beklediğini bulamazsa... Ya ten uyumu denen şeyi yakalayamazlarsa... Bazen kalp severdi ama ten uymazdı, bunu bilmeyecek kadar salak değildi.

Bir an durakladı. Ansızın aklına gelenlerle cesareti kırılmıştı. Bunu anlayan adam elini nazıkçe kavradı, peşinden usulca çekti. Çiçek, şöminesinde ateşler yanan yatak odasından içeri söktü. Odaya göz gezdirdiğinde, duvardaki narin desenli kâğıt kaplamalardan ve yerde duran altın rengi işlemeli tüylü halıdan başka dikkat çeken bir şey yoktu. Sade döşenmiş, kalabalıktan ve karmaşadan uzaktı. Dün kapılı bir dolap, bir boy aynası ve iki komedin bulunuyordu. Ferahtı ve iç açıcı görünüyordu. Ve yatağın yanında denizi gören kocaman bir Fransız cum vardı. Kızınınikisinden daha geniş bir balkon du tabası. Köşedeki şöminede usulca yanan ateş, içlerinin serinliğini kırmıştı. Cam üstten açıktı, bu odanın ne sıcak ne de soğuk almasını sağlamıştı. Kuş bitti mi? Ama böyle dağlık alanlarda geceler serin olurdu, fakat ateş ne zaman yanmıştı ki? Bu adam sihirbaz değilse, kızını yatağından sonra aşağıya inmeden kibriti kaçınmayı da akıl etmişti. Yağmur bütün bunlardan çok etkilenmişti.

Yatağın üzerindeki paketi görürce, içgüdüsel olarak "Bu benim için mi?" diye sordu saf bir merakla.

"Açsana." dedi Bulut, onun daha sakın olmaya başladığına sevinerek.

Kadının neşesi dudaklarında tütüyordu şimdi, kendini bayram sabahı uyanan bir çocuk gibi hissederek, kutuyu eline aldı. En son ne zaman hediye aldığındı hatırlamıyordu. Gözleri sislendi. Büyük ihtimal Nisan ablası, üniversiteyi kazandığında almıştı böyle bir hediye. Bunu hatırlayınca burununun direği sıızadı. Titreyen elleri paketi okşadı, sonra da usulca açtı. İçinden üllerle süslenmiş bir kavanoz çıktı. İçli doluydu. Bakışlarını merakla ve soran gözlerle kocasına çevirdi.

"Özel bir şey mi?"

"İlepsini tek tek Çiçek, Ayırın ve Mahru Hanım hazırladı." dedi Bulut ve içine kendisinin de eklemeye yaptığını söyleyemedi. Yağmur gültülerini sislenerek "Çok güzeller." dedi. İçinde, rengârenk boyanmış mukamaların içine konmuş ufak renkli kâğıtlar vardı. Mutluluk kâğıtları. Bundan daha güzel hediye olamazdı, ona iyi dilek kavanozu hediye etmişlerdi. Yağmur kapagını açıp bir tanesini cline aldı. Hediyenin komedinin üzerine koyup, yuvarlanmış kâğıdı heyecanla açtı.

"Yerine koyamayacağın tek şey hayat... Elindenken kıymetini bil, keyfini çıkar: Mahru."

Bir tane daha açtı. "Her şey vaktinde güzeldir. Zamanı geçince corak toprağa yağmur yağsa, çiçek açmaz: Bulut."

"Şekerlerimi yaşadığın altına sakladım anne, isteyince yiyebilirsin: Çiçek."

Yağmur gülmüştü. Kızı dışında kimin ne yazdığını bilmiyordu ama sevmişti. Bu adam onu mutluluktan ağlatan adamdı. Yanağına süzülen yaş silerken Bulut yanına geldi, "Beğendin mi?" diye sordu.

"Bu muhteşem!" dedi Yağmur ve arkasını döndü. Öyle deli bir cesaretle kollarını beline dolayıp, yüzünü göğüsüne gömdü ki adam dönüp kaldı. İlk defa sokuluyordu ona kedi gibi, ilk defa kokusunu içine çekiyordu uyuşturucu müptelası gibi. "Teşekkürler." dedi defalarca. "Teşekkürler. Onları mutlu ettim." Adam kansının yüzünü kibarcı kaldırdı, gözlerinin içine bakarak yanaklarını kurularken, dudaklarına minik busler kuydu.

"Seni de mutlu edebilecek miyim bir gün?"

"Eğer mutluluktan ağlatıyorsan, olmuşum demektir."

"Oldun mu?"

"Oldum. Hem de çok."

Mutluluk geçiyordu, ya şimdi sevdiği ileride hoşuna gitmezse? Dertli düşünceler gelip yüreğine kızgın mil gibi işledi. Bulut onun rengi çekilen yüzüne bakarken "Yağmur, benden sakladığın bir şey var mı?" diye sordu. "Hilimem gereken bir şey." diye diretti.

O anda sırrını adama açıklamakla, gerdeğe girme arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, gerekde yatağın tercihi ederdi. Bunu ona söyleyecekti. Zamanı gelene kadar, adımı sürekli köşnük düşüncelere itmeyecekti. Acımasına, her an ölecekmis gibi davranmasını izin vermeyecekti. Biraz mutlu olacaktı, biraz da mutlu edecekti.

Gözlerini kaçırdı. Adamın gülümsemesi soldu. Duruşundan bile anının acıdığı belli oluyordu. Adamın çenesinde bir kasın seğirdiğini gördü.

"Bunu söyleyemem..." dedi dudaklarından kaçan hıçkırığı saklarken. "Lütfen... Özur dilerim. Şimdi olmaz."

"Özur dileycek bir şey yok." dedi adamı, bir yandan hızla düşüncelerden, diğer yandan kadını telip etmeye çalışıyordu. Yatağın yanına oturdu ve karısının kollarına aldı. "Tamam..." diye mırıldandı, kafasını göğüsüne bastırırken. "Çiçti arık. Ne zaman istersen o zaman söylersin." Saçlarını şefkatle okşuyordu ve bu sefer çekinmeden dizlerine oturan kadın ona sokuluyordu.

"Henüz birbirimiz hakkında bilmediğimiz çok şey var. zamanla güvenmesini ve inanmasını öğreneceğiz. Ama ne olursa olsun, sıralar olmasın, yalanlar girmesin evliliğimizin içine. Hatalarınız var, olacak da, kusursuz değiliz, bağışlamak bize düşmez, biz sadece hoşgörü olmasını öğreneceğiz. Bu evlilik de sesler yükselmesini, saygı aradın çekilmesini, huzur bozulmasını istiyorum. Korkmadan bana her şeyi anlatabilirsin, seni yargılamam, kinamam, sıkıkmam... Eğer sen yara olursan, ilaç olurum. Dert olursan, derman bulurum. Aşk olursan, masuk olurum. Sen bana nasıl gelersen, sana öyle gelirim."

Yağmur kollarını beline daha sıkı sardı, onu kazanmak için nasıl bir duaya denk geldiğini düşündü. "Allah'ım..." dedi ilercesine. "Sen hangi iyiliğin karşılığıydın?" Aslı onlar hangi iyiliğinin karşılığıydı? Hayattan soğuduğu bir zamanda karşısına çıkmışlardı, yeniden yaşamayı, umut için mücadele etmeyi, sevmek için zaman olduğunu hatırlatmışlardı.

Kadının gözyaşları adamı paramparça etti. Onu daha evvel böyle çaresizce ağlarken hiç görmemişti ve onu bu hale kendi düşüncesizliğinin getirdiğini düşünmek, bir felaketti.

"Seni mutlu edemeyeceğim..." diye fısıldadı: üzgünce, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ona çevirirken. Kocası ona kollarını çatarak baktı ama durmadı. "Eğer olmazsan söyle... Üzülmem, gerçekten."

"Manyak mısın?" diye inledi adam, kadına sıkı sıkı sarılırken. "Henüz başlamadık bile, nereden biliyorsun mutlu olmayacağımı?"

Adam sadece baktı ona; sanki onu anlamaya çalışıyormuş, sonrakı sözleri özenle seçiyormuş gibi "İlişt." dedi en sonunda. Yağmur biraz sakinleşince gözlerini kırptırdı. "A! edersen."

Bulut saçlarını büyük bir sevgi ile okşadı. Onun her şeyi anlatmadığını biliyordu. Orada bir dakikalığına, kendisine tüm kalbiyle açılmış gibiydi. Ama sonra birden, tek söz bile etmez olmuştu. Susmuş ve kollarında ürkekçe durmaya başlamıştı. Yağmur sadece bir soluk aldı. İşte, son zamanlarda, üstesinden gelmeye çalıştığı acısını o zaman ele verdi.

"İyi misin?" dedi adam bu sefer seşebilmeyen. Her şeyin bir zamanı vardı.

"İyiymiş." dedi kadın yüreğindeki kuru söndürerek, bu sefer umutsuzluğa kapılmayacaktı.

Adam sadece meydan okuyan bir bakış attı; "Öyle mi?" Yüz ifadesini tam olarak anlayamadı Yağmur ama keskin bir üzüntü gördü yüzündeki kırışan çizgilerde. Onu üzmişti, en mutlu olması gereken günde hem de. Hayır, hayal ettiği bu değildi, gelininin kollarında hıçkırarak ağlaması olmamalıydı. Toparlanmalıydı.

"Bana anlat Yağmur, yükünü hafifleteyim." diye fısıldadı.

"Yapamam." diye yanıtladı Yağmur, başını sallayarak sessizce bekledi. Bu kez sesinde üzüntü vardı. "Yapamam, henüz değil."

"Peki ne zaman?"

Kadının bedeninin sıcaklığı tenini karıncalandırıp, midesini hareketletirdi. Kucagındaki varlığı çok güzeldi, narindi, ama ufak tefek değildi. Kadınsıydı. Etkileyici ve baş döndürücüydü. Ama kadın aynı zamanda hüznünlüydü! Ne olabilirdi ki? Bu kadar korkunç ne olabilirdi?

Yağmur derin bir soluk alıp gözlerini onun gözlerinden uzaklaştırdı. Yüzündeki ifadesi anlamaya çalışırken adamın kalbini sıkıydı. Ama anlamasına gerek yoktu, hissedebiliyordu. İçini acıtan bir sırı vardı. Birbirinden çok farklı durumlarında ama olasılıkla bunun bir önemi yoktu. Kocasının kollarının arasında gerilmişti, bundan daha önemli bir sorun şu anda önemini yitiriyordu.

Bulut eğildi, gülümseyerek elini tutup kaldırdı. "İçecek bir şeyler ister misin?" diye sordu tüm kibarlığıyla. Üzerindeki ceketini çıkarıp dolaba astı ve kadının cevabını beklemekten odadan çıktı. Yağmur içindeki sıkıntıyla camın önüne geçti. Camdan dışarıya baktı, güzel manzaraya. Dalgaların karanlığına, kumsalın yalnızlığına, camdan sıran serinliğe teslim etti biraz tenini... Ve arkasında bir hareketlilik hissedince irkildi. Daldığı diplerden çıkması gerektiği şimdi.

Bulut aşağıdan her ne getiriyse, tepsiyi komedinin üzerine bıraktı, Usulca arkasına sokuldu. Omuzları kasıldı, sırtından aşağıya soğuk ırpırtılar yayıldı, adamın iri bedeni nefesini tıkadı. Sonra kocasının kıpırdandığını hissetti. Bulut kollarını uzattığında, dokunacağını hissetti. O anın geldiğini sanıp korkuya kapıldı ama boynuna değen soğuk metalle irtidarek, elini şaşkınca sinesine kaldırdı. Hız gibiydi. Yağmur başkalarını kolyesine çevirirken, Bulut klipsini takmış ve karsının omuzlarından tutarak nazikçe kendisine çevirmişti. Yüz görünlülüğü mü almıştı ona, yaptıkları zaten fazlaydı. Daha ne kadar şımartacak?

Yağmur kolyesine bakarken, Bulut yüzünü avuçlarının arasına alarak dudaklarını şakağına dokundurdu. "Hoş geldin hayatıma," dedi buğulu ve içten sesiyle.

"Hoş geldin hayatıma," dedi kadın ağlamaklı, tutuk bir fısıltıyla.

"Hoş buldum," dedi adam gözlerini kendisine çevirince kadar sabırla bekleyerek. Şimdi yüzü ciddi, her ne söyleyecekse sonuna kadar arkasında olduğunu belli ediyordu.

"Yağmur, sana büyük palavralar sıkımadım. Romantik hayaller kurduramadım.

Büyük hayallerim yok, kuru ekmeğin ziyafetini çekmesini bilirim. Diştüğümde destek beklemem, kendi irademe kalkerim.

Çok zaman önce başladım susup sessiz çığlıklarını dinlemeye, her acını konuşmadan sezerim.

Hiçbir zaman tutamayacağım sözler vermedim, sana da vermem, yemin ederim.

Dik kafalı değilim ama kendi bildiğini okurum, 'Kim ne der' diye düşünmem. 'Ne doğru' diye kafa yorarm.

İhaneti asla affetmem...

Basit kişilerle söz düellosuna girmem.

Acıyı tanıdığım için belki, isteyerek can yakmam.

Sızlayan yerinden severim insani, sevgi değil mi zaten acının en büyük ilacı?

Dobralıkla küstahlık arasında ince bir çizgi vardır, gururuma yenilip bu çizgiyi geçmem.

Yalan ve riayla işim olmaz... Öleceğimi bilsem, doğru yoldan dönmem.

Dostlarıma laf ettirmem.

Helalime göz süzdürmem.

Emanete hiyanet etmem.

İler erik gibi tutkularım var, vazgeçemem!

Terh edersen, çok özlesem bile dön demem.

Şuram ağrımadıkça, sevmem.

Benden öyle afişlik sözler, fimsel romantiklikler bekleme...

Çok sevsem de, söyleyemem! Ben seni başıma uç, ömrüme eş aldim... Hoş geldin. Belki geç kaldım, kalıcıysan yüreğimin kapılarını sana açarım, gidiciysen kapıları açmamam için elimden gelen ne varsa yaparım."

Kalp çırpıntısı diye bir şey vardı. Hani anlatılırdı ya hep masallarda; zamanı geldiğinde, melekler iki insan seçer, gökyüzünden sevgi şubunları atarlarmış kalbe ve biri umut, diğeri inat engeline takılıp da düşermiş yere.

İşte böyle zamanlarda apansız yürek kapısı çalmırmış kulaklara, çıkarılmış eşi benzeri bulunmaz adamın sözleri sevdâ yolculuğuna hazırlıksız. Gökyüzü umut kokan bir ülkeye kaçarmış kalp o zaman, Yağmur, Bulut'ları kuşatmış dört bir koldan, sonra damla olarak yağmış aşk kokan topraklara. O zaman mülaka benzersiz bir tutku çıkarmış mih gibi yüreklerle.

Bulut şimdi Yağmur kuşanmıştı ya. Yağmur damla damla dökmek istiyordu topraklarına. Tutkuyla yanan gözleri vuslatın rahavetiyelikle tiretken, soluklar tutuk, bedenleri ürkek hale geldi. Kadının gözleri kapandı; şu anda yaşadığı düşler gerçek olsun diye, dualar edilmeye başlandı yeniden semaya. Bu sefer her kelime umut kokuyordu.

Zaman durmuştu, sanki adamın ses tonu dans ederken kulağında ve elleri yanaklarını okşarken, bir masal yaşanmış gibi hiç ayak basılmamış umudun sahillerine girdi Yağmur. Özgür martıların sevinç çığlıklarına kaçırılmış kanat çırpıntılarına benzeyordu kalbi. Sanki bir yerlerde çalan aşk şarkısına eşlik ediyordu sıkılaşan nefesi.

Aşk sıcakmış meğer. Ertelenmiş düşlere inat hayal değilmiş. Kalbinde filizlenen şey, yeni doğan bir bebğin gelişi kadar saf ve temizmiş.

O yüzden bu gece adamın bakışları şiir kokuyordu, sözleri en güzel türkü. Hüzün sarılı hücreleri kalandı.

Zamanıdan kaldıkları ama sımsıkı sahip çıktılar. Hiç konuşmadılar, durdular ve hiç konuşmayacakmış gibi dudakları kısa bir an kasıldı. Yanı- lar susuşka çoğaldı yüreklerin sesi... Sanık yılları birikimi bir volkan gibi patlamıştı duygularında, sarıncı bekleyişler son bulmuştu tek bir dokunuşuyla.

"Sev!" dedi adam usulca kulağına. "Bir tek sen sev, olmaz mı?"
"Korkuyorum!" dedi Yağmur ilk defa cesurca. "Sevenler mutlu olmazmış."

Yürüklendirip, cesaretlendirmek istedi Bulut. "Biliyor musun Yağmur? Bir adam yatağına tüm dünyayı almak isterken, bir kadın yanında sadece tek bir adam ister. Ve o kadın milyonlarca erkeğin içinden seçerse bir adamı, dünyadaki erkek sayısı bir ömür, bire dışar. Bir'in olmak istiyorum, yüreğindeki boşluğa oturan ağırlık ben olayım istiyorum."

Yağmur soluksuzca aralanmış dudakları, şaşkınca açılmış göze, riyle bakıyordu yüzüne. İlk defa şeffaflı Bulut ona, ilk defa açık bir kapı gibi davetkardı. Korkmasın diye açmıştı yüreğini yüreğine, içi rahat olsun diye anlatmıştı kendini gelinine. İlk nasil başlarsa, öyle giderdi hayat. Bulut dürüst olmak istedi, ıslaklığı kurumaya başlıyorsa yanagını okşayarak, alnından öptü.

"Her zaman yaşadıklarınla değil, yaşadıklarının anlarsın. Ve unu, ma yağmur gözüm, ne yaşıyorsan, onu yaşıyorsun."

Yağmur ne diyeceğini biliyordu, ya da ne söylemesi gerekiyorsa artık aklında yoktu. Yağmur gözüm demişiydi, çok mu ağlak bulmuştu? Güldü, kafayı takmış sorun bu kadar ufak olunca, yüreği ferahladı. Bir insan kendini ancak bu kadar açık ve kısa özetlerdi yarancine. Onu hem sevdiğlerini, hem de nefret ettiklerini ve olmazsa olmaz olan gururunu bir çırpıda, ne güzel anlatmıştı.

Bulut eğildi, hak talep ettiği baldadıklarına sokulduğunda, Yağmur huzurla gözlerini kapattı. Solukları hızlandı, ama kocası on dokunmadı. Elleri kocasının ellerinin üzerine ne zaman çıkmıştı bil miyordu ama adamın elleri kasılınca, bedeni ürperdi. Usulca açtı gözlerini. Hâlâ yüzü kocasının avuçlarının arasındaydı. Bulut'un güle gözleri cennetine kavuşurken, teni erdi muradında. Dudakları, dudaklarına kapaklandı. Öyle nazik, öyle şefkatle...

Elleri omuzlarından kayarak sırtına süründü. Yağmur titreyerek sokuldu ona, dudakları onun tüm kaygılarını emiyordu. İlk öpücü

güle dolu olsa da, ardından gelenler şaşırıcı bir şekilde sakın, şefkatli, kontrollü ve yetenekliydi. Yarasına merhem gibiydi bu adam, tüm derdine deva etmişiydi sevgisini.

Adam kesinlikle bir kadını nasıl başa çıkabileceğini, nasıl seveceğini, nasıl öpeceğini biliyordu. Her eli vücut kıvrımlarında nazikçe, ilgiyle gezinirken, diğeri kısırtıcı bir şekilde göğüslerine doğru milim milim gidiyordu. Parmakları istediğiyle, araştırması ve hür, özgürliğini mühürlemek istiyordu. Az önce gerdek gecesi hakkında mutiş sıkıntılar duyarken, şimdi adamın kusursuz konusmalarından ve nazik davranışlarından büyük bir haz alıyordu. Vücudu adamın sıcak dilinin dokunuşları altında gevşiyor, ıhtirastı dudakları altında eriyordu.

Yağmur soluksuz kalıyordu her dokunuşunda. Bir sonraki hamleyi merakla bekliyordu. Sıradan, doğaldı hareketleri ama içine işleyen bu zevk karşısında dizleri titriyordu. İlk gecelerini düşünüp korkmuştu hep. Kaba davranmasından, ya da ilgisiz, görgsüz olmasından çekinmişti. Ama şu ana kadar kimsenin ona vermediği değeri verirken ağıhdan de fazlasıyla. Tam bir sevgili... İlk defa bir erkeğin yumuşaklığını, şefkatini, sevgisini hissediyordu. Öyle nazikti ki, ona daldından kopunca uçacak karahindiba gibi nazik davranıyordu.

Öpüşlerinde acele etmeyisi, onu hazırlarken yatıştırıcı sözleri, eh- ileştirici telkinleri ve bunu kendinden emin bir şekilde yapısı, daha iyi bir sona ulaşmak için telaşlanmadığını gösteriyordu. Sabırlıydı, ıstırıldırı, ne istediğini biliyordu. Kusursuzdu her zarfı hamlesi. Dü- şünceli, nazik, romantikti oyunu. O andan itibaren tat aldığını ve kendisi kadar onun da aralarındaki tutkudan keyif almaması istediğini belli ediyordu kocası, ne istediğini ve ne yapmaya çalıştığını iyi biliyordu.

Yağmur vücudunun yönetimini ele alırken, sabırsızdı. Özellikle onun vücudunun karşısında hareket ederken, bedninin ne kadar rahat olduğuna inanamıyordu. Her şey inanılmaz bir şekilde, oldukça doğal geliyordu. Korku, saklanması, utanma yoktu bu oyunda.

Göğüsleri, kucaklanışını geniş göğüslerinin istekle kısıp- rıyordu, geniliyor, baskılanıyordu. Parmakları onun kalın ve dağınık saçlarında zevkle dolaşıyordu. Onu okşuyordu, Bulut nasil seviyorsa onun tenini, o da aynıysa gibi onu sevmek istiyordu.

Bulut heyecanla ağzının içinden minik inlemeler kaptırırken, iri elleri, şimdi de kalçasında yavaşça hareket ediyordu. Sabırsızdı ama

tedbirle bunu alt etmeyi başarıyordu. Serliğini ona hissettirirken nazikti. Tedirgin olması gerekirdi Yağmur'un ama aksine kapıldığı haz havasında çırpırırken, tam da sert ve kalın olduğu yere sürünüyordu. Cesurdu, ne istediğini biliyordu.

Söyledikleri yüzünden miydi? Bunların hepsinden bu mu soruluydu? Ona böyle açlık duyması, aşkla ona karşılık vermesi bu gece yüreğinde kurduğu güzel sözleri için miydi? Kafası karıştı Yağmur'un, ona böyle istekle sokulacağını kırk yıl düşünse akıl edemezdi. Kocası onu sözleriyle, dokunuşlarıyla büyülemişti.

Yağmur inledi, adam sabırsızlaştı ama yine de nezaketini korudu. "İstersen yavaşlayabilirim?" diye öneride bulundu Bulut, sanki zihnini okumuş gibi ama aslında yavaşlamayı bırak bir an evvel hızlanmaktı tek gâilesi. Adamın aç bakışları altında kadının aldığı haz, ürpertisini arttırmıştı. Şöminde yanan ateşin bronz yüzünde dans eden yansımına baktı hayranlıkla, yanık yüzü ona artık hiçbir şey ifade etmiyordu. Onun kocası gözünde bu gece kusursuzdu. Onundu. Tıpkı bir tablo gibiydi ilk defa. Yutkundu. Eğer geriyi çekilirse, kendisinde bu gücü bir daha bulamayacaklı, biliyordu.

"Seni nasıl rahatlatabilirim?" diye sordu adam ondaki tedirginliği görünce. Çatlayan sesindeki açlık hissediliyordu. Bu kadının ona olan ihtiyacı körüklemeye yetmişti. Omuzlarını sarstı bilmiyormuşçasına. Gülümsedi.

Ve bu tavır adamin, bir davetten fazlasıydı.

Soluk almak için öpüşmeye ara vermeleri, aralarında birkaç saniyetrelilik bir boşluk yarattı.

"Yavaşlayabiliriz." dedi adam yeniden.

Yağmur arzudan dönen başını kaldırıp çekinerek onun gözlerine baktı, bir elini kaldırıp başparmağı ve işaret parmağıyla, "Çok az," işaretini yaptı. Bulut gülümsedi. Son zamanlarda ne kadar gülümser olmuştu, farkında değildi. Bunu sevmişti kadın. Onun gülüşünü sevmişti. İlk gülüşüyle yenilmişti yüreği farkında olmadan, şimdi sözleriyle de diz köktürmüştü inadına bilmeden.

Adamın erkeksi misk kokusunu alabiliyor, yeniden onu öpmek istiyordu. Dokunuşları hoşuna gitmişti, keyif veriyordu. Dünyada tek istediği buydu şu anda... Onun tarafından sahiplenilmek, sevilmek, okunmak, öpülmek... Öpmeyi ve öpülmeyi sürdürmek... Ve yapıda, Bulut eğildiği an o da istekle parmak uçlarında yükselerak dudak-

larına uzandı. Düşünmeyi bir yana bırakıp, ilk dokunduğu anki gibi, unutulmaya yüz tutmuş duygularının öne çıkmasına izin verdi. Adam hiçbir şey söylemeden geri çekilince, heyecanlandı. Ellerinden tuttu, sessizce yatağa çekti. Yağmur boğazını temizleyerek "La... lamba..." diye konuşmaya çalışarak bakışlarını kaçırdı. Gözleri dalgınca lamdaydı.

Kocası kıpırdamayınca ona baktı. Gözleri iki kor gibi yanıyordu, eriyor ve tüketiyordu onu. İtiraz etti. Usulca başını iki yana sallayarak onu reddetti. Ellerini kaldırıp öperken, kızarmış yanaklarının üzerinde birer gökyüzü gibi duran dünya gözlerine baktı. Onun dünyasıydı artık onlar, evveli ve ahiri... Yağmur soluksuz kaldı. Parmaklarına konan her busede soluğu yavaşladı. Dudakları kurudu, kalbi hızlandı.

Bu arada şöminde harlanan ateş parladı. Kollar yanlarında uğuldayıp bedenlerini—ve belki de çoktan başka heveslerle yanan bambaşka yerlerini—ısıtarak çoğaldı. Usulca eğildi adamin başı. Kadının başı istekle ona uzanınca, öpmeyi sürdürdü.

Sonunda ikisi de tümüyle yatağın üzerine uzanana dek, kocasının onu yatırmasına izin verdi. Oyun sabırla devam etti, saklananlar ortaya döküldü. Elleri onun vücudunda yeniden gezinirken, titreyen parmakların bilimsizce adamin göğsüne kaydı. İnce kumaşın altında sıcak ve sermi teni, onu büyülüyordu. Sırtındaki ve omuzlarındaki kasları keşfetmek için gezindi parmakları.

Sesini, gözlerini, dudaklarını ve ellerini kullanmayı bilen güçlü bir erkeğin, gücünü hissetti. Kendi üzerinde bu büyüü yaptığını düşünmek, kadını tüketti. İlk sevgilisinden beri böyle nazik, kibar öpülenin ve dokunulmanın keyfini sürmemişti. Hırçın değildi, almaktan çok vermeyi diliyordu.

Adamın elleri göğüslerine dokunurken bile öpmeyi bırakmıyordu. Onun, dudaklarının arasından soluklar almasına ve baldırlarının arasında bir şeylerin tutuşmasına neden oluyordu. Sonra kışkırtıcı bir şekilde elleri titreyen ve kasılan göbeğinin üzerinden kayıp, güçsüzce yatağa uzanan bacaklarına temas etti. Yağmur titredığında bütün tüyleri vücudunda diken diken olarak ayaklandılar. Mahareti parmaklar uzun eteğini çekistirdi sakince ve okşayarak dizinin kıvrımlarını kavradı, başparmağını tam da olması gereken yere sürtmekten hemen önce, dudaklarından bir inleme fırat etti. Kalbi kulaklarında gümbürdenken bir kez daha, zorlukla soluk aldı.

Adam, yavaşça geri çekildi... Bu ani seyretmek istedi. Utançtan kızaran ama cesurca ona sokulan Yağmur, parlayan gözlerle ona bakarken, dudaklarında hâlâ onun dokunuşlarının tadı vardı. Elleri adamın yüzünü buldu, gözleri kalbenden sımsıkı dönen tutuklu gözlerini. Adamın aç bakışları, dudaklarına indi. Öpülmekten şişmiş, hırpalanmış ve ıslak olan gül goncalarına. Gül yaprağı gibi istekle açılmıştı. Tek elyle onun göğsünü okşarken, diğer elinin parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu.

"Anncece..."

Ve tüm büyü bozuldu. Çiçek'in ağlamaklı sesiyle irkilen ikilinin gözleri kapıya kaydılar. Panikle toparlanmaya çalıştılar. Çiçek hıçkırarak ağlıyordu. Bulut yatağın üzerinden fırladığı gibi kızın odasına giderken, Yağmur uzun eteği bacaklarına dolandığı için toparlanmasa biraz zaman aldı. Soluk soluğa kendisine çekidiyizen verirken, kızının sesi kesilmişti. Çiçek'in odasına girdiğinde, Bulut'u onun yatağının kıyısında otururken buldu. Çiçek hacaklarını beline dolamış, yavaşça omzuna yaslanmış, hıçkırarak kendine gelmeye çalışıyordu. Bulut elini sırtında ve saçlarında dolaştırarak onu yatıştırarak sözlerini kulaklarına fısıldıyordu. Sonunda sakinleşen Çiçek, tekrar yatağına yattı. Bulut ayıcığını yanını verirken, hâlâ ıslakla hıçkıran çocuk gözlerini kapatmaya başlamıştı bile. Neyse ki uyuması kısa sürmüştü. Bulut lambayı kapatıp kapıya yanaşırken, Yağmur buğulu gözlerle onları izliyor, sesini bile çıkarmıyordu.

Bulut yanına gelince gözlerine baktı. "Sen hediye misin, yoksa seçimin mi? Kavrayamadım." dedi fısıltı gibi.

Bulut gülmüştü. İşret parmağını dudağına götürüp susması için uyarırken, bir elinden tutup sabırsızca odasına çekti. Daha odaya girdiği an karısının omuzlarından tutup, hızla arkasını çevirdi ve fermuarına uzanarak, elbisesinden kurtulması için aşağıya indirildiğinde... kızının kapının ağzından gelen sesiyle irkildi.

"Siz ikiniz bir mi uyuyorsunuz? Ne yapıyorsunuz burada?"

Yağmur panikle arkasını dönerken, elbisesi omuzlarından düşmesine diye kolunu göğsüne kapattı. Şaşkınca bakan Bulut karısının önüne geçerek, toparlanmasına yardımcı oldu. Ama onun bazı yerlerinin toparlanmasını için, bir kova buza oturmaya ihtiyacı vardı.

Kapının kolunu tutan Çiçek "Anne Bulut neden üstünü çıkarıyor senin?" İkiisi de kızardılar. "Aynı değil mi? Başkasının sana dokunmasına neden izin verdin? Hani kimse bize dokunmayacak!"

Gel de açıkla şimdi! Bu işin içinden ikisi de çıkamayacaktı.

"Kapıya vurman gerekirdi prenses..." diye uyardı Bulut. Sesi ona gelmiş gibi kaba ve heyecanlıydı.

"Vurdum ama ses gelmedi. Anne, sen Bulut'la mı yatıcaksın?"

"Yatıcaksın" yanlış bir sözcük değildi ama onlara çağırıldığı anlam çok yanlış yerdirdi. Kızına nasıl cevap vereceğini bilemedi Yağmur. Bulut ise ilk defa kulaklarına kadar kızardı. Kıvr kıvr sarı saçları yüzüne dağılmış, pijamasının bir bacağı yukarı toplanmış, yukarı mahmuru gözlerini ovalayarak onlara şaşkın şaşkın bakıyor ve bir cevap bekliyordu Çiçek.

Boğazını temizleyen Yağmur "Şey..." diye lafı ağzının içinde geçerken, Çiçek teklifsiz yatağa ulaştı ve çıkarak yorganın arasına girdi. "Ben de sizinle uyuyacağım, olur mu?" dedi hevesle. "Bugün bir yanımda annem, diğer yanımda Bulut olacak."

Bulut elini saçlarının arasında kaşır gibi sıkıntıyla gezdirirken, Yağmur dudağının kıyısını dişleriyle yalvaran gözlerle ona bakıyordu. Kalsın diyemiyordu, götür diyemiyordu. Kocası yanında istemezse boyunu kıldan incediyi ama kız şimdi giderse, yüreğinde kapanmayan bir yara açılacaktı, o da belliydi.

Bocalıyordu ve sadece kocasının merhametine sığınıyordu.

Her şey ona kalmış, Bulut dolaba yaklaştı, lambayı kapattı, kapıyı açtı. "Siz yatın, ben biraz yüzüceğim." diyerek havluyla kapıyı gibi odadan ayrıldı.

Yakasını tuttuğu elbisesiyle Yağmur, odanın ortasında öylece kalıyordu. Çiçek annesine, o da şaşkınca kocasının çıktığı kapıya bakarken, odada çıkmıyordu. Çiçek boncuk gözlerini açmış annesini izliyor, Bulut'un neden onu soyduğunu kavramaya çalışıyordu.

İç gerekere üzerine değiştirip yatağa çıktı Yağmur, ipek pijama takımıyla kızını kollarının arasına alarak, lambayı kapattı. Kısa bir süre sonra Çiçek uyudu, ama Bulut geri dönmeydi. Yağmur yorgundu, kaç geçirdi bu gecenin çekiciliklerinden uyuyamıyordu. Bulut gelene kadar bekleyecekti. Kızını odasına götürüp, üzerine örttü, iyice dalana kadar başında bekledi ve kendi yatağına geçtiğinde, saatin artık epey geç olduğunu fark etti. Zaman geçtikçe direnci kırıldı, elleriyle oynadı, uvandaki gölgeleri saydı, sönmeye başlayan ateşe baktı... ve son girdiği köze dönen ateşin sönük kıızıldı.

Sabah keyif çılgınlıkları arasında gözlerini dehşetle açana kadar, uyuduğunu, hatta kocasının kollarına pustuğunu bile fark edememişti kadın.

İkili Çiçek'in çılgılığıyla panik içinde yataklarından fırlarken, ne ara sarmaş dolaş olduklarına kafa yormayacak halde korkmuşlardı. Merdivenleri paldır küldür bir panikle inip salona geldiklerinde, Çiçek'in Zalim'e sarılıp sevinç çılgınlıkları attığını görene kadar da, yüreklerindeki panik normale dönmedi. Yağmur'un sarı saçları tatlı bir dağınıklıkla yüzüne düşmüş ve aynı anda esnerken, Bulut kolunu karısının omzuna atarak yanına çekti. Yağmur ona baktı uyku mahmurcu gözleriyle. "Günaydın." dedi yeniden esnerken. Aklına onunla uyuduğu gelince ve bunu hissetmediği üşüşünce, utançla kızardı.

Bulut işin gırgırındaydı ama gerçeğin de farkındaydı. "Sanırım bu gece korkmayacak." diye homurdandı. Yağmur ona afallayarak baktı. Kocasının aklı sabahın köründe bile neredeydi! Utanç içinde kızarak kocasını dirseğiyle uyarırken, bakışlarını bir süre arkadaşına kayan kızına çevirdi.

Bulut karısına günaydın demediğini hatırlayarak saçlarına buse kondurdu.

"Hayırlı sabahlar güzelim." dedi keyifle.

Yağmur tepesindeki adama baktı gülümseyerek, "Kahvaltı?" dedi çekingen bir sesle.

"Odaya çıkma ihtimalimiz yok mu?" diye sordu adam cevabı bilmediği halde. Yağmur kızsarsa da kaşlarını kaldırarak, "Cık." diye yanıtladı.

Adam iç gererek "O zaman hazırlayınca çağırısın." diyerek, umursamadan merdivenlere yöneldi.

Yağmur şaşkınca kocasının arkasından bakakaldı. Bu adam... Bu adam odundu. Ona kahvaltıyı hazırlamasını resmen emretmişti. Yok yani nezaketen "Birlikte hazırlayalım, yardım edeyim" falan filan hiç mevzu bahis bile olmamıştı. Yalandan, dilinin ucuyla bile söylememişti. Lanet olsun, tam bir Türk odunuyla evlenmişti. Anlamıştı ki, onun romantik olması için belirli alanlar vardı ve ilki Yatak odasından geçiyordu. Her Türk erkeği gibi, sadece yatakta romantik ve anlayışlıydı onun kocası da, buna alışması gerekiyordu.

Türk odunu!

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yaşamadığın hiçbir şeyden korkma...

Çünkü hayat; korkaklara zindanı yaşarken verir.

"Kahvaltı hazır."

Tişörtünün yollarını pantolonunun üzerine indiren adam, sanki onu görecekmis gibi kapıya baktı. Henüz duştan çıktığı için saçları nemli, teni gergindi. Değil soğuk suyla banyo yapmak, buz kümesinin içine de girse, karısının varlığını etrafında hissettiği sürece hiçbir şey değişmeyecekti. Yanıyordu.

"Çiçek, Zalimî hâlâ iyileşmedi, o kadar sarılma."

Doğal, alelade bir ses... Adam için çok başka keşifler içeriyordu.

Karısının sesini böyle duymaya alışması gerekiyordu. Hep etrafında olacaktı, kızıyla konuşacak, onunla sohbet edecekti. Bazen kalem kaşlarını çatacak, bazen menekşe gözlerini çekinikçe gözlerine odaklayacaktı. Aylardır evindeydi ama onunla oturup özel bir sohbet yapmamışlar, kendilerinden isteyerek bahsetmemişlerdi. Ne severdi, en çok neyden nefret ederdi? En sevdiği renk neydi mesela? En sevdiği şarkı? Film? Konu? Çok kitap okuduğunu biliyordu. En büyük keyfi çay içmek, kitap okumaktı. Hiç kötü alışkanlığına rastlamamış-

tı. Ama hiç ortak sohbetleri de yoktu. Konuşacak hiçbir ortak özellikleri yok muydu? Yanında sessizce oturmasını bile diler olmuştu Bulut. Yeter ki o olsundu.

Garip hissediyordu. Sahiplenici, esirgeyici, koruyucu... Sanki ona bir emanettiler ve onların eline diken batsa, adamın sadece ciğeri değil, tüm bedeni yanıyordu.

Merdivenlerden inerken Çiçek'in orman hakkında yüksek sesle yaptığı yorumları duyabiliyordu. Meleği itirazsız onu kabullenmişti. "Bulut beni gezdirdiğinde, sen de gelebilirsin Zalim. Korkma ben izin alırım. Bulut bana izin verir."

Bu ses dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına sebep oldu. Ne tu. haftı, aylar önce onu çok rahatsız eden bu düşünceler şimdi gülümse. mesine sebep oluyordu.

Gerçekten bu kadar değişmiş miydi?

Salona indiğinde onların masadaki yerlerine oturmuş olduklarını gördü. Yağmur kızını yine yanına çekmiş, zorla ağzına bir şeyler tıkıştırıyor. Çiçek, Zalim'le sohbet ederek ağızındakileri yutmaya çalışıyordu.

"Afiyet olsun." dedi Bulut yerine otururken.

Yağmur huzursuzca ırkıldı. Anlaşılmaz bir şekilde ondan en uzak noktaya -masanın diğer ucuna- oturmuştu. "Size de." dedi kısık sesle. Ona bakmıyordu ve yanakları kızarmıştı. Üzerine açık mavi bir elbise giyinmişti. Bu renk onu ne kadar genç ve yaşından ufak göstermişti. Saçları yine tepesinde sınıksı topuz olmuştu. Oysa dün onları açık gördüğünde, sanki adamın ciğerlerine bağlanan ip çözülmüş gibi hissetmişti. Yağmur çekinerek ona bakıp gülümsedi. Şimdi sadece yakrakları değil tüm yüzü kızıla boyanmıştı.

O kızılar ona dün geceki başlangıcı hatırlatınca, onu elinden tutup kucağına çekerek doyasıya öpmeye isteğiyle doldu içi. Az evvel dış almıştı, fakat onu gördüğü an bunun hiçbir işe yaramadığını anladı.

"Bu kadar şeyi ne ara hazırladın?" diye sordu masadaki minik ziyafete bakarken.

"Alishveriş yapılmış." dedi Yağmur kızının ağzına yumurta lokmasını itirmeye çalışırken.

"Akşama balık yapabiliriz..." dedi karısına bakan adam. "Dipfrizde olduğunu söylemişlerdi."

Çok uzun zamandır barbekü yapmadığını hatırladı. En son Duru ve miniklerine yapmıştı. Çiçek'in meyve suyu hoşalmıştı bile. Uzandı ve kızın bardağını tazeledi.

"Bak bulut." dedi Çiçek hevesle aldığı bardağını ona göstererek. "Annemle birlikte sıkıktı. Sana da sıkıktı, vitamin denen minik şeyler varmış içinde. Ama her şey sıkıktı, tüm meyvelerden. Şimdi bunu içmek zorundasın."

Bulut'un kaşları hayretle havalandı. Kim, kime yemek yedirmeye, ya da içirmeye çalışıyordu anlayamadı. Masadaki minik ve diktatör profesör ağırlığını koymuştu. Bulut ortamı rahatlatmak için muzıp-çe güldü. "Peki ya içmek istemezsem?" dedi dudaklarını ısıtıp gulerken. "O zaman da annem üzülür." dedi Çiçek, kendisi kocaman bir yudumu içerken. Adam da itirazını bırakıp meyve suyunun yansını midesine indirip içerek, bardağı masaya bırakırken *oldu mu* der gibi bakış attı. *Evet* der gibi onay verdi çokbilmiş melek. Yağmur onları gülümseyerek ve bir eli çenesinde izliyordu.

Bulut tabağını doldururken hangisinden tadacağına şaşırdı, o kadar çok şey hazırlanmıştı ki, bir an bocaladı. "Teşekkür ederim." diye minnetini sundu. "Ama buna gerek yoktu, normal bir kahvaltı yeterliydi."

Yağmur sanki bir şey diyecekmiş gibi omzunu sarsarak önünü döndü ve kendi tabağını çekinerek doldurmaya başladı. Çiçek ise artık doyduğu için tabağına bakınca, o küçük çenesi iyice göğsüne yapıştı. Yüzü asılarak. "Anne artık yemek istemiyorum." diye huysuzlandı.

"Yumurtaların bitseydi."

"Ama çok yedim."

"Tabağımızı bitiriyorduk Çiçek, aç olan çocukları ve bizim ne kadar şanslı olduğumuzu unuttun mu?" Yağmur tabağında yemeğini bırakması konusunda her zamanki gibi katıydı.

Bulut kaşlarını kaldırarak kızına baktı. Bundan pek memnun görünmüyordu, üstelik ona destek çıkacağını ummuş gözlerine yalvararak bakıyordu.

"Annen haklı prenses, tabağını bitirmelisin ki güçlü olmalısın." diye kayırmadığını belli etti. "O zaman seninle gezmeye çıktığımda yorulmazsın."

"Gezmeye mi çıkacağız?"

"İstemez misin?"

"İn büyük Bulut," diyen Çiçek sevinçle tabağına saldırdı. "Sadece Arkadaşım Bulut, ormanda tavşan var mı?"

"Vardır ama görür müyüz bilmiyorum."

Annesi sabahtan beri kıızıyla iki lokma daha fazla yesin diye savaırken, Bulut bunu tek sözüyle nasıl başarmıştı?

Yağmur kahvaltıları toparlarken Bulut ve Çiçek bahçeye çıkmayı çok geçmeden kızının keyifli kâhkahaları sakın bөлgeyi kusatmıştı. Evlenmeyi kabul ettiğinde balayını kıızı olmadan geçireceğini sanarak, kaç gece uykusuz kalmıştı. Ama Bulut ona valiz hazırlamasını söylediğindeki yaşadığı rahatlık, hâlâ gözlerinde tütüyordu.

Öğleye doğru ormanda aliecek ufak bir yürüyüşe çıktılar, sonra da Çiçek sahilde oynasın diye evin önündeki minik kumsala geçtiler. Önceden taşlık olduğu için kumsal sonradan doldurulmuştu bu belliydi. Denizin içi taşlıktı ve hırçın kayalar ara ara kafasını gösteriyordu. Yağmur pınarak arası terlikleriyle denize doğru yürüdü. Ayacağına taş batsın istemiyordu. İçerik ayaklarına dokunan suyun keyfini çıkarırken, yanında beliren adamın gölgesi üzerine düştü.

"Sıkıldın mı?" diye sordu kadının dalgın yüzüne bakan adamı dik katle.

Yağmur başını sallayarak eteğinin ucunu kaldırdı ıslanmasını diye. "Çok sessiz, sanki yok gibi. Sanki böyle bir yer hayal gibiy."

"Sevmedin mi burayı?"

"Hayır. Bilakis. Huzur buldum. Çok uzun zamandır istediğim ve hayal ettiğim şeydi bu. Biraz sessizlik ve sakinlik... Bana bunu verdin."

"Huzuru mu?"

"Huzuru," dedi kadın kocasının yüzüne bakarak keyifle. "Kaç maktan yorulmuştum, yakalanma korkusundan da. Birinin başına bir şey gelmesinden ölesiye korkuyordum."

"Şimdi korkmuyor musun?"

Kadın başını salladı iki yana. "Sen varsın." Bakışlarını denize çevirdi. Ve eline dokunan temaslara bir an irkildi. Hâlâ alışmamıştı, bakışlarını önce eline sonra denize çevirdi. Kocasını onları izlerken yüzüne bakması zordu. Bulut yanına sefilikle dokundu. "Ben hep yanında olacağım, artık korkmanı istemiyorum. Ben olduğum sürece, hatla ol-

masam bile korkmanıza gerek olmayacak."

Bir süre ikisi de sessizce ayaklarına vuran dalgaları izlediler.

"Film izlemeyi sever misin?" diye sordu bakışlarını kocasına çeviren Yağmur.

"Uzun zamandır izlemedim. En son Pepe serisi izlemiştik, o da Çiçek içindi."

"Yani sevmecz misin?"

"Ona ayrıca vaktim olmadı ki hiç," dedi Bulut dürüstçe. Aslında Yağmur evine gelene kadar, nefes alacak zaman bile bulamazdı ama sonra, ne olduğunu anlayamadan dağ evine kapanıp, kendine vakit ayrılmak bulmuştu değersiz varlığını. Şimdi düşününce, bu tuhaftı. "Sen sever misin?"

"Bayılırım," diye gülümsedi Yağmur çocukça bir sevinçle. Sonra onun sevdiği türü kocasının sevmeyeceğini düşünerek yüzü biraz asıldı. İluzursuz bir halde, "Ama sen benimle film izlemeyi sevmezsin," diye söylendi.

"Neden?"

"Saçma bulabilirsin."

"Romantik Komedi mi izliyorsun?"

"Hayır, bilim kurgu, fantastik... Yani en sevdiğim tür bunlar." Sonra düşündüklerine gülümsedi. "Biliyor musun artık çocuk olmama rağmen, ne zaman başımı yastığa koysam, hep diğer güçlerimin olmasını hayal ederim. Böyle beni sıkıntılardan kurtaracak, istediklerini düzeltecek yetenekler."

Bulut onu hep olgun bir kadın olarak görmüştü şu ana kadar ama ilk defa karısının yirmi beş yaşında genç bir kadın olduğunu fark etmişti.

"O zaman ben yok olurum sanırım," dedi uzaklara bakarak.

Kocasının eli arasında duran eli, onun kasılan tenini hissetmişti. Yağmur ona kaslarını çatarak baktı. "Seni istemediğimi nereden çıkarırsın?"

Bu ucu açık cümlelerin nereye çekersen oraya döneceğini fark edeceklardı ve duadığını kıyısını dışledi. Bulut durunca, o da otomatik olarak durmuştu. Bu kadar açık konuşduğuna inanamıyordu. Sırtından aşığına bir yel yayılırken adam yüzünü ellerinin içine aldı.

"Bir keresinde bir film izlemiştim. Romantik bir film... Oradaki adam çok tuhafıma gitmişti." Yağmur gözlerini kocasının keyifle parlayan gözlerine çevirdiğinde, Bulut devam etti. "Şimdi o saçmalıklanın neredeyse aynılarını ben yapıyorum." Eğildi, karısının aralanmış dudaklarından bir buse aldı.

"Siz ne yapıyorsunuz?"

Bulut irkilerek geriye çekilirken, Yağmur kızarak bir adım geri ledi. Onları dikkatle inceleyen Çiçek başını kaldırmış, şaşkın gözlerle ikiliyi göz hapsine almıştı. Başındaki hasır şapkasını biraz geriye itti ve başını kaldırarak dev adama baktı. "Ben de dudaktan öpücük istiyorum Sadece Arkadaşım Bulut." dedi masum bir şekilde. Bu kıskanç tepkisine gülümsemeden edemeyen Bulut meleğini kucağını alırken, Yağmur ağzını açtı ama adam ondan önce davranarak, "Ama babalar ve kızlar dudaktan öpüşmez." dedi ciddi bir sesle.

"Kimler öpüşür peki?" Meraklı mavileri şimdi annesi ve Bulut'un üzerinde gidip geliyordu.

"Anneler ve babalar." dedi Bulut açıklayıcı olduğunu düşünerek, "Fakat onlar da her yerde öpüşmezler." Yağmur utancından yerin dibine giriyor ama müdahale edemiyordu. "Yani bu bizim aile sırrımız olur. Çocuklar bunu gördüklerinde, arklarını dönerler ve görmezler."

"Ama biz Ayırın teyzemle film izledik. Orada âşıklar öpüşüyordu. Teyzem elini gözüne kapattı ama ben aralıktan gördüm. O zaman siz âşık mı oldunuz?"

"Ayırın teyzenin kulaklarını çekme vakti gelmiş o zaman." dedi Yağmur huysuzca homurdanarak. Sonra da utanç verici sorulardan kaçmak için "Hadi sana kale yapalım." diye öneride bulundu.

"Anne kale yapamayız." diye itiraz etti Çiçek dikkatini babasına vererek.

"Neden?"

"Çünkü burası kumsal değil, taşlık."

Kadın şaşkınca taşlık denize baktı, kumsal ilerideydi.

"Biz Bulut'la hamakta müzik dinleyeceğiz. Bulut bana Şirinler'in yeni şarkısını indirdi. İstersen sen de yanımıza gelebilirsin ama hamak sadece bize kadar. Üçümüz sığamayız." derken genç adama bakıp, henüz çıkmaya başlayan sakallarıyla oynayarak "Değil mi Arkadaşım Bulut? Hamak sadece bize kadar, anneler oraya binemez." diye sordu

hevesle. Çiçek onları biraz kıskanmıştı, önceden sürekli birleştirmek isterken yoksa şimdi ayırmaya mı çalışıyordu? Bulut bunu o anda anlamış ve gülmüştü. İki kadının paylaşılabilir erkeği olmak, hem de bir kızı diğeri karısı... Bu hayatta bir erkek başka ne dilerdi ki? Gurnu kabardı, mutluluğu katlandı.

"Belki biraz sıkışabiliriz." diye öneride bulundu Bulut.

"Hayır sıkışmayalım." dedi Çiçek biraz kıskanç bir tonda. Sonra eğildi ve kulağına "Annem gelirse Zalim tek kalır Bulut, hamağa dördümüz sığamayız ki. Annem üzülmesin diye öyle dedim ben, o Zalim'e baksın biz yatalım olur mu?" diye sordu. "Zalim uyuduğu zaman üçümüz binneriz."

Yağmur bunu duyduğu halde yüzündeki gülüşünü belli etmedi. Hiç bozuntuya vermeden "Ben zaten yemek yapacaktım." diyerek kızının yanından öptü. "Size iyi eğlenceler." Çiçek istediğini almıştı, adamsa kalçaları kıvrılarak eve doğru yürüyen karısının arkasından masumca bakarken, Çiçek elini tutan koca elini çeğiştirip kendisine bakmasını sağlayıp cin bir şekilde de gülümsedi. Bunun olacağını hayal bile edemeyen adam, başını gülerken iki yana sallarken, Çiçek onları birbirine yaklaştırmamaya ant içmiş gibiydi.

Yağmur iki saate yakın bir zaman evden hiç çıkamadı. Mutfakta işini bitirdikten sonra dün açmaya fırsat bulamadıkları valizleri açıp yerleştirdi. İkiliyi merak edip dışarı çıktığında, onların sessizce hamakta, Zalim'in ise hamağın altında uyuyakaldığını gördü. İçeri girip elinde battaniyeyle geri döndü. Çiçek'in başı Bulut'un göğsünde, bacağının biri de karnına sarılmış, ikisi de kulaklığın bir tarafını kulağına takmış uyukluyordu. Usulca üzerlerini örterken Bulut gözlerini açtı. Yağmur gülümseyerek üzerlerini örttü. Adamın üzerinden eğildi, Bulut onun cennet kokusuyla bir an gözlerini kapatırken, Yağmur kızının şakağını öptü, sonra da şaşırtarak kocasının saçlarını alından geriye çekip, kaşına dudağını kondurdu.

"Teşekkürler." dedi minnettar bir sesle. Şaşkınca gözlerini kısan Bulut onun kokusuna doyamadan, sıcaklığıyla mayışmadan da geriye çekilip, hızla eve girdi Yağmur. Bulut'un uykusunu da yanına alarak... Adam emziği ağzından çekilen bebek gibi tüm gücü ile bağırarak ağlamak istedi.

Bütün planlarının sonu değil miydi zaten bu güzel kadın? Belki de bizzat onun sonuydu. Eğer durum buysa, yasaklı bir öpücük için dü-

şüncesizce bütün geleceği üzerine kumar oynamış ve kazanmıştı. Onu kazanmıştı. Artık bu güzel kadın onundu. Belki işleri ağırdan alıp, abı boyayan bir flört, harika bir nişanlılık devresi olarak doğru düğün yapışa daha iyi olabilirdi şimdi hayatları ama gözlen onun güdeceği korkusuyla öyle bir kör olmuştu ki, düşüncesizce attığı her hamle ona kaybetmemek içindi.

İçeri girdiğinde onu da biraz kestirirken bulacağını sanıyordu ama mutfaktan ufak tırkılar gelince, uyumadığını anlayıp keyiflendi. Mutfaka girdiğinde neçeli bir şarkı mırıldandığını duymuşaynca, en azından mutlu olduğuna sevindi. Usulca arkasından sokulup çenesini narin omzuna yasladı. Pastanın kremasını düzeltmekte olan Yağmur korkuyla olduğu yerde sıçradı ama bu sefer çığlık atmadı. Sadece sesini.

"Sende ilerleme var güzelim, artık küçük sesin evin temelini sağlamıyor." diye alay etti Bulut keyifle.

"Ama sen yine de yaklaşırsın sinyal ver, kazaya kurban gitme." dediğinde tıkrıdayan Yağmur, kocasının kollarının ince beline dolmasını ve kendisine sabırsızca çekişmesini soluksuz halde izledi. Bulut başını eğerek ılık nefesiyle saçlarını havalandırırken, dudaklarını kulağına dokundurdu.

"Kimin doğum günü?"

Yağmur eli tüterken hızlanan soluğuyla pastaya baktı. "Kim.. Kimsenin değil. Öyle..."

Bulut parmağını kremaya daldırıp, bir parçasını ağzına attı. Yağmur dikkatini pastaya vererek düzenlemesini yapmaya devam ediyordu. "Çiçek uyuyor mu?"

"Evet. Zalim yanında, merak etme. Aslında odaya çıkamamış, amacım ama o kadar keyifli uyuyordu ki, kıyamadım. İçeri alsaymış mıydı? Hasta olmaz değil mi?"

"Olmaz. Hava çok güzel... Birazdan uyanır zaten."

"Hemen mi?" dedi Bulut hayalleri suya düşmüş bir sesle. Kanasının elinden bacağı alıp terzâhâ koyarken, "Bu çok tehlikeli şu anda." diyerek omuzlarından kavrayıp, usulca kendine çevirdi. Onunla olmak o kadar güzeldi ki, varlığıyla benliğini kaşattığı gibi kokusu da sarıyordu dört köşesini. Perçemlerini şakağından kenara çekerek, "Bunları açık bırakman, daha çok hoşuma gidiyor." diye mırıldandı.

"(Ç) zaman içimi rahat yapamıyorum." dedi Yağmur onun dokunularıyla kesik kesik solumak. Aslında erkeklerden uzak dururken hay haline getirdiğini sakladı.

"Ben böyle rahat dokunamıyorum. En azından ben yanımdayken boğlama, olmaz mı?" diye sordu nazikçe. Eli arkasına uzadı, tokasının klipsini açarak tepeindeki timsıkı topuzu serbest bırakıp, omurlarının üzerine dökülmesini gözlerini kırpmadan izledi. Sonra da parmaklarıyla dağıttı. Yumuşaklığını, kokusunu hissetmek güzeldi. Yağmur onun bedenıyla terzâhâ arasına sıkıştı, kalkanları iyice terzâhâ yaslayınca Bulut da ağır bedenini ona yasladı. Şimdi hem sıcaklığını, hem de ne kadar çok istediğini fark edebiliyordu.

"Heyecanlanıyorsun." diye fısıldadı tok sesi. Ne zaman sesi böyle kısalsa, kadının karnında kelebekler dans ediyordu.

Yanakları kızaran Yağmur derin bir soluk çekti içine ve vermedi unuttu. Adam parmaklarını güzel yanaklarında gezdirdi.

"Nefes alabilirsin."

Konuşamıyordu. Nefes alamıyordu. Ellerini arkasına uzatıp terzâhâ sıkıca kavradı. Tutunmasıydı bacakları onu taşımaz, yere kaplanırdı. Bulut eğildi, saçlarını kokusunu derin derin içine soludu. "Bu koku uyuturucu gibi bağımlılık yapabilir. Çok tehlikelisin Yağmur, pimi çekilmiş bomba gibi..."

Yağmur'un kırıpışan kırıltıları arasına saklanan gözleri kısladı. İyi bir söz müydü yoksa kötü bir şey mi bilemedi! Ne adam yanığını avucunun içine alırken, dudaklarını dudaklarına dokundurdu, aralanmıştı. Seslice içine çektiği soluğunu onunla paylaştı. Bulut nefesini içerken, kalbi hızlandı. Solukları birbirine karışırken, ağzının tencinin üzerinde oyalanmasına izin verdi.

Tinmedi Yağmur. Hemen karşılık veremedi. Evli bir kadın için çok ıdgin ve masum tepkiler veriyordu. İlk sevgilisi kocası olan bir kadın için normal tepkilerdi belki bunlar ama Yağmur daha evvel birlikte olduğu hiçbir kadına benzemiyordu. Tamam, uanma duygusu olanlar da olmuştu ama o çok... Çok başkaydı. Masumdu tepkileri. Konuşması, bakışları, dokunuşları masumdu. El değmemiş çiçek gibi. Aşk oyunları oynamamış, romantik öpüşlerde bulunmamış gibiydi.

Kaba mı davranmıştı kocası ona, ya da hoyrat? En azından düzgün biçimde yaklaşabiliyordu. Soluksuz kalan Yağmur karşılık vermek için utangaç çırpınıslarıyla bocaladı. Eğitimsizdi ancak mükem-

mel bir yetenek sergiliyordu. Onun ayaklarını yerden kesmek isterken, onun ilk temasıyla adamın ayakları yerden kesiliyordu. Sabırsız hareketinden dolayı dışları birbirine çarpınca, Yağmur ürkekçe geriye çekilmeye kalktı. Utandı. Buna izin vermeyen Bulut'un saçlarından kayan tek eli, kadının boynunu tuttu.

"Daha yumuşak güzlelim. İzin ver de sana göstereyim."

Yağmur mahcup olmuştu, ilk kez öpmüştü onu ama kocası ona ne zaman dokunsa, sanki ilk defa bir erkek tarafından dokunuluyormuş gibi acemi ve beceriksiz hissediyor, kendini dengeleyemiyordu. Tutkulu bir dansın fitilini ateşleyen Bulut, dudaklarını onun kılınları üzerinde yarımaçza oyaladı. Sabırsız ama kıpırdanmadan duraklayan dudaklarını aralamak için, aşağıdan yukarı doğru sürüttü dudaklarını. Sonra tekrar. Ve bu tatlı eziyete daha fazla kayıtsız kalamayan Yağmur'u, dudaklarını aralamaya razı etti. Dilinin dudaklarına temasıyla keyifle inledi. Dilini onunkine dolayarak yavaş, tatlı bir şekilde kaydırırken, kadın kollarında utırıyormuş gibi hissetmek karşılık veriyordu. Bu da adamı sabırsız ediyordu, tatminle hırıltıyordu.

İlk karşılaşmalarından beri onun tek bir dokunuşuyla bile baştan çıkanyordu. Dilini onunkine arzuluyordu sürüttüğü her çekingen darbeye, adamın tüm dengesi bozuluyordu.

Onun utangaçlığı ve çekiniklikle cesurluk arası her dokunuşunun ardından, arzulardına açtığı bir kapı daha, sadece bu durumu daha tatlı hâle getiriyordu.

Tireyen elleri adamın gömleğine tutunmuş, ağzına sataşan dili tutkuyla ısınmıştı. Buz gibi olan parmağını onun tıraşız çenesi boyunca kaydırırdı, tıpkı Çiçek gibi şefkatle yanağındaki yeni çıkan sakallarla ve yanığıyla oynardı... Onun dokunuşlarıyla bedeni kaskatı kesilen Bulut, öpücüğü derinleştirirdi, ritmini emnin ve dengeli tuttu.

İler seferinde biraz daha fazlasını alıyordu, sadece çok az daha derine miyordu. Tıpkı onunla sevişiş yapacağı gibi...

Henüz akşam olmamıştı ama Bulut şimdi onu odaya götürmeye ve gereksiz elbise kalabalığını ortadan kaldırmaya felaket bir şekilde hazır. Hazır, istekli ve yetenekliydi. Ve farkında olmadan içgüdüsel bir hareketle genç kadının kuytalarını, sızlayan kasığına doğru çekti. Yağmur onun solumlarının havaya karıştığı derin bir soluk aldı içine. Adamın uyarılmasını hissettiği halde uzaklaşmadı. Aksine cesurca yaslandı üstüne. Yumuşak, göğüsleri adamın sert göğüsüne sıcaklık ya-

ıyordu ve öpmek için eğilirken onun sertleşen göğüs uçlarını teninde hissedip soluksuz kalıyordu.

Elleri yanğını kavrakken, dudakları usulca yana kaydı, yanağına, boynuna, kulağına öptü. Kulağında dilini dolandırtırken saçlarını kokladı, kendini onun kokusunda kaybediyordu. Teni şifalı gibi kokuyordu ve tadı... daha evvel hiç tatmadığı cennet balı gibiydi.

Kadının bedeni tenini yakarken yüzü elleri arasında şekil aldı. Soluk soluğa kadının kulağına doğru. "Yağmur..." diye fısıldadı.

Yutkunamayan Yağmur içini çekti, sesi sonsuz güzel baharların habercisi, mutluluğun müjdecisi gibi içine işliyordu. Onun dudaklarından adını duymaktan hoşlanıyordu ve bunu adam hissediyordu. "Yağmur..." Kadın keyifle inleyince, karnı kasıldı. "Allah'ım, daha önce neredeydın?"

İler zaman karşısına çıkıyordu doğru insan, Yağmur onu bulduğuna bir kez daha sevindi. Gerçeğini görmek için usulca gözlerini araladı. İşte şimdi buradayım dercesine cüretle bakarken. Elleri daha yakı kavramıştı adamın yakasını. Kendine doğru çekiyor, ayrı kalmaya dayanmıyor gibiydi.

"Sana muhtacım..." dedi adam inleyerek. Kulak memesine burnunu sınırdı, sonra dudaklarının arasına alıp zarif inci küpesini emdi. Genç kadının aralıklı solukları adamın arzusunu canlandırdı.

"Vücuduna milim milim dokunmak istiyorum..."

Bu sırada atesten bir kamçı gibi tenine dokunan parmaklarını yavaş yavaş yüz hatlarında dolandırdı. Dudakları yanağına minik ve ıslak öpücükler kondurdu. Yağmur'un gözleri kısa ve derin bir inlemeyle kapandı. "Milim milim tüm bedenimi öpmek istiyorum..." İçine atıştıran gibi yağın her kelimedenden sonra, onu öpüyor, ertirerek yok ediyordu. "Ta ki içinde kaybolup, o muhteşem yolculuğa çıkana kadar..."

Artık gücü tükenmiş olan Yağmur kollarında titerken, adamın elinde hamur gibi şekillenen yüzü yukarı kalktı ve gözlerini açması için bekledi. Tutkulu koyulaşan menekşe gözlerine bakarak arzulu sık sesle. "Benimle bu yolculuğa çıkar mısın hayatım?" diye sordu. "Şimdi... odaya götürmeme izin verir misin?"

O henüz çiçeği bundan bir damattı, bunu hatırlayan Yağmur buna karşılık gülümsedi. Bu suskun bakış, kabullenen gülüş adamın onu o kadar çok istemesine sebep oldu ki, neredeyse nefes alamıyordu. Ve derin bir nefes aldığı anda göz göğüsleri sebebiyle, adamın istekle yapış tutuşması kaçınılmazdı.

Yağmur Bulut'u Unutursa

Dudaklarına sokulduğunda kadının boğazının gerisinden miyav. Iarçasına bir ses çıktı. Tutkulu, erotik bir talep, bir sızlanmaydı. Ka- bullenme, varlığını hissetmeydi. Adam biraz geri çekilince boşlukta asılıyormuş gibi hissetti kendini kadın ve öne atıldı. Şimdi öpücüğün- de çekingen ama aceleci, tatlı ama hisrana uğramış bir tutum vardı. Bu istekli haline yenilen Bulut iyice kendini kaybettili, mutifakta olduk- larını ve her an kızlarının gelebileceğini unuttu. İradesini yitirdi. Tek elini sabırsızca kadının sırtında ilerletti, baskımağının bir hareketiyle elbisenin en üstteki düğmesini gevşetti.

Yağmur boğuk sesle, "Bulut Bey... Burası..." dedi yine eskişi gibi ürkerek.

"Bulut aşkım." diye düzeltti kadının nefesini keserken adam, "Sa- dece Bulut." Bir titreme sardı Yağmur'un bedenini, nefes alması an itibarıyla çok zordu. Adam ne dediğinin farkında değil miydi? Bunu duymak? Bu kadar erken duymak ya da belki de hiçbir zaman duya- mayacağı bir kelimeyi duymak, onu mahvetmişti. Kalbi kulaklarında uğulduyordu. Şaşkıncı adama baktı. Ona *aşkı*n demişti. Aşk değil di- ki.

"Bir... Bir daha..." dedi titrek sesiyle. "Sevmediğin bir kadın, aş... aşkım deme."

Bulut derin derin solurken dudaklarının arasında sıkışan cümleler onun arzusuyla inleyen tek soluğunda eridi. Sanki doğal bir şey söy- lemş gibi, bir düğme daha açtı. "Biz evliyiz. Ve ben senin kocam. Bana Bey diyemezsin." Zeki adamın hızlı hamlesi olurdu! Aşkım de- memesine sevinmeliydi ama neden içi burulmuş beklenti içinde oldu- ğunu idrak edememişti.

Yağmur yutkunurken, kırışan gözleriyle "Ama beyimsin." dedi nazlıca.

"O ayrı." dedi adamı keyifle sırtırken. Hâlâ ne dediğinin farkın- da değil gibiydi. *Aşkım*? Ya da geçişirmekteydi. Alacade bir sözcük müydü? Kadın ona bakmaya devam edince, "Heyinim." diye iç girdi. "Ama kocan olarak..." Kadının dudaklarını tekrar öptü, parmaklarını düğmeleri çözülmüş kumaşın altına kaydırdı.

"Anne siz yine ne yapıyorsunuzuz?"

Panikleyen Yağmur ellerini kocasının göğsüne koydu ve sertçe itti.

"Çiçek..."

Dudaklarında kocasının tadı, teninde sıcaklığı tüterken bacakları kısa bir an titredi. Bulut yine kaskatı halde gerilerken, Yağmur aşağı doğru baktığında, adam onun bakışlarını takip etti ve onun pantolonu- na şaşkıncı bakan yüzünden dolayı rahatsız bir ifadeyle inledi. Kadın gözlerini kapatırken, alı dudakları titremeye başladı. Şimdi gözleri yere bakıyordu.

Yağmur kaçarcasına kızının yanına yöneldi. "İlamaktan düşebi- lirdin, nasıl indin sen?" Elbisesinin arkası hâlâ açıktı. "Bize seslen- mekydin."

"Atladım anne. Çok yüksek değildi."

Yağmur kızıyla ilgilenirken kızarmış yüzünü ve parlayan menek- se gözlerini kocasından kaçırdı. Bulut keyifle ona bakarken, kendini o gözleri özerken buldu. Ve kokusunu... Ve tadını... Ve öpücüklerini... Çiçek yanlarına yaklaştı, Çiçek'le konuşurken ellerini karışının ge- nimiş omuzlarına koydu. Yağmur elleri altında titrerken, parmakları emesine sürtünerek aşağıya indi. Kadın sesli bir solukla kısa bir an gözlerini kapattı ve dudakları kanatasıyla dişledi. Bulut maharetli el- leniyle elbisesinin düğmesini kapatıp yarıya kadar açtığı fermuarını çekerken, "Bugün akşam olmayacak gibi." diye fısıldadı, kadını den- m ürpertilerin içine iterek kızı kucagina aldı ve keyifle sohbet ederek dışarı çıktı.

ALTINCI BÖLÜM

*Bazen her şeyi anlatmaya kelimeler yetmez.
Ben bakayım sana, sen anla işte...*

“Herkse ‘Nasılsın?’ diye soruyorum da,
‘Nasılsın?’ diye soracak dostu bulamıyorum.
Demem o ki, siz de güçlü insanlara arada “Nasılsın?” diye sorun
bakarsınız döküleceği tutar.”

Müjde Aklanoğlu

7 ki gündür Çiçek aralarında uyuyordu.

Hayır, Zalim falan hak getire, adam ne zaman işe girişiyor, kız o zaman radarları varmış gibi odada bitip, uyuyana kadar da susmuyordu. Bulut iyice huysuz olmaya başlamıştı, onun sitemi kızına değil, makûs kaderineydi. Karısı vardı ama dokunamıyor, ufacık öpüşlerini nihayetine çeviremiyordu. Yazık ki, sesini de çıkaramıyordu kırılganlar diye.

Gündüzleri ne zaman yanına sokulsa Çiçek birden işini gücünü bırakıp “Siz ne yapıyorsunuz? Ben de sizinle geleceğim? Bulut anneme niye öyle bakıyorsun, yaramazlık mı yaptı? Anne Bulut’la küsmüşün, neden konuşmuyorsun? Bulut, anne babalar neden birlikte uyuyor? Bulut sen neden anneme sarılıyorsun, ben de sarılacağım. Aranızda oturmak istiyorum Pepe gibi.” diye sürekli gözleri ve sözleri üzerlerinde dolaşıyordu. Yağmur sonunda kocasından uzak durmaya, Bulut ise pimi çekilmiş el bombası gibi ortalarda tıslayarak dolanmaya başlamıştı.

Bu gecce yine havlusunu alarak "Ben yüzeceğim." deyip çıkmıştı odadan ama bu sefer Yağmur onu beklemecekti. O da kızını uyuştugu anda peşinden çıkmıştı dışarı fakat kocası görünürde yoktu. Bugün hava da ılıktı, yaz gününden kalma gibi. Bir çılgınlık yapıp, madem o yoktu bu fırsatı değerlendirilirdi. O gelmeden birazcık kendiyi ilgilenebilirdi. Geldiği günden beri denize hasretle bakmaktan sıkılmıştı. Bilse üzerine mayo alır, keyfini sürerdi. Hızla üzerinde, ki pijamasını çıkarıp iç çamaşırlarıyla denize yönelirdi. Nasılsa kimse yoktu, Bulut da ortalıklerde yoktu, bir giriş çıkarmın diye düşündü.

Ayaklarını suya soktuğu ilk anda ürperdi. Hâlâ ılık olsa da hava, su buz gibiydi. Ama zamanla alıştı bedeni suyun serinliğine, bir süre sonra dizlerine kadar suya girmişti. Su soğuk olmasına rağmen deniz sakindi. Dalgaların yoktu, keyfi yerindeydi.

Yağmur serin suyun içinde titreyen bacaklarını hareket ettirirken, etrafa bakınıyordu. Sonra saçlarını geriye çekti. Şaşkınca aralanan gözlerini kısmaya çalıştı. Şaka yapıyor olmalıydı, hayır ciddi den onun kalp atışlarıyla oynamak, ona ders vermek için bunu yapıyordu. Kocasının çıplak ayaklarıyla uçurumun kenarına adım adım yaklaşmasını, kalbi durarak izledi. Çok yüksek bir suyun değildi ama suyun sertliği ve kayalar için içine girince... Nefes almayı bıraktığı an, ay bulutları deldi ve kocasının yüzünün bir kısmı aydılandı.

Çok kararlı, sert ve ciddi görünüyordu. Hatta kızgın gibiydi. Ona mı öfkelenmişti? Aslında her zaman bu şekilde görünüyordu, son iki gündür ama şu andaki duruşu, kızı soluksuz bırakıyordu. Hızla bacaklarını hareket ettirdi. "Lanet olsun." dedi korkuyla ciyaklayan Yağmur. Su onun hızlanmasına izin vermyince, bir kez daha lanet okudu.

"Bulut." diye bağırdı. Yankılanan sesi panikleyince o kadar kısık ve güçsüz çıkmıştı ki, kendisi bile zor duyuyordu. Sanki birden gece daha karanlık, deniz daha derin ve hırçın göründü gözüne. Yağmur tam kıyıya yaklaşmışken, Bulut parmak uçlarında yükseldi ve kollarını dahi pozisyonuna getirerek, o devasa tepenin başından aşağıya atladı. Yani Yağmur'un korku dolu ciğlikleri eşliğinde...

Ve kadın korkuyla gözlerini kapattığında, karanlık adamın bronz bir inci gibi parlayan bedenini yuttu. Kız o saniyede donup kalmıştı. Kulbi atmayı keşmiş, beyininin içi uyuşmuştu. Ödü patlayan ve yaşam belirtisi vermyen Yağmur, adamın tehlikeli bir şekilde denize daldığını çaresiz gözlerle izlemiş ve bir şey yapamamıştı. Bakışları karanlığa daldığında, hâlâ kulaklarında onun suya sıçırken ki çıkardığı güçlü

çarpma sesi uğulduyordu.

Öyle sert bir çarpışma sesiydi ki bu, kaya ya da başka bir şeye çarpmamış olması için yalnızca dua edebilirdi çünkü ses bir taşın tısa vurma sesiyle aynıydı. Titreyen bacakları onu daha fazla tutamayıp suyun içine bir balon gibi bırakırken, aklından sadece "Neden?" sorusu geçiyordu. Niye yapmıştı bunu?

Etrafına bakınarak saf suyun yüzüne çıkması için dua ediyordu. Bölge hatta bütün koy kayalıktı. Ayaklarının altında bile kum değil toşlaklar vardı. Allah'ım ölmesin!

Adamın başının bir kayaya saplanıp kaldığını düşündükçe, gözleri sulandı. Ya sert su boynunu kırdıysa, bir daha yüze çıkma ihtimali çok yüksekti. Suyu sert çarptığı an tüm organları yaşamsal fonksiyonlarını kaybetmiş bile olabilirdi.

Korkuyla bir sağa gidiyordu, bir sola ama bir şey göremiyordu. Karanlıkta bir hareket yoktu, hâlâ su yüzüne çıkmamıştı. Yoksa korkuları gerçekleştireyor muydu? Tutmayan bacaklarıyla suyun içinde hareketlendi, adamın innmiş olabileceği yere doğru hızla yüzmeye başladı. Ama kulaçları zayıf, paniklediği için gücü tükenmiş gibiydi. Onun orada boğulduğu fikri, nefes almasını bile engelliyordu. Hızlı, kendinden emin kulaçlarla dalgaları yarsın istiyordu ama nafîle, göz yaşları suya karışırken ağladığının farkına bile varmıyordu. Yardım istese dağ başında kimi, nereden bulacaktı, hem telefon açsa bile onlar geldiğinde geç olacaktı.

"Bulut." dedi hıçkırarak haykırıncan. Suyu batınca ağzının içine tuzlu su doldu ve genzi acıyarak tükürdü.

Uçurumun kıyasına yaklaştığında, "Bulut..." diye seslendi acı acı ıtekar. Kolları ve ayakları sürekli su yüzeyinde kalmak için hareket halindeydi ama ağırları panikledikçe gücü tükeniyor, dibe çekiliyordu.

Kendini yukarı çekti, suya döndü, sola baktı ama hiçbir yerde yoktu. Korkuyla hızlı kulaçlar atıp, bir o yana, bir bu yana gidip geçiyordu. Burası aşırı kayalıktı, uçuruma çok yaklaştığında, ayaklarına değen sert kayalıklar canını acıttı ama yılmadı. Oluğca fazla sayıda yayalık gördü yakınlarda, hepsine yaklaşıp tek tek baktı, ancak hiçbirinde adamın bedenini taşıyan bir iz yoktu.

"Bulut ne olur cevap ver!"

Cevap yoktu. Kolları yorulmaya başladığında, zaten kuvveti tü-

kendiğinden çırpındı ve ayağı sert bir kayanın ucuna çarpınca, acı içinde kıvranarak suya daldı. Suyun dibine çekilirken kollarını çırpı fakat ayağına giren kramp onu su yüzüne hasret bıraktı. Ciğerleri patlayacak gibi oldu, beynine oksijen gitmeyince kafasının içindeki basınç arttı ve beyni patlayacakmış gibi hissetti. Ağzından baloncuklar kaçırdıkça, karanlık suyun içine bakıyor ama kör gibi göremiyordu. Ve bir şey beline dokundu. Öyle hızlı ve şiddetle dokunup, itti onu yukarı. Baş sudan çıktığı an ağız dolu hava boğazını yırtarcasına ciğerlerine erişti. Bir ağız dolusu deniz suyu yutarak yukarı kulaç attı.

"Allah'ım... Allah'ım..." diye dehşet bir korkuyla inledi. Hâlâ inanamıyordu, öleceğini sanmıştı. Öyle kimse bilmeden, sessizce öleceğini... Yüzeye çıktığında ağzından su püskürtüyor ve öksürüyordu. Hızla nefes aldı için hırıltı, ağladığı için etrafı sisli görüyordu. Zaten her yer karanlıktı, bir de gözyaşları görüşüne engel oluyordu.

"Şiişt..." dedi onu suyun yüzünde tutan şey. "Korkma, buradayım."

"Ölme ne olur..." diye bağırdı hıçkırarak Yağmur. Ve gözlerini açıp etrafa bakındığında, kimsenin olmadığını gördü. Onu kim çekmişti su yüzüne, hayal miydi? Bulut'tu o, hissetmişti.

"Bulut..." Etrafına dönerken suyu dövdü kulaçları. Ses gelmedikçe, gittikçe umutsuzluğa kapılmaya başladı. Hayal mi etmişti?

Arkasında bir ses duyuldu. Bir şeyin suya çarpma sesi. Ve bir anda adamın kara başı suyun yüzeyine çıkıp kayboldu. Yanına bir şey geldi. Kız korkuyla çığlık atarken, onun şaşkın yüzü bir kulaç bile ötesinde değildi. Yüzüne ay vuruyor, şaşkın gözleri yüzüne dikilmiş merakla bakıyordu.

"İyi misin?" dedi Bulut korkuyla. Yaklaşmak isteyince Yağmur bir kulaç gerileyerek ondan uzaklaştı. Bulut ağzının içinde küfrederek durdu. "İyi misin?" diye tekrarladı sonra. Yağmur kasıklarına panikle tekme attığı için suyun dibine çekilmişti adam ve o acıyla ufak bir girdaba kapılmış, kurtulması zaman almıştı. Ve onun için ölesiye korkmuştu. Manyak mıydı bu kadın? Gecenin bir yarısı denizde ne arıyordu?

Yüzündeki suyu sildi, ayın vurduğu kara saçları sırlıslıkla, bronz teni bir heykel gibi parlaktı. Önce sessizce bakıştılar, sonra aklımda her ne kurduysa, ona öfkeyle bakan karanlık gözlerinde tehlikeli bir bakış belirdi. Yaşıyordu.

Öte yandan onun için dehşete kapılan Yağmur suya yumruk attı, "Manyak..." diye bağırdı ağız dolusu bir öfkeyle. Hıçkırarak seslice ığlıyordu. Ne hakkı vardı ona kabir azabı çekti mi?

"Seni sersem adam, vurdumduymaz ökü..."

Adam kadına şaşkınca bakarken, o sesini yükselterek ağlıyordu. Onu kurtardığı için çok müteşekkirdi davranıyordu doğrusu. Aslında Bulut'un onu azarlaması gerekti, onu suyun içine çekilirken görünce ömründen ömür gitmişti.

Arada da suya yumruk vurmaya eksik etmeyen Yağmur hıçkırıyordu. Yaşadığı rahatlama öyle içgüdüsel, öyle süratliydi ki, ne dediğini ya da ne söylemeye çalıştığını kestiremiyordu. Panik içinde bu hisle dolup taşıyordu.

"Yağmur..." dedi Bulut şaşkınca karısına bakarken. Yanına kulaç atınca, Yağmur uzaklaştı.

"Seni kafasız, gövdenin üzerinde beyin yerine taş mı taşıyorsun? Nasıl yaparsın bunu? Aklın yok mu senin?"

Başından aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi irkilen Bulut başını sallayarak derin bir soluk aldı ve kadının şaşkın bakışları altında suyun altında yok oldu. Yağmur bir an hayal kurduğunu düşündü. O kadar çok istemişti ki suyun yüzeyine çıkmasını, bir an halüsinasyon gördüğünü düşünmüştü. Ağzı açık kalan Yağmur tamamen şaşkın bir halde suyun içinde hareket ederken, panikle yeniden etrafına bakmaya başladı. Birkaç saniye geçmişti ama sanki yeniden yüzeye çıkması sonsuzluk gibi geldi. Adamdaki ciğer ya balinanınki gibiydi ya da denizin altında hava tüpü saklıyordu da haberi yoktu.

En sonunda kalbini kırmamak ve soluklanmak için dışarı çıktığında, onun tekrar derine dalmasına engel olmak için, kendini adamın üzerine attı. Bulut öfkesini yenmek için dahiyordu, ancak bu hamle, bir anda onu öfkesinden silkeleyip almıştı. Kadın öfkeyle soluyarak kollarını omuzlarına doladı, buz kesen ince bacaklarını belinin etrafına sardı. Göğüsleri adamın geniş göğsüne yapışarak varlığını kanıtladı. Bulut şaşkınca kollarını karısının beline sararken, o öfkeyle soluyordu.

"Sana diyorum pis serseri..." diye bağırdı onun kulağına doğru hıçkırarak. "Beni korkutmaya ne hakkın var? Duymuyor musun beni?"

"Yağmur kafayı mı yedin? Niye bağırıp duruyorsun?"

"Bir de soruyor musun? Manyak mısın be adam, ölümüne mi şaşır, sadın?" diye haykırdı. "Niye yaptın?"

"Niye bağırıyorsun?"

"Neden bağımayacakmışım?"

"Sesin kısılır bir tanem, bağımada da konuşabilirsin."

"Öldüm öldüm dırıldım sayende. "

Adam şaşkıncı kollarında duran kadına bakıyordu. Seslice ağlar, ken ne dediği anlaşılmıyordu. Bulut bir an karışımın kafayı üstü-ğünü sandı. Ne demeye denizin içinde bağırıp ağlıyordu ki? Bir süre konuşmadılar. Kadın ağladı, adam onu kollarında tutup yatıştırmak için sınıksı sarıldı. Soluğunu toplamaya çalışırken, genç kadın suyun içinde yükselip alçalıyor, minik ellerini yunurk yapmış arada bir omzuna kızgınca vuruyordu.

"Seni adı pislik..."

"Bana hakaret etmekten vazgeç... Ne diye kızırıyorsun?"

"Kafayı mı yedin?" diye bağırıyor Yağmur gözyaşları içinde. "Manyak mısın sen?" Minik yumruklarını adamın omzuna savurdu bir daha. "Aklımı kaçırdım oradan düşüp boynunu kırdın diye. Öldün sandım. Suyun yüzüne çıkmayınca aklımı kaçıyordum. Sen... sen nasıl yaparsın bunu bana?"

"Tamam... Sakin ol, iyiyim ben." derken birden kendi korkusu geldi aklına. "Asıl sen ne demeye suya girdin, madem yüremiyorsun niye derine geldin? Ya görmeseydim seni, ya suyun içinde fark etmeseydim?"

"Bir daha yapma... Bunu sakın yapma!" diye üstünlük sağlayan kadın oldu. Kimin kime kızdığı iyice karışmıştı çünkü ikisi de paniklemiş ve korkmuştu.

"Bunu sık sık yapıyorum ben, sıkıntı yok. Korkacak bir şey yok." diye homurdandı adam sonunda sakinliğe kavuşarak.

Allah'ın sık sık yapıyorum diyor! Demek kaç gecedir her gün buradan atılıyor. Adama sert bir tokat atmak istedi, Akl başına gele-ne kadar, dişleri dilini kesene kadar sarsmak istedi. Kasıkların tekmelemek istedi. Elini kaldırdı yumruklamak için ama Bulut bu hamlenin önünü keserek onun bileğini tutunca, Yağmur çıkarak "Öldün sandım." diye kısık sesle söylendi. "Nefes alamadım. Ölüyorum sandım Kim... Kimse yoktu... Sana bir şey olsa yardım edecek kimse yok-

tu. Öldün sandım."

Bulut şaşkıncı karısına bakıyor, onun sözleriyle şaşkına uğruyor. Onun bu kadar korkması garipti, değer mi veriyordu? Onun için endişeleniyor muydu? Birkaç hızlı soluklanmanın ardından, kadının kolunu kendine çekerek, beline kolunu dolayıp bedenini kendine yasladı.

"Ben de sana bir şey olacak sandım." dedi daha sakın bir sesle. O da nefes alamamıştı, o da öldü sanarak aklını kaçırmıştı.

Yağmur hâlâ kekeleyerek konuşmaya devam ediyordu. Üstelik utırıyordu, bu titreme suyun serinliğinden ya da hızla yanına gelmesinden kaynaklı değildi. O... Cidden ona bir şey olduğunu sanarak korkudan mı titriyordu? Yağmur adamı şaşkına uğratarak kollarını boynuna dolayıp, bacaklarını beline daha sıkı sararak, yüzünü boyun loküne gömdü. Dudaklarını boynuna dokundurdu ulak ulak, sanki varlığını öpücükleriyle hissetmek ister gibi. Adam kaskatı kesildi. Buna alışık değildi, beklenmeyene bedeni kaskatı tepkiyordu. Sıcak gözyaşlarını boynuna akıtırken hicırdı. Bulut taş kesti. Bu kadını beklemeyişinden, ne yapacağını bilemedi, resmen afalladı. Telkin etmeliydi karısını, güvende olduğunu ikna etmeliydi ama akıl edemiyordu.

"Bir... Bir daha bunu yapma... Sakin. Sakin yapma. Ne olur." diye buyurdu hicırcıkla kesilen sesiyle. "Bo-boynunu kırabilirsin."

"Bitti mi?" dedi adam kollarını onun beline keyifle dolarken. İşte o zaman, Yağmur öfkeli sarsmaları sırasında adamın bir defa bile hareket etmemiş, konuşmamış ve onu azarlamamış olduğunu fark etti. Biraz geriye çekildi, burnunu çekerek omzunun üzerinden bir bakış attı. Su kocasının göğsünün ortasına kadar geliyordu. Bronz bir mermer gibi parlayan göğsündeki koyu renk tüylere tutunan su damlaları, ay ışığında parlıyordu. Gözleri iki derin kuyuya vuran yakamaz gibiydi. Parlak ve ürktücü... Kabarmış ve sertleşmiş olan koyu renk, ekeksi meme uçları kendi göğüslerine sürtünüyor, her dalga da tenle-nin sular yalıyordu.

Yağmur beline sınıksı yapmış bacaklarıyla onu her yönden sar-mıştı. Tıpkı avına odaklanan bir ahtapot gibi, kolları ve bacaklarıyla ablukaya almıştı. Biraz sakinleşince, utanarak adamın bedeninden aşağı saldı bacaklarını. Yere ayak basamadı hemen, yeni doğmuş tay gibi güçsüzdü. Ayaklarını suyun içinde esnetti. Parmakları sert zemini

buldu. En sonunda başını kaldırıp adamın şaşkın yüzüne baktığında, Bulut sanki denizin dibinde keşfettiği hazineye bakar gibi heyecanla ona bakıyordu.

"Çok mu korktun?" diye sordu sonunda.

Yağmur burnunu çekerek yanğını kurullarken, çocuk gibi başım salladı.

"Kayalığın altı derin, bir şey olmaz."

"Olsun, bir daha atlama olmaz mı?"

Bulut gülse mi kızsı mı bilemedi şu çocuksu haline. Üzerinde iç çamaşırı vardı, onu görünce suya atlamış gibi durmuyordu. O da suyun tadına bakmak istemiy olmalıydı.

"Mayon yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Deniz olduğunu biliyordum, getirmedim."

Bulut ateşli bakışlarını onun önce yüzünde, ıslak saçlarında, sonra narın omuzlarında dolaştırdı. Saten iç çamaşırını ileri iten ürpermis meme uçlarına baktı. Yağmur burada durmuş onun ölmesinden endişelenmişti ve adam durmuş arsızca onu süzüyordu. Kızardı ve yüzünü iyice eğdi.

"Bakmayı kes..."

"Karım değil misin? İnsan hazinelerini arada kontrol etmeli."

"Ben hazinen değilim."

Adamın eli belinde yatıştırıcı halde hareketlendi. "Sen bu dünyada keşfettiğin en değerli hazinenin yarısınsın."

İçti titredi kadının, bu kadar değerli olmadığını biliyordu ama sözleri ona kendini eşsiz bir mücevher gibi hissettirmişti. Yüzünü yana eğdi. hâlâ arada içli içli hıçkırıyordu. Bulut ne diyeceğini, onu nasıl teselli edeceğini ya da azarlayacağını kestiremiyordu. Kızsa uzaklaşmasından, dokunsa ürküp geri çekilmesinden endişeleniyordu.

Yağmur'un bakışları kocasının kash kollarna kaydı, beline dolanan ve dalgaların lezzetine boyun eğip yaladığı koluna. Sonra geniş göğsüne baktı. İki gündür bu göğüs olmuştun onun yastığı, başını koyduğu anları hatırlamıyordu ama sabah bu sinede uyanıyordu. Huzurla. İki elleri sırtında hareketlendi. Deniz karanlıktı, ay vuruyordu ama çok net görüş alanı sağlamıyordu.

Ona dokunuyordu. Erkeksi, güçlü ve istekli, neyi talep ettiğini belli ediyordu.

Sulukları sıklaştı, kaç gündür engel olamadığı bir gariplik vardı içinde. Genzinden yükselen çok fazla duygu seli vardı ve yutamıyordu artık.

"Akıldan zorun mu vardı? Oradan atlarken ne düşünüyordun? Artık evli bir adamsın, dikkat etmek aklına gelmiyor mu? Senin için endişeleneceğim aklına gelmedi mi? Normal dalsan olmaz mıydı? Üstelik sudan dakikalarca çıkmadın."

Adamın çenesi titredi. "Bitti mi?" demek istemedi. O saydıkça onun için artık bir yabancıdan farklı olduğunu hissetmek iyi gelmişti. Onu umursamaya başlamıştı Yağmur, onun için kaygılanmıştı. Ve biraz mazoşist bir tepki olsa da, bu hali hoşuna gitmişti.

Yanağından iri bir damla süzülen ve dudağına değdiği an o tuzlu damlayı yalayan Yağmur, başını yana çevirdi. Bulut tutuşunu hafifletince dengesini kaybetti. Kısacık bir an batıp çıktı. Kocası yine onu belinden yakalayıp bedenine yasladığında, bir ağız dolusu deniz suyunu yüzüne püskürttü. Ehlile yüzündeki suyu silen adam gülüyordu.

Yağmur soluk soluğa kocasının kollarına tırmaklarını geçirerek soluklandı. O anda suyun altından hareket eden bir şey kamına sürünce, panikledi. Böyle hafif bir sürünmeydi, ama kaya, çöp, ya da dal parçası değildi. Canlı bir şeydi, hissetmişti. Birden ürperdi ve aklına gelen şeyle panikledi. Bir balık olabilir miydi? Ya da denizanısı? Ya da başka bir şey... Yağmur korkuyla suya baktı ve nefessiz kaldı. Kocası hâlâ ona bakıyordu sessizce, ne yapmaya çalıştığını anlamıyor gibiydi.

O şey bu sefer göbeğinin üst kısmını sıyırap geçti.

Soluk soluğa titreyen Yağmur, "Sanırım suyun içinde bir şey var, gönüyor musun?" diye sordu endişeyle.

Adamın gırtlığının gerisinden çıkan boğuk ses, "Ya... Nasıl bir şey?" diye sordu.

"Bir-biliyorum. Ba-balık... Ya da bir pi-pirana... Burası çok tehlikeli gibi." diye kekeledi. Ürpermisti. O ürperince memeleri gerilmiş ve uçları başkaldırmış, adam yeniden canlanmıştı.

Onun masum ve panik haliyle keyiflenen Bulut kahkahalarını göğsünde boğarken, ona çıkartmadan biraz daha yaklaştı. Aynı minik

temas tekrar karnına sürtününce, korkuyla çığlık atan Yağmur, "Yine geldi. Burada bak işte." diyerek tımaıklarını kollarına geçirip korkuyla adama yaslandı ve hissettiği şeyle, gerçeği anladı! An itibarıyla nefesi genzine dolandı.

Tam bir ahmaktı. Lanet olsun, bu kadar saf bir ahmak olduğuna iki kere lanet olundu. Cahilliğin daniskasını yapımıştı. Onun balık olabileceğini nasıl düşünebilirdi? Az önce üşüyordu, şimdi ise yanıyordu.

"O balık seni ısırmaz..." dedi adamın boğuk ve yakıcı sesi alayla kıvrılırdı. Kulağından süzülen ses içini ateşe verdi. O balık kadını ısırmazdı ama kanını ateşlerdi. Yanakları kızardı, onun gerçekte ne olduğunu dile vurmamınca, utancla başını eğdi. Adamın kolu beline daha sıkı dolandı ve onu tamamen yakınına çekti. Şimdi bedenleri tamdı. Hiçbir sır yoktu, ya da hiçbir mesafe ve Yağmur o balığı şimdi tüm azametiyle göbeğinin üzerinde net bir şekilde hissediyordu.

"Ne... ne yapıyorsun?"

"Karıma sanlıyorum."

"Ama... Şey... Su..." diye saçmaladı önce. Panikledi. "Bırakır-san..."

"Beni kurtarmaya gelmedin mi?" dedi adam ona tepeden bakan keyifle.

"Evet, ama..." Dudağının kenarını ısırmaktan kanatınca, derhal bıraktı. Ağlamaklı duruyordu.

"O zaman suni tenefüs diye bir şey olduğunu duymuşsundur..."

"Boğulsaydın be-belki ama..."

"Boğulan ben değilim karıcığım... Soluksuz kalan sensin. Sandığımda." dedi aslı şimdi soluklarını keserek. Ona karıncı demişti. Öyle bal gibi akmıştı dilinden sözcükler. Yağmur şaşkınca kaldırdı başını ve dünya güzel menekşeleriyle baktı kocasına. Bulut ıslak saçlarının arasından elini geçirdi. "Buraya neden geldiğimi biliyor musun?"

"Çatlak kafanı dörde bölmeye olduğunu anlayacak kadar zekâm var." diye homurdandı. hâlâ olayın korkusunu üzerinden atamamıştı ve aklına getirdiği an öfkesi taptaze yenilenmişti.

"Beni çıldırtmak için özellikle mi böyle masum masum konuşuyorsun?" Bulut eğildi, şimdi yüzlerinin arasındaki mesafe birkaç santimdi.

Yağmur soluğunu tuttu, bu kadar yakıncı nefes alması imkânsızdı. Üstelik imasını anlamayan Yağmur, ona gözlerini dikip saflıkla bakınca yine, adam kışkırtıncı sertçe çattı. "Cidden safla konuşuyorsun." dedi inanmayarak. İnanamıyordu. Kadın kırıpkırları berrak bir durulukla kırıpçırdı.

Onunla dalga geçiyordu. Yağmur buna bozuldu. Kendini bu durumdan ve adamın kalın kollarından, iri, adaleli gövdesinden kurtarmalıydı. Tutuşundan kurtulmak için kıpırdandı, yana doğru hamle yaptı fakat Bulut yalnızca onu daha sıkı sarı ve bedenlerinin arasındakı hava boşluklarını kapattı. Ve kadın yutkundu, hissettiği şey bacaklarının arasında bir yerlerin aların düğmesine basmıştı.

"Bir yere gitmiyorsun. Daha beni uzun zamandır mahkûm ettiğin sıkıttan kurtarmadın bile..."

"Senin gibi ileri zekâ insanları, bir dahaki sefere sahil güvenli kurtarsın. Bırak, Çiçek uyanmadan gideyim. Yokluğumu hissedebiliç."

Adamın tenine vuran derin sesi karnının içindeki minik suda küçük dalgacıklar oluşturdu.

"İç çamaşırıyla yüzme yasak..."

"Mayom yok, neyle yüzseydim?" dediğinde adamın arsız imasımlı anlayınca soluğunu seslice yuttu. "Oha..." diye çıkıştı. "Bulut..." Yağmur karnındaki o sertliği hissedip paniklerken, "Bu... Bu şey nasıl yok olur? Çok..." diye ilercesine sordu.

"Çok ne?"

"Şey... Bu... Bunu nasıl yok ediyorsun?"

"Bunu biliyor olmalısın?"

"Bilmiyorum. Yani böyle durumlarda kalmadım. Ne yapabiliçim?"

"Yağmur bakireler gibi tepki veriyorsun?"

Kız, kızarpı bozarak bakışlarını kaçırıldı. "Ne alaka?"

"Cidden dinlemek istiyor musun? Ama sanırım anlatmayacağım, eğer aklımda olan vahşi, erotik, ahlaksız düşüncelerimi sana gösterecek olursam... Bu geçeden sonra sen korkup benden kaçacaksın ve önümüzdeki seneler boyunca yatak odasının kapısını kilitleyecek uzlaşırsın. Ben de ölkeden kafayı yiyip, bir köşede nalları dikerim."

"Harika, hemen yapalım, sen konuş ben de ka..."

“Çok beklersin.”

“Beklememe gerek yok Bulut, hadi başla... Bana senden uzaklaşmam için sebep ver.”

“Yani benden isteyerek uzaklaşmıyorsun?”

Bocalayan ve panikledikçe saçmalayan kadın, başını yana çevirerek, gözlerini kaçırınca, Bulut bir elini belinden çekip çenesine dokunarak gözlerini kendisine çevirmesini bekledi. Mahcuptu. Ürketti.

“Neden duruyorsun?” diye sordu.

Kadın susunca adam onu kendine daha fazla çekti. Bu cinsel farkındalık telaşı çok tehlikeliydi. Kolları sıcak bir kundak gibi onu sarıdıkça, soğuk su önemini yitirdi. Gözleri gözlerine baktıkça, karanlık yetkisini kaybetti. Bundan keyif almak istemiyordu. Aslında içi öyle söylemiyor, şimdiden keyif alıyordu. İşte bu bir numaralı hataydı. Böylesi güzel hislere hasret duymaya başlayabilirdi ve öünde zor, yalnız zamanlar olmasına sebep olurdu. Bir erkeği tatmin etmek kolaydı, ya içindeki boşluğu nasıl tatmin edecekti?

“Allah'ım...” diye inledi adam. “Tuhaf değil mi, aklım hep sende kalıyor.” *‘Tıpkı kalbim gibi.’*

Kadın kızardı mest eden sözleriyle, kaçmak için hamle yaptı ama boşunaydı. “Karımı istiyorum. Yanımda. yatağımda, hayatımda...” dedi doğrudan, “Seni istiyorum, şimdi istiyorum. Çınlıçplak kollarımda istiyorum.”

Titredi kollarında, zaten çıplak sayılırdı. Kontrolünü kaybettilercesine soluksuz kaldı.

“Artık hayal kurmak istemiyorum, gerçeği varken hayalleriyle zaman tüketmek istemiyorum. Karımı kollarımda istiyorum.” derken genç kadının omurgasına ılık bir ürperti yayılıyordu. “Sana dokunmamak çok zor... Bakmamak, öpmek...” Bulut ellerini kamına sürttü, sonra bacak arasına kaydırıldı. “Burada olmak istiyorum.”

Yağmur nefes alamadı. Bu kadar açık olmak zorunda mıydı? Herkes onun kadar utanmaz olamıyordu. Dudaklarını birbirine bastırıp, her inlemesini engelledi. Adamın elleri, kollarında ve sırtında dolaştı, her teması tüylerini havalandırdı, soluklarını bozdu.

Genç kadının soluk alıp veriş hızlıydı. Adamın ellerinden biri genç kadının parmaklarını kavramak için aşağı kaydı.

Yağmur zorlukla yatıyordu.

Bulut ellerini öpmek istiyordu. Göğsünde duran ve tırmaklarını bılınsız olarak tenine batıran o incecik parmakları, bükülen narin bilekleri öpmek, o uzun, zarif parmakların her birini emmek istiyordu. Ve tüm bunların sadece başlangıcı olmasını, geri kalanların da onları takip etmesini istiyordu. Ve yaptı da.

Gözlerinin içine bakarak elini kaldırıp parmaklarını usulca öpüşünü, dudaklarının arasına alıp sıcak ağzına kaydırmasını ve lezzetli bir dondurma gibi keyifle emmesini nefessiz izledi. Islak ve sıcak dili ıgımlenen parmaklarını daldığında, gözlerini sımsıkı yummaktan başka bir şey yapamadı Yağmur. Ve adam parmak uçlarını usul usul ısırınca, gözlerini tekrar açtı. Büyülü gözleri onu esir aldı. Artık öldürse nefes alamazdı.

“Bir saat daha uzak kalırsam, ölürüm.”

Adamın dudakları şakağına çarptı, oradan yanağına sürtünerek geçince, içi titredi. Sızlayan meme uçları çıkıntı yaparak sert ve ıslak göğsüne yapıştı. Bu kadar gergin olması iyi değildi, ağrıyordu ve bu tatlı ağrının sebebini biliyordu Yağmur. Adamın ateş gibi yanan ve yakan dudakları kulağının soğuk dokusuna tutundu. Kadın gözlerini inleyerek kapadı ve tam kendinden geçerken geri çekildi Bulut, karısına ahlaksız bir bakış attı. Kadının soluğu kesildi.

“Bu çok... Çok cüretkâr bir tepki güzelim, frenleri patlatır.”

“Ev... eve gidelim. Duş... ben...” diye kaçmak istedi.

“Eşlerin arasında olduğu bir çekim bu, kaçma. Beni, en az benim seni istediğim kadar istiyorsun.”

Uzun, gergin birkaç dakika boyunca bakiştılar. Kadın ikna edilmeye, adam istekli bir tepki görmeye çalışıyordu. İkisinin de gözleri yanıyor, ikisinin de teni ne istediğini dile vuruyordu. Önce birbirlerinin gözlerinin içine bakları. Ardından dudaklarına. Bulut gittikçe yaklaşırken, “Hakkımı olanı talep ediyorum kadın ve ben hakkıma her zaman sahip çıkarım.” dedi. O kadar yakındı ki, kadın yanağında onun nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. “Kocalık haklarımı talep ediyorum. Kadınlık görevlerini yerine getirmeni istiyorum.”

Boyun mu eğmeliydi -ki zaten ona boyun eğecek zamanı vermemişti.

Ve bu defa öpüşüklerinde, ikisi de o sesi çıkardı. Şu derin, inilleyen, ölem duyan, ürperten, hasret bırakan sesi.

Ve en sonunda kabullenilen isteğin namesi kulaklarına hırıltı olup alındı. Yağmur, adamın kaslarındaki gerilimi ve tatlı baskısını hissedebiliyordu. Ancak aceleci değildi, adamın öpücüğü başlı başına şaraptan bir kozaydı. Ağzı onunkine sürtünüyör, dudaklarının ayrılması için sataşıyor, amacına giden yolda her şeyi mubah kılıyordu. Adam diliyle ilk kışkırtıcı geçişi yaptığinde, genç kadının nabzı bir anda hızlandı. İçinde birikmiş olan tutkunun fitili ateşlendi. Bulut ona *haru fiçisi* demişti ama bu az kalırdı, kadın bombanın kendisiydi. Elinde patlamaktan korkuyordu.

Patlayıcı gereçlerin olduğu, muazzam büyüklükte bir depoydu onun teni. Asla paylaşılmamış öpücükler, buradaki gizli hazinesinde saklıydı. Tenindeki efsun koklanmak için özenle saklanmıştı. Tatlı tatlı okşanmalar ve inlemeler, çok uzun zamandır içinde mühürlenmişti. Dikkate saklanmış ve kapıları sıkıca kilitlemiş soluk soluğa tutkuları, iç çekişleri, hazine sandığına kaldırılmıştı çok zaman evvel ve kocalık hakkı olarak tüm kapıları, sandıkları ve sır odalarını açmak için zorladı.

Bulut kadının tüm sırlarını sömürürken, zekice bir diz darbesiyle bacalarının arasına dokunarak, saklı kapılardan birini ufak bir inleyle açtı. Ve sarıların tutku sandığından yeni aşk oyunlarını çıkardı. Başparmağını genç kadının çenesinin kenarına bastırarak, başının bükülmesini ve daha fazla arzuya gömülmesini sağladı. Onu yavaş ve derinden öperken, ağzının derinliklerini keşfetmek için oynaldı.

Başı geriye düşen Yağmur, "Burası..." diye fısıldadı. Elleri adamın kesilmiş, parlak saçlarına dalmış, parmakları onları çoktan sahiplenmişti. Bacakları hâlâ belinde sımsıkı duruyordu. Sustu. Adam okşamaya devam etmekte, diğer saklı sırlarına yaklaştı. Öpmeye devam ederken ellerini kolunun altından kaburgalarına sürttü ve arkasına kaydırıldı. Eği beklemediği anda kadını kaldırıp kaskılarını ona bastırdı. Adamın uyarısının dikkat çektiğini, ürkek kadını sert bir dokunuşla sahiplendi. Bir an irkilse de haz duygusuna kapıldı. Yağmur, öpüşürken ağzının içine inledi. İşte tüm kapılar açılmıştı ve bu, sözsüz bir yalvarıştı. Adam sonunda tüm hazinelerinin sahibi olmuştu.

Şehvet kanının başka tarafa akmasını sağladı ve adam kansının öpüşleriyle, kendinden geçti. Ki geçmişte bir kadının onu çulçulplak olarak tahrik ettiğinden, daha fazla tahrik etmesi şaşırtıcıydı. Ya da kahrını, daha önce istediği herhangi bir kadından çok daha fazla istediğinin bir kanıtı da, ona olan muhtaçlığıydı. Bunu artık saklamıyordu.

Birbirlerini sözlerle, gözlerle, hareketlerle defalarca yaralamışlardı ama şimdi... Her şey değişmiş gibiydi. O değişmişti. Çirkin olduğunu çığlıklarıyla defalarca yüzüne vurmuştu ama şimdi, genç adama yavaş yavaş bir kuş misali sokuluyor, sanki dünyanın en güzel adamıyla birliktymiş gibi istekle dokunuyordu.

Yağmur ellerini adamın karnına kaydırırken merakla, kasları gerilen Bulut geriledi. Bir adamı bu şekilde ayartmanın nasıl tehlikeli olduğunu bilmiyor muydu? Karısına durmasını söylemeye niyetlendi. Elleri göğsünü urlayıp omuzlarını tırnaklarını batıran Yağmur, keyifle dilini emince, yapamadı. Onun dokunuşu ve tadı her itirazı unutturdu...

Kollarını sıkıca sarıp ağzını genişçe açtı. Yağmur biraz daha sokuldu. Tam da ihtiyacı olan şey buydu. Karısı üzerindeki ürkekliğini attığı zamanlarda, kesinlikle akıl kaçıracak kadar yetenekliydi. Yağmur onu okşarken, parmağını baldırındaki kurşun yarasının üzerinde şefkatle gezdirdi. Sırtındaki yanığı okşadı merhametle. Sanki elinde bir sihir vardı ve dokunduğu yerin hem acısını, hem de izini silip atıyordu. Bir tane yaraya daha dokundu. Bu hem daha büyük, hem de pütürlü bir izdi. Şarapnel parçasının izi gibi... Bulut irkildi.

"Korkuyor musun?" dedi kocasının gözlerinin içine tutkuyla bakarak. "Yaralarına dokunmamdan korkuyor musun?"

Adam başını salladı çocuk gibi. Yağmur hırsız, kuşkuyla bir ses çıkardı. "Yalancı. Çok acı çekiyorsun." Biraz daha sokuldu. "Bırak ilaç olayım o zaman yarana."

Bulut ona uzandı, aniden agresif kimliğine bürünmeye meyilli gibiydi. Yağmur eline vurarak onu uzaklaştırdı kendinden, bu kaba dokunuşu kabullenmedi.

"Şefkat olmadığı zaman dokunulan yer acır."

Eli havada kalan adam şaşkınca, soluksuzca karısına baktı.

"Bana sertçe dokunmana izin vermem, savunmasız olmam, kabulleneceğim anlamına gelmez." Adam ona soluksuz bakarken, usulca sokuldu. "Sertlik taslama. Çünkü sen öyle biri değilsin."

Adam elinin tersini yanağına dokundurdu. Nazik ve şefkatliydi. Ne kadar yaralıydı yüreği, ne kadar çok acıya şahitlik etmişti teni ki, ona kabalaşması, kadının yaralarının kanamasına sebep olmuştu. Onun acıyan dokunuşu, o sınırları sözleriyle Bulut'un içinde bir şeyler koptu. Kadının bileğini öyle sıkı bir şekilde yakaladı ki, düşme-

yeceğini, bırakmayacağını tasdikler gibi. İkisinin de soluğunu kesti. Bileğini nazikçe çekerek onu suyun üzerine aldı. Diğer kolunu sıkıca beline doladı. Genç kadının gözleri parladı, adamın üzerine kıvrandı ve kısa, hızlı solukları tenine vurdu.

"Şefkat önemli." O hızla soludukça, göğüsleri leziz bir manzara sundu adama. Kadının hazla kıvrandığını, kıvrak, ince bacaklarından birini baldırlarının arasına soktuğunu hissetti.

Kıpırdaması kötüydü, bu aşk oyununu sona götürürdü. Bacaklarını kadıninkilerin üzerinde makaslayarak durdurdu ve onu kollar arasında kapana kısırdı. "Şimdi..." diye fısıldadı. "Her şeye baştan başlıyoruz."

İçine titrek bir nefes çeken Yağmur ne ara kıyıya çıktıklarını anlayamadan, sırtı sert zemine yaslanmış, kumların ufak dokusu tenine bulanmıştı. Üstelik sırtı daha yere değmeden, Bulut da üzerine çoktan yükselmisti. Tek elini kadının başının üzerine yerleştirdi, gözlerini ona dikip hasretle, baktı. Garıptı. Bütün yetişkinlik hayatını romantik bağlanmalardan kaçınarak geçirmisti. Ama işte buradaydı, bu kadına -karısına- tamamen dolanmıştı, hem yüreğiyle, hem ruhuyla ve onunla evlenmişti. Artık onun karısı, bir tek onun kadınıydı ve adam korkmak yerine huzurluydu.

Eğer kendine bir ömür boyu gecelerini zarif bir şekilde döşemiş yatak odasında, göğsüne yayılmış ippek saçları eşliğinde yumuşak ve temiz örtülerinde, genzini dolduran kokusuyla ve sıcak bedeninin altında kıvrışıyla geçirmesine izin verirse, Bulut gözlerini bu dünyaya mutlulukla kapayan bir erkek olacaktı...

Yalnızlıktan yorgun düşen bedeni onun varlığına karışıyordu. Bu en garip, en şaşılaçak, en uçrak, en yabancısı ve en alışılmadık bir istekti. Onu her anında istiyordu. Ancak garip bir şekilde, Bulut bu sefer arzusunun nefret etmek yerine, mutlu oluyordu.

Dokundu. Yağmur altında hazla kıvrandı. Gözleri kapanmış, gür, ıslak, kahve kirpikleri beyaz yanaklarına düşmüştü. Öpülmekten şışen kurumuş dudaklarını diliyle nemlendiriyordu. Bulut kışık sesle gülerken, içinden yükselen bir şefkatle kadının alnını öptü.

"Ömrüm boyunca sahip olduğum en güzel şeysin."

Yağmur gözlerini açtı. "Peki Çiçek?"

"O ömrüm boyunca kazanamayacağım tek hazineydi, şimdi benim. En değerlim." Gülümsedi kadın, elleri adamın ıslak omuzlarına dokundu.

"Bana izin veriyor musun?" diye sordu adam kibarca.

"Bunun için her zaman izin istiyorum musun?"

Bunu isteksiz, mecburu bir iş olarak görmesine katlanamazdı. Onun acımasındansa, öfkesini tercih ederci. Ölüm bile daha iyiydi. Acıma, adama kendini âciz hissettiriyordu. Öfkelenmesi onu denk, canlı, tutkulu hissettiriyordu. Ve kadının onu kıskırtması öyle kolaydı ki, ya da adamın onun damarına basması, ikisi de anında ateş sıçramış barut gibi alev alabiliyordu.

Tutku bu muydu? Yıkıcı ve kahredici, aynı anda çekici...

"Bunu hep hayal etmiştim." Eğildi, itiraz edecek olan dudaklarından öptü. "Seni istekli görmeyi, bana dokunuşundaki arzuyu... Beni her anlamda, deliye çeviriyorsun."

Kadının bileğindeki tutuşunu gevşetti, kolunu onunkinin üzerine koyarak yerine sabitledi. Başparmağını çene çizgisinde gezdirip, hızlanan nabzını buldu. Yağmur gözlerini kapatıp yanağını onun dokunuşuna eğdi. Sonra daha aşağı kaydırarak boğazının hassas eğimini oksadı. Kadın yutkununca, yutaklıktaki boşluk parmağının altında şekillendi. Kadının teni öyle yumuşaktı ki, öyle büyüleyici ve efsunlu. Elini çevirecek parmaklarının tersini diri, dolgun ama çok iri olmayan göğüslerine kadar kaydırıp, Sutyenin kenarında gezen parmakları memnundu halinden. Şeffaf, saten ve dantel olan ıslak kumaş genç kadının ritmik soluklarıyla yükseliş alçalıyordu, tıpkı dalgaların üzerinde hareket eden yakamaz gibi.

Bulut ağırlığını tek dirseğine vermiş, keyifle onu izliyordu. Tepkileri hayal gibiydi. Yavaşça, hak iddia edercesine avucunu göğsünün üzerinde açtı. Bir iç çekişi parmaklarını sardı ve tenini soğuk kumaşa bastırıp. Kendi zevk dolu inleyişini engellemeye çalıştı. Yumşak, yuvartık şişkinlik eline mükemmel şekilde uyuyor, dokunuşunun altında ısınıyordu. Yağmur gözlerini açmaya korkuyordu, cesaretini kaybetmekten, arzusunun sönmelerinden korkuyordu.

"Bana bak... Kiminle olduğunu görmeni istiyorum." dedi adam sanki içine bir bıçak saplanmış gibi kesik kesik sesle emrederek.

"Kocamlayım." dedi Yağmur kışık, tutuk sesle.

"O zaman kocana bak." diye buyurdu adam. "Beni gör."

Onun başkasını hayal etmesinden korkuyordu, ya da aklına başkasını getirmesinden. Kocası o'yu, kiminle olduğunu görmeliydi.

İağmur gözlerini araladı, kocasının yanık yüzü ay ışığında pütürk bir şekilde parlıyordu. Kırpıklarını kırpıştırarak avucunu şefkatle ya-
tağına dokundurdu.

"Bulut..." dedi sisli sesiyle. "Sadece sen varsin, sadece sen ola-
kacısın. Bana güvenmek zorundasın. Aklımda ve tenimde, sadece ko-
cam olacak."

Nefes almayan adam onu tutarken, genç kadının göğüsleri ka-
bardı ve memc ucu bir düğüm gibi sıkışarak avucunun ortasına da-
yandı. Sesli ve titrek bir nefes verdi. Sadece ufak, çok yoğun bir nokt
gibiydi fakat dile getirilemeyecek kadar tahrik ediciydi. Alnını alına
yasladı. Soluklarını içerken Yağmur elini kocasının omzuna yasladı.
Bedeni onunkine yanıt veriyor, onunkine sesleniyordu.

Kadın kıpırdanına kasıkları acı verecek şekilde gerilerek titredi.
Başını eğdi ve dudaklarını onun çıplak boğazına bastırdı, bir vampir
gibi soluksuz kalana kadar emdi. Onu kendi mühürle damgalamıştı.
Beyaz teninde kızıl bir mühür. Buna dokunduğunda, kime ait oldu-
ğuna unutmuyacaktı.

Usul usul, kanımı değil ruhunu tattı. Aşağıya doğru öpücüklerden
yumuşak bir rota çizerken, göğsünün sert ucunu yoguruyordu. Tuzlu
deniz ve baharın enfes tadı onu mest ediyordu. Dilinin ıslak yapısı
kıvrımlı bir yol izleyerek yavaşça köprücük kemiğinin üzerinde dans
etti. Sonra daha aşağıya inerek sutyenin sınırda gezindi. Kumaşın
çevresinde parmağının ucunu doladırdı. Ona dokunması, tatması ge-
rekiyordu, göğüs ucunun o sert yumrusunun parmak uçlarına baskı
yaaptığını hissetmek istiyordu. Ufak daireler çizerek dokunuşunu daha
aşağıda gezdirdi, derisinin satensi sıcaklığını keşfediyordu. Görkemli
dağların enginlerini ve tepelerini keşfediyordu. En sonunda baspar-
mağı iç çamaşırının sınırlarında gezindi ve zafer kazanmış savaşçı tut-
kusunu hissetti. Yağmur sırtını bükerek kaldırdı. göğsünü ona sundu.
Adam gururlandı. Yeni bir bölgeyi keşfeden bir istilacı gibi, hak talep
etti galibiyetinde. Yerini işaretleyen bir katil gibi, dilinin ıslaklığıyla
tenini damgaladı. Akıl çelici, kabanar tepecikleriyle zirvesi ünlü dağ
gibiymi göğüsleri.

Bulut zevkin zirvesine tırmanıyor, nefes almak için soluyordu.

Ağız o ufak tomurcuğu yuttu, genç kadın şaşkın, soluk soluğa bir
çığlık koyuverdi ve tüm bedeni onunkine doğru kıvrıldı. Kadının tut-
kulu cebbü onu tüketiyordu. Düşünemez, nazik olamaz hale geldi.

tek bir şeye odaklanabiliyordu o da dokunmaya.

Daha fazlasına... Doruk noktasına, bitiş çizgisine, kazanma tut-
kusuna...

Tek düşünemediği, anlayabildiği buydu, onu kazanmak.

Yağmur'a, tutkusuna, ruhuna, kalbine ihtiyacı vardı. Yatağında
olmasına, kollarına pusmasına, geleceğine simmesine, hayatına ke-
nellenmesine ihtiyacı vardı. Onu daha fazla okşayabilir, daha fazla
öçebilir, daha fazla dokunabilir, hayatını... nefesini içerek zevkle ge-
çirebilirdi?

Ona teslim olmasını sağlayacaktı. Her anlamda. Yana eğildi du-
dakları ve soluksuz kalan Bulut bir anda donakaldı. Yağmur içgüdüsel
olarak kasıldı, onun neye baktığını kavramıştı. Beyaz ve zarif sırtı
yara izleriyle kaplıydı.

Titredi ve gerildi. Kendini toparlamaya çalışarak, vücudunu yö-
neten uyarılmayı dizginledi. Adam dudağını kaburgasının üzerindeki
derin izi değdirdi. Kadın acı çekiyormuş gibi inledi. Elleri kumlara
dadandı ve tırnakları arasına dolandı.

Bulut iyi etmek istedi acıyan ruhunu. O da bir şeyler saklıyordu.
Onun da silinmeyen yaraları ruhundan taşıp, teninde can buluyordu.
Bulut yüzünde, o bedeninde yağmurun acının mühürünü. Kendini ka-
patmak için kollarını kullanan Yağmur gözleri dolu dolu halde ona
bakarken, adam öfkeyle parlayan gözlerini onun kaçırmaaya çalıştığı
menekşe gözlerine mihladi. Sırtı kamçı, bedeni ise kesik izleriyle do-
luydu. Hakan ona zarar verirken yüzüne dokunmaz, kimsenin görme-
diği yerlerde kanıtlardı öfke terapisini. Sigara söndürür, öldüresiye
döverdi.

"Bir daha acımana izin vermeyeceğim."

Parmağının ucunu sigara yanığının üstünde doladırdı şefkatle.

Gözlerinden coşan yağmurları taşırmamak adına, dudağına sıkı-
şan hicrıkları saklamaya çalıştı kadın. Adamın narin dokunuşuyla
ırkıldı. Midesi kasıldı. Bu izleri sonsuza kadar saklayamayacağını
bilmesi gerekirdi. Bir anlık zevkle her şeyi unutmıştı. Bulut parmak
ucuyla bacağına inen, ince, iyileşmiş bir çizgiyi daha takip ederken,
yanığına süzölen yaşv celinin tersiyle hemen silen kadın, "Önemli de-
ğiller." dedi baştan savarcasına.

"Sana kaba davranmayacağım, acıtmayacağım, üzmeyeceğim."

diye fısıldadı adam ve eğilip göğsünün hemen altındaki izi şefkatle öptü. Neden ona kaba davranmasından korktuğunu, şimdi öğrenmişti.

Kaskatı kesilen ve nefes alamayan Yağmur ona bakarken, adam yükseldi ve ıslak gözlerine dudaklarını yasladı. Tuzlu gözyaşlarıyla kaplanmış tenini öperken "Ağlama yağmur gözlüm." dedi içten bir feryatla. "Buna katlanamıyorum."

Geriye çekildiğinde içi sımıcak olan ve arzunun yerini huzura bırakan Yağmur, titreyen elini kocasının yanağına dokundurdu.

"Çok yaramazsın." diye geçişimceye çalıştı konuyu.

Adam avucunun içine çevirdi dudağını ve burnunu sürterek gıdıkladıktan sonra öptü. "Evet, küçükken yaramazdım. Senin gibi. Çünkü küçükken, hepimizin yarısı az'dı, büyüdükçe yaralarımız azdı, hırçınlaştık, bu da bizi öfkeli yapan şey oldu.

Gözlerinden taşan yağmur adamı yüküğünü boğarken, "İzleri geçmeyen yaralar, hep içeride kanamaya mahkûmlar, değil mi?" diye fısıldadı Yağmur.

"Teninde kalan izlerin için bir şey yapamam ama ruhundaki izlerin acısını dinleyebilirim. Anlasana Yağmur, iyi insanların gözleri hep yaşla dolar. Geçmişini silmeyi çok isterdim ancak buna gücüm yetmez. Fakat acıdığın yerlere merhem olabilirim. Tıpkı senin yarama şefkatle dokunduğunda, tüm geçmişime merhem olduğun gibi."

Sırtını yay gibi gerekerek göğüslerini onun göğsüne yasladı Yağmur. Adamın dokunuşu öyle iyi hissettirmişti ki, onun da iyi hissetmesini istedi. Kollarını boynuna dolarken, "Büyük bozuldu." dedi adam.

Çok doğrudu. Tüm büyü bozulmuştu ama şimdi gerçek olan daha güzel bir efsundu. Bu büyüünün etkisiyle değil, gerçeğin ta kendisiyleydi.

Her dokunuşu konuşuyordu Bulut'un artık. Ve her dokunuşuna içini döküyordu kadın. Artık altında istekle kıvranan kadını yerinde tutmak için, ağırlığını ve gücünü kullanmak zorunda kalıyordu adam. Ne zaman elleri sırtına kaysa, huysuzlanıyordu. Onun sahip olacağı için değil de, endişeden duramıyor gibi görünüyordu.

"O mu yaptı?"

Bakışlarını kaçırarak Yağmur tereddüt etti. Sonra derin bir nefes aldı ve sadece dürüst olmaya karar verdi. Gerçekle ne yapacağına

kendisi karar verebilirdi. "Ona boyun eğmediğim her zaman, cezalandırıldım."

Bulut sessizce küfretti, parmak uçlarını, izleri mühürlü teninin üzerinde gezdiriyordu. Yağmur utandı ve ürkekçe bakışlarını kaçırdı. Vahşileşen nabız atışı tıpkı bir uyarı gibi kulaklarında gümbürdüyordu.

Dokunduğu büyük izi hatırladı. "Kemer." dedi kısık sesle. "Bazen kemer, bazen ucuna broş takılmış kravat. Ama geçti, bitti değil mi?"

"Bitti."

Alına dudaklarını bastırarak Bulut dişlerini sıkarak, ellerini yumruk yapıp kadının başının üstüne koydu. Yemin etti, Hakan bunun bedelini ödemedi son nefesini veremeyecekti.

Yağmur yanağına dokunarak dikkatini kendine çevirdi. "Yaran? Nasıl oldu?"

Bulut gözlerini onun menekşe gözlerine çevirdi. Eğildi ve burnunun üzerinden öptü.

"Görevde oldu..."

"Görev mi?" dedi kadın şaşırarak. Bir mafya çatışması olarak düşününce, tüyleri ürperdi.

"Üç askerim kayıptı..."

Tokat yemiş gibi irkilen Yağmur şaşkınca gözlerini kırptırırken, onun şaşkınlığını izlemek adamı az da olsa yatıştırdı. Ama sonra gözleri karardı ve sanki karşıyla değil de, kendi karanlığıyla konuşur gibi zihnen ondan çok uzaklara gitti.

İlmecek ilmek örerken acıları, "İlk başta birlik olup kaçtıklarını sandım, uzun süredir sıkıntılı halleri vardı." dedi buz gibi bir sesle. "Sonradan öğendim ki, aslında içimize sızan asker kılıklı terörist, onları tehdit ediyormuş. İstediklerini yaptırmak için, elindeki kozları kullanarak, mecbur bırakıyormuş. Bakışları... Bana anlamam için attıkları, yalvaran bakışları gitmiyor gözlerimin önünden. Anlayamadım. Oysa okumalıydım gözlerini... Sonra bir gün kayboldular, iz bırakmadan yok oldular. Öfkelendim, askertik yapmamak için kaçtıklarını, doğum çeten şartlarına dayanamadıklarını zannettim. Emir aldım. Onları aramak için dağa çıktığımızda, kurulan tuzaktan haberimiz yoktu, pusuya düştük. Başlarındaki Welat Mirin (Kara ölüm) denen adam,

onları esir almış. Tertemiz, yirmisindeki çocukları, en derin sırlarıyla tehdit edip kandırıyorlardı. Mirin ölüm demek, ben de onlara kuskak istedim ölümü ama elim kolum bağlandı. Önüme ateşler içinde yanan bir tel koydu ve sırf bana azap vermek için, esir aldığı aslanlarını tek tek eziyet ederek vurdu.”

Kenara kayarak ondan biraz uzaklaştı. Sanki o anı yeniden yaşıyor, gözlerinde yeniden canlanıyor gibiydi dehşeti. “Onlara atıldığım her hamlemden, yüzüm ateşten dikenlerle dağıldı, yüzümden değil ama ruhumdan hiç silinmeyecek bir iz aldım.”

“Asker miydin?” dedi Yağmur şaşkınca. Buna inanmak zordu, onu hep şey olarak düşünmüştü ama asker... Allah'ım, kocası bir askerdi.

“Ateş... Yani abim ve ben, uzaklık bu işlerden. Büyük abim bizi yakın tutmadı. Rüzgâr ve Cem de uzaklaşınca, biz düşündük ki... O yüzden ben de askerle teskere bıraktım. Sonra uzmanlık sınavlarına girip rütbem yükselttim. Kendi inisiyatifimi kullanıp doğuda komutan olmaya karar verdim. özel bir eğitimle... Bunun için birkaç yıl neredeyse nefes bile almadan çalıştım.” Derince iç gerekerek ona her şeyi anlattı. O adamı nasıl öldürdüğünü, bomba patlarken kalan askerlerini kurtarmak için bedenini nasıl siper ettiğini ama ölmediğini... Kendi sesi kulağına düz, uzak, soğuk geliyordu anlatırken ve kadın dehşet içinde bir elini dudaklarına, diğerini göğsüne koymuş onu dinliyordu çit bile çıkmadan.

“Sonra da bırakıp o dağ başına mı çekildin?”

“Affedemedim kendimi. Gazi dediler ama ben kendimi hep cani olarak suçladım. Korumadım. Eğer biraz daha ilgili olsaydım, ilk hissettigimde dertlerini sormak yerine zorla konuşursaydım...”

“Bu senin suçun değil.”

“Benim suçumdu, anlayamadım. Onlar bana emanetti. Ailelen önce Allah'a, sonra bize yolluyordu. Ben...”

Kocasının hüzünle koyulaşan gözlerine bakarak yanağına dokunup yüzünü kendine çevirdi. “Sen elinden geleni yaptın. Pusuya isteyecek düşmedin, değil mi?”

Bulut başını salladı hüzünle. “Asker olursam, babamın pişliğini den kurtulurum, vatana olan borcunu öderim sandım. Onun vcdan borcunu kapayamadım ama yükünü hafifletirim sandım.”

Yağmur kocasının yanağını okşadı ve eğilip öptü yanığından. Bulut birazcık gülmüsed. Kadının gözlerindeki sıcaklık ona devam etmesi için güç verdi.

Acı verici hatıralar üzerine hücum etti fakat dile getirmesi, düşünmesi kadar zor değildi. Onca zamandan sonra, kelimeler öyle içinden akıyordu ki, ikisi de açık ve netti... Ah, işte bu ironik bir düşünceydi. Zorlukla yutkundu. Dikkatle kışkırları çatarak genç kadının alındaki saçları geriye çekti. Gözlerinde fırtınayla çalkalanan denizler gibi öfke eli bir kasırga vardı.

“Özür dilerim, bunları hatırlamama sebep oldum.” dedi Yağmur hüzünle.

“Hiç unutmamış ki, her gece buradalar.” dedi adam işaret parmağıyla başını düterek ve sonra kalbine dokundu. “Buradalar.”

O kadar güçlüydü ki, hepsi ‘*Vatan Sağ Olsun*’ diye gözlerini kapatıp Kelime-i şâhâdet getirirken, o acı içinde haykırdı. Yalvarmıştı. Öldürmeleri için defalarca yalvarmıştı. Günlerce öldürsünler diye yalvardı ama onlar, Bulut'u askerleriyle aynı deliğe sokarak, naaşlarını kokana kadar yanında tuttular. Bulunduğunda akli dengesi yerinde kalmamıştı. Asıl gerçek bulunduğunda tek bir düşmanın hayatı kalmaması ve nasıl yaptığını, hatırlamamasıydı. Ve arkasından gelen bir yıllık tedavi süreci...”

Yağmur'un yüreği sıkıştı. Ona sınıksı sarıldı, başını şefkatin beşisi olan göğsüne yasladı. O bir yuva istiyordu, onu anlayan bir kadın, huzur veren bir yatak ve neşe veren bir hayat... Ama Yağmur bunu bulamazdı ki? Kısa bir an onu mutlu eder, sonra kederlerin en biterine salardı.

En mutlu olduğu anda hareketleri duracaktı, felç geçirmiş gibi ağzı gözü bir yana kayacaktı, yatağa bağımlı olduğu zaman onu bile tanımayacak, hatta altından alınacaktı. Bunu ona yapmayacaktı. Bağlanmasına, âşk olmasına, huzur bulmasına izin veremeyecekti. Ondan ayrıldığı gün, her şey daha kötü olmadan geçmişi unutulacaktı.

Bulut birkaç ay kızacak, sonra unutacak ve başka bir kadına yine aynı hisleri yöneltecekti. Ama önce geçmişteki acılarını silecek, hayata döndürecekti. Bu da onun boynunun borcuydu, Bulut yeniden yaşamayı sevecekti. Elbette ki yaşadıkları ona çok daha kötüsünü göstermişti ama bunu telafi edebilirlerdi. Gelecek için umut yer-

tebilirdi. Eğer hayata sımsıkı tutunursa, terk ettiği geçmişte yaşadıklarından daha beter olmayacaktı. Yağmur'un gözlerindeki sır adamın yüreğine dokundu.

Sanki kadın mümkün olsa zamanda geriye gider ve o vatan düşmanlarını tınaklarıyla deşip geri gelirdi.

O istediği her şey sahipti. Yuvyaya, huzura, sadakate... Yağmur gerçekten onu sevebilirdi. İkisi de hikâyenin aşırı duygusal olmasını ölmek için. acılarını geri planda tutan mizah bir gülümseme sürdü dudaklarına.

"Biliyor musun? Ben her zaman Yaratanın planı üzerine plan kurulmaz sözüne âşik olmuşumdur. Bizim kötü sandığımız anılar aslında iyi bir şeye vesile olabilir. Eğer yeniden tutunmasaydın hayata, babanın pisliğini temizlemek için savaş vermeyecek, kötülükten iyilik çıkarmayacaktın. Bizi kurtarmayacaktın, Çiçek'e sahip çıkmayacaktın." dedi kendi çapında yarasına üflerken.

Gözlerindeki nemli tabakayı kırıştırarak uzaklaştırdıktan sonra, etrafa bir bakış attı.

"Eve gidelim mi?" diye sordu kısık sesle.

"Çiçek uyanır." dedi adam yarı ciddi yarı alayla.

Gülümseyen Yağmur başparmağını yara izlerinin üzerinde gezdirerek, "Sana dokunmam cidden iyi geliyor mu?" diye sordu merakla.

Elini tutup dudaklarını avucuna bastırdı. "İlaç gibisin." Soluklandı. "Yaram..." dedi yutkunarak. "Yaram seni tiksindiriyor mu?"

Yağmur cevap olarak yanık yanağına içten bir öpücük kondurdu. Sonra bir tane daha... Bulut duyulandı. Son öpücük dudaklarının hemen kıyısındaydı.

"Sen güçlü bir adamsın..." Adamın gözlerinin derinliklerine baktıkça söylediklerini sindirmesini istiyordu. "Sen gördüğüm, en yürekli adamsın. En merhametlisi. Kaplumbağa gibisin."

"Sağ ol." dedi adam sitemle. "Kendimi harika hissettirdin."

"Kaplumbağa gibi sert zırlı olan, evini sırtından taşıyan ama aslında içinde savunmasız, yumuşacık bir kalp taşıyan birisin. Yürekli bir adamsın. Bulut senin neslin tükenidi, sen nereden geldin?"

Yağmur kollarını onun boynunun etrafına doladı. Bulut üzerinde

sessizce uzanıyordu ve Yağmur bir anlık korku hissetti. İlk defa, kaybetme korkusunu, kocasına karşı duydu. Adamın ona vermiş olduğu rahatlığın aynısını ona vermek istedi fakat her şeyi yanlış yapmaktan korkuyordu. Titrek parmaklarını onun omurgasından aşağı doğru kaydırdı. Kıpırdanan Bulut boynuna doğru soludu.

"Kokunu seviyorum."

Gözlerini kapatan Yağmur onun her derin soluğunda titriyor, solukları titretken artık onun iki eliyle birden okşuyor, sırtının pürüzlü ve henüz yara olan yerine parmaklarıyla şifa oluyor, ruhunu sakin okşayışlarla kaplıyordu. Dakikalar geçtikten sonra, onun boğuk sesi boynuna çarparak, tenini ürpertti. Alnını onun zonklayan nabzına bastırdı.

"Benden tiksiniyor musun gerçekten?"

Yağmur onu öperek susturmak için döndü. Artık kalbi daha fazlasını kaldıramıyordu. Adamın dudaklarındaki deniz kokusunu içine çekti. Gözlerinden sıcak gözyaşları süzülürdü. Bulut bir kolunu genç kadının etrafına korumacı bir şekilde sardı. Kucaklaması öyle iyi hissettirdi ki, sevmekten bile daha iyiydi bu. Hep böyle kalmak istedi. Hep böyle cana yakın, sımsıcak ve huzurlu.

Bulut güçlü ve prensip sahibi bir insandı, onu korumak için kendi hayatını riske atacağından hiç şüphesi yoktu. Bedenini korumak için. Fakat kalbini de koruyacağına dair söz veremezdi. Ve Yağmur, Bulut'un kalbini çoktan ona kapırmış olmasından korkuyordu. Eğer bu olursa ebedi yolculuğuna çıktığında, tek acı çeken Bulut olmazdı. Yağmur da kıyamet gününe kadar kabrinde azap çekermiş.

Onun, kendisinden sonra mutlu bir aşk yaşamasını istiyordu. Yağmur onu dünyaya açacak, Bulut da sonunda gerçek aşkı başkasında bulacaktı. Bu düşünce kalbine ilk defa acı bir mil gibi sapsansa da, alırmadı. Başını adamın göğsüne yasladı, şu anki yakınlıktan sevmekten daha değerli bir tamamlanma sunuyordu bedenlerine. Kollarını geniş gövdesine sararak bacaklarını bacaklarının arasına sardı. Sırtı kumlara yaslanan Bulut, başını geriye atarak, onu kollarıyla daha sıkı, daha korunaklı sardı ve dudaklarını deniz kokan saçlarına yaslarken, Yağmur ellerini adamın göğsüne koydu. Başını boyun köküne çıkarıp, kokusunu içine çekerek gözlerini kapattı. Huzur vericiydi bu ve bir ömür buradan ayrılmak istemiyordu.

Ve uyudu. Bulut karısının kapalı gözlerine bakarak "Yağmur..."

diye adını fısıldadı ama kadından gelen tek cevap, homurdanarak ona biraz daha sokulmaktı.

Allah ona da bir gün "Yürü ya kulum." diyecek miydi?

Bugün yüzmenin yanında bir de dağa mı tırmansaydı? Bulut elini şakaklarında gezdirirken, onun uykuya daldığına inanamıyordu. Şaka gibiydi. Onu kudurtmuş ve ardından uyumuştı. Adam ha patladı, ha patlayacak öylece kalakalmıştı ve karısı kedi gibi pustuğu göğsünde keyifle uyuyordu.

Şansa bak! İnşallah erken uyanırdı!

YEDİNCİ BÖLÜM

*Ne kadar zordu "Allah'a emanet," dediğin kişiyi
Allah'a emanet verip, alacağın günü beklemek.*

Uyandığında yatağına vuran keskin ışıklar gözlerini alıyordu. Yataak örtülerini iterek tek dirseğinin üzerinde doğruldu. Bakışlarını şaşkınca etrafında dolaştırdı. Üzerinde ince askılı geceliği vardı ve yataak odasında yalnızdı. Buraya nasıl geldiğini bilmiyordu, tek hatırladığı kocasının kollarında huzurla uykuya daldığıydı. Gözlerini ovanak doğrulup oturdu ve çıplak ayaklarını aşağı sarkıttı.

Yatağın yanında duran masadaki saate göz attı. Saat yedi buçuğı gösteriyordu. Erken kalmaya alışıkktı, fakat her zaman yataktan kalktığında bedeninde derin bir yorgunluğun izi olurdu, ancak bu sabah senelerdir uyumuş gibi dinlenerek uyanmıştı. Hafiften ağııyla sızlayan şakaklarına masaj yaptı. Yatağın kenarına tüneyip düşündü. Zihnine biriken hatıralar onu ani, ilkel bir güçle geceye ait izlere çekti. Karşındaki aynaya bakarken, eli boynundaki kızarıklığa kaydı. Parmak uçları iğnelendi, karnı kasıldı. Yanakları yanıyordu dudaklarını dış-
lerken.

O kumsalda, genç adamın altındaydı. Göğüslerini eline almıştı ve

parmak uçları kaslı sırtında dolaşüyor, onu uyuşturarak uykuya çekiyordu. Hislerinin içinde boğulmuştu, hırçın dip akıntısına kapılmış dalgıç gibi suyun altına sürüklenmişti. Kocasının dokunuşuyla uyarılmış, içine işleyen güzel sözleriyle rahatlamış, itiraf ettiği sırlardan etkilenmişti. Her yönden kendini ona yakın hissetmişti.

Alışkanlıkla ellerini sanki bir atkuyruğu yapmak için düzeltir gibi saçlarının arasından geçirdi. Bu adam sırlarına dadanıyor, duvarlarını yikiyor ve onu değiştiriyordu.

Hızla duşunu alıp üzerine giyinerek aşağıya indi. Kahvaltıyı hazırlamalı ve Çiçek uyanmadan biraz kafasını toparlamak için yürüyüş yapmalıydı. Mutfaka yaklaştığında duyduğu sesler, kadının adımlarının hızlanmasını sağladı. Bulut ve Çiçek önlerine mutfak önlüğü takmış, yüzleri un, ellerinde tahta kaşıklar, ocağın başında bir şeyleri karıştırıyorlardı. Yağmur usulca yaklaştı, ciddiyele işlerini yapan ikilinin dibine gelip, "Bence biraz fazla kızarıyor, artık yumurtasını dökmek gerek." diye öneride bulundu.

"Hıhı yakalandık." dedi elini ağzına koyup kıkırdayan Çiçek.

"Çek biliyorsan erken kalkıp sen hazırlasaydın." diye huysuzlandı Bulut.

"Saat henüz sekiz bile olmadı..." diye homurdandı Yağmur. "Sizin gece kuşu olduğunuzu bilmiyordum, bundan sonra sabah ezanında kalkar nöbet tutarım."

"Ben erken kalkıyorum ve kalktığımda kahvaltımı hazır isterim." dedi adam.

Ciddiydi, Türk odunu.

"Olur pašam başka arzun?"

"Yok, kahvaltıdan sonra edveysem kahve yeterli..."

Kız kırıpkırlarını kırıptırarak baktı yüzüne ve adam hiç istifini bozmadı, şaka değildi. Ciddiydi.

"Günaydın." dedi Bulut karısına uzanıp alınından usulca öperek, bakışları da beyaz boynundaki belli bir noktaya kaymış, karnı kasılmıştı. "Gece iyi uyudun mu?" Bu soruda çok başka imalar vardı.

"Bilmem, uyumuşum işte." dedi kaçamak cevapla.

"Bilmezsin tabii... Nereden bileceksin?" derken resmen ocağı savasuyordu, yoksa bahtsız kaderiyle mi?

Yağmur mahcupça kıkırdayan kızına uzanıp, boğazını temizledi.

"Size de günaydın Çiçek Hanım."

"Anne bak Bulut sana ne yaptı?" dedi Çiçek tezgâhtaki tabağı göstererek. Ecüç bütüç, birazı yanmış ama hâlâ ortasında sağlam yerlen olan krepler ona göz kırpiyordu."

"Bence Bulut tam bir beceriksiz." dedi Yağmur kocasına satışış burnunu tatlıca kırıştırarak.

"Neyi varmış?" dedi Bulut bir tane krep alıp karısına gösterirken ki tam ortasından görünen delikten gözleri birleşince ikisi de gülmüşü.

"Bence buna yama lazım."

"Peynir koyarsın, delik kapanır."

"Çok pratiksiniz."

"Siz de sabahları çok huysuzsunuz. Ve uykucu..."

Kadın onun imasını hiçe sayarak, "Hiç de bile, gayet uysalımdır." diye karşı çıktı.

Masaya geçtiklerinde, herkesin keyfi yerindeydi. Bulut, Çiçek'le şakalaşarak ve keyifle kıkırdayarak kahvaltı yaparken, Yağmur onları izleyerek doymuştu bile.

"Beğenmedin mi?" dedi Bulut kaşlarını kaldıracak.

Yağmur önündeki tabakta duran yanık krepe bakarak "Güzel görünüyor." dediğinde alınganlık eden Bulut tabağını çekti. "Sana temiz servis açalım."

"Hayır." diye atıldı Yağmur tabağını geri alırken. "Eminim tadı nefisdir, çünkü içine sevginizi kattınız." Tebessümle bala uzandı ve ne dediğini anlayınca bir an durakladı. Sonra usulca balı sürdü krepe ve adamın güzel bakışları altında minik minik ısırarak dürüm gibi sarıp yedi.

Annesi eliyle yiyince Çiçek de aynı onun gibi yapıp ısırıldı. "Böyle daha güzelmış anne, neden daha önce söylemedin ki?" dedi kocaman bir ısırık daha alırken. Yağmur gülmüşü. Bulut çayına uzanırken Yağmur kızına satışarak yemeğini yiyor, Çiçek zeki cevaplarıyla annesini şaşkına uğrattıyordu.

Kahvaltı bitikten sonra, üçü birlikte sahilde kısa bir yürüyüş yaptılar, sonra Çiçek Zalim'le biraz eğlendikten sonra, yorgun düşüp uyu-yakaldı. Her zamanki gibi kanepede uyuyakalan minigini kucaklayıp odasına taşıyan ve sevgiyle öpüp üstünü örtten, Bulut oldu. Ve yine

işkence gibi geçen bir geceyle karşı karşıya durdu keza gündüz uykusunu alan Çiçek, gece onlara masal anlatmakta hayli istekliydi. Ve onu uyutmayı düşünenken ikili uyuyakaldı ama hâlâ uykusu olamayan Çiçek de yataktan çıkıp odasına giderek Zalim'le oyuna daldı.

Madem iş tutamıyordu, bugün de Bulut ona mesafesini koruyarak yaklaşmayacaktı, o adım atmadığı sürece asla ona adım atmayacaktı. Sıradan ev arkadaşları gibi takılacak ve ne zaman karısı inadını kırıp gerçeği kabullenirse, işte o zaman işe koyulacaktı. Bu düşüncelerle kendini terbiye ederken, merdivenlerin son basamağını indi adam. Ve attığı adımın ortasında tökezledi. Görüş açısı bulanıklaştı. Bayılacağından emindi. Ve nefessiz kalacağından... Hatta yerin sert bir şekilde yanaklarına tokat atacağından. Ve baş dönmесinin uykusuz geçen gecesiyle ilgisi yoktu.

Sadece dünya güzeli karsıyla ilgiliydi.

İş kıyafetleri, muhasebe kostümleri haricinde -ve tabii bugün günün giydiği gelinliği haricinde- hiç böyle görkemli ve cesur görmemişti onu. Gözlerine rest çeken mavi bir elbise giymişti. İp askılı, beyaz uzun, güzel kuğu boynunu ortaya çıkararak, göğüslerinin arasındaki derin vadiyi gözlerine sokan, ince belini elleri gibi sarıp sarmalayan, etek ucu uçuş uçuş olup, dizlerinin kaç santim üstünde biten, derin bir nefes alsa uçuşup adama kalp krizi geçirecek bir kumaştandı.

Kristal avize camdan vuran gün ışığını alıyor ve aydınlık oklara dönüştürerek her yana ışıltılar saçıyordu. Sanki ilahi bir güç meleğinin üstüne nur yağdırıyordu. Lüle lüle olan sarı saçları beyaz tenine satışarak omuzlarında raks ediyordu.

Kızının yerdeki oynucağını almak için eğildiğinde, adam nefesini seslice yuttu. Doğal şekillendirilmiş tutamlar yüzünü çevreledi ve boynunun solgun eğimini okşadı. Ve dekoltesinden görünen gömümlü, adamın duruşundaki kuvveti zayıflattı. Onun varlığını hissederek Yağmur eğildiği yerden doğrulurken, keyifli bakışları çakıştı ve kocasına utangaç bir gülümseme gönderdi.

"Yatırdın mı yerine?" diye sordu titrek ve tuhaf bir sesle. Dilini yutmuş gibi ona bakan Bulut konuşmadı. Eğer konuşsaydı, "Kızım uyudu, hadi odamıza çıkalım." diyebilirdi. *Allah'ım kalbine açt...*

"Çok..." dedi adam sesi genzine kaçarak. "Güzel." demek istedi ama "Güzel" kelimesinin bu görseli karşılayacak kadar güçlü bir ifade taşıyor olduğunu keşfedip sustu. Baş döndürücü, nefes kesici ya da tahrip edici hatta öldürücü de denilebilirdi... Vahşi bir sıcaklık, önce tenini sonra bacaklarının arasında derinden bölgeyi sardı.

Etkileyiciliği yalnızca genç kadının dış görünüşünden kaynaklanmıyordu. Bu sefer başkaydı. Sanki Yağmur gün be gün, sınırlarını yikmıştı. Gece kollarına süzülerek sinesine başını koymuş, sabah onlarla şakalaşmış, şimdi de asla göremeyeceği bir cömertlikle ona göz ziyafeti sunmuştu. Bu kıyafeti asla onun dışında kimse bir daha göremeyecekti. Anti içti. Sadece gülerек onu baştan çıkararak, kadının durumunda, sesinde, güzel mavi gözlerindeki keyif davet değildi, onu baştan çıkararak onun sınırlarını aradan çekmesiydi. Sanki onun için özel hazırlanmış, bu halde onu bekliyormuş gibi görünüyordu ve Bulut bundan emindi. Yağmur onun için süslenmişti.

Yağmur ilk defa bir kadın sıfatından çıkmıştı gözünde, ona mahcupça gülümserken tıpkı bir yuva gibi görünüyordu varlığı. Hiç sahip olamadığı, asla hayalini kurmadığı yuva, şimdi karşısında duruyordu. Onun evi, artık sadece Yağmur'du. Yağmur bulutlu topraklara ev sahipliği yapıyor, yüreğinin kurak yerine cemre düşürüyor, çiçek açtırıyor.

"Eğer bana öyle dik dik bakmaya devam edersen, gidip üzerine palto giyerim."

Boğazını temizledi adam. "O zaman gözlerimi bağlamak için bir kravat almalıyım."

"O zaman da önünü göremezsin."

"Hastalıkta sağlıktaki demitmiş memura, ben kör gibi gezerken sen de baston görevimi görmek için elimi tutabilirsin."

"Hım..." dedi Yağmur. "Baştan çıkarıcı bir istek ama..." Kaşlarını çatı şakacaktan. "Bana baston gibi iri bir kadın olduğumu söyledin, iltifatların yürek okşuyor."

"Allah'im..." diye inledi adam. "Birbirini yanlış anlamak için hiç çaba sarf etmeyen başka bir çift yoktur sanırım dünyada, bence bizi Guinness Rekort Kitabına yazdırmalıyım. Böylece bu durum kanıtlanmış olur."

"Zıt kutuplar olduğumuz başından beri belliydi. Bu yeni bir şey değil ki."

"Zıt kutuplar birbirini çeker..." dedi adam çapkınca göz kırparak, "Kadın ve erkek gibi..." Merdiveni indi. Etrafına bile bakmadan, "Ne planlıyorsun?" diye sordu.

"Biraz yürüyüş..."

"Bence bizim Kaylûle sünnetini yapmamızın zamanı geldi."

"O da ne?" dedi kız şaşkınca.

"Hani şu İngilizlerin Siesta, Müslümanların sünnet dediği gündüz uykusunu..."

"Uf Bulut, ben de bir şey diyeceksin diye bakıyorum." dedi suratını asan Yağmur. Gündüz gözüne mi? Hayatta olmazdı. "Ben dolaşmaya gidiyorum. İstersen bana çşlik edebilirsin."

Ona tepeden bakan adam, "Bu kılıkla mı?" diye azarladı.

"Nesi var ki?"

"Doğru, hiçbir şeyi yok, seni kapatacak kumaştan yoksun kendileri."

"İyi de burada kimse yok ki. Dağ başındayız." Evet, dağ başındaydılar ve Bulut emrinde olan ayıları ormana salmayı ihmal etmemişti! Tabii bunu ona söylemedi.

"Kurtlar kuşlar ve beşeri hayvanlar ormanda cirir atıyor."

"Çok şakacısın. hadi gidelim. Çiçek uyanmadan döneriz."

Bulut boğazını temizledi, "Çiçek uyanmadan önce yapmamız gereken çok daha önemli bir vazifemiz yok mu?"

Evet bu ses, bu bakış, bu duruş, ona tehlikeyi çağırıyordu. Dağdağının kıyısını dşleyen Yağmur soluksuz halde candan dışarı baktı. "Hava çok güzel..." Çocuk gibi bir tek ellerini çırpmadığı kalmıştı.

"Evet, hava güzel... Bir avcı ya da yakınlarda evi olan bir dağcı ormanda gezintiye çıkabilir. Ya da korumalar?"

Kadın olduğu yerde donup kaldı. Birden korkuyla etrafa baktı. "Korumalar mı?" Adam alırdı. "Korumalar mı?" diye cıradı dehşet içinde. Adam kaşlarını kaldırarak tasdikleyince refleks olarak elleri göğsüne kapandı, kendini sakınarak ne yapacağını şaşırdı. Dün gece olanları korumaları mı görmüştü? Adam balayına korumalarıyla mı çıkmıştı? Şaka olmalıydı.

"Neredeler?" dedi panikle etrafına bakarak. Utancından eriyecekti.

"Her yerdelere: burada, şurada, orada..." dedi adam doğal bir tutumla.

"Allah'ım ya... Allah'ım ya... Yaklaşma bana o zaman dışarı da." diye bağırarak kadın dehşet içinde.

"Zaten yaklaşmıyorum, sanki her an siyam ikizi gibi dolaşıyoruz." Ve birden kızgınca homurdandı adam. "Asıl bana Allah'ım, yakında bacaya cidden yuva yapacağım ya kısmet diye. Belki Çiçek'in dediği gibi leyek gelir hayrına." :D

Yağmur ona öfkeyle baktı, "Kadın sen beni çıldırtmak için mahsus mu imal edildin? Korumalar bizi niye izlesin? Niye boş yere canlarına susasınlar? Hele bir baksınlar... Üstelik böyle gezme, bunu bildiğin iyi oldu." diye uyardı. Saklamanın âlemi yoktu.

"Allah'ım." diye inledi Yağmur. "Şaka yapmıyorsunuz." Adam başını kesin bir dille iki yana salladı. Kadın kaşlarını kaldırdı afallayarak.

"Cidden kıskanç mısın?" :o

"Senden önce değildim..." :/

"Yani bana güvenmiyorsunuz." :{

"Allah'ım..." diye inleyen bu sefer Bulut'tu. Cidden birbirlerini yanlış anlama alanında doktora yapıyorlardı.

"Hayır, kendime güvenmiyorum." Kız ona masum gözlerini diktikçe baktı, "Yani dün gece yarım kalan bir konu vardı, ondan önceki gece de, hatta daha önceki gece de, sen böyle etrafımda gezdiğin sürece, ben bunu tamama erdirmeden durabileceğimi sanmıyorum. Bence biz odaya çıkıp bu konuyu detaylıca yatağa yatıp, tartışalım."

Tokat yemiş gibi irkilen kadın, "Saçmalık." dedi kaşlarını çatarak. Karpıya yöneldi. "Gündüz gözüne, imkânsız!"

"Bu iş sadece gece mi oluyor?" Yağmur isyanla baktı, "Saçmalığın daniskası cidden, gündüz neden olmuyormuş söylesene?" diye kendine küftetti Bulut. Cidden bir kıyafet yüzünden bu kadar tantana yaptığına inanamıyordu. Ne vardı yani gidip çıkarsa, çok mu zordu! :D

Tedirgin halde etrafına bakarken, kızı tişörtünün içine sokup saklama dürtüsünü yenmeye çalıştı. Böyle giderse yakında evde köşe kapmaca oynamaları an meselesiydi, ya da saklambaç!

Peşine takıldı ama hâlâ ağzının içinde homurdanarak, yakıcı gözlerle kansını süzmeye devam ediyordu. Aralarındaki bu şey her neyse

güçlü, ilkel bir yolla kendini ona çekiyordu. Yağmur kulaklığını kulağına takarken, yanındaki kocasına tatlı bir gülücük attı. Kızın çekimini inkâr etmek başlı başına saygısızlık gibiydi ve buna katlanamıyordu.

Bulut yakıcı bakışlarla yaklaştıkça genç kadının daha da kızarmasını izledi. Kendisinin de onu etkilediğini bilmek biraz rahatlattıydı. Yanına gelip sahibini bir tutumla eline uzandı ve kulağındaki kulaklığın birini alıp kendi kulağına taktı.

Bu hamlesiyile Yağmur şaşkınca eline bakarken, adam ağzının içinden bir küfür savurdu. Ve kulaklığın kablo su uzun boyuna ufak gelince, kadını göğsüne çekerek başını sinesine yaslayıp elini bırakmadan kolunu omzuna attı. Yağmur'un eli adamın parmaklarına ke-netlenmiş hâlde göğsünün üzerinde duruyordu. Önce alıklaşarak ağız bir karış açıldı, sonra gülümseyerek önüne döndü.

Kulaklarını kuşatan ses kesildi ve yeni gelen şarkıyı bildiğinden değiştirmek için hamle yaptığında, adam buna engel oldu. Çünkü şarkıyı o da biliyordu.

'Belki de bu şarkı onların şu durumuna en uygun sözleri taşıyordu
Senin adınla uyandım bu sabah
Varlığına teşekkür ederim
İyi günde sen, kötü günde sen
Nasıl özlemişim bir bilsen
Yokluğun anlamsız, bu dünya vefasız
Ruhuma hapsedtim adını
İyi ki hayatımdasın
Sensiz kimler anlasın
Attığım her adımdasın

Sol yanımsın
İyi ki hayatımdasın
Sensiz kimler anlasın
Attığım her adımdasın
Sol yanımsın
Gönlünü gönlüme, nasip eden rabbime

Şükürler olsun sevdiğim
Gönlünü gönlüme, nasip eden rabbime
Şükürler olsun sevdiğim
Teşekkürler sevdiğim

Yağmur içinden gelen gülümseme isteğini bastırmak için dudaklarını dişlerken, gözlerinde gündüz yıldızları çakıyordu. Huzur buydu; onun varlığı, onun kokusu, onun dokunuşu ve kadın buna müptela olduğunu bilmiyordu. Şarkılar konusunda kavga ederek kulaklığı paylaşırken bazen kışkırları çatıldılar, bazen kahkahalar atıldılar ve sonunda hep birbirine sokulup ufak öpücükler çaldılar.

Onun kendisiyle çatışmasını izlemek çok keyifliydi adam için ve haklı dahi olsa sırf Yağmur üzülmesin diye kaybeden adam olmak paha biçilemezdi. Tutuşu nazik ama kıskaçı kadar kuvvetliydi. Başparmağını kadının yumuşak teninde gezdirdi.

Orada oyalanırken ufak bir sonsuzluk geçti, sanki onun varlığıyla dolu olan bir sonsuzluktu. Ve Allah'a bir kez daha onun varlığı için teşekkür etti. Yağmur ona nefes gibiydi. Tıpkı şarkıdaki gibi; iyi ki hayatındaydı.

Önce konuşacak oldu, sonra 'konuşmaların canı cehenneme' diye düşünürken, ani bir hamleyle elini kadının beline kaydırdı. Her şeyin cehenneme kadar yolu var. Romantizmin, sözlerin, anlayışın, nezaketin... Eğer birlikte yalnızca birkaç günleri varsa, boşa gitmesine izin veremeycekti. Onu yanına çekerken teni avucuna süründü. Bulut hınlılı bir soluk aldı ve kadının çsüz, vazgeçilmez kokusuyla bir duygu patlaması eşliğinde içine soludu. Kulaklık kulaklarından kurtularak yer düştü ama ikisinin de umurunda değildi. Gözleri birbirine kenetlenmiş, solukları hızlanmıştı.

"Bulut." diye fısıldadı Yağmur gencine tıkanan heyecanla soluyarak. "Ormandayız!"

"Biliyorum." Ve sonra başını eğip genç kadının dudaklarından hakkı olan öpücüğünü aldı. Şaşkınca aralanan ıslak dudakları onun-kilerin altında şehvetli ve hoş karşılayan bir halde yumuşadı. Kadının öpücüğü hassas ve tatlıydı, istekli ve ırkek.

İkisinin de gözleri bir yarsa kadar kör oluyordu. Zaten dokun-salar patlamaya hazır bomba gibiydiler, sadece amaç sadece ulaşmak

kadar yakınlarındaydı. Aslında Yağmur konuşmama şansını yakaladığına memnundu. Aralarında birçok soru vardı, yüzleşmeye hazır hissetmediği bir sürü duygu, ona söylemek istedikleri ama bunları etelemek zorunda olduğu, sızısı derin başka yaraları. Bahaneler yine onun yalancısı dostu oldu.

Genç adam kadını belinden tutup çekiştirerek, asırlık ağaçların bulunduğu gölgenin altına kabaca yerleştirdi. İri gövdeli koruyucu, kuvvetli dalları bir çeşit ayrı dünya oluşturan ağaçlardan birinin gövdesine yaslanan sırtı kıvrıldı. Doğru miktarda güneşin geçmesine izin veren fakat yine de en yoğun yağmurları dışarıda tutan yeşil, taze, korunaklı bir büyüün içindeydiler. Yerde kendi halinde çalan telefonun MP3'ü, tüm duygularını dile vurarak cınlarken, Mustafa Ceceli'nin o eşsiz sözleri yüreklerine dokunuyordu.

Tipki onun şarkısında dediği gibi, **Can Parçam** diyordu her ikisinin de tüm hücreleri. Her sözü okunurlarıyla kanıtıyorlardı; bilincisizce. Adamın gözlerindeki aç parıltı tehlikenin kendisiydi. Şarkıları, oldukları ortam, duruşları, aralarında yeşeren tutku, çok kitaba konu olacak, çok filmi kışkırtacak cinsten romantiklik içeriyordu ama onlar bunun farkında bile değildi.

Konuştığında, adamın sesi karanlıktı.

"Beni çıldırtmak için özellikle mi yapıyorsun Yağmur?"

Bulut iri ve kuvvetli bir ağaç dalı gibi kalın olan kollarını kasarak genç kadının bedenini kendi kas ve sıcaklıktan ibaret sert duvanına çekti. Sıcaklığını, isteğini, arzusunu ve hatta tutkusunu... Hissediyordu. Sıcak, elektriği yüksek bir his ayak parmaklarının ucundan saçlarının dibine kadar tüm bedeninde cızırdadı. Uyluklarının arası bu hisle erimişti. İslandi.

Ve uzaklardan bir köpek havlayarak bu tutkulu anın bozulmasına izin verdi. Yağmur dudaklarını zorla kurtarmak istedi ondan ama inleyen ve buna itiraz eden adam izin vermedi. Yağmur ellerini sent omuzlarına koyarak başını yana çevirdi. "Çiçek..." dedi nefes nefese. "Çiçek..."

"Uyuyor." diye huysuzlandı Bulut.

"Bulut, Çiçek..." dediğinde kızının uzaktan gelen korku dolu sesiyle, Bulut derhal geriye çekildi. "Kâbus görmüş olmalı." dedi Bulut, Yağmur'dan evvel uzaklaşarak yola koyulurken. Yağmur ondaki babalık duyusuna bir kez daha hayran kaldı. Bulut iri adımlarla eve

dönerken, Yağmur peşinden resmen koşuyordu. Ağaçların arasından çıkıntılarında, Çiçek gözlerini ovalayarak kapının girişinde durmuş, ıçlı ıçlı hiçkırarak ağlıyor, Zalim onlara haber vericisine yanında durmuş havlıyordu.

"B... B... Bulut." diyordu bebeği.

Bulut meleğini kucağına alıp "Korktun mu?" diye şefkatle sorarken, sınıksız sarılıp telkin edici sözler fısıldadı kulağına ve taç yaptı öpücükten saçlarına. Çiçek bacaklarını beline sardı, kollarını boynuna dolayıp yavaş yavaş omzuna koyarak sakinleşmeye çalışırken, Bulut bir kez daha o Hakan denen dallamanın gırtlığını sıkmadığına pışman oldu. Bu çocuğu bu hale getirdiği için bile ölmeyi hak ediyordu. Onun canının içine sakladığı ve dudagının bukülmesine bile kıyamadığı Çiçek'i mahvetmişti.

Akşam yemeği yine keyifle geçti. Bulut, Çiçek eğlensin ve kabusunu unutsun diye elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Gerçi ne zaman kansına tutkuyla baksa, Yağmur kızıp bozariyor, artık kesin olarak gelecek olanı bildiğinden, soluksuz kalıp durduk yere geniliyordu.

Bulut ise onun tam aksine güvenini kazanayım derken, patlamaya hazır bomba misali ortalıklarda dolayır oluyordu. Neyse ki bu gece amacına ulaşacaktı. Yağmur istesin ya da istemesin, dokunuslarına cevap verdiğini andan itibaren itiraz hakkını kaybetmişti ve bu gece onu mutlu etmeden uyumasına izin vermeyecekti. Çiçek'i bu gece kendi odasına yatırarak kadına ne istediğinin mesajını açık ve net bir şekilde verdi.

"Keşke bizimle yatsaydı..." dediğinde kolundaki saatini çözen Bulut bir an durdu ve ona ters bir bakış attı. Bu bakıştan korkan Yağmur, "Korkmasım istemiyorum." diye sözlerini devam ettirdi.

"Kapısı açık, bizimki de kilitli olmayacak. Korkunca gelir. Zalim de yanında."

Önce Bulut kullandığı banyoyu, altına pijama, üzerine hiçbir şey giymeden yatağa girenken o, Yağmur utangaç bir ifadeyle banyoya girdi. Hâlâ onun yanında soyunup üzerine değistiremiyordu ve bu adamı deli ediyordu. Zamanla o da olacaktı emindi, yine sabretmek ona düşü. Onun kadar rahat değildi, kadın olmasından kaynaklanıyor olabileceğinden normal karsıladı.

Bulut uzun bir süre karısının banyodan çıkmasını bekledi. Önce dışı aldığı dair işaret veren su sesini, sonra saç kurutma makinası-

nın sesini duydu. Ne gerek vardı ki, birazdan yine ıslanacaktı. Zaman geçti ama o çıkmadı, huysuzlandı, sabırsızlandı, dişlerini fırçaladığını düşündü. Yarım saat sonra banyodan çıkan Yağmur utangaç bakışlarla lambayı kapattı. Adam ona lambayı kapattığı için kızacakken sustu, usulca yatağa girip pikeyi üzerine çekmesini sessizce izledi. Oda loştu, içerideki kıskırtıcı elektrik gergindi. Bulut kıpırdandı, karısına sokulduğunda, Yağmur irkilerek döğüğünün kıyısını dişledi.

"Şey..." dedi utana çekine.

Artık isyan eden Bulut "Şimdi sorun ne?" diye sordu kolunda kasilan eliyle.

Yağmur ağlamaklı bir sesle inleyerek kocasına yan döndü ve huysuzsuz bir halde yüzüne baktı.

Adam o kadar sert çıkışığı için pişman oldu. Yağmur yanakları kızarak bakışlarını kaçırırdı. Adam şefkatle yatağındaki kızılalan okşadı.

Yumuşak sesiyile. "Hadi söyle, kıvrınma." diye iç gerekerek fısıldadı.

"Misafirim geldi."

Çivili yatağa yatmış gibi irkilen Bulut, "Bu saatte mi?" diye sordu öfkeyle.

"Bunun saati ve zamanı olduğunu bilmiyormuş kendileri..." dedi kadın huysuzlanarak.

"Balayında olduğunu söyleseydin ya..."

"Onun, bunu dinleyeceğimi sanmıyorum." dedi dudacağının kıyısını suçluymuş gibi dişledi.

"O zaman başından sav." diye gürledi adam sabırsızlanarak.

"Savamam. gitmez, geldi bir kere..." Kalbi hızlanırken ürtkü ve kocasının öfkesi onu korkuttu.

"O zaman telefon et bana ver, ben konuşayım." Adam yataku döğürmüş, ondan telefonu vermesini bekliyordu. "Hadi ara?" dedi kızarak.

"Edemem..."

"Lanet olsun!" diye çıkışığı itiraz etmesine öfkelenerek. "Sen benim karımın ve biz balayını sadece birkaç küçük öpücükle bitirdik. Söyle ona gitsin."

İlyice deliren odun kafalı adama öfkelenen Yağmur, "Ya sen ne anlayışsız bir öküz çıktın. Misafirim öyle misafir değil iste... Gitmez, ın almaz. gelirken sana sormaz." dedi sonunda çaresizce bağırarak ve ona sırtını dönerek küs yüzünü astı.

Bulut sonunda anladığı gerçekle bir an afalladı. Eli saçlarında boğalarken, bu sefer de makûs kaderine küftetti. "Kaderini yazan yazarı bir bulursa, onu eşek sudan gelene kadar dövecekti! Gönlünü almak ve kendini yatıştırmak isteyen Bulut, karısına arkasından sarıldı. Kolları ince beline dolandı, çenesi omzuna dayandı. "Kaç gün kalıyor bu misafir?"

İlyice suçlu psikolojisine batan Yağmur sustu.

"3?" dedi adam kaba sesiyile.

Yağmur başını salladı hayır anlamında.

"5?" dedi adam dehşete kapılarak.

Kadın yine başını salladı korkuyla yatağa sinerek.

"On mu?" dedi kalp krizi geçirecek gibi bir sesle.

"Yedi." dedi Yağmur kısık, kendinin bile zor duyduğu bir sesle. Artık kaskatı kesilmişti kocasının elleri arasında. Bulut humurdanarak, biraz da ağzının içinde edepsizce küfrederek karısına sarılırken, Yağmur utancından fersah fersah yeri arşınıyordu.

"Neyse, sarılıp yatarız... Balayı boyunca, çay içer, sohbet ederiz bolca, üzölme."

Sanki başka çaresi vardı, kahretsin! Dağ başında aklıktan ölecek bir adama kızarmış tavuk sunmuşlardı ve dokunmasına izin vermiyordu resmen çünkü yasaktı. Bulut açtı, ona karşı güçsüzdü. Yine de gülümsedi şu haline. Sevince böyle mi oluyordu insan? Resmen içine çekmişti onu, geriye garip bir adam bırakmıştı. Ona sarılmak, saçlarının gölgesinde dinlenmek, çenesindeki gamzeye gizlenmek bile yeter olmuştu. Çenesini omzuyla boynunun arasına soktu. Kokusunu içine çeke çeke "İyi geceler." derken, henüz uyumaya hazır olmadığını belli eden elleri yaramazlık yaparak karısının göğüslerine tırmanmıştı bile. Yağmur titredti.

"Dokunmama da izin vermezsen, buradan eve götüreceğün bir avuç toprak olur."

Yağmur üzerindeki gerginliğini atıp adamın istekli haline kıkırdadı

ve kadını kendine çeviren adam sertçe dudaklarını dudaklarıyla esir aldı. Homurdandı, işkence etmek hoşuna gittiği için, kendisi gibi ona da azap çekti. Bunun değişmesi an meselesi olacaktı ve o gün Yağmur ona böyle cızıyet ettiği için kıvrıncaktı.

Ama adamın karısını ilk ve son öpüşü bu oldu, çünkü Bulut bir daha dokunduğunda kendini frenlemeyeceğini keşfettiği için bırak öpüşmeyi, okşamayı bile kendine yasaklayarak, uzak kaldı. Eve döndükleri zamandan itibaren karısından yedi gün uzak durdu. Hatta daha fazlası, çünkü ona olan arzusu tükeneceğine çığ olup büyümeye devam ediyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Ben hiç büyük sevinçlerin karın ağrısını yaşamadım...
O kadar kanaatkâr ki ruhum,
sadece sesini duymakla bile yetiniyor.*

"Uyudun mu?" yazdı adam iki saniye sonra.

"Uyudum, bu da nöbete bıraktığım ruhum, seninle hasbihal ediyor." diye cevabı yapıştırdı kadın.

"Kızın düzgünce soruyorum, niye ters ters cevap veriyorsun?" diye atar yapınca adam,

"Sorunun yamukluğundan kaynaklı kocacığım, elimde değil. Düzgün sor, vallâ düzgün cevap vereceğim." diye atıldı hemen kadın.

"Yağmur..." yazdı Bulut, sanki dışlarını sıkıştırdığı kulağına fısıldamış gibi.

"Efendim." dedi kadın nazlıca seslenir gibi, ürperdiğini saklayıp, kıldayarak. Merakla, dudaklarını çiğneyerek cevap bekledi.

"Misafirin gitti mi?"

"Oha Bulut, çok romantiksin." dedi artık bu kadarına pes diyen

Yağmur, adamın aklı fikri nerelerde kalmıştı. Yeni evli çift olmayı geçti, iki dakika normal kan kocalar gibi takılamamışlardı.

"Cevap ver. gitti mi?"

"Gitmiş de olabilir, gitmemiş de..."

"Ne demek bu?"

"İyi geceler Bulut Bey, çivili yataklar yoldaşınız olsun."

"Sayende geceleri unutalı çok oldu, çivi de değil resmen yanar dağların döşeginde uyuyorum."

"Ben ne yaptım?" dedi kız şikâyet etmesine kızarak.

"Sen bir şey yapmadın güzelim, ne yaptırısam her şeyi ben kendi ellerimle yaptım."

Yağmur kaşlarını çatarak öfkeyle baktı telefona. Ne demekti bu? Evlendiğine pişman mıydı? Kırgın kırgın suratını astı sanki o yanındaymışçasına.

"Çiçek uyudu mu? Yanında kim var?"

"Arda Mertoğlu var?"

"Kim o şerefsiz?" Yağmur onun kükreyen sesini duymuş gibi irkildi, sonra da keyifle ekrana bakarak gülmesine mani olamadı. Yanında değildi nasılsa Bulut, biraz uğraşırsa ne sorun çıkardı!

"Hazel'in kocası!" yazdı çarçabuk.

"Hazel'in kocasının ne işi var yanında? Sen evde değil misin? Hani evdeydi?"

"Evdeyim. Yatağımızda uzanıyorum. Valla."

Yağmur gülmeye devam ederken telefon çalmaya başladı, bu yüzden bozulmasını istemediği için meşgule aldı.

"Benimle oynamaya utanmıyor musun? Kocaman kadınsın."

"Ama sazan mısın sen de? Müjde Aklanoğlu'nun kitabını okuyorum. Arda ve Hazel onun karakteri, hiç mi düşünce yok sen de ben dışarı çıkıyor muyum ki yanımda biri olsun? Seninki de iş," diye ihtarını yazdı hemen arkasından. Yoksa delinin ne yapacağı belli olmaz. evi basar hesap falan sorardı.

Bu halleri hoşuna gitmeye başlamıştı ama garipti, sanki evli değil de henüz tanışıp flörtleşen sevgililer gibiydiler. Sonra aklına balayı geldi, o flash geçeli çok olmuştu ama yine de güzeldi. "Sahipleniciyim" derken bu kadarını sanmamıştı.

"Yapma kızım bana böyle şakalar, yüreğime indiriyordun." yazdı adam, kadının gözlerinin önüne onun ufak bir çocuk gibi küs küs baktığı hali geldi ve derhal bu görüntüyü gözlerinin önünden sildi. Bu adamın küs hali çatık kaşlı olunca, hiç çekici gelmiyordu. Çocuk bile olsa.

"Yani," diye yazdı Yağmur kızınca. Birden düşmüştü yüzü, üsluk kalbine oturan öküze kocasından başkası değildi. "Bana bu kadar güvendiğiniz için teşekkürler Bulut Bey."

"Yağmur, Bey'i çek aradan, böyle aramızda başka bir adam varmış gibi tuhaf hissediyorum."

"Ha, o kadar güveniyorsun yani..."

"Yağmur yemin ediyorum saçlarıma aklar düşecek sayende. Zaten yüzüm olsaydı, saçlar da dişler de iki güne kalmaz gidecek." Kız mesajlarına cevap yazmayınca biraz alttan alarak devam etti adam.

"Yağmur..."

"Yağmur gözüm..." diye yazdı birkaç kez. Sonunda yelkenleri suya indiren Yağmur gülümseyerek, cevap verdi mesajlarına. Kıyamazdı ki.

"Siz ne yapıyorsunuz Bulut Bey?"

"Sana şiir yazıyorum."

"Gerçekten mi?" dedi yayıldığı yatağında heyecanla doğrulurken, telefonun ekranına bakarak sanki onu görecekmış gibi soluk soluğa bekledi. O ve şiir, ciddi olamazdı.

"Valla," Yazdı adam inanmadığını anlayarak.

"Bitince yollasana," dedi kıvrınarak.

"Bitti, ben çok sevdim bu şiiri. Şair yazarken resmen bizi düşünüp yazmış, bayılacaksın."

Yağmur merakla şiiri beklerken, farkında olmadan tımkırlarını yiyordu. Heyecanlı beklerken ekranda şiir belirdi. Ve okudukça kulaklarından duman, gözlerinden ateş çıkmaya devam etti.

*"Böyledir kıvrığın deli çağları
Çalmadan oynuyo kıza bak hele
Ben yarattım diyo alçak dağları"*

3 Cemal Sati

*Kâfirin verdiği poça bak hele
Bilmem neyin nesi kimin sıpası
Çözüldü göynümün katmerli pası
Göğüs göğüs değil füze rampası
Şafak mı süküyo, yüze bak hele
Ten değil mübarek akrın sıcağı
Koyuna girenin sönüdü ocağı
Bir kalçayı seyret bir de bacoğı
Tornada çekilmiş dişe bak hele
Üst yanı Asyalı, alt yanı Frenk
Her adım atış bir başka ahenk
Ela mı, bela mı bilmem ki ne renk
Şu cellat bakışlı göze bak hele
Dedi ki 'Nasihim senmişsin meğer
On bin kez: maşallah demeden eğer;
Koklarsan solarım, nazarın değer'
Ağzından yel alsın söze bak hele
Dedim ki; 'Ne olur tenhaya gidek,
Gidek de feleği perişan edek'
'Say' dedi 'o halde saçımı tek tek'
Haspanın ettiği naza bak hele
Görenler altını ısıtmış derler
Yatağı göl etti döktüğüm terler
Yetişin: yanıyo bastığı yerler
Giderken koyduğu içe bak hele...*

"Uykusuz kal Bulut, tüm gece beni kovala ama yakalayama. Elimi her uzattığında Çiçek yanıma gelsin, ne zaman yatağa girsene koşarak çıkman bir olsun. Kişin yatak yüzü görmesin. İnşallahaaah! Amin."

"Kızım mal mısın, insan düşmanına cimez böyle beddua, tövbe de. Zaten bahışız bedevinin tekiyim, duanın kabul olacağı tutar, valla kendimi dağlara vururum."

Dağlar dediğinde kızın yüreğine ince bir sızı düştü. Asker olduğu

gelmiş aklına ve gizli gizli hâlâ görevlere katıldığı... Yüzü düştü.

Yağmur öfkeyle köpürürken bile birden siniri dinip, deli gibi lahaha atmaya başladı. Adam sahidene kalpten gidecekti. Balayında olanlar aklına geldikçe zaten komedinin dibinde kalmıştı. Deliydi ya, bu adamın bu kadar manyak olacağı aklına gelmezdi.

Derhal nete girerek araştırma yaptı ve ona en uygun cevabı veren şeyi yolladı.

"Bir gün iki aşık pikniğe gitmeye karar verir ve hazırlanıp uzak bir tepeye pikniğe giderler. Tüm gün dolaşır, konuşup eğlenirler ama adam bir türlü kıza yaklaşamaz. Eve dönüş yolunda birden fırtına başlar. Gök gürleri, bulutlar yağmur döker ve rüzgâr onların gitmelerini engeller! Adam teselli eder kıızı, ilerde terk edilmiş benzeyen harabe bir ev görür ve oraya giderler. Girdikleri evin yıkık dökük odasındaki yatağı gören kız, ağlamaya başlar. Adam ikna eder kıızı teselli edip 'Korkma.' der.

'Aramızda yastık koyacağız ve sana dokunmayacağım.' Kız ikna olunca uyurlar ve adam sözünde durup kıza elini bile sürmez.

Sabah eve dönerken, kızın başındaki hasır şapka uçar ve geçtiği yoldaki duvarın ardına düşer. Kız üzülür ama adam kendinden emin-
ce 'Ben şimdi duvarı aşip getireceğim şapkam.' der. Bunu duyan kız ağzının içinden homurdanıp cevabını verir; 'Bütün gece bir yastığı aşmadın, duvarı nasıl aşacaksın?'

İyi geceler Bulut Bey, dönüşünüzü dört gözle bekleyen Çiçek sizi hasretle kucaklayacak. Geceleri sizinle uyumak için zaman kolluyor."

Adamın kalbine indirse daha iyiydi.

Saat ilerledikçe, üzerine binen rehavete yenildi kadın. Bulut'la vazırken gözleri usul usul kapanmaya başladı, kaç saatir böyle yazıyorlardı; bilmiyordu. Ama onunla genç kızlar gibi flört etmek, yeni eli bir çift olarak bu zamanın keyfini çıkarmak hoşuna gidiyordu. Tek sorun onun uzaktaki olmasıydı. Neden uzaklaşmıştı ki? Tamam, hasta olması onun suçu değildi ama ne olacaktı sanki yanında kalsaydı, sadece sarılıp yatsaydılar. Balayında zaten bir süre tecrübe edinmişlerdi kardeş kardeş uyunmayı, biraz daha dışını sıkılabildirdi. Her ay böyle yanından mı kaçacaktı?

Yağmur kulağına gelen sesle yorgun gözlerini açtığı anda, odanın içi karanlık ama kocasının kokusunu alabiliyor, toprak kokan gözleminin içinde o tüketici ateşi görülebiliyordu.

"Bulut," dedi uyku mahmuru sesiyle fısıldayarak. "Geldin mi?"
 "Sana hayaletimi yolladım Yağmur, işimi bitirip geri dönerek."
 Kadın şaşkın şaşkın adama bakarken, Bulut saç başı dağılmış güzel kadının yanağına keyifle uzandı.

"Misafir gitti mi cidden?"

Kız şaşkınca baktı kocasına, algılayamadı, affalladı, mala bağladı. İlk uykudan ayıklayan bakardı. "Ne misafiri?" dedi önce saf safseneyerek ve kocasının neden bahsettiğini anlayınca, sesi gibi esnemesine de selisice yatkundu.

"Beni ilk gördüğün an soracağın şey bu mu olmalıydı?"

"Ne sorsaydım, iyisin işte uyuyorsun."

Kız adama kafa göz dalmanın hesabını kurarken, "Ne uzun kaldı bu misafir? Bir an hiç gitmeyecek sandım. Buna bir çare bulmalı," diyen adam ciddiydi. Havadan sudan sohbet edercesine çare düşünüyordu. Kadının şaşkın bakışları altında önce gömleğini çıkarıp savurdu yatağın ucuna, sonra hız kesmeden pantolonunu çıkardı, o da kanşı diğer kumaş yığınınca.

Oda loştu ama ay ışığı kocasının bedeninin varlığını görsele sokuyordu ve bacaklarının arasında kaban şeyin iç çamaşırının içinde gunrula başını kaldırmış olduğunu görebiliyordu. Atçten bir yel yaladı tenini ve soluklarına oturan ağırlık göğsünün açmasına sebep oldu. Yağmur yatağa daha toparlanmadan, adam kendinden geçmiş uyku mahmuru bedeninin üzerine ırmandı. İri elleri iki yanından yaslı başlıydı, o şokla başı geriye düştü Yağmur'un, solukları ciğerine kaçtı ve bir daha dışarı çıkmadı.

"Bismillah..." dedi panikle. Ne oluyordu arkadaş, pazardan mal mı kaçıyordu?

Adam aceleci bir tutumla işi İnek Şaban'a bağlamıştı. Salı sallanır. Çarşamba çarşafa dolanır. Perşembe perişan olur, Cuma mübarek gündür havasına girmiş ve iyice alışmıştı buna. Yani böyle devam edebilirdi, tabii kocası azıp önce yolu tepesine çökmek için gelmeseydi.

"Bulut rüyanda beni mi gördün?"

"Görmediğim zaman yok ki, uyanıkken hayal eder oldum, uyurken ne yaptığımı hiç sorma," dedi adam nefes nefese.

Bulut sabırsızca kıpırdandı, yatak ağırlığıyla çıktı. Kadının şaşkın bakışları altında, bir bebeği soyar gibi çiçekli penyesinin düğme-

lenmi ışık hızıyla açtı ve sabırsız bir nezaketle başından aşırarak çıkarılması sağladı. Kadın yatağın içinde resmen bir oyana bir buyana kıpırdanıp soyuluyordu. Adam ise nefes almak için bile ara vermiyordu.

Yağmur kırıpkırlarını kırıptırarak ruh gibi sadece onu seyrediyordu. Uykudan ağırlaşmış afillayan göz kapakları hafifçe aralık, şoka giren ağız bir karışık, paniklemiş solukları henüz kendine gelmemiş halde bir kukla gibi itaat ediyordu emirlerine. Pijamasını da çıkınca, kaykılarak onu yatağın ortasına düğün bir şekilde çekti kocası, sonra çıplak bacaklarını birbirinden ayırdı.

Bir korku sirtından aşağıya salınırken, ilk gecelerinin böyle hızlı ve kabalıkta sınır tanımayan şekilde olması hayallerini yıktı.

"Bulut," diye inledi Yağmur ne diyeceğini bilemediğinden, şaka gibiydi. Gelmişti, bir kere öpmeden, özlüm gidermeden, selam sabah vermeden işe girişmişti. Şaşkınca donup kalmış, karnı kasılmış, acı çekiyordu. Yatağa cansız bir et parçası gibi duran ellerini kıpırdatacak gücü bile bulamıyordu uyuşmuş bedeninde. Üzerine doğru eğildi adam, hasret kaldığı gözlerini gözlerine çevirdi.

Allah'ın, ne kadar çok özlemişti bu sert kahverengi gözleri, süydü çatlı duran kaşlarını ve ne zamandır keşfettiği güzel gülüşlerini. İlk nefesini iyice dibine sokularak yüzüne soludu. Nane esansı kokuyordu her zamanki gibi. En sevdiği kokulardan biri olmuştu son zamanlarda ve ne zaman onu öpse ağzında hep fereh bir tat bırakırdı gende. Onunla öpüşmekten çok farklı bir haz oluyordu.

"Bulut biraz ağrıdan alabiliriz. Kaçıyorum."

"Ççek uyanmadan bitirelim," dedi adam resmen arkasından atlar kovalıyormuş gibi hızla soluyarak.

"Bu yarım kalan ve yapılması gereken bir iş değil..."

"Bu hayatın en gerekli işi..." Eğildi, çıplak göğüslerine hasretle bakarak, kurumuş dudaklarını yaladı. Sonra derince soluyarak, "Bunları hayalini kurdum," dedi adam elini çiçek gibi açıp, o çekici dokumalarıyla göğsüne kapayarak. Onun dokunuşuyla hafifçe irkildi, hâlâ çok basassı ona karşı teni, ne kadar alıştım dese de her dokunuşunda ilk tepkisi hep ürpermek oluyordu.

"Seni incitemem sevgilim..." dedi adam elinin altındaki göğüsleri muşul muşul yögürürken.

İncineğinden korkan kımıldı, o kendini frenleyemeyeceğinden

korkuyordu. Soluk soluğa kocasının özlediği gözlerine bakan Yağmur, dudaklarını araladı ama tek kelime edemedi. Bulut gülümseyerek başını eğdi, dudakları yanağına ve kulağına sürtünerek, yanağını yanağına yasladı. Sıcacıktyı teni. Henüz çıkmaya başlayan sakalları kadının tenini gıdıklarken, "Yağmur eğer şimdi hemen içinde olamazsam..." dedi nefes nefese...

Sanki sırtına bir bıçak saplanmış ve sözleri acıyla yarıda kesilmişti. "Biliyorum sevişmeden olmamalı ama içinde olmam gerekmiyor. Artık dayanamıyorum. İzin ver, sonra doyaya severim seni." Bu sırada bacaklarının arasında yerini almış, bir demir gibi olan huysuz fazlalığını yatıştırmak için sürünmeye başlamıştı. "Gevşe..." dedi dudaklarını yanağına, şakağına ve kaslarına sürterek. "Kapatma gözlerini. Sadece... Kendini... Bana bırak."

Zaten kendini, hayatını, ruhunu o dağ evinden beri ona bırakmış.

Yağmur yatağının içinde cırlıçılak tıtkırken, adam dudaklarını kulağına yasladı ve onun ayaklarını yerden kesen sözleriyle yürüğünü mest ederken, usul usul içine itti kendini. Yağmur heyecanlandı, hızla solumaya başladı. Elinin altında tomur açan göğüslerinin hiç bu kadar hassaslaştığını hatırlıyordu. Adam parmak uçlarını kaburgalarının üzerinden bir rüy misali geçirdi, kadın ayazda kalmış gibi ürperdi. Adam daha da içeriye kaydığını inleyerek. Boğuk sesi kadının sabırsızlanmasını sağladı. Kalbi kulaklarında atarken, kasıklarında atan nabızla bedeni sınırlı kalmıştı.

Onu özlemişti. Onu sanki seneler geçmiş gibi izlemişti. Başını yana çevirerek dudaklarına uzandı ama adamın boyu uzun olunca, başı yukarıda kalmış, uzanmak için kıpırdanması gerekmişti. Onun hareketiyle iyice içine gömülen adam, derin bir inlemeyle kaskandı.

"Kıpırdama." dedi soluk soluğa.

Yağmur içinde onu hissettikçe daha da huysuzlandı ve kıpırdanmadan, ona dokunmadan durması imkânsızdı. Elleri omuzlarını, göğüslerini açarken, dudaklarını yanında kasılıp pazıların şişen kollarına dokundurdu. Bulut inleyince, bundan keyif alarak dudaklarını adamın boynuna bastırıp, kokusunu derinine içme çekerken, bacaklarını bacaklarına doladı. Elleri beline konurken, "Yapma ..." diye inledi adam acı çekercesine, "Yapma."

Onu çıldırmak hoşuna gitmişti, bu kez dişlerini yavaşça tenine ge-

çirdi. Bulut acı içinde kıvrınarak garip bir şekilde hırladı. Tırnaklarını omama geçirecek, aşağı doğru kaydırdı.

"Yağmur..." dedi boğuk bir sesle adam. "Aklımı kaybedeceğim. Dur artık."

"Hoş göldün." dedi Yağmur soluk soluğa yüzünü ellerinin arasında sıkı, dudaklarına ufak ufak buseler koyarken.

"Hoş buldum." dedi alnını alına yaslayan adam nefes nefese. Teredi ıksı de. Ve bu son nokta oldu. Onu tutmakta olan bütün kör düğümlü ipler koptu.

Dudakları birleşirken daha, bir anda tamamen içine girdi, hiç medeni olmayan ilkel sesler çıkarıp, kabalaşan tutuşuyla tenine artarda süzülerek bedenini bedenine yasladı. Tenleri bir olurken, hızla gidip gelmeye başladı.

Yağmur o üzerinde alçalıp yükselirken, parmak uçlarıyla okşayarak göğsüne dokundu. Bedeni karnıcalanırken kollarını ona sararak, huzla kasılan yüzünü ve şehvetle koyulaşan gözlerini izledi. Merakla ve yavaş yüzünü kendine çekip, dudaklarını ona merhametle dokundurdu.

"Anne kahvaltı hazır, teyzem seni çağırıyor... Anne uyan artık, karın çok acıkıyor."

Ve yatağı deprem görmüş gibi sarsılan Yağmur, yerinde zıplayıp duvar kızının şarkı söyleyen sesi arasında, yatağında tek bir derin neşele yandı. Derhal panik halde elleri göğsüne gitti ve tenine dokunarak kumaşla, solugunu dışarı seslice verirken, başını tekrar yastığına itti. Bedeni karnıcalanıyor, yanyor ve aynı anda dayak yemişi gibi görsüz düşüyordu. Şaşılacak şeydi, olanlar gerçek değil miydi?

Allah'ım. Rüyaydı. Kalbi hâlâ hızlı hızlı çarpıyor, ateşler içinde uzan ve kızaran teni içini yakıyor, bacaklarının arasındaki nabız atışı tüm bedeninin hassas noktalarında kabarıyordu. İslanmıştı. İlk defa böyle bir rüya görüyordu ve daha çok rüya mıydı yoksa gerçek mi karıyamıyordu. Acaba Bulut cidden gelmiş miydi?

Şaşkın bakışları yatağında zıplayan kızına çevirdi. Lüle lüle sarı saçları tepesinde zıplayarak keyifle şarkı söylüyor, mavi gözleri neşele parlıyordu. Üzerini giymişti, bakışları saate kaydı. Sekize geliyordu.

"Bulut mu geldi?" dedi şaşkınca hâlâ rüyanın etkisinde olarak.

"Bulut mu geldi anne? Nerede? Bana neden haber vermedin, ben de sizinle uyuyacaktım. Beni niye odama götürdün gece?"

Yağmur susmak bileyemeyen ve kaşlarını çatarak hesap soran kızını kollarına çekerek, kocaman öptü yanaklarından ve yataktan çıkarken "Git hadi ben dışı alıp gelyorum." diyerek koşup banyoya saklandı. Bedeni hâlâ hassastı. Aynadaki aksine baktı. Kızarmıştı, gözleri buğulu, dudaklarında derin diş izleri vardı.

Nec yapmıştı böyle, neler saçmamıştı? Bulut onun ayanları. la oynadığından beri, hiç kendisi gibi değildi. Ve onu çok özlemişti. Kokusunu duymuşsa gibi oldu. heyecanlı olan kalbinin üzerine elini koydu, nasıl da hızlı atıyordu. Adını anmak bile, onun daha güçlü almasına sebep oluyordu.

Düşünü alıp aşağıya indiğinde, herkes kahvaltılık masasında onu bekliyordu. "Günaydın." dedi çayı dolduran ablasına çekinerek bakarken. Sanki gördüğü rüya alında yazıyordu ve herkes onu okuyacakmış gibi mahcup oluyordu.

"Günaydın kuzum." dedi kadın çayları doldurup yerine otururken. Yağmur tabağını doldurdu, lokmasını ağzına atarken hâlâ deli gibi sınıtıyordu.

"Bir şey mi oldu?" dedi Ayırın merakla yüzüne bakarak. Bu aralı ne kadar çok güler olmuştu ablası.

Yağmur dalgın bakışlarını kardeşine çevirdi. "Hı?" dedi şaşkınca.

"Diyorum ki, komik bir şey mi oldu, seni gündürlü güldüren şeyi bize de anlatsan da biz de gülesek."

Yağmur kızarak bakışlarını kaçırıp peynirini böldü. "Yok bir şey."

"Var bir şey." dedi Ayırın kıkırdarak inatla. "Eniştem gelmeyecek mi?"

"Bilmem, yakında gelir sanırım." dedi Yağmur yüzü düşürek, birden iştahı kaçmış, gülen yüzü asılmıştı.

Ayırın pişman olup dilini ısırdı, amacı onu üzme değildi bu güzel haliyle biraz dalgı geçmekti sadece, Mahru onun hasret haline bakıp başını salladı. İçinden Allah'a şükrederek Çiçek'e dönerek, ağzına ekmecek dilimini sokuşturup meyve suyunu uzattı.

Azap gibi geçen yedi gün içinde illa biri diğerini rüyalarına davet etti. Taze çiçeklenmiş baharı sert poyrazlara kesti. Bulut istek

bir uzaklık içindeydi. Karısı vardı ama yok gibi ondan uzak durmak zorundaydı. Artık kontrolü kaybedeceği zaman evden uzaklaşarak, İstanbul'a şirkete gitmişti. Başlarda amaç farklıydı ama sonra ne zamandır ihmal ettiği işlerinin başına geçince, zaman kısalmış ve hızla geçmeye başlamıştı. İlk başlarda iyiydi, balayında boşladığı dosyaları ıparlamış, kafasını dağıtmaya kalkmıştı ama ne mümkün, onu düşünmeden tek bir saniye bile geçiremedi. Fakat elinde olmayan sebeplerden ötürü, dönüşü sandığından uzun sürdü. Hakan rahat durmuyor gibiydi, Bulut da bundan şüphelendiği için gözlerini onun üzerine dikmişti. Üstelik şirketle alakalı birkaç sorun da vardı.

Normal kararı iki günken, bir haftaya yakın işlerin peşinde koşması gerekti. Eve döndüğünde ise kontrolünü kaybetmekten korkan azık sadece Bulut değildi. Yağmur da artık kocasının kendisini istemediğini düşünerek, iligine kadar korkuyordu. Mesajlaşıyorlardı her gece ama bu ayrıydı, belki de adam beklemekten sıkılmış ve sonunda vazgeçmişti.

Rutin işlerin içinde özlemine unutmaya çalışan Yağmur, clindeki çamaşır sepetiyle mutfığa yöneldiğinde, onu durduran Mahru "Bulut Bey geldi." diye haber verdi.

Yağmur onun geleceğini bilmiyordu, telefonda konuşmamışlardı ama her gece mesajlaşıyorlardı.

Bulut uzaklaşması gerektiğini savunarak gitmiş, Yağmur da isteksizce buna riayet etmişti. Elindeki sepeti ablasına vererek üzerine baktı. Bugün çamaşır günü olduğu için üzerinde, eski uzun jilesi vardı. Geleceğini bilseydi özenle hazırlanrdı ama hiç vakti olmamıştı.

"Beni sordu mu?" diye sordu ablasına.

Yanakları kızaran Mahru Hanım gözleri parlayarak "valla ilk olanak Çiçek'i sordu." dedi kızını kıvrandırarak.

"Beni sormadı mı?" dedi Yağmur biraz mahcup, biraz üzülerek.

"Sordu, çamaşırları makinala attığını söyledim, tam çamaşır odasına yönelmişti ki, Çiçek'e yakalandı."

Biraz heyecan, biraz kırgınlıkla kocasının kendini kapattığı sığınağına çıkan basamakları inerken, bir taraftan da kendine çekidüzen vermeye çalışıyordu. Allah'tan ter kokmuyordu, fakat iyi durumda olduğu söylenemezdi. Biraz makyaj mı yapsaydı? O zaman da çok hoş görünürdü. Saçları da tepesinde yine topuzdu, üstelik adam özellikle onları açmasını belirtirken. Üstünü değiştirseydi keşke.

Adam demez miydi, böyle iki dirhem bir çekerdek temizlik yapmaya ne zaman başladın? Uf, neden haber vermemişti ki?

Onu istemiyor muydu? Biraz zaman girince araya ilgisini mi kaybetmişti? Neden yeni gelini evde bırakarak o kadar uzun kalmış dışarlarda? Yoksa oralarda başka güzel kadınlarla mı karşılaşmış? Eğer başkalarına da ona baktığı gibi bakarsa, gözlerini oyardı Yağmur. Kalbi acıdı bu düşünceyle. Ama en başından beri tek olacağına söz vermişti. Bulut söz verdiği zaman tutardı. Nereden bildiğini bilmiyordu ama ona güveniyordu işte, kocası sözünün eri, mert bir adamdı.

Anlamıyordu bazen kendini, ona açık ve net, tek olmayı istediğini belirtmişti. Ama adam daha tek olmamıştı ki, yavaş aldatmış sayılmazdı. Sabahdan beri bu düşünceler beynini kemiriyordu ve artık onlara bir cevap bulmıyordu.

Usluca kapıya vurdu. Çiçek kesin hafta boyu olanları anlatarak adamın başını şişirmeye başlamıştı bile. Ama kızının bıcı bıcı sesini duymusayamadı.

"Gır," dedi tok ve mesafeli ses.

Usluca kapıyı arkasından kapatarak içeri girdi. İçeri sessizdi, kızı da yoktu. Bulut her zamanki yerinde oturuyordu ve varlığının farkında değil gibiydi. Resmen önündeki laptopuyla aşk yaşıyordu. Uzun, güzel parmakları klavyede bir enstrümanı çalar gibi hızlı ve işinin ehli bir şekilde kayıyordu. Delirmiş gibi bir bilgisayar kışkırdığını inanıyordu. Orada durup birkaç saniye hasrenden atlatıyarak onu seyretti. Bir şey izliyordu.

Hali yorgun duruyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Uykusuz mu kalmıştı? Çok mu çalışmıştı ciddi? Ona bakmak bile içinin şifalike sızlamasına sebep olmuştu, o varlığını hissetmeyince içindeki tüm heyecan çekilmiş, cesareti sönmüş balona dönmüştü. Ve hafta boyu ona sıralayacağı tüm kızgınlığını unuttu.

"Ne var Naci?"

Adam varlığını hissetsin diye yürümeye başladığı sırada, başını kaldırıp ateş püsküren gözleriyle ona baktı. Ve onun Yağmur olduğunu görünce, birden şaşkınca bakakaldı.

"Geleceğini haber vermemiştin," dedi Yağmur çekinen bir sesle. Kahverengi gözler yüzünü, boynunu, sonra göğüslerini ve en son diz göbeğini arşınlayınca kız ürperdi.

Onun yüzünü ve bedenini alev alan gözleriyle süzen adam geriye yaslandı, başını koltuğuna yaslayarak biraz onu seyretti. Garip, gözlen çok başka bakıyordu. Daha önce hiç denk gelmediği bir bakışla...

"Anı bir karardı," diye doğruya söyledi adam. "Bir saat önce gel-dim, biraz 'ççek' le vakit geçirdim, ama oynarken kucacımda uyudu. Yırdılmış sanırım, o uyuyunca sana bakmaya geldim ama çok meş-puldün Ben de isimin başına döndüm."

"Haber verebiliridin İsimi bırakıp..."

Adam onu umursamayarak tekrar bilgisayarına dönünce, kadın sımsık durumunda kaldı. Neden soğuk davranıyordu? Neden mesajlaşma adamı sanki o değilmiş gibi geliyordu? Neden bir kuru hoş gel-din sözü onu tatmin etmiyor, sarılsamını, öpmesini bekliyordu? Ellen ölümlüde kenellendi, ağırlıklı bir tutumla parmaklarını çekıştirmeye başladı çekinerek. İç dolmuştu sebepsiz, dokunsa, ağlayacaktı. Ya-nakları al al olsa da, gözleri sıslı bir perdeyle çoktan pusa kesmiş-ti İstemiyordu artık geriye dönmek, once mesafeyi yiktiktan sonra yeniden uzaklaşmayı kaldıramazdı. Yağmur içini çekerek uzandı ve bilgisayarın kapağını kapattı. Adam şaşkınca önüne bakarken, uzandı ve kocasının çenesini yavaşça avuçlarının arasına alarak, onun şaşkın-lıkla susmasına sebep oldu. Yüzüne hasretle bakarken, içini bir hüznün kapladı.

"Uykusuzluktan bayılacak gibisin, biraz ara vermelisin."

Bulut boğazındaki yumruyu yutmaya çalışarak boğuk bir sesle, "Ben iyiyim," diyebildi. Nefes alamıyormuş gibi boğazını temizle-di. Önce gece uykusuz kalmıştı ve kansı zaafı olmaaya başladığından biraz mesafe koyacağına dair kendine söz vermişti. Üstelik dağ kaç-ırm gibi üzerine atlamayı da istemiyordu. Her şeyin özel, güzel ve leziz olması istiyordu. Geceye kadar bekleyebilirdi. Ama içinde taburan şeyler bırak geçeyi, üç dakika sonrasında bile göremezdi. Ona kapılmıştı ve bu hiç iyi değildi, mutluluk geçiciydi. Kendini bu kadar lapınması saçmalaklı, ilk defa bir kadın girmiyordu hayatına, ilk defa her dakika dokunacak gibi bu kadar saçmalaması hoş değildi. Ama saçmalıyordu işte.

Denn bir nefes alarak biraz geriye çekildi. Kokusu akını karıştır-mıyalıydı.

"Ne vardı?"

Yağmur mavilerini devirecek ters ters bakınca, yaptığı gafı fark et-ma geri adım atmadı Bulut.

"Kaç gündür uykusuzsun?" diye ısrar etti kadın. O için başka bir boyutundaydı. Manevi...

Çenesini elinden çekmeye çalıştı adam. Yağmur bırakmadı. Bulut'u şaşırtarak arkasına geçti, koltuğunu düzletip karnına yasladı ve göğüslerini tepesine bastırarak sabit kıldı. Serçe omuzlarından tutarak sırtını koltuğuna yasladı adamın. Karısının -ondan beklenmeyen- kuvvetli baskısıyla gözlerini kapatıp, başını geriye atan Bulut, "Ne yapıyorsun?" diye homurdandı, sesi boğazının çok gerisinden geliyordu.

Yağmur eğildi, kocasının alnına dudaklarını dokundurarak, "Bir eşin görevi neyi gerektiriyorsa onu," dedi nefesi tenine iğne olup batarken.

Adam bu ironik kelimeye gülmek istedi, daha en önemli görevi yerine getirmemişlerdi bile. Kahretsin, uykusuz kalmasına sebep olan şey, yine aklının en umulmaz yerine gelmiş, onun dokunuşlarıyla artık sertliği acıyan organı, yine şaha kalkmıştı. Ellerini kaldırıp kadının yüzünü bulurken, gözlerini açtı ve başını kendine çekerek, dudaklarını ağzının içine alarak, ateş içinde yanan ıslak diliyle okşayarak sordu.

Yağmur beklenmeyen hamleyle soluksuz kalırken, bir an durakladı. Boynu kırılacak gibi eğilmişti aşağıya ve adamın tutuşu sabırsız ve çok kabaydı ama bu umurunda değildi. Biraz geriye çekilerek, soluk soluğa kocasının gözlerine baktı. Mavi gözleri benzin dökülmüş toprak gibi yanıyordu. Adam gözlerini kapatarak, bir tutam saçı eline alıp, derin derin kokusunu içti soludu.

Kadın şakaklarına usulca dokundu, sihirli Parmaklarıyla masaj yapmaya başladı. Sıkıca bastırıyor, tüm ağrıyı boynuna doğru çekiyordu. Eli sıcak, teni yumuşaktı. Parmak diplerinde yaptığı işlen dolayısı nasırlar oluşmuştu. Bulut elini yakaladı ve gözlerini açarak görüş alanına çekti. Artık elleri o ilk geldiği zamandaki gibi narin ve bakımlı değildi. Parmaklarında ve eklem yerlerinde gözle görülür nasırlar oluşmuştu. Yağmur onun nereye baktığını görünce, utanıp elini çekti. Hızla arkasına sakladı. Onların ne halde olduklarını gayet iyi biliyordu.

Adam birden başını kaldırdı, öfkelenmişti.

Kadın alaycı bir tavırla ona baktı. Gülmüşüyordu. "Önemli değil, bir kremin halletmeyeceği kadar kötü durumda değiller."

Öfkesi kendisiniydi adamın. Lanet olsun, onun pamuk ellerini

mahvetmişti. Onca zaman sırf gururundan ona eziyet etmişti.

"İstersen işine dönebilirsin, ben de işimi..."

"Yukarı çıkıp uyumalısın bence, çok yorgun görünüyorsun."

Uyumalyıldır ama birlikte. Yukarı... Artık onun odasına taşınan kadının kokusunun sındığı yatağa tek başına nasıl girecekti?

Bu tepeden bakan cevap sinirlenmesine neden olsa da, uysalca flânını söylemişti kadın. Oysa onun eve geldiğinde ilk yapacağı şey, kendisini görmek olacağını sanmıştı. Sımsıkı sarılacak ve ne kadar çok özlediğini hissettirirken, kulağına balayında oldukları anki gibi güzel şeyler fısıldayacaktı. Hayal işte, bu hayale tutunmak değil miydi onca zamanın çabuk geçmesini sağlayan ama olmadı. Bal ayı, ayının balı ziyan etmesiyle geçip gitmiş, bal bitmiş, geriye sadece ayısı kalmıştı. Koca ayı!

Yağmur yüzünü astı. "Oda temiz ve hazır, biraz dinlen..." Ne diyeceğini bilemeyince dudaklarını dişledi ve sustu. Ağladı ağlayacaktı. Üstündeki bu duygusalılık da nereden çıkmıştı? Lanet olsun, amma da kendini kaptırmıştı.

Uyumak mı, lanet kadın nikâh defterini imzalayıp tüm gününü ve geçmesini başka şekilde işgal ettiginden beri, uyumak mümkün müydü?

Ona sert sert bakmaya devam etti Bulut ve birden bileğinden yalayarak kendine çekip eğilmesini sağladı.

"Hoş geldin demek bu kadar mı zor?"

"Eve gelmek bu kadar mı zor?" dedi sonunda ağlamaklı sesile Yağmur.

Ve Bulut kadının yüzünü avuçları arasına alarak, "Bekliyorum," diye emretti.

"Çok beklersin o zaman," dedi kadın küs küs.

Ve ona hoş geldin demeyen kadını cezalandırmak ister gibi dudaklarını öptü adam, sert, ıslak ve ısırıcısına.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bazen sadece yorulduğumu hissediyorum...

*Ne küsecek kadar sitemim,
ne de kızacak kadar gücüm oluyor...*

“Sosyal medyaya level atar yüreğim...
Gireni çıkını çok
ama kalıcı olmaya niyetli olan yok.”

Müjde Aklanoğlu

Yürekteki mesafe aşılamanın en büyük yolu. Ve Yağmur bu mesafeleri koşarcasına aştığını bilemedi. Yüreğinde, kimsenin bilmediği bir nimin adı olmuştu Bulut, bugün ise ten yangını. Onun her hasret dokunuşuna özlemle yelken açıyordu. Hasretle kavrulan ama biraz çekingen biraz utangaçça sataşan dudakları haşince sömürülürken, kocasının yüzünü avuçlarının arasına aldı. Soluk almak için sabit tuttu, yanık tenindeki yumruları eline geliyordu, sağ tarafı ise düzgün, pürüzsüz ve sıcaktı.

Sakal tıraşına dikkat ediyordu konu Çiçek olunca, o yüzden teni pamuk gibiydi. Yumuşacıktı. Bulut öpüyor ama bir hamlede bulunmuyordu. Buna kızan Yağmur adamın başını kabaca kendine çekti, bevesle biraz daha sokuldu bedenine. İsteyerek... Usulca... Tüm özlemimi ve tüm yalnızlığını göstererek...

Onu özlemişti. Kısacık bir zamanda, kocaman özlemleri içine ekmişti. Evde baktığı yerde onu hayal etmiş, ara sıra sesini duyarcasına

kapıya koşmuştu. Ne zaman odaya girse kokusu içine işleyen yatak, yüreğini acıtmıştı. O yatakta hiç birlikte uyumamışlardı, odasına taşınmıştı karısı olarak ama kocası yoktu. Özlediklerini dile vuramadıkça kokusunun sindiği yasaklar en güzel yoldası olmuştu.

Yağmur farkında değildi ama ne zamandır onun gibi gülüyordu, onun gibi bakıyor, onun gibi sevdiyordu.

Şimdi ise ellerinin arasındaydı. Onu yavaşça öpüyordu, bimesin istemediği en sevdiği şeker gibi, milim milim. Ama o başını bir anda yana kırınca, tüm nezaket kuralları bozuldu. Beline vahşi bir pençe gibi kurulan eller sınıksız çekti ve kadını kucakına çektiği gibi, ağzını genişçe açtı. Dili artık gırtlı sırtlarını ifşa ederek ağzının içinde geziniyordu.

Bir ıtırısı yoktu. İtme, uzaklaşma, bahane de yoktu. Dokunuşları ilâç, sevişleri eşi bulunmaz maden gibiydi. Bunu günlerdir bekliyordu ve gerçekleşmesi tüm uyarıların rahatlamayla titremeye başlamasına sebep olmuştu. O bir kadını, tüm yetişkinlik ve neredeyse çocuk denekce zamanı bu şekilde geçmişti ama hâlâ ürkek hâlâ çekingendi.

Adam ateşlenmiş barut misali diliyle ağzını araştırırken, kadın içinde patlayan havai fişeklerin haddi hesabı yoktu. Çekimçikçe parmakları ceketinin yakasına yapışmış, titniyordu. Adam hazinelerin sahiplenildiği, daha fazlasını talep ediyordu. Tatlı, yoğun, erotik ve özlem içiniyordu tutkusunu. Sadece dudaklarını hissederek doruğa ulaşmaktan korkmaya başlamıştı. Kalbi kaburgalarını döverken, yanıp kül olmaktan korkarak soluklandı.

İnleyerek başını geri çekti, "Bulut..."

Sabırsızlanan ve solukları hızlanan adam itiraf ederek bu hareketi: "Beni durdurma. Lanet olsun artık sus." diye hıysuza mılandandı. Bu adam ne olmuştu? Kaba ve sabırsız, coşkulu ve durdurulamazdı. Sanki biri ellerinden kapacakmış gibi sınıksız kenetlenmişti bedenine, hırsı ve tutkusuyla evrıp çeviriyordu. Elleri elbisesinin düğmesini deydi, sabırsızca onları açmaya çalışıyor, açılmadıkça ağzının içinde küfrediyordu.

Bir an şok geçiren Yağmur donup kaldı ve aklı başına geldiğinde, ona söylemek zorunda olduğu gerçeğe nefes alamadı. Sonra geç olak. Titiyen ve buz kesen parmakları kocasının ellerine dokundu "Bulut..." diye inledi ağzının içine.

"Yağmur sus artık, aklımı kaçıracağım. Uykusuzluğumun sebebi-

ni somuştun, uyuyamıyordun. Her an gözlerimin önündesin, aklımdasın, hayalimdesin. İşlere bile odaklanamıyorum. Lütfen, sus."

Bir an mahcup olan ve onun sabrına hayran kalan Yağmur susuzluğundaki kasırga durmuyordu ki. Kaygılı gözlerini devirerek kocasının düğmesini açmaya çalışan ellerini izledi. Konuşmak için ağzını araladı ama hayır... İmkânsız, adam düşüncelerini fichtmek zorundaydı. Ona öyle özlükle dokunuyordu ki, üzerindeki kumaş yaprak kul oluyordu sanki.

Genç adam onu öyle vahşi ve boyun eğmez bir öpücüğe çekti ki teslim olmaktan başka şansı yoktu.

"Çiçek... Çiçek..." dedi Yağmur kuşkuyla bir tonda ama adamın dudakları cenesine dokununca yutkunarak sustu. "Bilerek mi uyut-
tun?"

"Bilinçli değildi. Oynarken uyudu."

"In... inanayım mı?" dedi kadın kocasına tepeden bakıp gülerken.

"Uyumaya kalksam, kesin çakardı yanına geleceğimi ve günlerce uyumazdı. Seni benden kıskanıyor." dedi soluk soluğa.

"Bence seni benden kıskanıyor, bana dün kafa tuttu. Bulut gelince senle ben uyuyacağım diyor."

"Bak sen..." dedi adam bir düğmeyi daha açarken. "Uyusun." Yağmur kaşlarını kaldırdı. "Ama uyuyunca odasına götüreceğiz."

Yağmur eğildi, kocasının saçlarına parmaklarını daldırarak dudaklarını yanağına dokundurdu. Ve Bulut tek hamleyle hedefine ulaşmıştı. İslan dudakları yumuşadı ve adamın dili dudaklarının arasından geçerek, yeni hazların yoluna ilerledi. Genç kadın meydan okumayı kabul ederek adamın darbelerine kendininkiyle karşılık veriyor, onu kullamak yerine eşit şekilde dalaşmalarından keyif alıyordu.

Solukları bir, dokunuşları bir, en önemlisi de tutukları bir nitimdedi. Elleri tenine dokunduğu an Bulut inledi. İnce ve çekingen parmakları kravatta asıldı istekle. Bu tüketici karşılık adamı çıldırttı ve memnuniyet duyarak onu kendine çekti. Yağmur onun bu kadar istekli olmasına memnun oldu, dilini dudaklarına bastırırken, adam seslice soluyordu, edepsizce gülümsedi. Bu adamın içindeki yeni güçleri açığa çıkarması sevdiyordu. Ona karşı olan dirayetsiz yanını, tutuklu yanını ve aşırı arzusunı sevdiği gibi. Sahip olduğundan haberinin olmadığını yeteneklerini ona ve kendine keşfettiriyordu. O büyüleyici bir dedi, tüm hayatını efsunuyla yenilemişti.

Bulut dudaklarından çenesine ve oradan boynuna kaydırdı öpücüklerini. Bir bebecin memne tutkusunu yaşıncasına emiyor, dişliyor, ihtirasla inliyordu. Kadının boynuna öpücüklerle kolye diziyor, kalçalarını kaba, leziz bir tavırla onunkine sürüyordu.

Yağmur onun tutkusunu tüm hücrelerine kadar hissedince irkildi. "Artık acıdan öleceğim, nefes alırken bile sancı çekiyorum. Uyuşturucu müptelaları gibi, dudaklarını hayal etmekten yoruldum. Alım vuruşu istiyorum, öleceksem bile mutlu olmalıyım. Hayal kurmaktan, rüyamda görmekten bitap düştüm." dedi adam.

"Rüyanda beni mi gördün?" Kırpıklarını kırıştırarak şaşkın şaşkın baktığında onun iradesini kıldığını bilseydi, bir daha böyle güzel bakmazdı kadın.

"Sadece rüyamda değil, uyanırken de sen vardın. Her yerdedin." Şaşkıncı aralanan dudaklarından öptü. "Toplantıda. " Bir öpücük daha... " Banyoda, hatta arabada... Recep'in yüzü bile sana benzedi, bir ara, adam kazaya kurban gidecekti."

İşte bu atıfı Yağmur keyifle kükürdü. Adamın bakışıyla buluşmak için geri çekildi. Gözlerine keyifle baktı ve yanağında dolayan elinin tenine yaydığı güzel hisle savastı.

"Sen beni görmedin mi?"

"Gördüm." dedi Yağmur dürüstçe, sabahki olan rüyasını hatırlayıp titreyerek ve dünkü rüyası aklına gelerek ürkerken, hüzünlü bir sesle devam etti. "Ama hep gidiyordun." Bir eli omuzundaydı, diğer eliyle adamın yanağına dokunmaya devam ediyordu. "Sonra kaç gece, kararlıkta kayboldun."

Adam gülümsedi. "Buradayım, Kutlamayı hak ediyorum artık."

Belki alımlıydı bu soğuk duruşuna fakat apteale heyecanıyla fazla mesguldü. Onu özlediği için değil de, şey için geldiğini düşünerek kendini paraladı ama kırmadı hevesini. Daha önce hiç kimse ona hiç bir şeyle ilgili böyle istekli olmamıştı.

"Bence artık İstanbul'a sen de gelmelisin."

"Seninle mi?"

"Bu sorundan hoşlanmadım."

"Yani... Yani Herkes burada ve mutlular... Ben..."

"Tamam..." dedi adam saçlarını geriye atarak. "Hazır olduğun zaman gelirsin."

Gen çekilip, sahiplenici ellerini genç kadının belyile kalçalarında gezdirdi. "Bunları hayal etmek bile çiziyetti, ne kadar güzel olduklarını unutmaktan korktum."

Yağmur ellerini adamın saçlarında, alnında gezdiriyordu. Kucağında oturuyordu ve hiç rahatsız durmuyordu.

"Biraz dinlenmelisin..."

"Bu gece, sabaha doğru güzel bir uykuyu çekeceğime emin olabilirim. Tabii buna izin verirken."

Ona sabaha kadar olan niyetini açıkça belirtmişti! Saçlarının kıvrımlarını eline doladı ve önce gece yatağında, yastığında hayal ettiği saçlarını okşadı. Parmakları tokalarına dadandı. "Bağlamayı seviyorum." Başıboş bir tutamı yakalayıp parmağına doladı. "Saçına dokunmak için nasıl ölüp ölüp bittiğini bilemezsin."

Bilmiyordu ama hissetmişti, daha odaya gelirken açmayı düşünüp, utanarak vazgeçmişti. Tuikulu bir notayı çalarcasına teninin en hassas yerine, bir enstrümana virtüöz edasıyla dokunuyordu adamın avuç parmakları. Dokunusunu boynuna indirerek, eski elbisesinin kumazını itti ve altındaki beyaz iç çamaşırının askılarını öne çıkardı. Artık düğmelerin açık ve teni kocasının seyrine sunulmuştu.

Kadın titredikçe beyaz teni pembeleşti. Bulut bir şahesere dokunarcasına titizlikle onu okşarken, parmaklarını omuzunun kıvrımına keşanında gezdirerek askılara uzandı. Yağmur rüyada gibiydi, adamın bazen edepsiz bazen ateşleyici boğuk, şehvetli fısıltısından öyle etkilendi ki, inkâr etmek için sahip olduğu gücü kaybettili.

"Seni çıplak görmek istiyorum." dedi heyecanla. "O geceki gibi... Her yerini görmek istiyorum. Görmeme izin ver." Elleri genç kadının sırtına ve elbisesinin arkasına kaydı. Dudakları yanağına, oradan boynuna süründü. Favorilerinin tenine değmesi genç kadının duyularını ateşe verdi. Karnı kasıdı ve solukları hızlandı.

Elleri adamın omuzlarına konarken, gözleri tutkun rehabetiyle şaşkıncı kapılarak örtülüyordu.

"Henüz çok erken..."

"Bu gece uyumak istiyorum Yağmur. Çok uzun zamandır uykusuzum... Sandığından daha uzun bir bekleyişti bu... Seni görmeme şimdiden ver." Tekrar dudaklarına yönelirken çenesini yukarı kaldırdı ve parmakları çenesinin altında dolastı.

Adamın elleri göğüs kafesinin etrafından kaydı, elbisesinin yan açık düğmelerine ulaştı. Tek tek usulca keyfini çıkararak açmaya devam etti. Çin işkencesi gibi olan elbisenin yirmiden fazla düğmesini sabırla tek tek açtı.

Elbisesinin önünü tamamen açılmaya başlamıştı. Karnı ve bacakları görüş alanına girdi. Bir geminin yeni bir ülkeyi keşfetmesi gibiydi bu görsel heyecan ve haz. Solukları bir rüzgâr esintisinde tenine dolmuş gibi, meme uçlarını gergin tomurcuklara dönüştürüyordu. Ama dışarıdan bir ses duyunca, büyü bozuldu ve irkilerek kendine geldi. Korku dolu bir solukla tırmıklarını adamın omuzlarına batırarak, kucagında huysuzca kıpırdandı.

"Ol.. Olmaz. Daha er..."

"Şişttt..." dedi adam şu anda kucagından kalkarsa ölecekmış gibi.

"Burada olmaz. Bulut herkes... Ah!" Ve dudakları göğsünün kıvrımına dokundu, dili derin vadilerin keşfine kuvvetli soluk darbeleri eşliğinde çıktı.

"Odaya çıkalım." diye inledi adam. Ama elleri durmuyor, sabırsızca elbisesinin bir düğmesini daha açıyordu. Odaya çıkacak kadar sabırlı olmayacağını biliyordu. Kadın nefes nefese ellerine bakıyordu. Elbisesinin bir tarafı omzundan kayarak altındaki pırl pırl beyaz tenini açığa çıkardı. Soluk almak için çabaladıkça, genzine iğneler batıyordu.

Utangaç bakışları dantel içi çamaşırına kaydı, tıpkı soluksuz kalan kocasının gibi. Bulut keyfini çıkararak uzun bir dakika onu seyretti. Ve sonra bunun bittiğini belirtmek için yakınına çekerken, "O kadar zamanım yok." diye mırıldandı. "Bunlar çok güzeller..." dedi dantel çamaşırına dokunarak. "Ama elbisenin altındayken... Çıkmalıyız" Sanki birazdan idam sehpasına çıkıyor gibi telaşlı ve kaçacakmış gibi panikliydi.

Dudakları genç kadının boynunun kenarına süründü. "Çiçek uyu-yor... Gerisini düşünme."

Bir diğer düğme daha teslim oldu ve sonunda elbisesinin aşağı düştüğünü, kalçalarının etrafına yığıldığını hissetti. Adamın dizleri üzerinde bir kumaş yığının içinde, neredeseyse anadan üryan oturuyordu. Bulut boynunun yanından aşağı doğru öpücükler kondururken, genç kadının sutyeninin askısını omzundan aşağı kaydırdı. Dili

löpürcük kemliğini hevesle dolaştı ve kendine yol hattı çizdi. Sanki içgüdüselmiş gibi, ona daha iyi ulaşım sağlamak için başını eğdi. Bulut'un dili tembelce nabızının üzerinde gezinip pır pır olan şah damarını içer gibi emdi ve kadının duyularını tutuşturdu.

"Bulut... Ben... Ben hâlâ..." dedi düşünmüştü gibi omuzlarına sımsıkı tutunarak.

"Yağmur itiraz etme..."

"Düşecek gibiyim."

"Bana tutun." dedi adam dudaklarını teninde gezdirmeye devam ederken.

"Ama ben hiç..."

"Nazık olacağım. Söz."

Adamın sözleri, gerginliğini yatıştırdı ama kaygıları hâlâ olduğu yerde debelenip duruyordu. Ceketinden sıcaklığını hissedemediği sert omzuna dokunurken parmakları titredi. İçti ürperdi.

Belinden yukarıda sadece sutyeni vardı.

Adamın elleri genç kadının beline yöneldi. Kucagında titreyen genç kadını korkulu ve tutkulu gözlerle onu izlerken, hava sersemletici ve yenileyici bir şekilde ciğerlerine hücum etti. Sutyenin klipsine uzandı ve açılan dantel çamaşır tek göğsünden aşağıya düştü, beraberinde genç kadının bütün özgüvenini bitirdi.

"Ben... Ben..."

"İzin ver seni göreyim. İzin ver sana dokunayım."

Olumlu anlamında başını sallayarak onu izledi. Onu durdurmak zihnindeki en son düşünce bile olamazdı. Yüzü son derece kararlıydı. Kaşları itiraz edecek gibi çatılı ve sert. Boynundan yukarı çıkan sıcaklığı hissetmeye başlamıştı.

Ya onu hayal kırıklığına uğratırsa? Ya onu mutlu etmeyi başaramazsa? Ya beceriksiz olduğu için suçlar ve üzülsürse? Sonunda sutyeni çıktı. Onu dalgin bir tavırla masanın üzerine koydu adam, elbisesini de yanına. Kıvılcım saçan bakışlarını göğsünden ayırmıyordu. Dolgun beyaz ve henüz açmamış gül tomurcuğuna ev sahipliği yapan kusursuz bir sakı gibiydi teni.

Yağmur boğazını temizledi. "Ben bunu sana daha evvel..."

Ona baktı adam keyifle. "Neyi?" Göğsünün ucuna dokunarak iç

çekti. Kadın gözlerini inleyerek kapattı. Dokunmadan hem hazla, hem soluğuyla titetiyordu. Dudakları ısıarak başını iki yana salladı. Ona dokunurken kıpırdamadan duramıyordu ve bu adamın daha başka hoşuna gidiyordu. Parmakları çıplak tenine değiyordu, durmadı... Yandı. Cığerlerine çektiği her bir nefesin, onun nefesinin ve ısrarcı bakışlarının farkındaydı. Bulut ona sadece baktı. Uzun, hevesli, istekli ve tutkulu...

Yağmur içgüdüsel bir hareketle örtünmek üzere elini kaldırdı. Ama adam bileğini tutarak elini tekrar kucağına indirdi. Göğüsleri hemen yüz hizasında kabardı. "Yapma!" diye fısıldadı genç adam, dilini göğsünün ucuna sürdü. "Bırak seni seyredecim, bırak hayal olmadığınızı anlayayım."

Gözlerini kapattı, bu utanç vericiydi. Onu içine çeken o bakışın yoğunluğuna daha fazla dayanamayacaktı.

"Çok güzelsin." diye mırıldandı. "İnsanın aklını başından alacak kadar güzelsin. Nefes alamıyorum sana bakarken. Bana yardımcı ol." diye yakardı.

"N-ne yapmalıyım?" dedi kadın ürkekçe, sesi titriyordu. Mavi bakışları sıslı bir perdenin arasına gizlenmiş gibi şehvetliydi.

Adamın soluğu kulağını okşadı. "Sadece dur Yağmur, ben hallerim." Ama az evvel yardım et demişti. Çenesine bir öpücük kondurdu. "Sadece kendini bana sun. Seni sevmeme izin ver. Yağmur, sadece kendin ol."

Yüreğinde filizlenen sıcaklık bütün vücuduna yayılarak sarmaşık gibi sarıdı hücrelerini. "Seni sevmeme izin ver." demişti. Yağmur ıslak gözlerle adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarının şefkatle öptü. "Seni sevmeme izin verme." demek istedi, "Sana aşık olmama izin verme."

Ama tüm bu düşüncelerin aksine, "Seninim." dedi.

Adam uzandı, sesinin çıktığı yeri öptü. Çünkü o kıymetli kelimeler bir öpücük hak ediyordu. Kaç gecedir rüyalarında onu öperken birden kayboluyordu Bulut ve Yağmur hep karanlıkta onu arayarak uyanıyordu.

Öpücükü ağır, şehvetli, şefkatli seviyelere taşırken birbirlerine kenetlendiler. Adamın satışıp onunla oynayan diline, genç kadın nazikçe karşılık verdi. Yavaşça, oyun oynayarak, dalaşarak, neredeyse

çelenceli bir halde öpüştüler. Bir an için. Ve sonra durum daha ciddi bir hal aldı.

Sabırsızlaştı. Elleri genç kadını çekiyor, kalçalarından aşağı itiyordu. "Her yerini istiyorum. Şimdi."

Sol elinin işaret parmağını boynunda son hızla atmakta olan adamın üzerinde gezdirdi, dudaklarını omuzunda ve parmağı aşağı indi, göğsünün üzerine kadar geldi. Yağmur beklerken nefesi kesilmişti. Parmağını meme ucuna doğru kaydırarak, üzerinde daireler çizerek onun iyice kabarmasını sağladı.

Yağmur yutkundu, bu oyun çok arsızdı.

"Bu kadar güzellerini daha önce hiç görmedim."

Yağmur gözlerini açarak ona baktı, adamın dudakları küstah bir şekilde dümdüz olmuştu. Utançla parlayan gözleri buluştu. Kulaklarına kadar kızıla boyanmıştı ve bunu göğüslerine inen pembelikten anlamıştı.

"Biri gelebilir..."

Dudakları kurumuştur adamın. Bu sefer işini riske atmayacaktı. Kadının minik çılgılığı arasında yerinden kalarak, titreyen çıplak bedeni ayaklarının üzerine bastırdı.

Bulut kadının kumaştan kurtulup ışıldayan bir inci hâlinde parlamasına yalpalayarak baktı. İki elini birden tutup, izledi onu. Sonra genç kadından uzaklaşarak onu biraz kenara çekti. Bakışları genç kadının üzerinde dolaşmaktan vazgeçmedi. Her santiminde. Göğüs uçları adamın dokunuşu için gerildi. Sensizlik uzadı, sabırsızlığı daha da arttı. Sonra belirsizlik çöğaldı.

Gördüğü hoşuna gitmiş miydi? Uzun zaman önce gördüğü tüm o güzel kızlara kıyasla nasıldı?

Adamın göğsünden düzensiz bir iç çekiş kaçıverdi. "Melek mi-sin?"

Tek parmak ucunu genç kadının kolunda gezdirdi. Adamın dokunuşu ya izlerinin üzerinden geçerken, soluğunu tuttu. Bedeninin eksisi gibi pürüzsüz, ıssız, güzel olmadığını bildiği için başı aşağıya eğilmişti. Kırgın gözleri dolmuştu. Bedeninin her yanında kemerin sallayan izleri, taşlı broşun ve sigara yanıklarının damgası vardı, ruhu kadar işleyen derin izler teninde pürüzlü bir damga misali parlıyordu. Fakat izler adamı bir an olsun durdurmadı. Çünkü görmüyor, baktığında tek gördüğü kusura bir kadın oluyordu.

Bu kadın ne kadar masumdu. Dudaklarından vahşi kahkahaların fırlamak üzere olduğunu hissederek onları bastırdı. Yağmur bocalayarak bir şeyler sayıkladı, saçına sebepler. Başını iyice eğince, sarı saçları kızıl yanaklarına döküldü. Islanan mavimsi gözleri cam bilyeler gibi parlardı ve kıslırdı. Son derece vahşi ve söz dinlemez saçlarının arasına parmaklarını sokarak bu samimiyetini tadını çıkarırdı.

Islanan keten çamaşır uyarılmış derisine yapıştıyordu ve bunun bile garip bir hazzı vardı. Genç kadının karnına doğru öpücükler konurak ilerledi ve bir dizini yere yaslayarak, bacaklarına dudağını dokundururken, "İşte bu, bir adamı dizlerinin üzerine getiren tek şeydir." diye söylendi.

Alnını karnına yaslayarak ayağındaki ayakkabılarını kibarca çıkardı. Parmakları iç çamaşırını çıkarmak isteyerek çekti. Ağzı genç kadının uyluklarının birleşimine yerleşti. Sıcak ve tehlikeliydi.

Telaşla, "Bulut..." diye fısıldadı.

Genç adam başından savarcasına bir ses çıkardı ve yaptığı keyifli işe geri döndü.

Pekâlâ, işte şimdi yüzüne gözüne buluşturmıştı her şeyi. İnatçı aptal. Beceriksiz biri olduğunu sanmasını tercih etmekte, uçuşundan atlamayı tercih ederdi.

Bulut buz gibi olan burnunun ucunu kadının baldırına sürerken, hafifçe inledi. Büyük eli kalçasını kavradı. "Bunu istedin, hatırlıyor musun? İlk geldiğin gün... Dizlerinin üzerinde yalvarsam bile asla benim olmayacağını söylemiştin..."

Yağmur soluk soluğa adamın iyice koyulaşmış kahverengi gözlerine baktı. "Duydun mu?" diye hayal kırıklığı ve utançla fısıldadı.

Adam başını salladı. "Ben dizlerinin üzerindeyim ve sen sadace benimsin Yağmur. Bir tek benim."

Bu söylediginde itikam yoktu, çünkü ikisinin söylediği büyük sözler de olmamıştı. Adam dizlerinin üzerindeydi ama kadın ona çoktan teslim olmuştu.

"Öz... Özür dilerim..."

"Şiştt..."

"Ben..." dedi adam dilini çıkarp kumaşın üzerine bastırdı. Derin derin soludu. "Sandım ki..." bir kez daha dokununca, gözlerini kapatarak başı geriye düştü. Ellerini adamın saçlarını hırsla sardı.

"Sandım ki, böyle uzak durursam... Sana âşık olmam."

Ve işte işler orada koptu. Bulut elektrik kesintisine uğramış robot gibi donup kalmıştı. Yağmur ne dediğini fark edince panikledi, onunla yüz yüze gelecek durumda değildi. Kaçmak ve hiçkırarak ağlamakla, ona kendine çekip öpmek arasında bocaladı. Ve Bulut soluk alamazken, bu konuyu çok sonraya taşıyacağını düşünerek, ona çok fazla dokunabilecek ufak, gizli yerine yöneldi.

Hırsla, azimle ve tutkuyla...

Ve Yağmur kaçmayı çalıştığı gerçeği unuttu. Zevk onu etrafıca ile geçirdi, dizleri büküldü, ayak parmaklarına minik kasılmalar yaşadı.

Soluğu kesilen kadın vahşice adamın omuzlarını kavradı.

"Bulut böyle... Yapamam... Ben... Ah Allah'im... Düşeceğim."

Kocasının elleri belini daha sıkı sardı. Kısaca duraklayarak mırıldandı: "Seni tutuyorum..."

"Ne... nefes alamıyorum..."

"Birazdan alacaksın..."

"Ama?"

Çinçiplak bir şekilde ahşap masanın üzerinde oturuyordu ve lacası çirkin, izlerle kaplı bedenine gözleri ısıldayarak, kusursuz bir Afrodit miş gibi bakıyordu. Bu şekilde algılanmak baş döndürüyordu. Hem baş döndürücü, hem de korkutucu çünkü o Afrodit değildi. Yaralarla kaplı bedenini tüm erkeklerin ilgisinden, gözünden saklamış, tenine tek bir erkeğin elinin değmesine izin vermemiş bir kadındı. Bu izlerin sahibi olan erkekten başka kimse ona bir daha hoyratça dokunmamıştı. Ona şefkatle dokunan tek erkek, Bulut'tu. Ve Yağmur ona âşık! Allah'im, kocasına âşık olmuş, en çok korktuğu şeyi ölesiye bir kuvvetle tutunmuştu.

"Bakma..." diye fısıldadı.

Gülümseyen Bulut, başka güzel bakıyordu ona. Ve gözlerindeki o kadın nefesini kesiyordu. Usulca, onu ürkütmeden, soyunmaya başladı. Bunu yaparken hiç acele etmiyordu. İş yoğunluğunun kokusu sızması kurşık ceketini çıkarırken bakişlarını kadının vücudundan bir an olsun ayırmamıştı. Normalden yavaş tavırlarla yeleğini çıkarması kadının beklenti içerisinde nefesinin hıslanmasına sebep oldu.

Dalgınca eğilen gözü adamın pantolonundaki kabarıklığa takıldı,

ancak insanı çıldırtan bir yavaşlıkta soyunmaya devam ediyordu. Soluk alamıyordu. Ve bu karnının hemen altındaki bölgeyi ürpertiye du... Sonra her yanı kasıldı... Şimdi sızıyordu. Adam ona bir saniye daha dokunmayacak olursa, öleceğini düşündü. Büyük patlamaya hazırды ama sabırlı olan Bulut, ağır bir hareketle kravatını çıkardı.

"O... Odamıza çıkalım."

"Artık çok geç."

"O... o zaman bakma."

"Bakmadan duramam." diye hayıflandı. Kravatı yere fırlatmadan önce son bir kez göğüslerine dokunduğunda, Yağmur zevk içinde kıvrandı. Gözleri sulandı. Endişesini kelimelere nasıl dökeceğini bilemiyordu. Arzu ve panik bir aradaydı ve hangisine sarılacağını bilemiyordu. "Ben hiç..." dedi kısık sesle. Yanına doğru iri bir damla düştü.

"Sen." dedi adam yanındaki yaşı silerken. Ona âşık olduğunu mu söylemişti? Yoksa Bulut az evvel hayal mi etmişti? Yanlış mı anlamıştı? Kafası karıştı.

"Yani ben pek tecrübeli... yani... Seni memnun edemem. Oyun... Bu oyunlan bilmiyorum."

Dudağı hafifçe seyirdi Bulut'un. Gömleğinin yakasını çözerken karşısında duruyordu. "Artık endişelenme, bırak sana bunu ben göste-
reyim. Memnuniyet iki tarafın da hakkı olmalı."

"Ama..."

"Şiştitt..."

"Ama?"

"Yağmur bir daha ama dersin ellerini kravatımla bağlarım ve seni hiç tahmin etmeyeceğin şekilde alırım."

Panikle gözleri irice açılan kadın dudağını ısrarak sustu, bu gö-rüntü gözlerinde belirlediği an adamın kanı kaynadı. Bu kadın aklına nasıl düşünceleri sokuyordu? Dudaklarını göğsünün üzerine koydu ve meme ucu emmeye başladı. Doğrulurken onun başını yakalayarak göğsünün üzerinde tutmaya devam etti. Parmaklarını o ipeksi saçların arasında gezdirdi.

"Sence bu... Beni memnun etmiyor mu?"

Belki de haklıydı. Belki de endişelenmemeliydi. Belki de sadece anı yaşmalı ve sadece hissetmeliydi. Diğer memnesine geçerken sol

elının baş ve işaret parmağıyla, ilkin boş bırakmadı. İlgili ve istekli-
ği bakışları. Nemli meme ucu parmaklarının arasında sıkıştırarak
onu çifte hazzla doğru sürükledi. Yağmur bacaklarını aralayarak onu
kendine doğru bilinçsizce çekmeye çalıştı. İşte bu adamın beklediği
davetti ve asla hayır demeyecekti.

İnce ve solgun bacaklar adamı arasına çektiirdi heyecanla. Çok
ın ve ağırdı. Ve çok sağlam duruyordu. Hazır olana kadar onu kıpır-
datmayacağını anladı.

Dudaklarının arasından bir hayal kırıklığı inilisi çıktı. Başını kal-
dandı. Elmacık kemikleri kızarmıştı, gözlerinde tutkulu bir parlılık var-
dı ve artık yalvaracak kıvama gelmişti.

"Kal... Kalbim patlayacak."

"Kalbin burada mı atıyor artık?" Elini titreyen karnından aşağıya
doğru kaydırıp uyluklarının birleşim noktasına dokunurken, gözünü
gözlerinden ayırmadı.

"Bu çok... Ahlaksız..."

"Öyle mi?" diye mırıldandı, bakışı kararlıydı.

Büyülenmiş ve utanmış bir yüzle ona bakarken yepeni bir ar-
zıyla uyarıldı, tam kadınlığına dokunduğunda kadının dudakları ses-
siz bir şaşkınlıkla aralandı. Başparmağı daireler çizerek onu okuyor,
keşfetmeye devam ediyordu adam.

"Bu... Ah..." Soluk soluğaydı.

"Bana bak..." diye fısıldadı Bulut. "Gözlerini benden ayırma me-
keğim, gözlerindeki tutkuyu görmeye ihtiyacım var."

Parmağını en mahrem yerine sürüttüğünde, mavi gözlerinin irileş-
tiğini görünce, gülümsedi. Parmağını geri çektikten sonra tekrar etti
belli nitemdaki dalaşları ve bunu yaparken yaramazlık yapan başpar-
mağı tam merkezinde daireler çizmeye devam ediyordu. İşte bu iş-
keneye katlanmayan gözleri hazzla kapandı. Vücutunun yandığını
hissetti. Bunu yapmaya devam ederse hayvani sesler çıkaracağından
korkmaya başlamıştı ama durmasını da hiç istemiyordu. Sadece du-
daklarını ısrarak bu işkeneye engel olmaya çalışıyordu.

"Dünyam sensin." diye fısıldadı adam.

Bunu duymayacak halde olan kadının başı arkaya devrildi, omuz-
larının üzerinden saçları geriye kaydı, sırtında sallanıyordu.

Ve soluk soluğa duran adamın dudakları kulağına dokundu. "Se-
nin dünyanda, sadece ben olacağım."

Olmuştu zaten, artık dünyalarının adı olmuştu. Kolları adamın boynuna huzurla dolandı. Sanki bir rüyadaydı. Ahıksız bir kadın olmuştu, güzel, arzulanan bir kadın ve kocası onu istiyordu. Bir kadın olmak nasıl bir şeymiş anlamaya çalışıyordu. Sıcak dudaklarını boynunda hissetti, öpüyor, emiyordu. Küçük titremeler, sarıntılar içini sıcaklık ve hazla doldurdu; bu çok fazlaıyla kendini tamamen kaybetti.

O hazır ve Bulut şimdi kendini amacına vermişti, dilini çok daha şiddetle bastırıyordu. Zevk dalgaları onu sonsuz kuylara sürükliyordu ve genç kadın adamın güçlü kucaklayışında gevşeyerek dalgalara teslim oluyordu.

Bulut usulca dizini kenara itirdi ve onu öpücüğüyle genişçe açtı. Şiddetli hisleri gittikçe daha çok artıyordu. Bacaklarının arasındaki nem her saniye daha fazla arttı ve bacaklarındaki kaslar seğirmeye başladı. Boğazından hafif bir inilti çıktı. Ve dünya daralmaya başladı. Ufaldı. Her şey unutuldu. İkisi dışında hiçbir şey yoktu.

Bulut ona gittikçe daha fazla zevk verdi, ta ki ruhu sarısan boşalmanın kıyısına gelene kadar. Zevk dalgalarıyla sarılıırken inledi ve titreyen bedenini sakinleştiremedi. Ve onun bu hazzını hayranlıkla izleyen adam soluksuz kaldı.

Şaşkına dönen Yağmur kendine gelirken, Bulut alnını onun karnına dayayıp yatıştırıcı kelimeleri kısık sesle fısıldayarak, sıkıca tuttu. Başparmakları belinde rahatlatıcı darciler çizdi.

Genç kadının dizleri tutmuyor, titriyordu ve nefesleri nefesine karışmış, göğsü düğüm olmuştu. Ortak solukları bir ritim oluşturdular, adam güçlü kollarını kapatarak onu yanına çekti. Göğsüne iyice sokulup onun sıcaklığıyla sarmalanana kadar titrediğini fark edemedi kadın.

"Korkma!" diye mırıldandı, alnına öpücükler koyarken.

Korkmuyordu, sadece... şaşkına dönmüştü.

"Yanındayım." dedi kocası. "Sana ihtiyacım olduğu kadar, senin de bana ihtiyacın var."

Uzun bir süre sonra gözlerini açtığında, Bulut onu kucaklayarak oturmuştu ve masaj yapan eli usulca okşamaya devam ediyordu.

"Bunu sevdim mi?" diye sordu, sesinde daha önce hiç duymadığı bir şefkat vardı.

Sadece başını sallayabilirdi kadın, yanakları kızarmaktan yolunmuştu.

gibi ateşliydi. Daha önce hiç böyle hissetmemiş, ona bunu hissettiren birisiyle karşılaşmamıştı da.

"Güzel."

Kadının elini tutup kendi vücuduna doğru çekerek, terleyen avucunu iç çamaşırını şişiren kabartıklığın üzerine kapattı. "Bunu hissetti mi musun?"

Ellen titreyen Yağmur başıyla onayladı. Bunu nasıl hissetmezdi ki? Görmekten gelincebilecek bir ölçüde değildi. Devasaydı. Genç kadının elini sertçe bastırmayı sürdürürken, avucunu tüm uzunluğu boyunca gezdirdi. Dokunuşunun altındaki erkekliğin kabarmasını ve her nabız gibi atarak kasılmasını hissettirdi. Bulut acı çekiyor gibiydi bunu yaparken ama gözleri öyle bir hazla parlıyordu ki acı çekmediği çok belliydi. Şaşırdı. Ona zevk mi veriyordu?

"Bu çok... Sana boşuna odunsun demiyorum."

Kısık sesle güldü adam ve boynunu öptü.

"İlifatın gururumu okşadı."

Kızın titreyen türkük elini nazıkça bacağına koyup, son kalan çamaşırını da çıkardı. "Bakalım bunu tekrar başayabileceğimizi, bir daha aynımsı gibi haz alacak mısın? Deneyelim mi?"

Serması mıydı kızı utandıran yoksa bu işe girişecek olmasının gerekli miydi? Yağmur dehşetle araladı gözlerini. Mavi gözleri sanki her bölge gibi yere düşecek ya da solukları buhar olup cansız bırakacak bednini. Kocasının eline hipnotize olmuş gibi bakarken, üşüyor gibi de titremeyi sürdürüyordu. Ve soluğu kesildiği an seslice inledi. Düşündüğünden çok daha iriydi ve daha o soluklanmadan, adam teceatla bacaklarının arasına girdi. Dizlerini yukarı doğru kaldırdı, parmaklarını genç kadının dizinin hassas boşluğunda gezdirdi. Ona vuruyordu ama buna rağmen korkuyla titreyen göğsünden boğuk bir neme koptu. Parmakları genç haylaz bir satırşmayla içine kayarak ona nefes doluluk ve zevk hissini yeniden verdi.

"Çok sıcak. Ve sıkı."

Eğildi ve dudaklarını birleştirdi. Bulut nefes alamıyormuş gibi ağır genişçe açılmaya zorluyor ve dilini derinlerine daldırıyordu. Kadından titreyen Yağmur karşılık vermeye çalışırdı, açlıkla onu tatıyor, ona satıyor ama aklından bacakları arasında duran uzvu çıkarmıyordu.

Bulut parmağını onun sıızayan boşluğundan kaydırarak çıkardı ve Yağmur anı kayıpla ürperdi. Genç kadının şikâyeti çabucak yerine ulaştı. Yağmur onun kalçalarına uyum sağlamak için bacaklarını genişçe açmak zorunda kaldı. Bulut tam olarak doğru yere dokundu ve saf, parlak bir zevk ruhuna ışık saçtı.

Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. Bakışı bir kurdunkü gibi karamer ve hırçındı.

"Sana acım... İlk gördüğüm andan beri." Kalçası kıvrılıp havaya kalkarken, ürkekleşen Yağmur biraz geriye kaçtı.

"Bunu hep yatağımızda hayal ettim."

Onu öptü. Usulca. Küçük küçük. Ama panîge kapılan Yağmur'un aklı aşağıdaydı bu sebepten kendini tam anlamıyla kollarına bırakmıyordu. Onu hafifçe dürttüğü anda içini kaplayan yeni bir sıcaklıkla nefesi kesildi. Korkuyla soluğunu yuttu. O çok kalındı ve uzun... Bu dehşet vericiydi. Öpmeyi bırakarak soluk soluğa konuşmaya çalıştı.

"Bu... Bulut... Kor... Kor..."

"Şışt..." diye mırıldandı adam heyecandan aklını kaçırarak bir halde. Yağmur yutkunarak gözlerini kaçırken dudaklarının köşesini kemirdi. Adam dudagina ufak bir buse bıraktı. "Uzun süre olduğumu biliyorum."

"Ama..."

Artık çok geçti, kilitli kapılarını açarak, rahatlatarak içine doğru biraz kendini itti. Daha ilki baskıda gözleri ırice açıldı Yağmur'un, kollarında kaskatı kesildi.

Bulut gözünde şeytani bir parıltıyla onu izliyordu. Gülümseyerek bir miktar daha itti.

Yağmur çok deneyimi olmasa da kesinlikle cinsel birleşmeyi anlıyordu. Başını kaldırıp boğazını temizledi. "...dikkatli olacaksın. değil mi? Sonunda... Yani hemen çocuğum olsun istemiyorum."

"Dikkatli olabiliyim. Sanırım. Hazır olana kadar..." Hırsla dudaklarını öptü. "Çocuk yok."

Kadının kalp atışı iyice hızlandı. Bu defa onun sözüne güvendi çünkü kocası kulağına güzel şeyler fısıldadı. Kelimeleri sıcak, hınlı bir solukla teninden geçip gitti; meme ucunu gergin bir yumruya dönüştürdü.

"Bana dokun." diye ısrar etti adam. "Ellerini üzerimde hissetmek istiyorum."

Yağmur onun yönlendirmesini kabul ederken, hiç olmadığını kadar mutlu olmuştı.

Şerhli bedenlerinin arasına sıcak ve hevesli şekilde sıkıştı. Yonun zevk genç kadını soluksuz, akılsız bir halde bıraktı. Sıkılmış iğlemim arasından tısladı adamı, açısını değiştirdi ve genç kadının kalçasını kaldırdı. Sıcaklığına doğru sadece iki santim bastırdı. Zevk dalgası her ikisinin de tüm bedenine yayıldı. Sımsıkı olmasına hayırlanıp canını yakından içine yavaşça, dengeli, gittikçe derinleşen dar-şekle girmeye çalıştı. Bulut. Genç kadının bedeni onunkine uyum sağlamayı öğrenirken, kendini sabırlı olmaya zorluyordu.

Ama her şeyce rağmen Yağmur korkuyla başını kaldırıp, ona öyle kocaman açılmış ve korunaksız gözlerle bakıyordu ki, Bulut onun her duygusunu okuyabildi. Korkusunu sebebi hariç! Endişe ve panik vardı. Daha evvelini düşünmek bile istemedi. Fakat aynı zamanda güven de vardı yüzünde ve korkusunu ezip geçiyordu. Her nefeste, gümüşe artan ilerleyişleriyle birlikte ona cesaretlendiren ve onu öven sözler söyledi.

"Bulut acıyacak..."

"Acımayacak. söz. Çok iyi hissettiriyorsun..."

Son düğünsiz darbesiyle birlikte kendini tamamen içine ittiginde, genç kadın acılı bir şekilde içini çekti. Nefes alamıyormuş gibi kaskatı kaldı. Tırnaklarını omuzlarına geçirip başını omzunun köküne gömerek, orayı bilimsizce ısırdı. Bulut'un kalbi sızladı. Canını yakığı için rahatsız hissetti. Bu kadar dar ve acılı olacağını düşünmüyordu, sonuça onun ilki değildi!

O evliydi, kızı vardı! İlk olmadı, ama...?

Şaşkınlık için biraz geriye çekildi ve soluksuz bir merakla aralamı baktı. Lanet olsun, şaka olmalıydı. Şaka... Hayır, zor kullandığı için olmalıydı bu, masum olduğu için değil...

"Yağmur?"

ONUNCU BÖLÜM

*Bazen sadece susarsın,
konuşsan ne işe yarar
kaderi değiştirmedikten sonra...*

“Kafana taktıklarını silmezsen,
atmayı unuttuğun çöp gibi kokar...
Uyuyamazsın...”

Müjde Aklanoğlu

Bu öyle keskin bir acıydı ki, sanki kasıkları telafisi mümkün-
süz bir tahribata uğramıştı. Bunun acılı bir işlem olacağını, onu göre-
ne kadar düşünmemişti. Ya da içinde hissedene kadar, öylesine güzel
ve heyecanlıydı ki oysa sevmek, fakat birleşmek bir o kadar acılıydı.

Adam ellerinin altında kaskatı kesilmesini, ürpermesini, soluğu-
nu sesli bir şekilde yutup da taş kesmesini hissediyor ama müdahale
edemiyordu. Keşke öncesinde uyardıydı, anlatsaydı, susturup derdini
dökseydi ama geç kalmıştı.

Kulağının dibine sık sık vuran ılık nefesler kadının hızlanan kalp
nının durmasına sebep oluyordu. Bulut kollarının arasına aldı tit-
reyen kadını, sımsıkı sarıldı. Sakinleşmesi için kulağına onu yatıştı-
ncı, uyarıcı sözler fısıldarken, kendi şaşkınlığını, kendi çaresizliğini
söneya bırakıyordu. O iyi bir adamdı, merhametli, anlayışlı, sakin bir
mızaca sahipti ve bunu her daim göstermekten çekinmiyordu.

Yağmur acı içinde inlerken, yanağından süzülen iri bir damla ada-

min boynuna döküldü. Kaskatı kesilen Bulut'un kollarının etrafına şefkatle biraz daha dolandı. Nefessiz halde, "Çok mu acıyor?" diye sordu adamı.

Şaka gibiydi. Şaka gibiydi ama gerçektir! Canını yakmak istememişti. Yağmur ona nasıl bir dünya bahsettiğinin farkında mıydı?

İç çeken Yağmur hıçkırıcısına bir ses çıkardı. Sonra kesik kesik soluyarak cesurca dudaklarını ısırıp ve başını evet anlamında salladı. Utancı hiç bu kadar derin olmamıştı ama aynı anda acısı da... Yanğından aşağıya dökülen ve teninden süzülen yaşlar adamı kahrediyordu. Eğildi, dudaklarını yanağına dokundurarak "Ağlama Yağmur gözlüm... Özürlülerim. Bilsen... Bilsen canını yakmazdım." diye pişmanlıkla homurdandı. Onun içinde yumuşadığını, bedeninin bocaladığını hissediyordu. Yağmur biliyordu, Bulut en çok canını yaktığı için pişmanlık duyuyordu.

"Yapmaz mıydın cidden?" dedi buruk bir gülümlü hıçkırarak. Çocuk gibi gözlerini ovalayarak içini çekti ama buna rağmen cesurdu. Bu karamsar anı yok etmeli ve bu işi sonunda nihayetine erececek kadar idealist olmalıydı.

"Yapardım" dedi adam haince sıntarak, gözlerinde çok başka bir mutluluk vardı. Bedeninde çok başka bir sahiplenme... Ve sonra huzursuzca suratını asıp kaşlarını sert sert çatarak devam etti. "Ama nazikçe."

"Bulut, bitir artık..." dedi Yağmur sesi titerken acı içinde inleyerek, iyice hassaslaşmıştı.

"Eğer..." Kadının bedeni onunkinin etrafında kasıldı, ürperdi ve Bulut hazırlıksız şekilde zevkle çaresiz bir inleme koyuverdi. "Eğer hareket edersem dayanabilir misin?"

"Canımı acıtacak mı?"

"Sanırım biraz... Yani öyle sanıyorum. Ama sonra..." Bulut göğsüne dolan mutlu kahkahalarını atmamak için çabaladı. Onun ilkiydi! Yağmur masumdu ve aklına bir sürü soru yağdırmıştı.

"Yağmur... Hareket etmek zorundayım. Böyle kalamam yoksa kafayı yiyeceğim."

Yağmur başıyla onayladı ama ateş gibi yanan ıslak yüzü hâlâ omzunun arasında saklanıyordu. Bulut genç kadının içinden birazcik çıktuktan sonra tekrar girdi, bu sefer öncekinden daha nazik, daha an-

laşıydı. Sabırsız değildi. Daha derin şekilde sahiplendi.

O kadar sıcak, ıslak, yumuşak ve kahrolası şekilde sıkıydı ki. Zevkin delici tadı damarlarını attıkça çıldırmanın kıyısında dolanıyordu. İçerik kızın canını acıtmamak için kendini dengeleyerek kaşlarını sıkıca ileri geri hareket ettirdi. Asırlar geçmiş gibi gelen sürç boynunu kendini yalnızca uysal, kayan, basit hareketlerle kısıtladı. Almadan vermek, korkutmamak için uğraştı ama sanki onun ilki olduğunu anladığı andan beri o da on yedi yaşında beceriksiz bir ergen gibi, ilk sevecisini yararcasına paniklemişti. Sanki milli olan o'yu, canı yanan ve korkan. Bu yüzden ağır, tırsak ve dikkatliydı darbeleri. Alınında kırılan iri damlalar kaşını yararak gözkapaklarına ve kırıplarına sürüldü, sonra yüzünü avuçlarının arasına sıkıştırdı kadının. Yağmur gözlenme bakamıyordu utancından ama sanki eskisi kadar canı yanıyor gibi yüzü de rahatlamış duruyordu. Tırnaklarının tenine hâlâ batması ve etini yaran etkisi adamın kanının daha kuvvetli kaynamasına sebep oluyordu. Bu süre boyunca damarlarında çoğalan ilkel, baltalı, güçlü bir şekilde patlama hissi, beynine basıncı pompalayarak ahalama ihtiyacı için feryat etti.

"Kahretsin!" diye homurdandı. Düpedüz iradesine karşı savaş verdi.

Onun karısı hep naif, hep masum, hep utangaç. Bunu çekingenliğine, kocasının ilk ve tek erkek olmasına bağlamıştı hep ama Yağmur, sevecisiz davranırken ciddiydi. Bu yüzden hayvan gibi sertçe girip çıkmaktan çok daha iyisini hak ediyordu. Onun ilkiydi, cinsellikten çekim ya da tiksindirmek istemiyordu.

Bu karısının ona bağısladığı kıymetli bir hediyeydi ve Bulut asla pırsan olmasını istemiyordu. Ne bu akşam, ne de bundan sonraki elleri...

Artık minik elleri kasılmıyor, tırnakları etine batmak yerine amuzlarında dolaşıyor, başı usulca geriye düşerek boyun boşluğunu dolduruyordu.

"Daha iyi mi?" diye sordu kesik kesik nefesleriyle.

Sessiz kaldı kadın, utanıyordu ama aynı anda ona daha fazla sozulmak istiyordu. İçinden bir şekilde küfrederek bedenini onunkinin izleme doğru eğdi adam. "Bunu senin için iyi hale getirmek istiyorum. Bana cevap ver Yağmur, nasıl istiyorsan öyle olacak."

"Nasıl?" Elleri genç adamın sırtına kaydı ve göğüsleri yumuşak

ve sıcak bir şekilde onunkinin altında şekil aldı. İstirap çeken ama zevkinin mi acıdan mı henüz çözemediği mavi bakışları, onun arzulayarak kuyulaşan ser gözlerinde esir kaldı. Şekersiz, sek bir kahve gibi, insanı ayıltıyordu bakışlarındaki saf arzu ve kadın buna tepkisz kalamıyordu.

"Dokunuşlarından hoşlanıyorum." dedi sonunda cesurca. Bulut soluk soluğa eline uzanıp parmaklarını öperken kalbi ağzında atıyordu.

"Ben de öyle." dedi kısık sesle, gerçek öyleydi.

Genç kadının içine bir sonraki kayışında kalçası onunkiyle buluşmak için kalktı. Yağmur cesaretlendirici bir inleme koyuverirken göğsüne, kendini ona yaslayarak ödüllendirdi bu hamesini. Bu sesi duymak için Bulut tekrar yaptı. Ve tekrar. Ve Yağmur tekrar yay gibi gerilerek adamın darbelerini bir dalga gibi karşılarken, hiç bıkmadan aynı arzulu sesle karşılıdı geleceğini.

Artık tamamen normal tepkiler veriyordu Yağmur, çaresiz haz denizine düşerken dudaklarını dişleriyle çiğniyor, kesik kesik soluyor, gözlerini sımsıkı kapatıyor ve daha fazlasını talp edercesine cesura ona sokuluyordu.

"İyi mi?"

"Keyifli." dedi solukları tenine değerken, ıslak dudakları adamın omzuna çarparak soludu. Her hareketinde ıslak dudakları tenine vuruyor ve iradesini deliyordu. Yumuşak olacaktı, sertliğe henüz hazır değildi.

Kahretsin, cidden öyleydi. Şu anda çok fena halde iyiydi. Açı, ritim, genç kadının vücudunun uyumu ve onunkiyle birlikte hareket edışı... bedenlerinin ve amaçlarının gerçek ahengine erişmişlerdi ve bu, daha önce hissettigi hiçbir şey benzemiyordu. Eşsizdi, harikaydı ve nefes kesiciydi. Kendini bir kadının içinde tamamen kaybedebileceğini hiç bilmiyordu. Daha da büyüydü, daha da sertleşiyordu. Önceden sadece karşıydı, şimdi tüm hayatı ona bağlıydı, çünkü birlerdi, tek beden ve tek yürek, onlar bilmede de artık bir parçanın ayrılmaz bütün olmuşlardı.

Dışarıda bir dünya vardı, onların kaçtığı, göz ardı ettiği, saklandığı ve şu anda zihinlerinden sildiği bir evren...

Heyecanla sarmaladı onu, zevk almasını hazla izlerken, becerebildiği kadar derinine indiği bu kadının içi hariç hiçbir yerde olmak is-

teniyordu. Amacı yoktu, planları ve hayalleri... Hatta şu anda sadece tek galesi, onu doldurmaktan, memnun etmekten, soluşunu kesmekten, emletmekten ve ona çılgık attırmaktan başka bir ifade taşımıyordu.

Bulut'un ait olduğu yer o'ydu. Onun ruhu, kalbi ve içi...

Yağmur sert masanın üzerinde rahatsızca kalçalarını kıpırdatınca, genç kadının bacağına kaldırmak ve kalçasına sarmak için aşağı uzandı. Tem kadir gibiydi, sıcak bir bal gibi. Yağmur acemice vücudunu daha derine çekince kasılıp bir an donup kaldı.

Öpüşmeleri de derindi. Onun şehvetli, cömert dudaklarını keş-
telerken oyalandı, tek seferde ona iki şekilde sahip olmanın ne ka-
lar iyi hissettirdiğini gösterdi. İtem ağızyla hem bedeniyile onun tek
şahıydı. Uzun boylu olduğu için, diğer kadınlarla birlikte olurken
açıkmıyordu. Fakat karısı onun mükemmel dengiydi. Boynunu kır-
acak kadar aşağıya indirmesine gerek yoktu, ya da beli kırılacakmış
gibi eğilmesine... Öpücükleri ustalıkla yol alırken, şehvetli bir telaş
şahıdı. Genç kadının turnakları sırtına battı yine, bu adamı çılgin bir
tale sürükledi. Haz dolu haykırışıyla içine tekrar tekrar gömülürken
kalçası seğirdi, onun doruğa ulaşmasını tek amacı haline getirerek
sın yumuşaklığını bir kenara bıraktı. Onu ilk ve en muhteşem şekilde
göğzüm etmek zorundaydı. Öncelik onun olmalıydı. Bu da fazla za-
manını almıyordu anlamına geliyordu.

"Lütfen, aşkım Lütfen." diye inledi ağzının içine, "Sabrımın sın-
ındayım."

Yağmur ne demek istediğini anlayamadı. Başı hazla geriye düştü, sırtını kapayıp kırıpkırları yanaklarını titrek gölgeleriyle süsledi ve be-
zen bir karanlığın içine çekilerek uyustu.

"Lütfen..."

Adamın göz kapakları kırışarak kapandı, başı geriye düştü ve
göğzüm derin bir darbeye hırılayarak açıldı.

Ellerinin altında kanatlanmış gibi duran kadına baktı. Beyaz, kuğu
gibi boynu zarif, erotik bir kıvrımla esnerken, göğüsleri gül tomurcu-
ğuna dönüşen su damlası gibi parlıyordu. Öyle güzeldi ki, Bulut'un
içini sızlattı. Onu kaybetmeye artık dayanamayacağını biliyordu.

"Allah'ım..." diye inledi boşluğa. "Ölümlüm senin içindeyken son
olacak."

Karısının bedeni onunkinin etrafında kasıldı ve çılgık atmadan ev-

vel ağzını son anda dudaklarına kapattı adam fakat bir parça çiğlik odadan dışarı taşmıştı. Bulut cüret edebildiği kadar uzun süre boyunca genç kadının orgazmını devam ettirdi. Ve daha fazla başaramayacağı anladığı zaman, sıkı kucaklamasından kurtuldu, dudaklarını kurtararak geriye çekildi. Tohumlarını el çabukluğuyla bulduğu iç çamaşırının içine sakladı.

Kadın boşlukta asılı kalmışçasına titriyordu. Kollarını narin bedene doladı, alnını alnına yasladı ve dudaklarını sömürçesine öptü. Soluk soluğa, "Artık benimsin. Sadece benim, tek benim." diye fısıldadı.

Kendini koltuğa bırakıp kadının düşmek üzere olan halsiz bedenini kucagina çekti ve vücudunu onunkinin etrafına sardı, sahiplenici ve haz dolu bir şekilde kucakladı. Hâlâ bedenleri terli, hâlâ ürpertilen devam ediyordu ve kasılma henüz sona ermemişti. Soğuyan terlen tenlerinin ırpermesine sebep oldu. içinde kabaran koruyucu içgüdüler neredeyse kaldırılabileceğinden fazlaydı. Hissettikleri, bir an için onu konuşamayacak duruma getirdi, bu yüzden sadece karısına sarıldı.

Cümle kurmayı başarabildiği anda, soluk soluğa boğazını temizleyerek "İyi misin?" diye sordu.

Yağmur utancından ve daha önce ona söylemediği için suçluktan konuşmıyor, sanki yapabilecekmiş gibi göğsüne sinerek saklanmaya çalışıyordu. Bu çekingenliğini almayan şaşkın ve mutlu adam anlayışla onu sıkıca sararak, daha yakınına çekti.

"Bana söylemeliydin." Bu bir suçlama değildi, sadece daha nazik olmak istedi.

"De... denedim. Ama sen..."

"Ben... vazgeçmenden korktum. Öleceğimi sandım."

Bir sürü kadının birlikte olmuştu ve hepsinden keyif almış, kimine nazik, kimine isteği doğrultusunda sert davranmıştı. Fakat hiç bunun gibi olmamıştı. Bu kadar kısa sürede, bu kadar yakınlık kurmaları imkânsız görünüyordu. Fakat işte buradaydılar ve başka bir yerde olmayı dilemez halde sarmaş dolaş oturup, sessizliğin senfonisini dinliyorlardı. Havada onların mahrem kokusu asılı kalmış, soluklarında haz dalgaları, bakışları parlak ama zihinleri bulanıktı. Genç kadının saçına bir öpücük kondurup öylece kaldı. Derin derin koldaki saçlarını ve bırsını, sanki canına saracakmış gibi bastı göğsüne narin bedenini. Tatlı, nefis varlığının huzurunu dinledi. Biraz zaman geçip artık hayat

normal akışına yenilince, "Konuşmalıyız..." dedi herhangi bir pişmanlık göstermeyi başaramadan kadın.

"Biliyorum." İcini çekerken adam da pişmanlık duymuyor gibiydi. "Aklim karıştı..." Başka bir kelime bulmaya çalışsa da boşunaydı Bulut için, çünkü bunu açıklayacak, şaşkınlığını giderecek başka bir kelime bulamıyordu. Yağmur onun sesindeki gülümsemeyi duydu, teminde titreyen gururu hissedince titredi.

"Mutlu da oldum." dedi sonunda adam dürüstçe, gerçekten mutlu olmuştu. Onun için bekâret önemli değildi, hiç olmamıştı da ama karısının her anlamda ilki olduğunu bilmek, başka bir huzur vermişti. O sapık pişliğin ona dokunmaması, eziyet etmemesi keyiflenmesine sebep olmuştu. Oysa onun kötü ve ilkel davranışlarla kadını cinsellikten soğuttuğunu bile düşünmüş, kahrılmıştı. Tenindeki yaraların ruhuna bıraktığı izler mutlaktı ama en azından dengesini bozmamıştı.

"Çiçek...?"

"Benim kızım," dedi panikle Yağmur, kasılarak kıpırdandı. Birden toparlanmaya ve adamın kollarından kaçmaya kalkınca, adam daha sıkı sarmalayarak bedenini bedenine hapsetti.

"Yağmur sen bakiresin... Yani öyledin!"

Kadın eski kabuğuna girmek için savaştıkça, "Çiçek benim kızım, benim genlerime sahip. Onun annesi benim." diye çıkıştı ters ters.

Bulut dışlarını sıkı, tam onu azarlayacaktı ki, kapının kolu hızla hareket ederek...

"Bulut... Kapı açılmıyor." dedi kapının kolunu çekiştiren sabırsız Çiçek, ağlamaklı bir sesle homurdandı.

Ve kızın sesi tüm sırları unutturdu, onları anında ayırdı.

Bulut hızla ayağa kalktıktan sonra, aynısını yapmasını yardım etmek için onu ayakları üstüne bastırıp ve ayakları yere değdiği an, bacaklarının arasında şiddetli bir acı hissedip ani bir hareketle bacaklarını birbirine kapatıp acı içinde inleyen Yağmur, gözlerini de kapatıp dudakların kıyısını dişleyerek bir an donup kaldı.

Bulut kendine küfrederek ona uzandı. Hassastı hâlâ, nasıl unuttu? Yağmur bacaklarının arasından süzülen ve kaçmış bir çorap görünümü veren kıızı çizgiye utanç içinde bakarken, artık masum olmadığını bir kez daha anlamıştı. Bunu gören adam hızla çekmeceğine koşup ıslak mendil paketini alarak yanına geldi. Yağmur ürkekçe eline

Sakallarıyla oynayacağım. Ama birazdan daha çok koklayacağım. Ve onunla ben oynayacağım, sen cezalısun. Taam mı?"

"Tamam." dedi Yağmur kıkırdamasına artık engel olamayarak. Kızı öyle ciddi öyle öfkeliydi ki, her an hem ağlayıp hem de dövünebilir. Yüzünü yana çevirip dudaklarını birbirine kapatarak gülücüklerini ağzında boğdu. Çiçek kaşlarını kaldırarak "Hem siz ne iş yapıyorsunuz burada? Beni neden çağırmadınız? Uyandırmadınız beni." dedi hesap sorarak. Onların dağ evindeki gibi arada sırada yalnız kalıp, birlikte oynadıkları ve onu oyunlarına almadıkları zamanlar aklına gelince, kıskançlıktan köpürdü.

Yağmur kızardı. Ne diyeceğini bilemedi. "Annemi azarlıyordum ben..." dedi Bulut kızı kucağına alırken.

"Neden?" dedi Çiçek merakla. "Yoksa o da mı onun peşinde?"

"O ne?" dedi Bulut merakla minigine bakarken.

Kız bilmiş bir baş jestiyle. "Mahru teyzem dedi ki, tüm adamlar o'nun peşinde olmuştur, o yüzden kadınları rahat bırakmazlarmış?"

"O neymiş peki?" dedi Bulut kaşlarını çatarak.

"Bilmem, onu hiç söylemedi ama anneme dedi ki, aklını başına al ve kendine gel dedi."

"Peki annen aklını başına alıp kendine gelmiş mi?" diye gülmek için kendini kastı Bulut, çünkü erkeklerin peşine düştüğü o şeyi çoktan almıştı.

Oysa masum Çiçek annesini azarlamasını istemediğinden korkuyordu. "Ama ona bağırmanın değil mi? Ağlatmadın."

"Ağlatmadım." dedi Bulut karısının utançtan artık kızıl bir rengine sahip olan yüzüne bakarken. "Ben ona kıyamam ki."

"Peki neden azarladın o zaman annemi?" diye sordu Çiçek merakla.

"Çokbilmişlik yapıyor da, ondan, tıpkı kızı gibi."

"Ben mi?" dedi Yağmur ciddiye alarak.

"Yok, ben..." dedi adam ağzı kulaklarında.

Hâlâ bacaklarının arasında rahatsızlık veren sertlikle duraklayan Bulut, kızı alıp çalışma odasından çıkarken. "Aaa, her şey yerde..." dedi Çiçek merakla etrafa bakarak. Odanın halini unutan ikili için baktı ve dağınıklığı gören Yağmur panikle yere atıldı. Kaygıyla dağı-

mıklığı toparlamaya başladı.

"Annen çok beceriksiz Çiçek, her şeyi kıyıyla yerle bir etti."

"Bulut?" diye azarladı elinde donup kalan ajandayla kocasına bakan kadın.

"Yalan mı?" dedi adam keyifle kahkaha atarak uzaklaşırken, kızmaması gerekliydi ama kıkırdıyordu.

"Ayıp Bulut." diye kıkırdadı Çiçek, "Annem sana kızkardeşinle konuşma. Ağzına acı biber tadı gelir ayıp konuşursan."

"Ben ayıp şeylere bayılırım." dedi adam karısına göz kırıp kapıyı çıkarak odadan çıkarken.

Gitmisti, kokusu hâlâ genzinde, aralarındaki mahremiyetin kokusu erotik bir tutumla havada asılı kalarak. Bedeninde dokunuşlarının, sakallarının izleri, ruhunda bir ilkin heyecanı, bacaklarının arasında varlığının kanıtı vardı. Kalbi hızlı atıyordu, karnı kasılıyordu ve bacaklarının arasındaki tatlı sızı artık haberdar olduğu o muhteşem hazlara onu çekmek için yanıp tutuşuyordu.

Ayrın'e yakalanmadan odasına çıkmak için merdivenlere yöneldiğinde, Mahru'yla burun buruna gelince, sanki az evvel bekaretini kaybettiği alnında yazıyormuş gibi panikle, bocaladı ve yerde fare görmüş gibi huzursuzlandı.

Çokbilmiş Mahru kaşlarını kaldırarak, elindeki çamaşır sepetini önüne çekti. Merdivende durdu ve içi gererek başını salladı. "Yarın saat idare edebilirim." dediğinde anlayışla, Yağmur dudaklarının kıyısını dişleriyle utancı içinde merdiveni tırmanmaya çalıştı, tam derin bir nefes alacaktı ki, "Boynundaki ize de bir çözüm bul!" diyen ablasının anlayış sesleriyle donup kaldı. Titreyen eli bilinçsizce boynuna dokunurken, dudaklarını öyle bir ısırdı ki, ağzına gelen kan tadını anlayana kadar donup kaldığını anlayamamıştı.

Lanet herif, yine mi damgalamıştı? Geçen sefer geçmesi günler almıştı ve saklamak için kıvrınmasına gerek yoktu ama ya şimdi? Kimse görmeden halletmeliydi.

Hızla odasına girip kapıyı kilitleyerek banyoya yöneldi. Ne düşünmeliydi? Ne hissetmeliydi? Aklın karma karıştı. Duştan çıktıktan sonra odaya giderken gözüne takılan bedeniyle durakladı. Boy aynasındaki çıplak görüntüsüne baktı. Eli bilinçsizce beyaz boynunda beşer kızıl damgaya dokundu. Aşırı öpüncüğü dediklerinde anlamamıştı

ama artık neden böyle dediklerini biliyordu. Sonra kızaran yanakları, soluk soluğa kalan göğüslerine baktı. Teninin bazı yerlerinde ufak tefek kızıl izler vardı.

Sanki eskisinden farklı gibiydi bedeni. Aynıydı ama yeni bir deriye sahip gibiydi. Yeni bir vücut ve çok farklı bir Yağmur duruyordu karşısında. Yanakları al al, mavi gözleri ırkık bir parlaklığa sahipti. Eli bilingsizce tenine dokundu. Onun her dokunduğu yer ürpermiş ve dokunuşlarını içine hapsedmişti.

Gözlerini kapattı. O anı düşünmemeye çalıştı ama gözlerinin önüne gelen edepsiz ve erotik görüntü soluğunu kesti. Ne zaman bu kadar cesur olabilmisti? Bir çalışma odasında bekaretini teslim edeceğini tahmin dahi edemezdi. Sadece dokunacak ve biraz oyalanıp bırakacak sanmıştı, sonuna kadar gitmesine teşvik edeceğini düşünememişti. Öpüşleri, davranışları... Sanki ne Yağmur başladığı yerde, ne de Bulut o ilk tanıdığı adamları aynı değildi. O kabuklarını kırmış, Yağmur sonunda cesurca Toprağa yağmasını öğrenmişti.

Yan durdu, eli düz göbeğinde dolaştı. Bulut dikkat etmişti, bebeği olmayacaktı. Bu iyiydi, sözünü tutmuştu. Sonra parmakları kaburga kıvrımlarına dolandı. İzlerinin üzerinde gezindi, tiksindiği ve ona hep kötü anıları anlatan o izler ilk defa midesini kasmadı. Belinin kıvrımı belirginleşmiş, göğüsleri daha yuvarlaklaşmıştı.

Tuhafı, ya da böyle hissettiği için her şeyi öyle görüyordu. Bir mucizeye bakar gibi bakıyordu vücuduna. Hissettiği tatlı sızılar birkaç saat önce yaşadığı tecrübenin sahiciliğini hatırlatıyordu ona. Ortadan kaybolmasınla anlamalar yüklemekten hazırlanmalydı. Hızla yine günlük kıyafetlerini giyindi, saçlarını kurularıp toparladı ama boynundaki aşk öpücüğüne ne yapacağını bilemedi. Sonra üzerine yakalı bir badi giyip, saçlarını açtı ve böylece geçici çözümler bulmaya çalıştı.

Aşağıya indiğinde kızının keyifli kahkahaları evi inletiyordu. Kapıya yöneldiğinde, Bulut da odasına çıkmak için ayaklanmıştı. Yüzüne bakamadı, gözlerini kaçırarak tedirginlik içerisinde içeri girdi. Ayırın heyecanla televizyon izliyor, Mahru ablası fasulye ayıklarken Ayırın'ın izlediği saçma kanalı mecburen takip ediyordu.

Bulut karısının yanından geçerken iyice ona sokuldu, bir an gözlerini kapatarak kokusunu içine çekip "Sihhatler olsun." dedi kışk sesiyle. Parmaklarının uçları yanında karıncaşan eline temas edince, görüller şekilde tıırdı. Yağmur sesi bir şekilde soluyarak ürperdi.

Bulut gülümseyerek başını salladı ve düşünüyormuş gibi odasının yolunu tuttu. Aslında ilk dışlarının birlikte olmasını isterdi ama bu pek mümkün görünmüyordu. Yağmur kızına baktı, resim yapma işine öyle dalmıştı ki, ciddiyle çatığı kaşlarıyla büyük bir işin başında olduğu belliydi. Masaya yaklaştı ve sandalyeyi çekerek ablasının yanına oturdu.

"Çamaşırları astın mı abla?"

"Astim, bir saate kalmaz ütüye başlarız."

Fasulye tepsinine uzandı Yağmur. Biraz mahcup, biraz mutlu, garp bir halde ona yardım etmeye başladı.

"Kızamayı kesmezsen Ayırın'ın diline düşebilirsin." dedi Mahru geyından yudumlamak için bardağına uzanırken.

"Çok belli etmiyorum." dedi Yağmur homurdanarak. Kızaran yüzü neredeyse saçlarına saklanmıştı.

"Ediyorsun. Kızarıyorsun. Kimse bir şey bilmiyor Yağmur, ama sen herkesin aklına karpuz kabuğunu böyle yaparak sokuyorsun. Salak salak sırtımayı da kesmelisin mesela." dedi dudakları gülümsemeyle kıvrılarak.

"Uf abla ya..." diye kızdı.

"Ayırın'ın sınavı var haftaya, ne yapacağız?" diye daha ciddi konuya geçerek kızın mahcupluğunu bastırmaya çalıştı. Aslında utanmasa boynuna sarılır, "Hep mutlu ol bir tanem, yüzün hep böyle parlсын." demek isterdi ama bu ne olgunluğuna ne de aralarındaki dengenin korunmasına iyi bir etki sağlamazdı.

"Bulut'la bu konuyu konuşmam lazım."

"Evet, ona sorman iyi olur, sonuçta artık senin kocan ve onun abisi oldu."

"Sence hata mı yaptım?" Sesinde kaybolmuş bir çaresizlik vardı.

"Bence bu hatayı yapmakta geç kaldın." dedi kadın ona dönüp gözlenne şefkatle bakarak. "O iyi bir adam, iyi bir koca, iyi bir baba, iyi bir abi olacak. Onu Hakan'la ya da başkasıyla kıyaslama, Bulut çok başka bir adam."

"Ama ben iyi bir kadın değilim."

"Sen her zaman iyi bir kadın oldun. Kendinden evvel başkalarını düşündün."

"Ona başından her şeyi anlatmalıydım. Belki o zaman evlenmezdik. Belki ben bu gece açıklama yapmak zorunda kalmazdım." Abılasının gözlerinin içine baktı hüznle. "Abla, artık Çiçek meselesini biliyor ve inkâr etmem mümkün değil. Yani bu imkânsız biliyorsun."

"Ona gerçeği anlat."

"İstiyorum ama içimden bir şey tutuyor beni, sebebini bilmiyorum. Kelimeler ne zaman dilimin ucuna gelse, susuyorum. Konuşmıyorum."

"Artık daha fazla erteleme kuzum, bilsin gerçekleri."

"Haklısın." dedi Yağmur iç çekerek ve kocasının bu gece onu soruya çekeceğini düşünerek yüzünü astı.

"Çok şaşkındı. O da salak salak sırtıp durdu. Ona söylemedin, değil mi?" Başını salladı dudaklarını ısırarak. Ve Mahru artık dayanamayarak, "Allah aşkına! Koskoca balayı boyunca ne yaptınız siz? Beştaş mı oynadınız?" diye sordu merakla.

"Çay içtik." dedi Yağmur daha fazla kızarak.

"Çay?" dedi kadın şaşkınca tek kasını kaldırıncan.

Kız başını salladı. Dudaklarını dişleyerek güldü, sonra ikisi birden durduk yere gülmeye başladı. Onların deli gibi gülüşlerine dayanamayan Ayırın "Ya bana da anlatın ne oluyor, kendimi evin dış kapısı gibi hissediyorum." derken, kadınların artık ne kahkahası duracak notadaydı, ne de sesleri. Evi onların gülüşleri, Ayırın'ın meraklı homurtuları, Çiçek'in keyifli sırtması dolduruyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

*En büyük yarayı dil açar,
en güzel yarayı yürek sarard.*

Kaçamak bakışmalar, hafif soluklanmalarda kaybolmalar ve biraz salak salak gülmek, biraz da garip garip kızarmak derken, yemek keyifli geçmişti.

Masanın başında sohbet ederek, gülerek ve şakalaşarak yemek piyenlere bakan Bulut'un, ağzına attığı her lokması ağzında büyüdü. Daha önce hiç aile reisi olarak düşünmemiştir kendini, dahası böyle kocaman mutlu bir ailesinin olacağını hiç zannetmezdi. Bundan aylar önce bırak bu masayı böyle kalabalık görmeyi, yemek yemeye bile immedığı zamanlar aklına geldi. Önceden sessiz sedasız atıştırmalanı olurdu, adam gibi yemek saatleri, belli kriterleri yoktu. Ne zaman açlıksa o zaman yedi bazen yemek yemeyi unutup tüm gün aç gezeceği bile oluyordu, özellikle işe güce dalınca aklına bile gelmiyordu yemek.

Ne var ki Yağmur hayatına girdiği günden beri yemek öğünleri, temizlik günleri, çay sohbetlerine belli zamanları bile vardı. O hayata girdiğinden beri düzeni vardı. Eskisi gibi işe dalıp ofisine kapana-

rak geçmiyordu zamanları; onları düşünüyor, onlar için neyin daha iyi olacağını hesap ediyordu.

Yağmur sobbete dalmış muhabbet ederken gülümseyerek kocasına baktı, onun dalgın ve duygu yüklü bakışlarını görünce, kızarak mahcupça bakışlarını kaçırdı. Zaten o ne zaman baksa ya kızarıyor ya da mutlulukla gülümserken buluyordu kendini.

Bulut ve Yağmur sımsıkı bir duyguyla baktışı dakikalarca, kısa bir an bile olsa çalışma odasına yaşadıkları, ikisi için de özeldi, tekti ve tarıfsızdı. Bedenlerinde hâlâ o anın sızsı, ürperisi hüküm sürüyordu. İçleri titrerken, sanki gözleriyle konuşmayı keşfedeli çok olmuştu.

Bunu gören Mahrur mutlulukla gülümseyerek başını iki yana saldı. Ayırın ise henüz olayı kavramış gibi şaşkın görünüyordu. Onların bu kadar yakınlaşmış olmalarına seviniyor ama aynı anda afallıyordu.

Yağmur o gece işini gücünü bitirmek için acele etti. Bulut'un ne yapacağı belli olmazdı, biraz oyalansa gelir elinden tutup götürür, itiraz etse omzuna bile atardı. Adamda o potansiyel vardı. Bu yüzden oyalanmak yerine korkusundan hızlandı. Henüz mutfakta olan ablasına iyi geceler dileyip Ayırın'ın yanına gitti ve kıza kısa bir sohbet ederek geç saatlere kadar çalışmaması için uyardı.

Bulut, Çiçek'i uyuttuğu için onun sadece üzerini örtüp, alından öperek odasının kapısını kapattı. Çiçek, Bulut'un yatak odası yerine kendi odasına yatırıldığını anlayınca sabah kıyameti koparacaktı kesin. Kızını kendi odasında uyuttuktan sonra çocuk odasına taşıyarak, böylece adam bu gece olan beklentisine son noktayı koymuştu.

Naci Bey temiz bir bardakla odasına giderken "İyi geceler Yağmur Hanım." dedi yorgun bir sesle. Yağmur gülümseyerek başını saldı. Tedirgince merdivenlerinde yürürken, kocasının sorgusuna hazır olmaya çalışıyordu. Odaya gelince derin bir nefes aldı ama kapı aralığı ve biraz cesaret toplayacak zamanı bulamadı.

O sırada Bulut camın önünde durmuş, tek tek ışıkları sönen evin karanlığa gömülen bahçesini sessizce izliyordu.

Çiçek'in uykuya dalması saatler sürmüştü, ona uydurmasyon olan bir sürü masal okumuş bu da yetmemiş, o garip müziklerden bile dinlemişlerdi. Sanki onu uyuyma götüreceğini sezmış gibi, huysuzca yatağında dönüp durmuştu Çiçek. Sonra da göğsünde yatmak istediğini ve kokusunu koklayacağını savunarak tutturmuş, sımsıkı sarılarak dediğini yapmıştı.

Bulut, kızın minik başını göğsüne yatırmış, Çiçek bacaklarını ararak ata biner gibi karnına oturarak sarıldığında, uykusu gözlemlerinden almaya başlamıştı. Onu ikna etmek için uğraşmış, uykuya daldığında adam büyük bir savaştan çıkmış gibi yorgun düşmüştü. Sonra da asıl korkuncu olanını yapıp, onu uyandırmadan odasına taşıyıp, uyanmadan evvel oradan kaçmıştı.

Yağmur görmeyen gözlerle kocasını izlerken, akli karmaşık ama keyifle бүкүlen edepsiz dudakları çok mutlu görünüyordu. Artık birlikte uyuduklarında neler olacağını bildiğinden, biraz korkarak orada durdu.

Oysa çok çabalamıştı bu yakınlaşmayı ertelemek için ama karşısındaki adam her kuralı çiğneyerek onu buna tutsak etmişti. Ve aşk, fiziksel ve duygusal hayatının yıkılmasına sebep olurken bu duygunun sinsiliğini bilememişti.

Ona belki üç, belki de daha az bir zaman kaldığını söylemeli miydi? O zamana kadar sıkıydı belki Bulut, tutkuna körelir, onu bu evde unutarak İstanbul'daki hayatına kaldığı yerden devam ederdi. Ya unutmazsa? Birlikte olarak kendini bir sefahatin içine mi atıyordu? Bencil miydi? Öyleydi. Ölecekti ve bir adamın hayatına girecek onun geleceğini mahvediyordu. Pek çok kişinin böyle düşüneceğinden emindi. Hakan amaçları uğruna evlenmiş, ondan kadınlık haklarını talep etmemişti, elbette tehditler olmuştu bununla korkutmak için ama hiç ciddiyecek kadınlık haklarına yeltenmemişti. Ama bir koca gibi her zaman tüm ipler onun elinde olmuş, onun boyunduruğu altına girmişti.

Hayatı hakkında kontrol hiç onda olmamıştı. Bütün kararları veren hep Hakan olmuştu. Oysa Bulut ne kadar kibirli ve aksi görünürse görünsün, onun adına hiçbir karar almayı, üzülmesine müsaade etmiyordu, cam yandığında kendisi daha fazla üzüliyordu. Ona saygı duyuyordu, şefkat gösteriyor ve düşüncelerine değer veriyordu. Eğer Yağmur hayır diyorsa üstelemiyor, evet diyorsa derhal gerçekleştiriyordu.

Bu bir ilkti, seçme hakkı sadece kendisine aitti. İlk defa bir erkeği istemişti, kocasını. Ve sahip olmuştu. Belki biraz mecburi ama zorla değil, ne yaptıysa en az Bulut kadar istekle kendisi de yapmıştı ve doğrusu pişman değildi ama... Korkuyordu. Ufak ufak içine sızan acının çağlaması ikisini de tüketecekti, biliyor ama çaresiz kalıyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra boğazını temizledi. Bu da geçmiş-

ten gelen bir alışkanlıktı, hâlâ kendi odasına girer gibi değil de onun odasına girecek yabancı gibi tedirgin hissediyordu. Oysa adamın görmediği...

Lanet olsun bu gün o çınlıçplak olurken adamı inceleyememişti bile ve onun görmediği yeri neredeyse kalmamıştı. Birkaç adım daha atıp onun kendisini görebileceği şekilde girdi odaya.

Bulut camın önünde dikiliyordu hâlâ ve üzeri çıplak, altında da kalçalarını düşen gevşek kemeri bir eşofman vardı.

Camdan yansıyan aksini izlemeyi bitirerek usulca arkasını döndü.

"Kapı aralıktı, öksürdüm de ama girdiğimi duymadın." dedi kadın çekinerek.

"Bu odaya kapıyı vurarak girmene gerek yok."

"Özel hayata saygı..."

"Senin özelin benim Yağmur, aramızda saklanacak hiçbir şey kalmamalı."

İşte bu bir başlangıçtı. İçinde sırlarıyla karşısına dikilen Yağmur, üşüyen ayaklarından birini diğerinin üzerine koyarak, huzursuzlukla kıpırdanıp duruyordu.

Bu ne utanç verici bir durumdu! Ne yapacağını ya da ne diyeceğini bilemiyordu. Oysa çok daha yakından taniyorlardı artık birbirlerini ama arada aşılamayan bir uzaklık hep hüküm sürüyordu.

Onun üstüne gidip ürktürmek isteyen Bulut daha sonra uzun uzun yapacağı konuyu tartıp biçerek telaşsız sormalıydı. Sonuçta ne yaşadığını, nelerin yükü altında uzun zaman ezildiğini az çok biliyordu. Zaten yorgundu, kırgındı, üstelik önlерinden uzun bir zaman vardı, her şeyin bir yeri bir de zamanı vardı. Onun açıklaması için bazı şeyler, çok uzun zaman vardı. Hareketlendi. Onun sağduyusundan habersiz olan Yağmur onun her adımında biraz daha tedirgince ürperdi. Sonunda kocası tam önünde durdu, kadının başı yere eğildi, tımağın birbirine geçen elinin etine kenetledi.

Bulut çenesini iki parmağının arasına sıkıştırarak kaldırırken, huzurla gülümsüyordu. Önceden hep çekingen olduğuna yorardı bu duruşunu ama artık biliyordu. O masumdu ve çekinmesi çok normaldi. Yağmur başı usulca kalktı, kalbinin atışlarını kulağında hissediyor, kızaran yanaklarının ısıısıyla teni yanıyordu.

"Gözlerime bakmayacak mısın?" dedi adam tok ama kadifemsi bir tonda.

Yağmur başını hızla iki yana salladı, dudağını dişlemeye başladı istemsizce. Bulut bacaklarını hafifçe kırarak, uzun boynunu bükerek onun yüz hizasına geldi, ürkekçe kirpiklerinin korumasına sığınan mavişlerine bakarak, "Sen bilmiyor musun Yağmur? Sesiyle değil, gözleriyle devrim yapanlar kalp ülkesinde iktidarda kalır."

"Ya muhalif olursak?"

"Referandum yaparız."

"Ya oylarımız eşit çıkarsa?"

"Son kozu oynarsın..."

"Yani?"

"Her hâlükârda bir noktada buluşuruz... Gözlerde bunun için en uygun yer..." dedi adam keyifle gülerken. "Hayatıma darbe yapmış biri olarak, bunu sorman komik değil mi?"

Yağmur ne zaman başını kaldırdığını, ne zaman ürkekliğini atıp talihci sırttığını fark bile edemeden uymuştu kocasına, bilemedi. Bulut kollarını genişçe açtı, onu sinesine çekerek çenesini tepesine yaslayıp, ürkek varlığını canında hissetmek için biraz sıkı. Sıcaktı, titrekti, onundu, tüm varlığıyla canından bir parça gibiydi. İkiisi de nefes alamıyor, ikisi de tenlerine vuran sıcaklıkla kavruluyordu.

"Sen bana can ol Yağmur, ben sana ruh olurum. Biliyorsun ruh bedenden çıkmadıkça, can teslim olmaz."

Bu söz öyle derin yaralar açtı ki kadının sinesinde, iki damla yaş sızıldık yüreğine, kolları hasretle kalkıp kocasının bedenine dolanıp, yanağı onun teniyle bütünleşene kadar yüzünü sinesine sakladı. O yansı olacaktı istemeden, sonunda kapanmayan yarası evet...

Adam derin bir nefes aldı, tek bir dokunuşun hasreti yakar mıydı? Karısı ona istikle dokunmadığı zaman, bunun hasretiyle yüreği yanıyordu.

Yağmur dudaklarını göğsüne dokundurarak, kokusunu cesurca içine çekti. Bu başka bir şeydi, sanki dünyanın en güzel hazinesi ona emanet edilmişti. Bulut onun için her şeyden daha değerli bir hediye haline gelmişti.

Karısının burnu tenine sürtündükçe adam kasılarak gıdıklandı, kasıklarına vuran titreşim onu gafil avladı. "Bu çok tehlikeli..."

Onun derinden gelen sesini duyunca hemen doğrularak biraz geriye çekildi kadın.

Aklına gelen ilk şeyi söyleyerek, “Özür dilerim.” diyebildi ürkekçe. İçinden gelmişti, hoşlanmadığını sanmıştı. İyice mahcup olmuştu.

Bulut boşluğu kapatmak için iyice yaklaştı bedenine. “Sözünü ettiğim şey öyle bir tehlike değil Yağmur gözlüm.” dedi bir anda sımsıkı sarıllarak, “Böyle bir tehlike.” diyerek sebebini gösterdi. Ona olan ahlığını, tutkusunu, isteğini...

“Henüz konuşmadık ve ben bunu ertelemek istemiyorum.” derken adam sesi netti.

“Ko... konuşalım.” dedi Yağmur zorlukla.

“Aklımı karıştırdın, önce hangisini yapmalıyız?” derken eli sırında keşfe, solukları konuşuyla sevimleye başlamıştı. Dudaklarını saçlarına dokundurup derin derin koklayarak gözlerini kapattı. “Fazlasıyla baştan çıkarıcı görünüyorsun.”

Yağmur içinin titrediğini hissetti. “Bu halde mi?” diye itiraz ederek onu itmeye çalıştı ama bu sadece diğerinin ona daha fazla sarılmasına sebep oldu. Alt kısımları artık daha çok baskı uyguluyordu ve bu kadının soluksuz kalmasını, daha çok heyecanlanmasını sağlıyordu.

Bulut her an onu elinden kaçırabilirmiş gibi sımsıkı sarılmış, bir eliyle ensesini ve saçlarını okşuyor, diğeriyle belini sıkıca kendine bastırıyordu. Yağmur’un nefesi kesilmişti. Yine kızarmış, yine ürkekleşmişti. Bulut iyice eğilerek gülümsedi. “Çok özledim seni...”

Özlem dediği şey, akşamdan bu saate kadar olan kısa zaman dilimiydi. Hoşlandı, sonra üşüdü. Ve bocaladığı anda dudakları birbirini buldu, kadın daha ne olduğunu anlayamadan onu tutkuyla öpmeye başladı adam ve bunun devamını talep edeceğini hareketleriyle belli ediyordu.

Her şey o kadar ani olmuştu ki, Yağmur’un bir şey söylemeye fırsatı bile olmamıştı. Kocasının arzulu öpüşleriyle başı dönmüş ve kendini kaybetmiş gibiydi. Bedeni kolları arasında titriyor, adamın elleri her yerini yeniden keşfediyor, belinde, kalçalarında gezinmeye devam ediyordu.

Kadının beyninde şaklayan sorular siliniyor, yerini benliğinde bir havai fişek gösterisi izliyordu. Kocasının talep veren öpüşleri giderik derinleşmeye başladık, o da dudaklarını aralayarak ona karşılık veriyordu. Damarlarındaki kan daha hızlı akmaya başlamıştı, nabzını neredeyse kulaklarında duyabiliyordu.

Kocası kulağına bir şeyler fısıldıyor ama kendinden geçen Yağmur, onun ne dediğini anlayamayacak kadar adapte olamıyordu. Sadece öpüşmelerinin sonsuza dek sürmesini istiyordu. Sarılmasını, öpmesini ve okşamasını... Tüm sorunlardan, sıkıntılardan uzaklaşarak, bu halde kalmayı...

Sonra bir anda ayakları yerden kesildi, kocası onu belinden kavrayarak yatağa doğru yönlendirdi,

“Konuşmayı erteleyeceğiz sanki...” dedi tutkuyla Bulut.

Bir anda gerçeğe dönen Yağmur nihayet kendisinde konuşabilecek gücü bularak, “Bulut... Ben...” diye kekeledi, itiraz için hamle yaptı ama diğeri onu dudaklarıyla susturdu. “Seni o kadar çok istiyorum ki, geri kalan her şey sonraya kalabilir...”

Dudakları dudaklarına inleyerek temas ettiği an, yeniden alev alev bir tutkuyla kundaklandı tenleri. Ona tamamen teslim olacak, rüyasında bile görmeye cesaret edemediği bir hayalin akışına bırakacaktı kendini ama rüyalar gerçek olamazdı. En azından bu rüya gerçek olamazdı.

Dudaklarını kaçırmaya çalışarak, “Bulut, lütfen beni dinle...” diye itiraz etti.

Bulut tedirgin olduğunu sesinden anlayarak biraz geri çekildi ancak onu hâlâ kollarının arasında tutmaya devam ediyordu. Loş ışıkta onun gözlerinin içine bakarak, “Korkma, ilk seferki gibi canını yakmayacağım.” dedi üzgünce. “Biliyorum, senin için henüz yeni oldu.”

Ondan bahsetmeyen Yağmur gözleri kocaman açılarak, adama bakakaldı. Bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama kocası onun konuşmasına izin vermemekle sözlerine devam etti. “Sana dokunmadığım zaman nefes alamıyorum. Sözler bir araya gelince her şey söylenebilir biliyorum ama susuyor dilime kilit vuran yüreğim.

Mesela bir baharın güzelliğini anlattırın dizelece, ya da bir sonbaharın güzelliğine yakışmayan hüznünü delice...

Örneğin baharın yaramaz bir çocuk gibi ayak seslerini dinlediğimiz aylar...

Mesela bir ömür üzerine, bir sürü şey de anlatabilirim sana...

Senin dışında...

Yılmaz Erdoğan Şiir'inden esinlenmemir ve kitaba uygun olsun diye değişik bir versiyonu yazılmıştır...

Bir senin güzelliğine benzetme bulmak çok zor kelimelerin içinde...

Ben seni en çok ilk bahara benzetiyorum oysa, küllerinden doğan Anka kuşuna, dikenlerin arasında saklanan gelincik pamuğuna... Seni bir çiçeğe benzetmeyi çok isterdim ama sen çiçek gibi narin değil, kökleri yere sağlamca bağlanmış Selvi ağacı gibisin.

Ben her şeyi anlatacak sözcük buluyordum da, bir seni sana anlatan çarçısıllığime kelimeleri yansıtmıyordum.

Gözlerin ne zaman tenime dokunsa, toprağın güneşle konuşmasını anımsatıyor bana. Sana çok benzeyen bir çiçek yoluyla hayatıma yansıttığın ışığı anımsıyorum. Yağmur gözüm, bende filiz çok, dünyaya aşkını ifşa etmeyi sevmeyen doğa gibiyim. Yıkılmayı reddeden çınar gibi köklerim içimde gizlidir ama tek dokunuşunla yerle bir olurum.

Kusuruma bakma sevgilim, sana seni anlatan bir çiçek bulamadım. Üstelik heybemde sana benzeyecek kadar güzel bir cümlem de yok.

Mazisini içine gömmüş sevdaların acısından geçtim, ama koyunda beyaz bir kâğıt boşluğu olan gökyüzü kadar mavi bir kadımı yüreğimde dinlendim.

Ne desem olmuyor. Dişlerimin arasından sana yakışacak tek bir söz çıkmıyor. Verdiğim bütün sözler sende kalsın, ben senden tek bir söz istiyorum.

Ömrün, ömrüme yaren olsun..." Kadın afallayan yüzü, şaşkın gözleriyle bakakalırken adam göz kırparak "... demiş Yılmaz Erdoğan " deyiverdi gururla.

Ve seslice yutkundu Yağmur. Şaşkınlığı artık dehşete dönüşmüştü. Yüzü pembeyaz olarak, nefes alamayarak, "Aşk mı oldun?" diyebilirdi, bacaklarındaki derman çekilince adamın kolları arasında sendeledi. Gözleri doluyor, burnunun diğeri sızlıyordu bu gerçekle ve kabul edemiyordu.

Bu kadar açık sözle dile dökülmesini beklemeyen Bulut kalakaldı. Öyle yaman bir çelişkiye düştü ki kendiyile, sonunda kabullenircesine gülümsedi.

"Karımı sevmeyim mi?"

Yağmur nefes alamıyormuş gibi kollarından çıkarak, panik bir

halde geriledi. Düşünemiyor, mantıklı hareket edemiyordu. Nefes nefese çıkan sesi kaktüs gibi battı adının ciğerlerine. "Sevme beni..."

Kaşlarını çatan adamın üzerine dört duvar devrildi sanki... Tüm kapılar yüzüne çarpılmış gibi donup kaldı bedeni.

"Nedenmiş o?" diyebildi sadece. Boğazı kurumuş sesi çatallaşmış gibiydi.

Yağmur bir adım daha geri çekilerek, "Sevme..." dedi ağlamaklı sesile. Ne dese, nasıl anlatsa yarım kalacaktı bu acı. Dokunsa ağlayacak gibiydi, gözleri dolu doluydu ama gözyaşlarını akıtmamak adına kırpıklarını kırıştırmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Bulut ona doğru uzanınca, dişlerini sıkıp sık sık soluyan kadın elini kaldırdı. Araya yine kalın duvarlar inşa etti. Adam olduğu yerde donup kaldı. "Seni sevmeyeceğim." dedi aniden bir bıçağı kalbine sıplarcasına. "Sevmeni istemiyorum Bulut, sevme beni."

Bulut çıldırtan dengesizliğin içinde bocalarken, dudaklarından fırlatan bir hıçkırla Yağmur inledi. "Üzerim seni..." Tekrar hıçkırdı. "Senin üzülmene kahreder beni."

Yanaklarından yaşlar sıralanıp yere dökülürken, bedeni rahatlatan adamın adamları çoktan onu bulmuş, kolları çoktan sarmıştı titreyen vücudunu.

"Neyin var Yağmur, anlat bana derdini?"

"Ö... Öyle bir yerdeyim ki, yüreğim çığlık çığlığa ama sesim suskun, anlatsam anlayamazsın, sussam duramazsın..." diyemedi.

Onun kararsızlığı ve sebebini bilmediği iç çatışmasıyla yüzü bir anda karardı adamın.

"Bir sıkıntın mı var?"

Yağmur kollarını kocasının beline dolayarak, "Aşk olma bana olur mu?" diye söylendi. Bulut donup kaldı. "Eğer bir gün bunun olduğunu hissedersen, giderim."

Kaskatı kesilen adam iyice kafayı sıyracaktı. "Sana aşık olmamı neden istemiyorsun?"

"İstemiyorum." dedi Yağmur yutkunarak, "Çünkü aşkın ilacı yok..."

"Yağmur." diye fısıldadı adam acı bir bıçak gibi nefesini keserken. "Daha önce acı mı çektin?"

Kız başını salladı olumsuz anlamda.

"Biri mi var aklında?" Bunun düşüncesi bile ölüm demekti.

Yağmur dehşetle yine başını salladı, mavi gözleri korkuyla titremişti.

"O zaman neden?"

"İstemiyorum. Ne aşık olmak, ne de aşık olunmak istemiyorum." Adam yutkunamayınca uzanıp titreyen elleriyle yanağına dokundu. "Sevmek yetmez mi? Çok sevmek..."

Adam ne diyeceğini bilemedi. Bir kuş gibi çırpınan tel tel kırpık-ları kanat misali yanağına düşüp, al beyaz tenine inci taneleri yaş olup dökülürken, nasıl yakabilirdi ki canını?

Yüreği acılara yol alsada "İstemiyorsan olmam." dedi dertli bir tonda.

"Olma." dedi kadın sokularak. "Sadece sevmek yeterli..."

Kalbine inen bir bıçak saplanan ve nefeslerini boğazına düğümle-yen gerçekte Bulut geri çekildi, tüm vücudu yay gibi genişledi. Yağ-mur'un gözlerinde çaresiz bir bakış belirdi ama Bulut bunu görecekturumda değildi. Acıydı içi, o yüzden tınakları çıkmış acıtıma için kaşınmaya meyletiyordu.

"Aşk evliliği değil bu." dedi kadın üstüne bastrarak, burnunu çe-kerek gözlerini kabaca sildi. "Öyle kalmasını istiyorum."

Adamın yüzü allak bullak olmuştu; aklında derin sorular, gözle-rinde kuşuklar uçuşuyordu. Kadının perişan olduğunu görüyordu ama yine de üstüne gitti. "Beni terk etmeyi mi planlıyorsun?"

Yağmur tokat yemiş gibi bir adım daha geriye çekildi. Bu terk edişin ilahi olacağını nasıl söyleyecekti? "Hayır, anlamıyorsunuz." diye fısıldadı çaresizce.

Adamın dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Elbette anlıyorum, tüm gerçekleri ancak anlıyorum. Seni avutmaya çalıştım, daha önce söylediklerimde haksız olduğumu düşündüm ama ne kadar boyum eğersen eğ kaderine, sen bende kalmayı hiç düşünmeyeceksin... Yü-zümden dolayı..." İlk defa yüzünde bir tiksinti ifadesiyle, "Bu sorum-suzluğunun zavallı yavrucağı nasıl etkileyebileceğini hiç düşünmedin değil mi? Beni terk etmek istediğin halde onu bir masala inandır-dın..." diye suçladı.

Yağmur boğuk bir feryatla, "Seni aldatacağım gibi konuşmayı iş..." diye bağırdı.

"Öyle davranıyorsun." dedi adam dürüstçe.

Dev gibi ulaşılmaz, taş gibi sert olan Bulut buz gibi bakarak. "Bir çocuğun babaya ihtiyacı vardır." diye başladı konuşmasına ama sonra ne düşündüyse sustu. Sonra gerçeği kavrayarak "Sırf bu yüzden mi evlendin?" diye sordu. "Ona bir baba olacağım ama sana koca olma-yacağım için."

Bulut'un katranlara bulanana sesi zehir gibiydi ve aynı zamanda suçlayıcıydı da.

"Ben sadece olmayacak hayaller kurmayalım diyorum, bu evlilik aşk temelleri üstüne kurulmadı. Her iki tarafın da beklentisi başkay-dı."

"Beni hiç anlamayacaksın ve ben senin için artık ne yapabilece-ğimi bilmiyorum." diye dışlerinin arasından tısladı adam. Kalbini kır-maktan, üzmetten, içinde çoğalan kuşukları yüzüne vurmaktan, en çok da onu kırıp, yüzüne hüznü, gözlerine yaş olmakta korkan adam sustu. Bir an sonra öfkeyle odadan çıkıp merdivenlere yöneldi. Muh-teşem bir şey az önce ellerinin arasından uçup gitmiş gibi boşluğa düşmüş hissediyordu kendini Yağmur.

Çaresizlik içinde ağlarken onun gittiğini görünce olduğu yerde kalakaldı. Daha birkaç dakika önce tutkunun kollarındayken, birden-bire tepetaklak olmuştu her şey ve şimdi ikisi de kaskatı acıları içinde kalmıştı.

Ne olursa olsun kocasıyla gerçeği konuşmak zorundaydı.

Hızla peşine düşerek onu dışarı çıkarken kolundan yakaladı.

"Acımasız olma bu kadar..." dedi sesi titreyerek. "Sen de kandır-dın beni... Zorlamayacaktın, ben sana çatı olacaktım, sen bana duvar, ayakta tutacaktın. Kandırдын."

Adam kolunu silkeleyerek kurtardı ondan ve tepesinden bakarak öfkeyle, "Lanet olsun evliliğim ama kurum evliliğimizi sonu yazılmış bir roman gibi önceden belirliyor. Sonumuz yokmuş gibi soğuk, men-faat koku bir birliktelik istiyor. Ne düşünmemi bekliyorsunuz? Yatağı-ma zorla almayacağım seni, sev diye yalvarmayacağım, yanımda kal diye zorlamayacağım. Kapı orada Yağmur, istemiyorsanız gidersen..."

Bu... Bu o kadar ağır gelmişti ki kadına, aslında adam da daha

söylediği an pişman olmuştu ama gerçek buydu, istemiyorsa zorla tu-
tamazdı.

“Sana aşk vaat etmedim.” diye bağırırdı Yağmur gözyaşları için.
de. “Sana sonsuz bir birliklik vaadinde bulunmadım. Bulut sana hiç
umut vermedim.”

Elleri yanlarında yumruk olan Bulut dişlerini sıkarak baktı ona,
Yağmur ne kadar güçlüce başını dikerse diksin, iki kaburgasının ara-
sında çırpınan kalbi, belini çoktan bükmeye başlamıştı.

Bulut öfkeyle başını sallayıp, diline dolanan, sesine sığınan, kal-
binden firar edip dudaklarına vuran acı sözleri yuttu ve bir hisim ar-
kasını döndü. Arkasından elini uzatan ama tutamayan Yağmur hıçkı-
rarak ağlamaya başladı.

Onun aracına binip gitmesini, karanlıkta tozu dumana katan ar-
abanın yok olmasını gözyaşları içinde izledi. Arkasını döndüğünde
merdivende Mahru ve Ayrin'i gördü, ıslak gözlerle merakla ona baki-
yorlardı. Onlar da bu dramı bol sahneye sessizce eşlik eder olmuştu.

Öne birkaç adım atmıştı ki, hıçkırmaya başladı kadın. “Ben derdi-
mi söyleyemedim... Beni sevmek, ölürüm diyemedim.”

Hıçkıarak ağlayan ve ablasını çok iyi anlayan Ayrin koşup kolla-
rına atladığında, Yağmur yere düşecekken tuttu onu. Kollarına yığılan
ve hıçkıarak ağlayan ablasıyla hıçkıran Ayrin'e, Mahru da katılmıştı.
Yağmur yere diz çökerken, ona sımsıkı sarılan ailesi, acısına ilaç ola-
madıklarından, gözyaşları içinde ona destek oluyorlardı.

“Aşık olmuş... Ben ona acı veririm, hasret olurum, yakarım içi-
ni, tüketirim nefesini... Ben onun sonu olurum. Diyemedim abla, acı
çekmen beni öldürür... diyemedim. Ölüyorum, hoş yere sevmek... di-
yemedim. Sen de usul usul ölürsün... diyemedim. Abla ben hata ettim,
hiç evlenmemeliydim. Onun hayatını kısa hayatımı mahvetmemeli-
dim...”

ON İKİNCİ BÖLÜM

*Belki de beklemek kadar zor olardı
dönmeyeceğini düşünmek...*

Bir gün... İki gün... Üç gün...

Gözyaşları içinde dalıp giden bakışlarının ardından günler geçi-
yordu. Zaman dalında titreyen yaprak misali sararıp soluyor ama ne
bir mesaj, ne bir telefon, ne de bir işaret veriyordu Bulut.

Çiçek sürekli ne zaman geleceğini sorarken, gözünün içine bakan
er ahalisine ateş püskürtmek için, içine kapanyordu. Üstelik üzül-
mek ona iyi gelmemişti, son zamanlarda hastalığının seyrinin değişti-
ğini belirtiyordu Mahru ablası.

Yağmur el ayak çekilince saatlerce yatağına kıvrılıp, bacaklarını
karnına çekerek ağlamaktan başka bir şey yapmıyordu. Dün dolap-
taki ürünleri düzgün yerleştirmemiş, üstelik hiç huyu olmadığı halde
hepsini kapağı açık, geliş güzel doldurmuştu. Bir saat boyunca mus-
luğun önünde ellerini tuttuğu için elleri büzülmüş, onu bu şekilde bu-
lan Mahru gözyaşları içinde odasına götürdüğünde o anları beyninden
silmişti. Sabah kahvaltısında ‘su’ kelimesini unutup, saatlerce suya
neçel dediğini fark ettiğinde ise artık çok geçti.

Doktoruyla en kısa zamanda bir randevu alması gerekiyordu. Üstelik kaçma kovalama derken psikolog desteklerini almayı da bırakmışlardı. Kendisi için sorun değildi ama ne zaman bir şeyi unutsa Ayırın ve Mahru'yu çok sonra gözleri ateş gibi kırmızı halde buluyordu. Onları üzmece dayanamazdı. Şiddetli baş ağrıları hınlamış, zamansız sinir krizleri çoğalmıştı.

Belli ki korktuğu vakit yaklaşmaya başlamıştı. Sandığından daha hızlı ilerlemişti demek o sinsi ille. Hem de en mutlu olduğu anda sevgiyi muhtaç olduğu ve bulduğu zamanda olacak şey miydi? Ne kadar değerliymiş hayat denen zaman, kaybetmeyen bilemezdi.

Bulut bunu kaldıramazdı. Arsız olacaktı bazen, çüretkâr, ne dediğini bilmeyecekti, ne yaptığını fark etmeyecekti. Kıracaktı bilmeden ve bunu bilincsiz bir şekilde yapacaktı. Küfretmeyi bilmeyen kız geçen gün durduk yere Hakan'a, ablasına, hatta ailesine söverken bulmuştu kendini. Çiçek korkup ondan kaçarken, işin kötüsü hiçbir şeyin farkında değildi.

Yavaş yavaş hissediyordu, artık içindeki sinsi yılan uyanmıştı ve tüketimene başlamıştı. Sabahları baş ağrıları eşliğinde uyanır, akşam-ları gözyaşları eşliğinde ilaçlara dadanır olmuştu.

Ne iş yapmak, ne de güzel vakit geçirmek istiyordu. Konuşma zorluğu çektikçe işine kapanyor, unutkanlığı arttığı için ağızını açmaya bile korkar oluyordu. Depresyona girince çıkamazdı biliyordu ama depresyonun girdabına kapıldığını da fark edemiyordu. İşin kötüsü onun ruh çökümü hastalığının seyrini hızlandırmaktan öteye gitmemişti.

Bulaşıkları makineye koyarken tutmayan elleri yüzünden tabakları kırmış, iki kez evde kaybolmuş, iki kere de bayılmıştı. Gündüzlen kafasını kaldırmayacağı kadar başı ağrıyor, halsizliği, mekanik hareketlerindeki kısıtlamalar canını sıkıyordu. Kekemeliği artık daha fazlaydı, derdini anlatmak için dakikalarca düşünmesi gerekiyordu.

"Abla üzerine islatı ben değiştirip geliyorum yardıma." dedi Ayırın, Yağmur merdivenlerden çıkarken.

Bakışlarıyla Mahru'yu arayıp bulan Ayırın, uyarıcı bir kaş kaldırınca, "Korkma kriz falan gelmedi, buradayım." diye burnunun direği sızlayarak konuştu Yağmur.

"Yok ablacığım..." diye kıvrındı hüzünlünen genç kız.

"Ayırın, git yeğeninle ilgilen."

Ayrın üzgünce Çiçek'i çektiştirken, arkalarından uzun uzun bak-n Evde bile korkar olmuşlardı ne zaman dengesizleşecek diye. Onlar için artık hiç güvenli değildi.

Yemek vakti gelmişti, ablası mutfağa girmesine izin vermiyordu ama en azından salatayı yapabilir. Yemekleri ısıtmayacaktı bu sefer, ocağa koyup unutarak bahçeye çıkıp yakmayacaktı. Dalgınca birkaç adım atmıştı ki, kapıda beliren araç sesine odaklanmadan daha, yüzü suç işlemiş gibi allak bullak olan Naci Bey koşarak dışarı çıktı. Onun neden böyle davrandığına bir açıklama bulamayan Yağmur, huzursuz bir şekilde merdivenlerin yanına gittiğinde, Bulut girişte belirdi. Yüzünde uzamış kirli sakallıyla, gözlerinin altı hafif çökmüştü. Üzerinde yine o asil takım elbisesi vardı, kravatı sıkınca boynunda gevşetilmiş gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı.

Gözlerine bakmaya korkuyordu, orada kendini görememekten... Ama özlemişti, gözlerine bakmazsa nefes alamayacağını biliyordu. Kamı kashıyor, bel büyükölüyor, acıdan içi çekiliyordu. Ve özlemi verdiği savaş kaybettiriyordu. Nereden cesaret aldığını bilmiyordu ama ayakları çoktan koşmaya başlamış, yanağından süzülen yaşlar yere damlamadan kendini adamın üzerine atmıştı.

Bulut kollarını son anda açmasıydı onu da beraberinde yere devirtmişti. Şaşkın adamı donup kaldı. Sımsıkı sarıldı boynuna Yağmur, kokusunu nefes gibi hızlı hızlı içine çekerek yüzünü boyun köküne gömmek için, ayaklaclarında yükseldi. Ona muhtaçtı. O olmayınca kendini terk edilmiş bebek gibi çaresiz hissediyordu ne zamandır. Bulut onun için nefes gibi bir şey halini almıştı. Kocasının kasılan kolları ince beline sarılınca, hıçkırarak bir şeyler mırıldanmaya başladı. Özur dilerken başka şeylerden bahsederek anlamsızlaştırıyordu konuşmasını.

"İyi misin?" dedi Bulut endişeli bir tonda. Gözleri karamış, kaşları çatık, üzerine iş yorgunluğu sindiği belli olan takımıyla karmışıktı.

Yağmur biraz gereye çekilip yanaklarını kurularken, bu boş bulamama anını nasıl açıklayacağını düşündü. Bulut ise dışlarını sıkarak azarlar bir ifadeyle onun yüzündeki yorgunluğu, bedenindeki bitkinliği inceliyordu ve gördükleri hiç hoşuna gitmiyordu olmalıydı ki, her saniye kaşlarının arasındaki yumru biraz daha büyüyordu.

"Neyin var? Doktora gidelim hemen."

Onun hasta olduğunu nereden anlamıştı ki? Şaşkınca dudaklarını

ıslamı. "İyiymi ben." dedi kocasına yeniden sarılarak. "Sen geldin, iyi oluyum." Yanağını omzuna yaslayarak ayakucularında yükselmiş ve denini bedenine yasladı.

"Neyin var güzelim... Neden tuhafısın?" dedi adam onun kışırılıp böyle karşılamasından dolayı afallayarak. "Naci bayıldığını söyledi."

Yağmur kasıdı kollarında, Naci'nin bunu ona yetiştireceğini düşünmemişti. Kaşlarını çatarak dişlerini sıkı. "Yorgunluktan" diye bildi sadece.

Bulut belinden sıkıca tuttuğu kadının itirazlarına aldırmadan kaçına alırken. "Neden yoruyorsun kendini o kadar o zaman?" diye hesap sordu. "Heim burada kalmanın inadını anlayamadım."

Burada kaybolursa sokak sokak onu aramak zorunda kalması kimse. Burada gideceği yer de, gezeceği yer de sınırlıydı, aklı boşta da evden çıkarsa, onu bulmanın daha kolay olurdu, bunu kocasına anlatamazdı. Tıpkı hasta olduğuna söyleyip merhametine sığınmış istemediği gibi, aşık mı, acıyor mu diyerek kendini tüketmek istemediği gibi. Günü geldiğinde, sevgisi bittiğinde sırf merhametten onu bırakmak istemeyeceğini, ona haykırarak istemediği gibi.

Flini omzuna koydu, yanağını da omzuna yaslayarak "Seni üledim." dedi öyle birden, içinden gelerek. Adam olduğu yerde zıdı diye çakılıp kaldı. Gözleri sisli şekilde başını kaldırıp adamın sözünü işite açtığı gözlerine gülümseyerek, yanağına uzandı ve oradan baretle öpü. Bulut şimdi kalpten gidecekti, ne kadar dengesiz davranıyordu. Oysa buca gündür onu eve bile sokmayacağını hatta kapıda elinde terlik, vazı, bardak şeklinde karşılayacağını düşünerek, onu kaybetme korkusuyla eve gelememişti. Üstelik Yağmur onu kimsenin sevmeye demiyti, aşık olma. O zaman bu yaptığı neydi? Bulut hareketlendi.

"Ne zamandır hastasın? Dün bayılınca niye doktora gitmedin?"

"İyiymi, vallı öyle oluyor bazen, vücut direncim düşüyor."

Yağmur adamın ikna olmaması üzerine yüzüne masumca bakı ve Bulut kaşlarını kaldırıncı rahatladı. Ancak içinde olası bir faciayı sadece erteleediklerine, bundan tamamen kurtulamadıklarına dair bir his vardı. Merdivenlerden kadını kucağında çıkarırken Mahru ve Ayn merdivenin başında, Naci Bey aşağıda belirmişti ve Bulut kimsenin alımdan onu merdivenlere yönlendirmişti bile.

"Bulut annemi neden kucakladın? Hasta mı oldu yine? Bayıldı mı?" diyerek endişeyle öne atılan Çiçek, korku dolu gözlerle ikisine baktı. "Bulut, annem iyi mi?"

"Yok meleküm iyi annen, sadece dinlenecek."

Kızın bakan Yağmur onun mavı gözlerinin yaşlarla parladığını gönce, dayanamayıp "Bulut indir beni, ben kendim yürürüm." diye rı kollarında huzursuzca kıpırdandı. Adam açılması imkansıza kıskaç gibi sardı onu.

"Küs müyüz hâlâ?" dedi Yağmur ona cevap vermeyince.

Onabakmayan ve cevap vermeyen endişeli adam hâlâ kızgınlığını tonduğunu belli ederek odaya yöneldiğinde, Çiçek peşlerine atılınca "Annen biraz dinlensin, yanına sonra gidecim Çiçek." diye onu etkisizleştirmek merdivenlere yönlendirdi ama Çiçek korkmuştu bir kere, çıkış alına nasıl kötü senaryolar geliyorsa, bağırıp ağlayarak merdivenleri imek istemiyordu.

"Ayrın bırak gelsin." dedi Bulut özlem dolu sesiyle. Çiçek koşarak aralarından odaya giderken, Bulut çoktan kansasını yatağa koyuşu bile, Yağmur daha kocasının yüzüne bakmadan, onun azarlayan tok sesiyle olduğu yerde korkuyla sindi.

"Bu kadar fazla, bugün valizlerini hazırlıyorsun, benimle İstanbul'a geliyorsun. Tam teşekküllü bir hastanede kontrolden geçecek."

Ve gerçekler Yağmur'un yüzüne kapı gibi çarpınca tekrar, kadını bulur. Klise kadın kaptısı yerine geldi. Kadının, onu hem bırakıp göp hem de hayatına dalıp emir vermesine sinirlenen yanı birden ıslakla fırlayıp, öfkeyle ellerinin iki yanında yumruk olmasına sebep oldu.

"İyiymi sadece biraz fazla yoruludum, yemek canım istemeyince de... Hem sana ne?"

"Ne demek bana ne?"

Bulut yanına gelen ve seslerinin yükseklüğünden sebep korkan Çiçek'i kucağına alırken, ufaklık çoktan kollarını açıp boynuna dolmuşu bile. Bakışlarıyla kansasını uyardı, Yağmur ağzının içinde homurdanırken, Çiçek'i unuttuğu ve unutturduğu için kocasına kızdı.

"Annem hep ağlıyor Bulut, ona ağlamasını diye kızmalısın. Ama böyle kızma, bar'ıma ona, o zaman yine ağlar."

Bulut sert bakışlarını Yağmur'a çevirdiğinde, kadın gözlerini kapıdı.

"Bir sıkıntın mı var?"

"Senden başka yok şükür, sorduguna göre balık hafızasına sahip sin," dedi kadın dişlerinin arasından.

"Çiçek elini kulağına kasımlı ederek eğildi ve minik dudakları basının kulağına değerken "Biliyor musun, o söylemese de ben biliyorum. Biz seni çok özledik."

Bulut minigine sarılıp boynunu koklarken, "Naci sana yolladığın şeyi verdi mi?" diye sordu.

"Ben onları yedim bile aklımlı," dedi Çiçek mesuîçe. Bulut her ne kadar annesine kızgın olup aramasa bile, Çiçek'i her gece arayıp hikâyesini okumuş, her sabah onunla sohbet etmiş, yokluğunu hissettirmişti. Bulut onun gönlünü yaptı; bu gece kalacağını hatırlar sanarak uyuyacağını söyleyerek odadan yolladı.

"Şimdi hastaneye gidiyoruz."

Yağmur kollarını göğsünün altında bağlayarak suratını ası.

"Gelmiyorum, iyiyim ben."

"Yağmur beni çiteden çıkarmak için yemin mi ettin?"

İşte bu barajın kapaklarını açan şifreydi, kadının son damlayı sabrı taşı. "Asıl sen. Hem tek kelime etmeden çekip gidiyor, san da bir anda karşıma dikilip hesap soruyorsun, Allah aşkına sen neyi kafasını yaşıyorsun?"

Adam inanmaz bir ifadeyle baktı yüzüne. Ona sesini mi yükseltiyordu? "Sağlıklı insanlar gibi konuşmak yerine kırmaktan ibaret gitmiyordun. Yani kalıp seninle kavgı etmemi mi istiyordun? Beni kışkırtan uzak tutan sensin, zorla hayatında kalmaya niyetli değilim."

"İyi, gururunla İstanbul'da bensiz yaşa o zaman."

Genç kadın duraksadı, dişlerini sıkı ama duramadı olduğu yere kapana kısıldığını bilerek döndü durdu. Gözleri korku ve inanmaz bir şekilde kocaman açılmış adama bakmadı bile. Elbette şaşkınlıkla; üstelik yıllar sonra ilk defa güvendiği adam, koruyucusu olan adam, hırsına yenilmiş, bencil, duygusuz bir budala olduğunu hiç çekince den göstermişti.

Birden durarak ona tepeden bakan adam somurtuk bir ifadeyle yüzünü ekşitti. Kadın durmadı. "Git İstanbul'una neden geldin ki? Ah

nerden evi terk edip etmediğine bakmaya geldin sanırım, giderken lütfen gösterdiğini unutmusum," diye hırsla bağırır, kalbi acıyordu, söylediği sözler halâ kulağında çınlıyor, yüreğini kanatıyordu. Ona lütfen nasıl gösterirdi? Ona bu kadar muhtaç ve ihtiyacı varken, Guşen'in kınp burada kalmışken, kaçmak varken savaşmayı göze almış, ellerini bırakmayı nasıl teklif edirdi?

"Kaçke gitseniydim, geldiğinde rahat ederdin. Bizziz hayatını özleğini akl edemedim."

"Lanet olsun, beyin yerine saç mı taşıyorsun?" dedi adam afallanarak bir sesle.

Bıyaktırtma kadının tepesinin tasını attırdı. "Hah, şimdi beyninsiz de, gurusuz da oldum. İstemediğim yerde durmam, bu gece giderim emin senin olsun." Tam yana hareket etmişti ki Bulut onu koltundan yakalayıp sertçe yatağa doğru kötekledi. Yağmur sendeleyerek dengeyi kazanırken dişlerini sıkıyan adam kısık, örküten sesleyle, "Kapıdan dışarı bir adım at..." dediğinde işaret parmağını tehditle sallayarak, parmağını dişleriyle sabır çekip sustu.

Bağın dikleşti Yağmur dolu dolu gözleriyle, "Bacaklarını mu bacasın, hadi söyle," diye bağırır acı çekerek. "Birinden kurtuldum, şimdi senin zorbalığına mı savaşıcağım? Bana istemediğim şeyleri sormak sizin için ne kadar önemli. Ben senin kölen değilim. Hattâ'nın nasıl kaçtıysam senden de kaçacağım. Bulamazsın beni." Yataktan damlayan iri damlalar adamı mahvediyordu.

Öyle demek istememişti, sadece... Sadece gitmesi fikrine katlanamaz, korkmuştu Bulut.

Sakinleşmek için çabalayan Bulut derin bir nefes alıp, ara yolu bulmuşcasına ellerini kaldırdı. "Dinle," dedi. Kadın yüzünü yana çevirerek nazla omuzunu silktiler. "Yağmur, aşkım..." derken birden sesin desibeli yükselerek kütkredti. "Kadın cinlerini tepeme çıkarmak! Ne anda ne kadar üzgün olduğunu biliyorum ama sen de benim sınırlarını oymaktan vazgeç çünkü ben de hiç sabırlı durumda durmuyorum..." diye kelimelerinin sonuna doğru bağırarak vurguladı.

"Korkak..." dedi Yağmur öfkeyle. Kollarını göğsünün altından öterek ona horozlandı. "Beni bu halimle kabul edemeyecek kadar ortalısın. Sana soru sormak yok demiştin ve sen kabul etmiştin. Hattâ'na kadar üstüne gelmeyecektin. Ama sözünü tutmadın, ilk ısratı bana hesap sordun."

"Lanet olsun ya, sen benim karışmış ama hayatına dâhil değilsin. Sırların ve sen. bana yer yok."

"Sırların ve ben sana yer açtık ama sen kendini bize ait hissetmedin."

"Üç kişiyle evlilik olmaz, ya sırların gitmeli ya ben..."

"O zaman git!" dedi Yağmur dişlerini sıkarak zalimce. Adam toka yemişi gibi irkildi. Onun beyazlayan yüzünü görünce, karına bir ağı saplandı Yağmur'un. Önce dediği için tatminkardı ama sonra pişman oldu ancak gururunu ezemedi. "Artık öldürsen söylemem, bencilim söyleyecek tek sözüm yok."

"Senden merhamet akıyor malum."

Derin derin soluyordu, ellerini yumruk yaptı ve geçmelerinde korkar gibi onları sıkıca bacaklarına bastırdı Yağmur, yoksa kocasına burnuna bir tane çakacak. "Lanet olsun!" dedi yumruklarını bacaklarına vurarak hışla. "Lanet olsun!" Bir daha vurdu bacaklarına sertçe ve onun canını yakmaksızın kendi canını yaktı. Yanagından yaşla süzülüyor, çaresizlik içinde inliyordu.

"Bir şeye vurmanın yarısını olacaksın, bana vurabilirsin." dedi adam onun yumruğunu bacağına vurduğu an, kendi canı yanmış gibi dişlerini sıkarak.

Ona doğru yaklaşarak kollarını iki yanına sarkıtı Yağmur. Bula ona tepeden bakıp sevgiyle uzanarak, "Yağmur, bir tanem bütün sa kin ol be..."

Daha kelimeleri dudaklarından çıkarmadan, kadının yumruğu karıyyla buluşarak boğruüne bir bıçak gibi indi. Eklemelerinden olaş yumruk, bir memi gibi patlamıştı karında. Onun gibi minik, zarif/b kadından beklemeyen sert bir yumruk... Darbe daha kendini hazırlama, savunma için kaslarını kasma şansı olmadan inmişti. Ve acı içinde nefessiz kalan adam şaşkıncı karısına bakarken, Yağmur yumruğunu diğer tarafına da savurmuştu.

"Ahhh!"

Bulut sersemleyerek yan tarafını tuttu, iki büklüm olmanın nefesi bir an kesilmişti. "Kadın haber versene, evde benden haberi boks falan mı çalışıyorsun?"

Başını dikleştirten Yağmur kendini savunurcasına, "Kendim iddin. Bana vur demeseydin senin yene kendi canını yakmaya devam

ediretim. Aslında hayallerına vurmam gerek ama..." diye bağırda lula.

Bir adım gerileyen adam yanı alaylı, yanı ciddi, "Sakin... O bize laca" diye sertçe uyardı.

"Sapık..." dedi Yağmur göğsüne sert bir şekilde çıkarken. "Aktın mende o yüzden mi geldin?" Bir kez daha indirdi yumruğunu ve çok gıcırden yumruk attığı elini göğsüne yakın tutup, acıyan parmak boğazlarını ovalayarak optü.

"Taş gibisin be adam..."

"Teşekkürler sevgilim, senden iltifat duymak zor."

"Allah'ın cezası, odun herif... Gıcık... Taş kafalı."

"Yağmur..."

"Sen daha kaç günlük evlisin de, evi terk ediyorsun? Bu kadar gıcık ma bıkın benden? Neden ilk kavgada evden gidiyorsun sen la neden?" derken bacağına sertçe tekme attı. Ve ayağı acıyınca acı ude inleyerek ayağını tutup gözlerini kapatarak acının geçmesini bekledi. Adam acıyan yerine uzanmak isteyince kadın bir adım geriye atıldı. Bulut Öikeyle tısladı.

"Ne yapaydım, kalıp kavganın sonunda hastanelik mi olsaydık? Fakaüm dengemi bozdun, sayende ota boka kükrer oldum."

"Sus. Hem suçlusun hem güçlü... Konuşma sen. Regl dönemimde uyonusun, kavg edince kaçıyorsun, korkaksan neden evlendin?"

Adam işaret parmağıyla ağzına fermuar çeker gibi yaptı ve kadına saka yaklaşmak için hamle yaptı.

Bunu gören kadın çileden çıkararak, "Demek gönlümü almaya bile dğer bulmuyorsun beni? Konuşmuyor musun? Sesimi daymaya ta-lanmılsan de mi yok artık?" diye kavgına hırladı.

"Allah'ın cezası, sus dedin ya..."

Yağmur bir daha tekme attı bacağına. Adam şaşkıncı ona baktı, normal değildi, Yağmur bu kadar hırçın ve dengesiz davranmazdı. Boğruka, derin bir soluk vererek acıyı dindirmeye çalıştı. "Kavga ençeyelim."

"Ne yapalım?"

"Emin ol yapacağımız daha güzel şeyler var... Henüz yapamadı-jar şeyler."

"Akına bile getirme." dedi kadın işaret parmağını adama uzatıp tehdit ederken. Bulut çöğildi, işaret parmağını öperek onu çok etti. "Hiç çekmiyor ki aklından, daha bu yatağın testi sürüşüne bile çıkmadı."

Kız işaret parmağını indirdi herşla, karıncıcalardan, hasrele yanaklarını sakladı arkasına. "Arsız sapık..." Sonra ne düşündüyse yanaklarından yaşlar yuvarlanmaya başladı. Bir hücnükle solğu kesik. Kocasının göğsüne bir darbe daha indirmek için geri çekildi, bu defa Bulut yumruğunu kolayca yakalayarak onu engelledi.

"Aşkım..."

"Aşkım deme!"

"Canım..."

"Deme!"

"Yağmur"um..."

"Değilim!" Dizine tekme attı. "Her şeyi mahvettin. Sana olan güvenimi sarstın. Öfkeliyim sana, sandığından çok daha fazla kızgım."

"Bana mı?" Bulut şaşkınlıkla başını geriye attı.

"Bunu bana nasıl yapabildin? Bana söz verdin. Bana geçmişimi sorgulamayaçağına dair söz verdin, korkutmayaçağına, geri çekilme izin veremeyeceğine... Ama ilk kavgada terk ettin beni. Beni ıstıtmeyeceğini söyledin, ne olursa olsun bırakmayaçağına, hiç ayrılmayaçağına... Ben de seni terk edeceğim. Zaten kovdun beni. Kağıt gösterdin, gideceğim. Niye kaldım ki zaten, neyi bekledim?"

"Yağmur bana odun adam yüzümü göstertti!"

"Saaki şimdi pamuk çeker misin? Odun olsun kaç yazsın, baba olur keserim seni."

"Aşkım..." Ellerini onun omuzlarına yerleştirdi ve ovarak yatırtmaya çalıştı. "Ya hep bir sır, sana ne zaman yaklaşsam önümün bir duvar daha örürsün. Sözümün arkasındayım."

Elini hücnüklarla dolu olan ağzına bastırdı kadın canı yarıyordu. "Bana söz verdin."

"Pekâlâ, sözümden dönmедim, ikimizce verdiğim sözden de. Bir tanem..."

Yağmur gözlerini sımsıkı yumdu ve hırsından kasılan ellerini boğazlarına bastırdı.

"Sus! Sus artık! Daha fazlasını duymak istemiyorum. Beni kanıksan yene, sus..."

Bulut onun haddinden fazla sinirlendiğini biliyordu. Kırdığını, acıdığını biliyordu. Güven problemi olduğunu unutup, hırsına yenilgiyi acıtmıştı içini. Sirtından aşağıya bir sancı geçti, kırmıştı nazlı üzüntü. Geçmişini değiştirebilmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını farkına vardığında, o tanıdık, korkunç çaresizlik hissi yüreğine yerleşti. Kahretsin, ilk sıkıntıda onu terk etmişti. Bunun daha iyi olacağını düşünerek ne b*k yemişti. Bu durumu onun için düzeltenecek ama telafi edebilirdi. Onu dinleyebilir ve ona sıkıca sarılabilirdi da öyle yaptı. Yağmur sessizce ağlarken, kollarını dolayıp onu göğsüne iyice bastırdı.

Linar etmeden, nazlanmadan ona sokulan Yağmur, başını omzuna kaldırıp hücnüklara ağladı. "Terk ettin beni."

"Emedim, etmem de. Ne olursa olsun hep yanında olacağım."

"Gün."

"Ömr dilerim."

"Kalıp savaşmak varken kaçtın."

Yağmur, bu durumlara yabancıyım, ne yapacağımı bilemiyorum. Kırılmak için bunun daha uygun olduğunu düşünmüştüm, özür dilemek."

"İlk kavgamızda beni hayatından çıkardın."

"Sen benim hayatımdan, sen çıkarsan geriye hiçbir şey kalmaz."

Teklin edici sözleri kulağına fısıldayarak, onu dakikalarda o geçitli tuttu adam. Kulağına rahatlatıcı kelimeler mırıldanıyor, yatıştırmak için elinden gelenin fazlasını yapıyordu. Titremeleri kesilene kadar, bedeninin sıcaklığı ve gücüyle ona destek olana kadar yerinden kımıldamı.

En sonunda genç kadın başını kaldırıp derin, titrek bir soluk aldı. Gözlerindeki çaresizlikle vurulan ve acısını iki kaburgası arasında hissedene Bulut onu yatağına yönlendirdi.

"Gel, hadi oturalım."

"Çok üzgünüm. Dizin için."

"Sadece dizim değildi..."

"Böğrüm için de üzgünüm." dedi kadın burnunu çekerek. Hücnüklardı.

"Hayir." Burnunu çekti. "Mesaj yazabilirdin."
"Yazdığında cevap vermeyeceğin kesindi."
"Verirdin. benim adına karar verme bir daha. İyi olduğuna hissettiriyordum ama sen mesaj bile yazmazdın." dedi kadın içiyle.
"O zaman bir daha kavga ederek mesaj yazayım."
Kadın omuzuna sarılcı vurdu. Adam gülererek sinesine çekti kadın.
"Allah göstermesin, yakası bile kötü." dedi Yağmur adamın kalbini ritmini değiştirerek.
"Gitmekten vazgeçirim ama bir daha yaparsan geldiğinde beni bırakmazsın."
"Uzaya çıkasan bulunum seni, benden kaçmana izin vermem."
Oyle bir gidecekti ki bir gün. gittiği yere gelmek için ilmesi gerekirdi.!

Allah korusun. düşüncesi bile beterti. Burnunu çekti ve başını adamın göğsüne yasladı. Bir süre ikisi de o şekilde oturdular, ada sırtını sıvazladı, saçlarını kokladı, kadın onun sıcaklığının, kokusunun, varlığının tadını çıkardı. Elleri adamın göğsünde aynıyo bir şekilde dolayarak. "Çocukken çok mutluydum." diye başladı sözlerine.

Bulut aklının edepsiz gidişatına der derken devam etti kadın kızı sözlerine. "Bir ablam vardı. bana canımı istesem verecek bir ablam. Küçük anımdı o benim, ablam değil annem. Görülerimin içine bulaş annem ve babam da vardı ve henüz aklıma yeni katılmış bir kadehem de. Ufak tefek şeyleri sorun edip nazlanırdım, kıyafet konusunda biki söktürür, hafta sonu gezmeleri için savaş başlatırdım." Gülümse o güzel günleri anarak. "Babamın kucagina oturmaktan hiç çekimdim. sabahları odalarına dalıp aralarına yatarım meçhul." Gülümsemesi sislendi ve görüş alanı gözyaşlarından dolayı perdeslendi.

Bulut kansının yanağını çekiştir kurulariken diğer eliyle surat ovalıyordu. Yağmur burnunu göğsüne sürterek sildi. Sesi hüzünlü oldu. "Sonra her şey bir kabus gibi ellerimden kayıp gitti. Bir gece sanki rüyada yaşıyormuşum gibi her şey bir gecede bitti ve ben uyanımdı. Kabusuma uyandım, rüyalar uzun sürmezdi. Hana hayallerimde asla vazgeçemememi söyleyen kadın gitti, istediğinde her şeyi bulabileceğimi söyleyen babam gitti, bana güvenen ablam gitti, çemir dostumuz, o bitip tükenmeyen dostluklarımız, servetimiz, hayallerimiz de onlarla birlikte gitti. Hepsi beni terk etti ama omuzlarımı o-

ğamı anksiyöz bir yük bırakarak."

"Şişir. Sevgilim."

"Kıracaksın kalbimi diye uzak durdum. kıracağım kalbini diye uzak durdum Bulut, acıtmak istemedim yemin ederim. Kırmak istemedim. Üzmem istemedim. Sen üzül diye söyledim sana onları, çok acıyan kaybettiğinde yaşadığın acı sevginden daha büyük oluyor ve yitiriyorsun."

"Sen benim diğer yarımısın Yağmur, terk etmek yok, sil aklımdan." diye başına bir öpücük kondurdu. "Kendini bu kadar üzme bu saçmalıklar için, hep bir nefes içinde olacağım. Yemin ederim."

"Bir gün ben terk edeceğim seni, sayılı geldim ömrüme, kaç gece ayalet bırakırım koynuna bilmiyorum." diyemedi. Parmakları kocaum yakasında kuvvüldü. Soluklarının ritmi bozulunca, kalbi göğüs kafesinin içinde hünçerli bir vals yaptı. Onun yüzüne, kahverengi perlemeye ve çalılan kaslarına bakarak yükseldi, kasının kenarına bir hüzünlü. Adam gülümsedi, şehvetle verilen öpücükten daha çok ritminin ritmini değiştirir olmuştu bu masum buseleri. O kasından içine, tüm sıkıntısı biliyordu sanki.

"Ablam..." dedi konuşmak için güç toplayarak. Yokasıyla oynadı bilmce. "Ailemiz öldükten sonra durmamız burada, zaten yurt dışındaydık. Bizi de alıp yaşadığı şehre götürdü. İşlerimizi babamın omuz yütürüyor, ablamın okulu bilene kadar bize destek veriyordu. Hakan bizi kötü günümüzde hiç yalnız bırakmadı... İş ortamımızın olduğı oğlu... Ablama hep nazik davrandı, hep destek oldu, hep sevdiydi."

Bu onu daymasıyla adamın bedeni kasıldı. Yağmur onun kiskançlığı bilerek buşım dikleştiği, çenesine dokunarak dudaklarını dudaklarına dokundurdu. Adam onun minnacık lemasıyla yatıştı. "Ne olduysa yaklaşıp sormışlar. Okul bitince evlenme kararı aldılar, o zaman 15 yaşındaydım. Ayırın onlarla büyürken, ben kendi terahimle yaşamak istedim, başlarında ablam istemedi ama sonra ısrarlarına no oldu."

"Neden?" dedi adamı kuşkuyla seniyile.

"Bilmem." diye omuzunu silkti kız masumca. "Ayırın zaten ablamı mıydı, bir de ben üzerine yük olmak istemedim. Yeni evlilerdi, ablam benim yüzümden laf işitsin istemedim. Hakan ona ne kadar niyet, bir şey vardı beni ondan iten, yaklaşmıyor, ya da samimiyeti-

ni gerçekçi bulamıyordum. Belki de ben kuruyordumdur kafamda diye uzaktaylardım. Sonra bebekleri olmadıği için ablam günden güne depresyona girdi. Her görüşümde biraz daha cökmüş, biraz daha be-tikti. Çok sevdiği kocası, Hakan'a bebek veremediği için üzüldü, kayınpederinin çocuk aşkına karşılık veremediği için her geçen gün biraz daha cöküyordu. Muhtlis amca bebek diye direttiğice, Hakan huyusuzlandı. Artık ablama eskisi gibi değildi hareketleri, nazikliği, aşkı yorulmuş gibiydi. Aldatmışiyordu bildiğimci kadanyla, belki de gizlice sevdiği. Ama sevgisi eskisi gibi içim değildi. Başladıkla o tutkulu, şık adam yavaş yavaş silikleşiyordu."

Kafasındaki parçalar bir araya gelen Bulut dışlarını salınca, Yağmur elinin altında hissettiği titreşimleri yatıştırmak için yavaşça okşadı. "Çok ağlıyordu. O kadar çok ağlıyordu ki, henüz liseyi yeni bitirmiştim ve nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum. Çocuk şaşır-tırdın ama artık on sekimizi geçmişim. Mutlu olsun istedim, anla ağlamasın, üzülmesin..."

"Ne... ne yaptın?" dedi Bulut soluksuz kalarak. Korkuyla yüzüne baktı. Resmen nefesi iki kaburgasının arasına sıkışmış, top büyüklüğünde genzine doğumlanan acı midesini yakmıştı.

"Yamurtalarımı ablama verdim." dedi Yağmur tek seferde, bir an pırsınanlık hissetmeden. Adam yüzüne buzlu su serpmiş gibi ırkılme-den daha devam etti sözlerine. "Tüp bebek gibi... İlki başarılı olmadı, ikincisi tuttu. Ablam, Çiçek'e hamile kalınca, Hakan da, babası da değiştiler ahlama karşı. Artık ablam mutlu oldu, herkes ıvırnağı taşı-yordu, her şey rüya gibiydi. O zamanlar anne gibi değil, teyze gibi hissediyordum kendimi, kan vermek gibiydi. Çocuktaım, yapmışım-yayın ne demek olduğunu bilmiyordum. Ve sonra... Muhsin amca bir gün kalp krizi geçirecek aramızdan ayrıldı. Tüm mal varlığı otomatik olarak oğluna kaldı. Ve kötü günler böylece başladı. Biz bilmiyorduk onun oğluna bebekle tehdit ettiğini. Meğer Muhtlis amca Hakan'ı tehdit ediyormuş torun yoksa miras da yok diye. Artık aradan baba eşiği kalınca, ne çocuğun ne de bizim bir önemimiz kalmadı. Zaten ablam tüm yetkilerini Muhsin amcaya devretmişti. Gerçek yüzü ortaya çıktı ama unuttuğu şey, babasının ölümüyle imza yetkilerinin de bitmiş-di!"

Hiçkırıklarla dolan dudakları gerildi. "19 yaşındaydım, Aynı ya-daha ufak, tüm sorumluluğumuz ablamın üstündeyken, bir de bebek. Hakan onu kahrediyordu. Artık gizli saklı yapıpğı ne kadar kirlili?"

gün varsa ayan açığı yapıyordu, belki başkaları bilmiyordu şirket kasetleri düşmesin diye ama ablamdan sakınıyordu. İlk başlarda her-şey güzel derken, sonra kavgaları arttı. Bir gün eve döndüğümüzde nâvır çığlık sesleri yükseliyordu ama bu kavga-dan oluşan sesler de-ğildi. Hakan ablamın merdivenden düştüğünü söyledi, ambulans ge-çerken Çiçek doğdu ama kanamaması durduramadık. Ellerimciydi çekmiş, kanlar içimde, kapır kapır, bana bakıyordu, yalvarır gibi. O... o an unuttum. Çiçek nefes alıyordu ama ablam her saniye tüken çaba çok kopuyordu. Hiçbir şey yapamadım. Yatırmalarını, aklanlarını ona fayda etmedi, adam ölüyordu. Ben... ben bilsey-şim o sefilsizi öldürürdüm. Konduramadım. Kantılayamadım. Hangi-şey kızı annesinin karnında... Konuşamadı, Nefes alamıyordu, her zaman şüphelenmişti ablasını merdivenlerden o sefilsizin ittiğine-şey ama kanıtı olmadığı için hiçbir şey yapmamıştı. "Ablam ölmeden-şey bir fotoğraf verdi, benden söz istedi. Fotoğraflıktı adamı bulamı-yasın ve eğer..."

"Eğer başıma bir şey gelirse ondan yardım isteyecektim. Ne geldi,-şeyimi öğrendim." diyemedi.

"Eğer..." dedi Bulut merakla.

"Tut onu bulmamı ve yardım istememi söyledi. Bize yardım ede-nik tek kişinin o olduğunu söyledi."

"Kin o biliyor musun?" Adamın kalbi resmen sımanık bir güver-çin gibi tıkla atıyordu sinesinde.

Yağmur içini dokümenin fereahlığıyla merakla gözlerini yüzüne di-şen adama baktı.

"Kuzen!"

Yüzünden bir afillama dalgası geçen Bulut çok olumsuz bir halde-şey gözlerini. "Kuzen mi?" Sesindeki o kısıklık, tehlikeyi tüm kadının-nın önüne tuttu ve biraz ırkılmesine sebep oldu. Yağmur onun kuzeni-mi sordu? Yüce Allah'ım, kuzeniyse mi evlenmişti? Tüm bedeni-şey nidesi kasıldı, kucağındaki kadını bir sinek gibi duvara yapış-tırarak nadesine geldi. Ve o artık gerçek anlamda kansiydi.

Nefesi boğazına düğümlendi, ciğerlerine tıkanı. "Ku... Kuzeni-şeyi buldun emin misin?"

"Evet. Neden sordun ki?"

Adam elini saçlarına daldırdı, taş kesilmişti sanki her hücresi. "İnkımız?"

"Neden imkânsız olsun, kuzeni işte."

"Nasıl kuzeni olur, ben... Yani sen kuzenini tanıyıyorsun mu?"

Yağmur gülmüştü. "Benim kuzenim değil şaşkal, ablamız" diye çekti. "Nisan ablamla benim annem ayrı. Ama Nisan ablamı annem büyütmüş. Senin Nisan ablamın annesi bu adamın annesiyle kardeşmiş... Ben... Ben, Çiçek ve Ayırın için onu bulmak istiyordum. Hakan manyağı onlara zarar vermesin diye, güçlü biri olduğunu duydum ama fotoğraf yırtılınca, yüzü olmadıği için bulamıyordum. Fotoğrafta yer alan Rüzgâr Bey güçlü biri olduğunu söyledi, bir başka-
kan kadar güçlü..."

Gözlerini kapatıp derin bir soluk çekti içine, şükürler olsun kuzenim değildi ve yine öfkeliye dolan göğsü kabardı. "Rüzgâr biliyor muydu tüm bu hikâyeyi?" dedi kısık sesle küfrederek.

Yağmur iri mavi gözleriyle yüzüne baktı şaşkınca, rengi kaçarak. "Pardon," dedi ama adam hâlâ içinden sövmeye devam ediyordu. O Rüzgâr'ın anasından emdiği sütü burnundan getirmesse, adam değil di.

"Dedim ya tesadüfen tanıştık. Fotoğraf Hakan'la kavga ederken zarar görünce... Yani o elimden almaya kalkınca yırtılmıştı. O yüzden kuzeni kim bilmiyorum. Bunu ona sordum, o da bana alty ay maddeler verdi, eğer yanında çalışıp kovsan bile gitmezsem, bana o adımı verecekti ve eğer o bizi korumayı kabul etmezse, bunu kendisi yapacaktı. Bizi Hakan'dan Rüzgâr Karalı kurtaracaktı..."

Azımda ona kimindi gerçeği anlatıp, ablasının kuzeni olan kişiyi kendisi olduğunu söylemek istiyordum ama bu sefer kadın öfkesine yerilerek henüz kazandığı güvenini sonsuza kadar yok edecekti. Sözü zamanını bekledi. En azından birkaç gün sonra bunu söyleyeblirdi. Demek o fotoğrafın sırrı buydu. İlk öğrendiğinde aklından neler geçmişti Allah biliyor ya, acaba dediği çok soru olmuştu. İçlerinden bir de bir yıllık kayıbdan bir kadını olup onu unutanak, o kadar uzak olduğu gibi saçma ama cesur bir soruydu.

"Peki, Hakan'la nasıl evlendin?"

"Çiçek doğunca onu elimden almaya kalktı. Yirmi yaşına henüz girmiştim ve o henüz yaşımda bile değildi. Karımda taşımasam bile canımda taşıyordum ben onu. İlk sütünü ben verdim, ilk banyosunu yaptırđım, ateşlendi başından bekledim, annesiydim zaten. O benim bebegim. Pislik herif, hiç iyi davranmıyordu bebeğime. Korkuy-

dan Ablamın taşıyıcı olduğunu, asıl annesinin benim olduğumu öne sürerek tehditler başladı. Bana teklif sundu. Şirketlerim karşılarında bir evlilik yapacaktık: o şirkete sahip olacaktı, ben kızama... Kabul ettim. Elinden almasından korkuyordum çünkü benim kadar onun da kızıydı ve devlet ona verebilirdi. İki yıl sıkıntı yoktu, şirketi yönettiği önce bize prensesler gibi baktı. Ama planda bir terslik oldu. Şirketi almak istedi. Sanki ablam öleceğini biliyormuş gibi bir vasiyet bırakmış ve zaman yapıtıysa. Tüm imza yetkisini bana veren bir vasiyet, ki Hakan delirdi. Üzerimde hak iddia etmeye kalktı. Hırçınlaştı, saldıracaktı... Sürekli noter tutup eve gelmeye başladı. İmza yetkisini her maddenimde..."

Yaşından düşölen yaşlar adamın gömleğini ıslatıyordu. Bulut anıku kansına sarıldı. Acılarının almak istemesine okşadı sırtını. "Budur o yüzden mi?"

"Sonra bakışları değişti. Önceden canımı yutmakla amacı ama şimdi sapıklığını üzerime sıçartmak istedi. Bir gün eve geldiğim-
iz. Ayırın'ın acı çığlıkları..." derken o anı yaşıyormuş gibi korkuyla içlendi. Kocasının yakasını sımsıkı tutarak yüzünü göğsüne gömdü, dişleri takırdıyordu üşüyormuş gibi. Titriyordu. Dişlerini kırıya sıkıp gibi kansının kolunu da bilimsizce sıkarak Bulut, soluksuz kaldı.

"Neyse ki Mahru ablam eve benden önce gelmiş, başında salıncakla kırarak kurtarmış onu, ya gelmeseydi? Ya evde olmasaydı? Neğres pip sapık ufakık ruhuna ne yaralar açmış kuzumun, silmek için çabalamış. Belki emeline ulaşamamıştı ama onu hayata yarım, erilelere gövvensiz bırakmıştı. Hırçın, kızgın bir çocuk yarattı... O gün laşık, tek bir kurus almadan, her şeyi ona bırakarak ama bırakmadı pejmizi çünkü imza yetkisi hâlâ bendeydi... Ben kendimi geçtim ama ladan geleceği için veremezdim. Ya... Yarin tek kaldıklarında..."

"Şiğm..." dedi adam içine işleyen sesiyle. "Artık ben varım, kimse üzme zarar veremez."

Mahru, Yağmur'un şirkette tek söz sahibi olduğunu ve o sapık idamın Ayırın'ın göz koyduğunu anlatmıştı. Bu kadar detaylı bir anlatım yapmamıştı ama ona Zalim vurulduğunda bu kadarını anlatmıştı azından. Bir de Yağmur'un bu olaydan sonra aklının gelip gittiği... Psikolojisinin bozulduğunu, unutkan ve ürkek olduğunu anlatmıştı.

İyice kocasına sokulan Yağmur, boynunu koklayarak, "Lütfen git-

me." diye fısıldayarak ceketini kavradı. "Beni bırakma. Lütfen. Sen her şeyi anlattım."

Adam bir an donup kaldı. Kadının çaresizliği içini dağladı. Belki Yağmur ona can havlı ile sığınan gibi yaklaşıyordu ama Bulut çoktan ona deliller gibi âşik olmuştuy. Diyemedi. Ne diyeceğini, onu nasıl teselli edip nasıl teskin edeceğini bilemedi. Genç kadının gözlerindeki keder, sesindeki acı böyle çok yürek parçalayıcı ve dayanılmazdı ki Sanki Bulut giderse, onun güvenliğini yitirir ve ikinci adam da o olacaktı.

Bu yüzden geçeceği o anda söyleyemedi. Aklı durup boğazı düğün olurken fotoğrafıdaki adam benim, diyemedi. İçti yanan Bulut onu düşünmesine ikna edecek kelimeleri bulabilirdi mi bilmiyordu, o yüzden kaşına kondurduğu bir öpücükle cevap verdi. Dudaklarını onun kılını dokunarak basit, güven verici bir öpücük vermeye niyetlendi fakat hafiften doğrulan Yağmur'un başka fikirleri var gibi gözleri aşkla parlayan adamın nefesini kesiyor, bacak arasında kısa bir süre uyuklayan yılan dürtüyordu.

Kadının dudakları adamın kılınların altında davetkâr ve şehvetli bir şekilde aralandı, bedeni kıvrılarak iyice sokuldu. İyence gibi geçen uzun günler süren ayrılıktan sonra aldığı tat adamın bedenine yaldırı ekisi gönderiyordu. Boğazına tırmanan hırlanmayla, göğsünde vahşi sesli bir inleme gümbürdü.

Kolları kadınına sahiplendi, tüm özlemi üzerine ateş sıcaklığını tencir oldu. Aç bir şekilde öpüşüler, hafifçe birbirlerini ısırtılların ağzlarının derinliklerinde dolastırdılar.

Hâlâ genzinde cansızca düğümlenen hisçinkınlanya inleyen kadın, kollarında hayat bulurcasına canlandı. İkisi de acılarına merhem olmak için en güzel yöntemini denerken, bu bir çeşit şehvetli çılgınlık yoldu.

Sabırsızca karısına sokulan Bulut omuzlarını kavradı. Gösterişiz gömleğiyle kaplı göğsüne, onun göğüslerini sürtmek için yakasını açtı. İnleyen Yağmur ince parmaklarını onun güre, kısa saçlarını arasından geçirdi ve öpücüklerini daha derin bir hale getirirken kucakına iyice kıvrıldı.

Belki de aralarından kalkan sırtın hafifliğindendi. Daha önceki kısa sevimlilerinde ya da o çalıma odasındaki birlikteliklerinde bu kadar atılğan olduğunu görmemişti. Kadının dokunuşları cümlerini Dudakları ve dili ise talepkardı...

Onun hiçbir sınır tanımadan sokulmasına kapılıp adam, bundan bundan fark etti ve karşılık vermek için sınırsız sarıldı. Hem de arzusuna sığı.

"Sana kızsam bile, bırakma beni." diye ısrar etti dudaklarına sokularak kadın.

"Sen de bırakmayacağsın beni, ölene kadar." dedi adam nabızının göğüs yrin üzerinde dilini gezdirerek ve solukunu üflüyerek kadının göğsüne sarıldı. "Sana bana, sıkıcı. Asla bırakmayacağına söz veriyordun asla..."

"Unutmadığım sürece, asla bırakmayacağım." dedi kadın yanağıyla dula süzülürken.

Adam cevabın içindeki o ince ama ağır ayrıntıyı fark edemedi. İki elini sırtına kaydırıp onu kabaca kendine çekti, kucakında daha sıkıca çıkardı. Ama yeterli değildi. Yağmur sabırsız ve ürkek hareketlerle ceketine asıldı. Çıkarmak için omuzundan aşağıya zorladı. Gömleğinin üzerinden yayılan o kokuyu, o sıcaklık kadını çıldırmıyor, eli yanında kaslarını dolasmak için karıncalanıyordu. Adam tek eliyle nefesi topladı ve baldırlarının üstüne kaldırdı. Belini kavradığı anda Yağmur kendini ona bıraktı ve bacaklarını iki yanına olarak kucakına sarıya çalıştı. Adamın alnına çarpan dudakların minik öpücükler alırken, Bulut da onun göğsünden minik payım aldı.

Hüvi ve aceleli olan tek elini genç kadının uyluğundan yukarı kaldırdı. Elleri bacaklarını ve daha yukarısını okşarken öpüşmeleri denizle, inlemeleri birbirine karıştı. Çıplak teni kadımlıydı, her dokunuşunda ürpermesini, hazla inlemesini hissediyordu. Parmakları o tıç hazırlan yurdu olan çıkıntıya sürüklenmiş, hissettirdi şey aralığın sinesinde düğümlemesiydi. Daha şimdiden onun için ısıtıcı, sıcak ve en son hatırladığına göre çok sıkıydı. Bu adamın kollarındaki hareketliliğin artmasını ve kadının yumuşak karısına bedeni seriliğinde yaslanmasına sebep oldu.

Adamın parmak uçları onun nemli aralığını keşfedip, şişmiş inciyi bularak okşarken, kucakında titreyip kasılan kadının solukları ciğerine doldu, ağzına verildi inlemeleri birbirine karıştı. Genç kadının kalın kokusu havaya yayılarak sersemletici ve tahrik edici bir parfüm masalı etraflarını sarı.

Yağmur'un ürkek elleri kocasının pantolonunun önüne kayarak, ısıtıcılığı belli etti. Talepkardı, arzuluydu ve geçen gece yaşadıkları...

n o hazır bir daha istiyordu. Cesurası üzerinde biraz yüksekti. Döğmesini sağlayıp adamın diğmelerini açabilmek için kendine alan yarı. Bulut sessizce onun istekli halinin keyfini çıkarmaya çalışıyor. Östlek bu pozisyonundaki değışim göğüslerini adamın istekli yarı yüzüne yaklaştırdı. Yürünü o derin vadiye gömerek derin derin kusunu içine çekerken, sırtında papatyı gibi açılan eli onu yüzüne bastırıyordu.

Onun cesurluğuna minnettar olarak gülmüseyen Bulut, "Ba yokken ne kullandın sen?" diye sorarken, başını öğerek yumuşak göğüslerine burnunu sürdü. Adamın bir eli hızla diğmelerine dokunırken, dilini aç gözlülükle aralarındaki karanlık, mis kokulu vadiye daldırıyordu.

"Sanırım kahve..."

"İşe yararmış gibi..." diyen adam o lezzet kıvrımları öpüp yalarken, genç kadının boğazından ihtiyaç dolu bir fısıltı kaçırıyordu. "Sana kahve dükkamı alacağım." Yagmur ellerini kocasının saçlarına daldırarak arzıyla gülmüşken, adamın karnabaşını daha fazla kendine çekti.

"O... O şey..." dedi utanç içinde kızarıırken...

"Ney?"

Hatırlıyamadı Yagmur kelimenin ne olduğunu. "Şey... Şey işte..."

"Cinsel organ..."

"Hayır, şey..."

Adam kikirdadı. "Diğlerini söyleyemem, utançından yüzüne bakamazsın."

"Hayır, o değil." dedi Yagmur düşünerek, korunmak diyemeli. Bebek olmasın diye *korun* diyemedi. "Dikkatli olacağız." Ve *sana* getiremeyecek, "Sana ihtiyacım var." diye inledi.

"Bulut..." dedi tizrek sesiyle saçlarını çekerken, "Özlemem mi beni?"

"Kafayı yedim. Recep bugün de gelmeseydim ipten kesin ayrılcaktı, adam canından bezdi."

Bulut istediği noktaya dokundu. Yagmur titreyerek elini *uzandı*, adam elini kavradı ve geri çekmek için hızlandığında *istikametsiz* kolaylaştırdı. Yagmur adamın karnına parmaklarının ucunu *ünüştür* Bulut inkti. Parmaklar yaramaz bir tutumla daha aşağıya indi. Onu

delişni ve arzusunu hissetmek için eli çiçek gibi açıldı. Kadının bu *uzandı* dokunuşuyla adam acı çekiyormuşçasına diğlerinin arasından *deliş* Yagmur bundan hoşlandı, ona hükmetmek için onu sıkı. Adam bir daha ihtiyince yaramaz ince parmaklar hedefine ulaşmak için işe *uzandı*. Diğmeleri çözülmesi pantolonun iki kanadını çekiltilir, *nelims* erkekliği kavramasını sağladı. Bulut onun ellerindeydi *gök*, nefes alamıyor, kıpırdıyamıyor, sırtı onadan *diye* ayrıtıyordu. *adam* lakartı kesilmesiyle onun canını yakmışı sanan Yagmur, *üslate* itledi ve geri çekmek istedi elini.

"Şey..." dedi kulağına fısıldayıp, diğleriyle kulak memesini *diğ* *lezer*. "O semin."

"Bula... Bu... Bu çok..."

"Canını yakmayacağım."

Panikleyen Yagmur parmaklarının kavradığı kas kütlesini ve sıcak *ısı* keşlemek için derin bir nefes aldı. Sandığı kadar ürkünücü *değil* *ışık* ona eline sığmayacak kadar iriydi. "Yagmur, hazır mısın bilmiyorum *ama*..." Adamın sözleri kadının tutuşundaki masumlukla *yandı* *leşildi*. "Lanet olsun böyle yapmaya devam edersen, başlamadan *hırek*." dedi em sonunda. "İçinde olmalıyım, hemen." Kadın onun *dam* *şahiplenircesine* sıkınca, soluksuzca bir nefes koyuverdi. "Sana *endi* ihtiyacım var."

Onun soluklarına karşan derin nefesini içninde hisseden kadın, *leğemisiği*, ona hükmetmek, arzusunu bilmek cesaretini artırdı. "O *aman*..." diye sordu nazlıca.

"Sana hayvan gibi sahip olmak istemiyorum." dedi dudaklarına *uzamak* için eğilirken.

Mavi gözleri eşikle yanıyor, yanakları şerhvet kızılıllana *bürünü* *vardı* kadının.

"Sevmek istiyorum Yagmur. Dokunmak, ellerimle ve dudaklarla *keşfetmek* istiyorum. Yatağımda *giymek* istiyorum seni, çıplak *ıstı* *ıstı* *ıstı*. Altında kıvrandığını hayal etmek istemiyorum, gerçekğini *giymek* istiyorum."

Kada kıpırlandı ve adam hıysuzca inledi. "Ama o kadar sabrın *ışık* Yagmur, hemen içinde olmasam aklımı kaçırabilirim." Kumas *ıstı* *ıstı* *ıstı* arasında sonunda tüm hazinesini çıkardı. Yagmur acemî *ışık* *ışık* *ışık* kendünü sabırsızca *ışık* *ışık* *ışık* yukarı kaldırdı; kaygan sıcaklığı *ışık* *ışık* *ışık* mahrem yerine *ışık* *ışık* *ışık* dokundu. Başı geriye düşüp *ışık* *ışık* *ışık* ya-

maymormuş gibi inleyen adam, dişlerinin arasından soludu, akılsız kaybedeceğini düşündü ama kendini biraz daha sabırlı olmaya zorladı. Kansınsın emsesindeki elini biraz gevşetti, başının geriye düşmesine izin verdi. O dolgun, vişne rengindeki dudaklar öpüşmelerinden dolayı şişti, boynu kuğu misali tam tadınıktı. Mavi gözleri ve al yanakları tutuklayıyordu. İstikle yanan teni öyle güzeldi ki, adamın kalbini huzlandırdıyordu. O tatlı dili kurumuş dudaklarını her yaladığında, omu emmek, ısınmak hatta yemek istiyordu.

Yağmur acele ettikçe aradaki gerilim his saftasına tımandı. Doğru noktaya yerleşene kadar genç kadının kalçasını azimle yönlendirdi. Ve sonra yavaşça sıcaklığına gömülmesini sağladı. Her milimin izi bir tatlı, her santimini ayrı bir tutku takip etti. İlerken dişlerin arasından çıkan ses hiç de insanen değil aksine ilkel bir bulutmuşu soluyordu. Boynundaki tüm kasları gerilmiş, damarları kabarmış. Yağmur dudaklarını çenesine dokundurdu. Dilini boynundaki ısı damına getirip, idermelimsinin üzerinden aşındı. O tatlı, ıslak, kaygan sıcaklık onu tamamen sarıncaya kadar kıpırdandırdı adam ve kadın her santiminde ona işkence etmeye devam etti.

Ve Yağmur istediğini elde edince, soluksuz bir şekilde muhabbale gülmüştü. Hâlâ gözleri kapalıydı ve hâlâ kalbi göğsünü delecte gibi kulağlarında nabız nabız atıyordu. Uzun bir müddet boyunca o şekilde kaldılar, bir olarak, sımsıkı sarımlanıp, sıcaklığın ve ıslaklığın tadına vararak, ikisi de soluk soluğaydı ve hareket etme arzusu da deniyorlardı. Bulut kalçasını miniciklayarak sanki ağırbaşlı tuttu gibi avuçladı. Kollarını adamın boynuna doladı kadın. Mavi gözleri hadi açılarak "Nefes alamıyorum." dedi tutuklu sesleyle.

"Nefesimi kesiyorsun." dedi adam, gözleri kararıp şehvetli bir şekilde parlatırken. Saçlarını oksadı, tenleri bir değıldi henüz, belli bölgeler dışında her yerleri neredeyse gıyınkılı.

Adam gülmüştü, "Böyle hayal etmemiştim, daha seni sevemedim, dokunamadım bile. Sevişmek için zaman kollanmışım."

"Bulut." diye acı çekiyormuşçasına inledi.

Hareket etme arzusu kaçınılmaz hale geldiğinde genç kadın kalçasını çevirdi ve Bulut canı yanmış gibi dişlerini sıkı. En başta yavaşça fakat hafif, acemi bir ritimle sarılsınca kadın, bu fazla uzun sürmedi. Bulut, elleriyle ona yardım ediyordu, kalçasını sıkıca kavıyordu ve tekrar tekrar kaldırıyor, indiriyordu. Daha hızlı, daha sert ve daha

yağmır... Ta ki bedenleri, tenin tene çarparak çıkardığı erotik seslerle yalancı kadar...

Ve dünya durdu, zaman durdu, evrende onlardan başka kimse kalmasın. Kalpleri kulağlarında atarken, bedenlerini yalayan ter kıyafetleriyle bulup tenlerine yapıştı. Bulut henüz süzyeninin içinde duran göğsüne uzanmak için savaş verirken, kadın onun saçlarını çekerek onu eziyet ettiğinden habersiz uzanmasına engel oluyordu.

Sor bir titremeye kadının alnı adamın omuzuna düştü. Soluk soluğadıkları sokulan ve büyük bir ihtiyaçla sönmüş adamın, onun üzerinden yükselen çaresiz zevk içimelerinden, genç kadının sınır dışı olduğunu anladı. Kendisi de zaten sınırdı dolayıyor, dişlerini ipeğine kenetlemiş hâlde ona karşılık vermeye, kendini zorunlu tutuyordu. Şiddetli bir haz omurgasından yukarı-aşağı uğulduyor, dışarı çıkarak için çaresizce yalayıyordu.

Bulut artık nefes alamayacakmış gibi havasız kalırken, kansınsın anı erafında kasıldığını hissetmeye başladığında, hazla ona çarpıp çıkardığı mahrem sesleri duydukları birimlerin korktu. Biraz edeyi ihtiyacı vardı. O mutlu olmadan, kendi haz almıyacaktı.

Kalın kontrolünü dağıtıncasına oldukça iyi bilerek kalçasını bu denime girmek için kaldırdı ve darbelerini hızlandırdı. Kansınsın dudakları kulağına, yanığına sürüyor, ağızla zıplayan göğüsleri ona umakıyor, kulağından içeri sızan sıgı nefesler sıcak ve hızlı geliyor. Nefesi kalan ve göğsünün ortası patlayacak gibi acıyan Yağmur, adam emsesindeki yumuşak ete tımaclarını batırdı ve göğüslerini seferinde duratmışıymış gibi ona bastırdı. Onun istekli her hamlesinde Bulut kasılıyor ve dişlerini sıkıca bile kendini tutma savaşını usul salıyabediyordu, hayatının en yüksek haza olacağından emin oluyordu doğru nu sürat yalpalayarak ilerlerken, onu da beraberinde sürükliyordu.

"Yağmur, lütfen gel..."

Kadın acı çekiyormuş gibi inledi cevap olarak ama hemüz sonra tıze değildi.

Sıgı dişlerinin arasından zorlukla, "Hadi..." diyebildi. Ve son bir deyle birlikte sonsuzlukta asılı kaldılar, birlikte se nabız tutmaya perlahtılar. Kıvrınıyor, nefesleri kesiliyor, sıkıca birbirlerine asılıydılar. Genç kadın zirveye ulaşmasının ilk sıkı, lezzet titremisiyle bütün bedenini coşkunun kenarından çekiyordu.

Bir şekilde adamın homurdanan ağzı onunkini buldu ve baba-
lerinin tutuklu çığlıklarını yuttular. Onun cennetine ulaşmasına bir
edici hazzı, genç kadine tohumlarıyla dolduramamanın neşesiyle ge-
gede kaldı. Son anda akıl etmeseydi, o anda onun isteğini gerçekleştir-
tirmeyip içine kendini damgalasaydı, onu ikinci kez hayal kurtuluşu
uğratmış olacaktı. Oysa ikisinin bütününden bir parçası çok üzüldü,
onun olduğunu gösteren, onunla kopmaz bir bağ olacak bir bebek ki-
lini ilk birlikteliklerinden beri çeliyordu. Bulut bebek düşündüğünde ise
kendine inanmıyordu.

Bacaklarının arasında rahatlayan adama minnet etmek istese bile
saçlarını oksayan Yağmur, kendi isteğiyle yapmıştı bunu, ilk defa kal-
biyle, ruhuyla, bedeniyle artık onundu, sonsuza kadar onun. Ve o da
Yağmur'undu sonsuza kadar. Birdiler, Bulut sırtı üstü yatağa devle-
ken, göğsünden yükselen hırıltı ufak bir kahlakaya döndü.

"Yatağı yine kullanmadık." dedi kadını göğsüne çekerken Yağ-
mur artık üzerindeki o dişliliği atınca, utangaçça geriye çekilme-
ye kalktı ve adam buna engel olarak, "Kal." diye minildandı. Yağmur
utangaç içinde üstüne doğru yıkıldı ve nemli alnını adamın çenesine de-
ydi.

"Öf..." dedi hırsızca.

Adam güldü keyifle. "İşyan etme Yağmur'um, her zaman toprak-
ma düşmeye mahkûm olacaksın."

"Yağmur yüklü bulutlar şimşek taşırlar Bulut, sen de bunu unu-
ma."

"Yağmurda ıslamayı göze alan Toprak, gök gürülüsünden kork-
maz."

Kadının tepesine dudaklarını basırdı. Ne güzel bir sözdü bu, ne
güzel anlatmıştı onları.

Nasıl bu kadar cesur olabilirdiğine şaşıyordu kadın. Onu başın
çıkararak bu sefer Yağmur'du. Ona sarılıp başını omzuna yasladığında
adamın kalbi sıkıştı. Kolları kadının bedenine, kopmasından korkar-
casına sıkı kenellendi. Onu bırakmayacaktı, asla.

Peki, bunu düşünen hangisiydi?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

*Sesem duramam. Öyle bir acı ki bu, nasıl anlatılır bilmem.
Kırsan kırılmaz; dilimin mührü, büksen bükülmez.
İçindeki acının karanlığını,
ateşler yakamaz, sular söndüremez...*

"Anne hadi koş bini."

"Tunam Çiçek bekle, ayakbağımı giymeliyim." Bağcıkları evirdi,
evirdi ama nasıl bağlanacağını bir türlü beceremedi. Kimsenin
farkında değildi ama bağcıkları bir türlü fiyonk yapamadı.

"Abla annem uyuşuk çıktıktan ya, hadi meraktan çatladım."

Ahında ince bir ter tabakası beliren Yağmur, dişlerini sıkıyor,
zihni zorluyor ama yok, bağcıkların yerini çözemiyordu. Sonunda
başından vazgeçti. İplerini içine sokuşturup bıraktı.

"Abla ya!"

"Ayrın sen yapma bari ancak hazırlandım." Huzursuzca yatağın
üzerinden kalktı. Ayrın baktıklarını kaldırdığında, eşofman içindeki
ütbü görünce kükürdü. "Abla bu ne hal?"

"Bejenemedin mi?"

"Yok. Çok... çok çekersen ama..." dedi üzerine biniz oturma eylemine bakıp gülmesini bastırarak. "Kocan bedenimi bilememiş, ne almuş yanı!" dedi Mahru Hanım paçaları kısa gelen esofmanın altına çoraplarını çekip. Ayrın ve Yağmur ellerini ağzlarına koyup kıldarken, Çiçek huysuzlanarak annesinin başına kalan eline soktu ve çekti. "Bulut beni bekliyor anne, hadi artık." diye söylemeye devam etti.

Aşağıya indiklerinde mavi gökyüzünde parlayan berrak güneş, bahçeyi sohbet halindeydi. Çiçeklerin ve ağaçların kokusu omuzları yayıldığımda, refleks olarak kısa bir an bunun tadını çıkarmak için gözleri kapandı. Ve yağışın dibinde hissettiği şeyle gözlerini açtığımda, Ayrın'ın ayakları bağcıklarını bağlarken buldu. Kız büyük bir dikkatle bağcıkları bağladı ve ablasına gülümseyerek kalkıp diğerlerinin yanına katıldı.

Garip hissetti kendini Yağmur; hecelemez ve sanki bir geri adım gibi yetersiz. Ama öyle değildi. Biliyordu. O da biliyordu ayakları bağlamasını ama içi bildikleri aklından bazen siliniyordu. Oysa onlar bir çarkın, birbirini tamamlayan dişliyletiydi. Biri olmadan diğeri dışı kalırdı ama yine de bu içini acıtmıştı.

Yağmur kocasının arayan bakışlarını ileri çevirdi. Bulut sabah tuş için basketbol postası yapmış, hem de kendi elleriyle. Günter huzula çekerken, evliğin güzelliğini, onun gibi bir eşin muhtemelen menemelerini tek tek keşfediyordu. Yüzü gülsün diye yapmayacağı şey yoktu.

Ona hediye almaya başlamıştı ama bu hediyeler öyle pırlantular ya da değerli şeyler değildi. İstese onu da yapardı ama bu hediyeleri muhtemelen onun için onun eksiklerini kendisi gözetlemeyerek almıştı gerekiyordu. Bazen Yağmur fark etmeden yerine koyuyor, bazen getirip, dilerse değişim yapabileceğini belirtiyordu.

Bulut değişiyordu, iyi bir aile reisi, hanika bir baba, mükemmel bir eş oluyordu. İsten eve erken gelme çabasına düşüyor, hafta sonları hep birlikte eğlenerek geçiriyorlardı. Yağmur dışarıda alevlenmekten korktuğu için evinin sığınagından çıkıyor, diğerleri ona anlayışla yaklaşıyorlardı. Doktorla görüşmesi her zamanki gibi köşü geçmişti. Artık bilindik yerlerden ayrılmamasını ve her yere hatırlatıcı notlar tutması gerektiğini belirtmişti. Bu evre, tehlikeli bir dönem habercisiydi. Çiçek'le birlikte resim panosu hazırlayıp dolaba duştu. Ayrın, ailesin tüm üyelerinin ismi yazıyordu. Cebinde teyazlı not defterine çaktırmadan notlar düşerek, evin rutin işlerini unutmaması çalıyordu. Dün sabah Bulut'ın içinde suyla içeri girip "Neden her şeyi

unutmuş isim yazıyor?" diye merakla sorduğunda, tutulup kalan Yağmur bocalayarak cevap veremeyince, imdadına yetişen Ayrın, "Çiçek almıştı sokmaya başladı. Onun için yazıldı." diye lafı çevirmişti. Yağmur minnetle kız kardeşine baktığında, Bulut dolapları her şeyi unutmuştu: neden isim yazıldığını böylece anlamıştı. Bahçeye çıktığında, onları karşılayan manzara çok güzeldi.

"Bu hanika olmuş." dedi Yağmur büyük katalardan yapılan pota-bahtın.

"Gerçegini yaptırıcaya kadar idare eder." dedi adam alındaki esoluna silerek.

"Ya neden önceden evlenmediniz ki siz?" dedi Ayrın eniştesinin aldığı yüzüne bakıp elindeki topa vurup kaparken. Onunla nazırlan Yağmur kıldardı. "İlk atış kaçırın koca adam, uyanık olursun o hep rol çalar."

"İç de bile, bileğimin hakkıyla kazanırım ben." diye itiraz etti.

"Zekala desen şuna daha dürüst olmuş olursun. Abla fare, abla lok abla Çiçek arkanda..."

Herkes yerini alırken Hakem Hanım "Hadi herkes eşlerini seçin" dedi otoritesiyle. Naci Bey taze limonataları getirip masaya koyan Mahru ellerini beline koymuş otoritesini korumaya başlamıştı.

"Çiçek'le ben, seninle Ayrın." dedi Bulut karısına tek kasmı kaldırıncı.

Çiçek Bulut'un yanına gelerek bacağına bir ağac gibi sarıldı ve her zaman yapmış gibi bacaklarına bir kuzla gibi asıldı. Başını oynatmaya atarak, onun yürümesini heyecanla beklledi. Bulut o bacağına tutarken dikkatle birkaç adım atarak, yerini aldı. Çiçek bunu yapmaya bayılıyor, Bulut da onun keyfine yarıncı olarak öyle yürüyor.

Daha çok Çiçek'e pas verme oyunu olarak adlandırıldıkları turna, minik meteklerinin mutlu çılgınlıkları aydınlanıyordu. Mahru kıldığı uleyp kaplarını çatarak, "Bence penaltı." dediğinde, ona u'ufkan Bulut sırtarak saçlarına dokundu. Bulut kıldanmasın saklatır, kocasını bakıp kahkahayı koyuveren Yağmur'a, Ayrın su'nun su'ı Mahru'ya dönerek, "Abla bu futbol değil, basketbol, bunda penaltı yok." diye kıldı.

Mahru saçlarını kurcalatıyarak, "O zaman köpe vurucu." dedi aklın-ğalın birkaç terimle.

"Abla o da yok." diye ısrar etti Ayırın yine delirerek,

"Ne var o zaman bu zıkkın oyunda?" diye çıkırttı Mahru, ağzından cakını duyup ötür diler gibi bakışlarını kaçırdığı Bulut'tan utanarak.

Mahru aklına gelene saydı. Ayırın dişlerini sıkarak hırsla yemeye tepinirken, Yağmur'un keyfi hayli yerindeydi. Bulut kızını omzuna alarak "Şimdi biz sayı yapacağız." dediğinde Çiçek büyük bir dültle topu topaya atı ve top filerle den geçince "Gooool." diye heyecanlı bağırır.

Ayırın artık diler danager gibi yerinde zıplayarak "Ya bu oyunda gu yok..." diye bağırıyordu.

Kahkaha atan Bulut topu karsısına atıp, "Birazdan teke tek." dediğinde, Yağmur "Bu boyla mı, hayatta olmaz. Sen kazanırsan benden anın künin bir şey istersin, oynamam." diye narlandı. Topu yemden kocasına attı.

"Söz istemeyeceğim, senin de seveceğin bir şey olacak." Gülerindeki arsız parlama kadının yüreğini yerinden sökecek cinselli ve ne isteyeceğini kalbinden başka yerleri de nabız gibi atarak hissettiriyordu.

"Lunapark iste anne..." diye bağırır omuzlarında oturan Çiçek heyecanla.

"Senin değil, annenin istediği bir şey megleğin, ben seni ne zaman istersen yine götürürüm parkına." dedi Bulut göz kırparak. Yağmur kocasına yaklaştı. Bulut terden alınma yapışmış bir tutam saç parmağına takarak kulüğünün arkasına sıkıyordu.

"Sen kazanırsan benden ne isteyeceksin?" diye sordu merakla baktısına.

Yağmur biraz düşündü. Aklına bir şey gelmedi. Sonra heyecanla, "Buna araba kullanmasını öğretil misin?" diye sordu. Buna şaşan adam onun araba kullanmayı bilmemesine çok oldu. Zengindi, her de öncesinden beri ve hâli bunu öğrenememiş miydi?

"Bilmiyor musun?" diye sordu merakla. Onun araba kullanmayı bildiğini sanmıştı hep. Kız başını hayır der gibi iki yana salladı, asıl öğrenecekti Hakan varken? Bir duysa kemiklerini kırardı.

"Peki sen kazanırsan ne isteyeceksin koca adam?"

Bulut eğildi, kulüğünün dibine sokularak kadının yüreğini yerinden sökecek cinselli fısıldadı. Yağmur'un rengi adanın her kelimesinde biraz daha kayıyor, gözleri utançla kıstıyor, yanakları kızarıyordu. Resan

adının sözleriyle tatlı tatlı tırıyordu. Bulut geriye çekilip keyifle göğüsüne bakıyordu, dudaklarının kıvrışını dişleriyle Yağmur "Sasmela-ma..." diye ağzının içinden homurdandı.

Ayırın dikikale ablasına bakarken, Mahru sımsıc kükürüyordu, "Ya abla eniştem ne kadar edepsiz değil mi, seni toplum önünde beştiyor."

"Ayır," dedi Yağmur kızarak, "Bana ne kızıyorsun sanki seni ben laşım, kocan karşında, ona kız." diye dil çıkarak ilerleye kaçtı. Az sonra intikamını almıştı. Bulut ilk hakkı ona verdi ve maç başladı. Lan ter içinde omuolu oynarken, Bulut aslında karsının yaman bir sakatçı olduğunu henüz fark ediyordu.

"Nasıl bu kadar iyi olabiliyorsun?" dedi alındaki teni koluna silerken Çiçekimıştı ufak bedeni, kıvrak ve dişi. Lanet olsun ne zaman gitsin buluşları ya göğüslerine ya da kalçalarına kayarak dikikasını yapıyor. Ona doymamıyordu ve doyması da mümkün değildi.

"Ablan okulda basketbolu oynuyordu ama sportmenliğinden değil de yanlış anlaşılmasın, boyu uzasın diye. Biraz cüceydi başlarda da..." derken kükürüyordu Ayırın. Yağmur topu sertçe kadeşine atar göz yarak sesini kesti.

Maç, beşe beş devam ediyordu. Bulut topu karsısına attı, Yağmur aradı ama bir anda eline sertçe çarpan top yere düştü. Beden fonksiyonları beden duran ve kulığı uşuldayan, onların sesleri ağır çekimde gözleymeye seken Yağmur yutukundu, arkasını dönerek eline baktı. Uzunmuş, karnallanıyor ve hissetmiyordu. Sanki biri kolunu baktı-bahemmiş, o artık yoktu. Felç mi oluyordu? Hareket etmişi hayal oluyordu sadece keza hareket etmesi onun için varlığını hissetmesi imkânı ana

Yağmur kolunu hissetmiyordu. Üstelik kasılan parmakları bir laca gibi kaskatı kalmıştı. Bir anda yarında beliren adam "Sert mi verdim?" diye üçgünce sorarak eline uzanmaya çalışınca, kaskatı laca gibi kasılıp kalan ellerini arkasına saklayan Yağmur, kocasının göğüsüne korkuyla bakarak "Tuvalet molası." diye kaçamak bir cevap ve onun itirazlarına uymadan koşarak eve yöneldi. Tam arkasından göğüsünden neler olduğunu fark eden Mahru, Bulut'un önüne geçerek "Daha Ayırın var sırada, kayırmamak yok." diye diretti.

"Eh acıyor olmalı, gütmeydin mi nasılı tutuyordu."

"Bence abartıyorsun, acı sayıdı çığışlı basardı. Bir de sana azar ça-

karalı." dedi Mahru durum kontrolü yaparak ve Bulut'ün omuzlarına üzgün gözlerle Yağmur'un kaybolduğu kapiya baktı.

Yağmur kalbi boğazında, korkulu gözlerle girişe geldi ama sonra bir anda zıkk diye durdu ayakları. Beynindeki düğünceler su damlaları gibi yere akmaya, zaman kıfıyetini kaybetmeye, düşünceleri kenneye başladı. Zaman sanki dengesiyletiyordu. Sanki içinden bir parça koparılanak alınmıyormuş gibi, beynindeki selgi yine ne grışın, kelimeleri ve cümleleri siliyordu. Önce sağa gitti hıız, sonra sola. Sonra yeniden sağa gitti. Salona girdi deli gibi içeride dolayı, sonra tekrar girişe çıktı ama ne yapacağını ya da neden burada olduğunu unutmamıştı. Merdivenin altındaki odaların kapılarını açtı kapıları, odalardan hıızlandı, paniklemeye başladı. Beynindeki anılan toparlanmayı çalıştı ancak hiçbir şey artık yerinde yoktu. Buş bir çınlama, kızıllık bir ufkudama. İnsan kendini bulmaya çalışır mıydı? Saat kaçtı, kapı gündü, yemek yemiy miydi? Unutmamıştı!

"Yağmur..."

Topuklarının arkasında döndüğünde, kapıda dikilen kocasını gördü. Önce şaşırdı. Bir şey diyecek oldu ama ne diyeceğini de bulamadı. Sonra o güzel, melekisi gülüşünü takındı yüzüne, mutluluğu "Hoş geldin." dedi. Her zamanki yaptığı gibi koşarak yanına gitti ve yanından seslice öptü. Sonra bir şey unutmamış gibi etrafına baktı. Beynini düşünmüyş de, yerine takmak için zaman kolluyor gibiydi.

Bulut kaşlarını çatarak yanına yaklaştı, ama gülümseyerek bakan kadının tepesinde sen bir ifadeyle koşarak yüzüne uzandı. Homedanarak, "Çok mu acıyor?" diye sordu.

Yağmur başını usulca yana kıvrarak, şaşkınlıca kocasının endişeli yüzüne baktı. "Ne acıyor mu?" Gözlerini kıvrarak üzerindeki çotıma sürdü. "Hoş buldum demeyecek misin Bulut?"

Her akşam işten geldiğinde bir ritüel olmuştu bu.

Bulut kaşlarının altından karşısına baktı. Sanki dün akşamki gibi davranıyordu. Bulut işten gelmişti ve Yağmur onu güler yüzle kapıda karşılamıştı.

"Bak cıvın acıyor da geçiştiirmek için saf yağına yatıyorsun..."

"İşin erken mi bitti?" dedi Yağmur ayaklarının ucunda yüksek kocaesini omuzından dışarı bakarak. Hcnüz güneş batmamıştı, yağından öpüp, kollarını boyuna doladı. "Seni özledim." Bulut bu sözlerde pek eve gelmezdi ki. Sonra şaşkınlıca üzerine baktı. "Sabah takım elbisen nerede? Neden böyle giyindin?"

Yüzre tokat yemiş gibi afillayan Bulut donup kaldı, karısı elini etkerek avucundan aldı ve arkasını dönerək sessizce merdivenleri aşağıya başladı. Bir an susucaktı, şimdi sanki kilometrelerce uzakta. Yağmur onun aklı sağlığıyla dalga geçiyordu. Bulut uzun bir süre afillanmış halde ona baktı. Yağmur odanın kapısına gelmeden daha içinden tutarak durdurun kişiyile, olduğu yerde kalsaklı. Şaşkınlıca onun bir ifadeyle, boş boş yüzüne baktı. Bakıyor ama görmüyor, tutuyor ama hissetmiyor gibiydi.

Gözlerini kısan adama, "Sen neden erken geldin?" diye sordu.

"Az önceki halin neydi?" dedi nefesi kesilen Bulut. Korku yanı çönde ve aksinin de gözlerinden, sesinden yayılan bir endişe yeryağıyordu bedenlerini.

"Ne oldu ki?" dedi Yağmur normal bir şekilde. Şimdi kafayı sıyracaktı Bulut, ne demek ne olmuştu? Deliriyor muydu acaba?

Adam ellerini saçlarına daldırarak "Kafayı bıracağım..." dedi çaresizlikle onun garip haliyle bocaladı. "Az önce bama sanki iş..."

Yağmur kaşlarını çatarken arkadaşın gelen ses "Anne karım acıkıyor" diye yeryazın etti.

Yağmur üzerine baktı, sonra kızının ve kocasının üzerine ve bir an afillanmış gibi irkildi. Bir şeyler yapıyorlardı ve Yağmur bunu izliyemiyordu. Onlar pikniğe mi gitmişlerdi, ya da bir yürüyüşe? Yağmur neyi unutmamıştı? Sonra korkusunu belli etmeden kızına gülümseyerek "Mahru teyzan yemeklerin altını açsın, Ayırın teyzan seni dış sokun, ben de birazdan geliyorum." dedi duru bir sesle. Boğazı acıyor, gızu yanıyordu, gözlerinin gerisi doluyordu.

"Yağmur az evvel..." dedi adam cıvıllıca sesile.

"Saka yaptım." dedi yağmur gülümseyerek. "Duş almam lazım, izin alarak tabii biz de." derken hıız arkasını döndü ve ona konuşma fırsatı vermeden kendini banyoya atıyordu, yanından boşalan tuvalet çaktan yere damlamaya başlamıştı. Sırtını kapiya yaslayarak duvarın üzerine çöktü, kapıyı kilitletken, elini ağzına tıkaşır hochuklarını kesmeye çalıştı. Yine aklının gelip gitliğini anlamış ama geç bilmiş. Bulut'un yüzündeki o şaşkınlık, korku, dehşet, afillama ifadesi, gülerindeki şüphe aklına gelince, gözyaşları daha da hızlandı.

"Yağmur iyi misin?" dedi Bulut kapının koluna çekişirerek. "Neden kapıyı kilitledin?"

Yağmur haçkınlıklarını ağzından kaçırmamak için hızla kolları ve suyu sıçarak klozetin üstüne oturtdu. "Bil... Birazdan çıkaram. Bunu mahremiyet lifim!"

Bulut o duşan çikana kadar deli danalar gibi odanın içinde dolaşmış. Birden karnısının önüne dikilerek "Kızım manyak mısa? Yap bana böyle şakalar." diye azarladı. Yağmur saçlarını kuruluştaki synanını kaçışına geçti. Simdi hareketleri doğaldı, sanki kafayı sıyrarak Bulut'muş gibi normaldi hali. Bulut komedinin üzerindeki ilacın uzanarak, "Şu sürekli aldığın vitaminlerden almayı mısa?" diye hesap sordu.

"Alıyorum." dedi kız vitamin konusuna koyduğu asil ilacına la karak.

"Az önceki cidden şakaydı değil mi?"

"Sen ne sandın ki?"

İlyce huzursuzlaşmış Bulut kızınca banyoya yöneldiğinde, "İle daha sakın yapma!" diye kükürerek, kapıyı öfkeyle kapadı. Odağı yerde ürkekçe titreyen kadının saçlarını kuruladığı havlu yere dağıt. Yanaklarına sıralanan yaşları kolayla kuruluştaki sesine ayar verdi ve "Otur paşam." diyerek onu yatıştırmaya çalıştı.

Öfkesi henüz dinmiş ama geçmemiş olan Bulut, duşunu alıp suya indiğinde, sofra çoktan hazırlanmış, herkes temizlenip keyifli sohbetlerine başlamıştı bile. Bulut yerine oturunca, Mahru yanaktan servis etmeye başladı.

"Bugün güzel bir film var, birlikte izler miyiz?" diye sordu Yağmur kocasına tabağını uzatırken. Hareketleri doğaldı, sanki az evvel adamın kalbine indirmiyordu.

"Biraz çalışmam gerek." dedi adam tabağını masaya koyarken.

"İş getirmeyecektin eve." diye homurdandı kadın. Yüzü kızışmış.

"Biraz baksam yeterli, iş değil zaten." dedi Bulut elmeğe uzanırken. "Film başladığında yanında olurum."

Yağmur da yerine oturduğunda Bulut "Tuzu uzatır mısa?" dedi çorbasına kaşığını daldırarak.

Dalgınlaşan Yağmur ahk alık masaya baktı. Salataya, poğarık, turşuya, karabibere, suya, bardağa, çatala, kaşığa, tuzu ama neyi ele cağına karar veremedi.

"Hayatım tuzu..." dedi Bulut karsısına dikilerek bakarak. Sade nefes alamıyormuş gibi durdu, çünkü Yağmur rengi kaçmış yüzüyle

gök mavî gözlerini masada amaçsızca dolaştırıyor ama bir sonuca daırmıyordu.

Yağmur beynini zorlamasına rağmen adının taaıdık gelmediğini iç emli, hatırlayamadığı nesneyi masada aramaya başladı. En sonunda alarım sevsizce beklediğini fark edip, su bardağını kocasına atarak uzatırken, Mahru nefesini tuttu. Ayır elinde donan kaşıyla başına bakarken, gözleri dolu dolu olmasa, gözyaşlarını akıtmamak için sıyrıyordu.

Mahru anıldı masaya ve ona azarlayan bir şekilde bakan Bulut, an be bakış atarak kadının önünü kesti ve isteğini tekrar etti. "Tuzu uzatın." dediğinde dışlarının arasından, Mahru ürkekçe yerine oturdu. Beyrinde büyük bir boşluk hissedince ve kafasının içinde sanki bir ayık bir temizlik yapmış gibi içi boşalan Yağmur, bardağı masaya uzarak çatalına bakınmaya başladı. Mahru yutkunarak yerine bir tacer gibi çökerken, Ayırın gözlerini masaya çevirip, dışlarını sıkıktığı ph edindeki kaşığı da sıkırmaya başladı. Naci Bey de şaşkıncı ikiliye bakarken, diğerleri gibi... Yağmur masadaki her şeyi bakarak uzandı ve sonunda turlağı yukalayarak kocasına uzattı. "Af edersin, dalmışım." dedi geçişirken, Kaşığınca uzandı ve ağzına koyduğu çorbayla leynedeki boşluğu doldurmaya çalıştı.

Bulut elinde turluk, hakışları karsısında donup kalmıştı.

Yemek yenmiş, çaylar içilmiş ve birlikte film izlendikten sonra, (yedi) uyumamak için küçük hanımın odasına çekilmişlerdi. Ufaklığı turluk uyutmak zaman aldı. Bulut kızı uyuturken, Yağmur yorgun-odasına çıkmış, dış almak için soyunmaya başlamıştı. Bu aralar ut çabuk yoruluyor, haddinden fazla dış alıyor, sürekli kendini bitile ve dalgın hissediyordu.

Yağmur banyoya girdi ama suyun bir türlü nereden açıldığını hatırlayamadı. Duvarlara baktı, klozetin baktı, dolapların içine bile baktı, leynedeki bataryası neredeydi? Bir süre düşündü. En sonunda dolaplarınca, banyo tezgahına baktı. Musluğa baktı kör gibi, sağına sola baktı, düğmesi falan varmış gibi ama bataryasını kaldırmak Alın gelmedi. Yarım saatte yakın muslukla savaş verdi, evirdi, çevirdi, suza öfkelenmeye başladı. Durduk yere küfür ederek söylemeyece, banyonun dışına çıkacakmış gibi ağrıyan başına eliyle vurmaya başladı. Banyonun içinde deli gibi dolaşmaya, her adımında gün yüzü görmeyen küfürleri kendine ve geçmişinde canını yakanlara savur-uyı sürdürdü. Sonunda öfkesine yenilerek yere süs için konan eski

demir sakıyı eline alıp, musluğu öfkeli öfkeli defalarca vurmaya başladı.

"Serefsiz, benimle uğraşmak neymiş göreceksin. Al sana al..."

Defalarca son gücüyle vurdu.

"Yağmur ne yapıyorsun?"

Kapıda beliren ve endişeyle içeri atılan adam kadını belinde ya kalamak istedi ama Yağmur delirmiş gibi, "Ağzına sırtığın musluğu benimle uğraşır..." diye bağırarak ve daha önce tank olmuş edepsiz küfürleri savurarak sanki musluk canlanmış da, öldürmek zoruymuş gibi defalarca vurmaya çalışıyordu.

"Yağmur..." dedi panikleyen Bulut ilk defa onun ağzından küfür duyduğu için şaşırırken, karısı çıldırması gibiydi ve bu haline ilk defa şahit olduğundan adam soluk bile alamıyordu. Vazoyu almak istedi birden musluk yerinden tiz bir sesle fırladı ve çınlayıp yere düştü. Karı tepelelerinden aşağı bir fiskeye fıskırmasında sular akmaya başladı.

Bulut karısının elinden aldığı vazoyu kenarı fırlatırken, omuzları üzerinden kollarını sararak minik bedenini kendine yasladı. Yağmur kolları kırıldanmayınca ayaklarını uzatarak tekme atmaya çalıştı.

Bulut daha evvel onun böyle çıldırması haline şahit olmadıktan, kollarını çatarak "Aktırı mı kaçırдын sen?" diye öfkyle küldü. Kısa süre sonra kollarında çarpınan kadın dümlüdü ve arkası az evvel deliren o değilmiş, hiç ağzını açıp tek kelime etmemiş gibi ulak a- çana dönen saçlarını düzletip geriye çekildi. Bulut soluğu kreşin halde asındaki havluyu alıp, musluğu tutarak suyun etrafı taşması engel olurken "Git Naci"ye söyle, ana vanayı kapasını yukarı evine basacak..." diye emretti.

Yağmur deli gibi sesler çıkıp şımarmışça kükürdüyarak gilek banyosunun içinde vurulduymuş çocuklar gibi oynamaya başladı. Yere akan su ufak bir gölet oluşmuştu, banyo paspasları neyeye suyun üzerinde yüzyordu. Adam yüzüne ve bedenine fışkıran suyu ısıtırken, eline atıldı ve çekip alarak "Korkak Bulut..." diye tezihtir yaptı. Çocukça dil çıkardı: "Sudan korkuyor musun yoksa?"

"Yağmur sakayı bırak, git haber ver odaya girmesin."

"Bana ne..."

"Kızım kafayı mı yedin, git işte..."

Bulut yüzüne vuran suyu temizleyerek, "Yağmur..." diye külmek kız ona dil çıkarak sırıtınca, öfkeliyken gülmemesine engel oldu.

adı. Bu arada, tezgahın altındaki vana altına gelinece, bula su açıtı. "Yağmur..." dediğinde, ses gelmedi. Nereye kaybolmuştu ki bulağı altında?

"Berdayım. Kabinin içinde."

"Naci'ye haber versene." dedi adam üzerindeki eşofman çıkıp banyo sanarak.

"Ömaz, tüm romantiklik bızılır."

"Sana burayı sen temizleyeceksin ama romantik bir biçimde, elinle süren haberi olsun."

"Bilkiye temizlesek..." dedi kadın nazlıca.

"Nasıl becerdin bunu kınayım?" diye kollarını çamı adam, resmen masa prosteti garip musluklu ve kaizenmiş onu haklayarak.

"Tepeşine vurursam çalırıp sandım, eski tipli televizyonlar gibi, kulaşup zorladım zorladım açılmadı ben de öfkeliyim." dedi kızın, söylediği doğalmış gibi.

"Sen her öfkeliğinde böyle oluyorsan seninle isimiz var."

"Sen daha beni sinirliyken görmedin."

"Az evvel küfrederken güldüğüne yemin edebilirim."

"Ben küfredim ki Bulut, sallama." Ve bunda ciddiye. O küfreden atak geçimmediği sürece!

Adam bir anda yalancı durumuna düşerken kollarını çamı. "Kızım külağı haber ver." Bulut yerdeki suya yüzen ıslak paspasları kaldırıp bulağı koydu.

"Vememmen..." dedi nazlı nazlı.

Bulut yere baktı, karısının eşofman üstü yerdedi. "Üzerinde ne var" dedi yerdeki kuyafet yığınına da lavaboya koyarak.

"Öğrenmek istiyorsan yanımı gel..." dedi Yağmur işveli bir tonda. Bulut yerdeki minik gölete, bir de karısının bulunduğu kabine bak- a Sana canı cehennemde diyerek başını salladı. Kıyafetlerini hiç bun- da daha hızlı çıkarmamıştı. Tamamen çıplak kalana kadar soyundu.

Ayak parmaklarıyla ıslak fayansları test ederken, "Lanet olsun, bu külağı değil..." diye homurdandı.

"Her zaman akıllı olmak zor olmalı."

"Sen hep böyle deli miydin, yoksa buna evlendikten sonra mı ka- bıldı?"

Duşa kabine girdiğinde, hayal kırıklığına uğradı adam. "Çiğdem olduğumu sanarak hayal kurmuştum."

"Biliyorum." dedi kız anırsızca sınıtarak, yüzündeki o hayal kırıklığı görmek paha biçilmezdi. "Östelik bir henüz burayı test etmedi değil mi?" dedi ulak duşa kabine bakarak.

Adamın anında kanı kayıdı. "O zaman neden hâlâ yıkılmıyorsun?" Nafize omuzunu sarıyan Yağmur, boğuk, tahrik edici bir güleyle kahkaha attı. Ama kıyafetini nasıl çıkarması gerektiğini hatırlamadığı için omuzlarını sarıdı.

En sonunda yalınlandı. Karşı ıslak şifane benzese de, çok geniş görünüyordu. Bütün gün boyunca yapmak istediği şeyi yapıp yapıp koyamadı adam. Onu hızla yanına çekip kollarını sararak ve kucaklaması diye bacaklarıyla kırakaca alarak kendiyile cezalandırdı, ince bedene semsiki sarıdı.

Kıkırdayıp duran şemank Yağmur, şimdi onun kollarında temmen hareketi yapıyordu. "Neden bu kadar mutlusun?" dedi adam kendi kendine gülele duran kadına mutlaca bakıp gülümserken. O mutlu oluca tüm dünyaya tek başına sahip olmuş gibi özgüvenli ve kudretli hissediyordu kendisi.

"Çünkü hayatımda sen varsın."

"Seni mutlu edebiliyor muyum?" Sesinde gülele, gözlerinde koku vardı.

"Çocook. Daha evvel hiç bu kadar mutlu olmamıştım, sen benim tüm dualarımın cevabısın Bulut. Ben seninle geçirdiğim bir saniye ömrümü veririm."

Adamın ağzı kurudu, gözlerinin gerisi mutlulukla yandı, garip bir şekilde gülmüşü. Onu içine almak, canını sarmak istedi. "Sen bu yepyeni en güzel duşın karşılığısın, ben dilemedim seni. Kune asıl bir iyilik yaptım bilmiyorum, ama duşının geri dönüşü olan ben. Yağmur..." dedi kadının yanına yapışarak kollarını kenara çekerek. "Sanki bir anda gülecek ve sızilere kapılıp yok olacak gibisin. Neş gibisin."

Yağmur bu düşünceleri tüterken kocasının sokulurak başını göbeğe yaslayıp kollarını beline doladı. "Bulut beni bırakmayacakmış değil mi? Hiç bırakmayacakmış."

"Sen benim eksik yanımsın." dedi adam alınıs alınıs yazıyarak. "Sen benim güzel yanımsın, yaşama sebebimsin artık. Çiğdem ve sen olmadan yaşayacaksam, öleyim daha iyi."

"Ölüm deme..." dedi kadın gözleri dolarak. "Sen yaşa olur mu? (Ya yaşa, onun yaşa, döyü döyü yaşa...) Hayat o kadar güzel ki. Mesela şimdi, çiğdem hasta hüzünün bile ayrı bir güzelliği var."

"Belkile yaşayalım... Eğer birlikte olmayacaksam da birlikte bile..."

Bu söz çok ağırdu kadın için, onun ölmesi fikri canını acıltıyordu. Şah bir canavar esine kollarını geçirmiş, koparcasına kavıyordu.

"Çiğdem diye bir şey yok..." diye sözle başladı kadın. "Ya bir gün sen çok hasta olursam, ölürsem..."

"Allah korusun!" diye azırladı adam hemen, bu fikri kabullenmek istemedi.

"İmiden evlen olur mu?"

"Nereden çıktı bu konu şimdi?"

"Söz ver bana." Adamın yanına dokundu şefkatle ve yankı tahtası deliştirdi parmaklarını. "Eğer ben ölürsem, yeniden evlenecisin."

"Yağmur saçmalamayı kes." diyen Bulut gerçekten öfkeleniyordu. Kızın keşilmiş huysuzlanmıştı birden.

"Söz ver Bulut."

"İkmem." dedi adam dişlerini sıkarak. "Çünkü sen ölürsen... bırakayım."

Yağmur'un boğazına o anda bir yumruk orandı. Göbeleri dolmasıyla beline, eli arkasına götürdü ve musluğu dokundu. Tepekerinden onun alında kıpırlamadan duran ikiliden birinin dudaklarında ağlamadan hüçkükleri mükemmelen boğuldu. Su damlalarına karışmış adı neylele kocasına bakarak Yağmur, "Olur ya bana bir şey olur..." diye başladı sözlerine.

"Kapat şu konuyu..." diye bağırıncı adam, kadın kollarında üzerine ele alırdı. Elleriyile yüzünü kavrayıp kendine çektişterek kadına ıslak bir öpücük kondurdu. "Lütfen aşkım..." dedi küçük sesle. Bulut ilk defa onun ağzından duyduğu bu sözlele bir an seneler gibi kapılandı. Yağmur içinden gelen sesiyile "Lütfen... Eğer ben mutlu etmek istemiyorsam yeniden evlen. Söz ver bana... Eğer bundan biri erken geçerse..."

"Söz..."

"Eğer biriniz diğerinden önce ölürse, evlenecek. Söz ver..."

Ve kadının sözleri adamın dudaklarına kapanan dudaklarıyla ağızda içinde boğuldu. Bulut onu sert bir şekilde duvara yaslayıp o zamanlar gibi öperken. Yağmur nefesiz halde hem ağlıyor, hem de kopmuş istiyerek öpüyordu. Bacasının birini kocasının kalçasına doladı, elleri kollarında, sırtında geziniye çıktı. Ona dayanıyor, önceden kokulan başkaydı; kuzundan, kardeşinden ayrılmış gibi buna bir de Bulut eklenmiş, artık nefes alamıyordu. Ölmek istiyordu.

Allah'im ne olur, ölmek istemiyorum.

"Aklına edepsiz fantezileri sokmaya hakkın yok kadın..." diye lafı değiştirdi adam.

Yağmur sesini sanki ser saklıcasına fısıltıya düşürdü. "Sen çalaksın!" O ana kadar bunu alırmış gibi görünüyordu.

"Kıyafetle duş yapmak gibi bir alışkanlığım yok. Ama sen hiç giyinik sayılsın..."

Yağmur kükürdü. "Hadi çıkar, Zaten her yerimi gördün."

"Aynen öyle." dedi adam keyifle. Bugün neden bu kadar cinsî ve cesurdu anlayamadı. Sözlerine ekledi. "O zaman niçin istiyorsun?"

Huysuzlanarak yüksek sesle, "Böylece daha seksi oluyorum," dedi sırılsık Yağmur. Adamın kollarında iken, ıslak kıyafetleri nene değince huysuzlandı ve "Üşüdüm." diye sarıldı.

Bulut genç kadının kulağına ılık nefesini üfledi. "Çıplak olursak birbirimizi ısıtabiliriz."

"Burası ıslamıza dar gibi... Sen irta bir adamsın."

"Fark ettiğine çok sevindim ama ben dar yerleri de severim."

"Ne zamandan beri?"

"Şu andan sonra... İçinde sen varsan."

Yağmur çoraman altını çıkaran adama keyifle bakarak, "Ben başkasıyla da denedin mi?" diye sordu merakla.

"Anlatmamı ister misin?" dedi onun damarına basmaya niyetli adam.

Yağmur bacağına tekme attı. "Hayır elbette." Sonra kollarını piti "Yaptın yani?"

"Sözlere cevap almak içindir," diyen adam tek kaşını kaldırdı. omzuna sert bir yumruk attı. "Çık dışımdan, sensiz daha fena"

"Beni sen davet ettin."

"Sendi de kovuyorum."

"Çık kaç mısın? Bana mı öyle geliyor?"

"O zaman beni burada bu halde başka bir adamla düşün!"

Dudaklarını sırtıcasına öptü. "Kapat çeneni." Onun kaskatı keşmesi kadının egosuna okadı. "Nasılmiş? Yoksa kıskanç mısın? İhtiya Bey?" Genç kadının ses tonu sakindili fakat adam bunun altında yatan duyguların olduğunu anlayabiliyordu.

"Yağmur..." dedi Bulut saçlarını geriye atarken.

"İlim," dedi Yağmur ellerini omuzlarında dolayırken. Onunla oynay, vakit geçirmeyi, kitap okumayı, film izlemeyi ve geceleri yatağa yıldızları izlemeyi çok seviyordu. Sanki bunlar olmazsa yaşam kalitesi düşecek, bir ot gibi fotosentez yapacaktı.

"Aşım," dedi adam ayağının ucuyla pijamasını yere çekerken. ıslak altı tamamen çıplak olan Yağmur ıslak pijamasının üzerine bası. Kadının üzerindeki tişörtün eteklerini tutup başından asarak yere atı. "Bacaya yuva kuracak mıyız?"

Yağmur kırıltılarını kırıptırdı ilk önce anlamayarak, sonra hızlı ağızlık baktı adamın tutkusuyla yanan gözlerine, "Daha çok erken değil mi? Hem daha birbirimizi tam anlamıyla tanımıyoruz bile, aynı bedenimin bozulmasına henüz hazır değiliz," diye saçına sapan bulutları üretti.

"Be numarası bana çekemezsin," dedi adam onun şokla açılan göm dudaklarına yaslayarak.

"Ne numarası?" dedi kadın soluk soluğa. Adam sırtını ve çıplak, artık ikisi de çıplak ve tahrik olmuş durumdaydı. Bulut tek lafı kalırdı. "Çocuk istiyorun."

Onun hiç duraksamadan söylediği şeyle, karnına tekme yemiş gibi nefesi kesilen kadın kaskatı kesildi. "Tamam, yarın bacaya yuva lazım, leylekler hayırra bir iki tane atıverisin içine." Sıkılmış gibi düşünmeye çalıştı.

Bulut ona kaamandı. "Çiçek'e kardeş gerek, tek başına büyümeme-ki." Saçlarına dokundu. "Sonuçta doğaya karşı bir sorumluluğumuz var, eğer sende parçalar görmek istiyorun. Bakışım her yerde olabilirsin."

Batu ne kadar çok istedi Yağmur, karnına ondan bir parça, onun ıslakla şekillenmesini. Ama bu imkânsızdı. Üstelik hastalığının ço-

cuğuna kanıtacak olarak geçmesini nasıl göze alabiliirdi? Anıyla yüngül sokran Yağmur gözyaşlarını saklarken, kahkaha atarak müslüme uyardı ve kocasının yüzüne doğru su sıçratı. "Bu kaktüşi nereden aldığını iade et, borusk."

"Diğer kadınların üzerinde ipe yanyor, bu tesellimlenmiş."

"Hangi kadınları?" diye çıkıştı Yağmur. Kaşları çatılmış ama aklı kısıkançlıkla karışmıştı. Bulut tek kaşını kaldırınca, bu diyaloga kendisinden başka kadınların da olduğunu güçlülük hatırladı.

"Başka kadın mı istiyorsun?" dedi suratını asarak.

"Hayır, karımdan bebek istiyorum. Yapması çok zevkliymiş."

"Doğarması da çok acıymış?"

"Bizim için bir kere katlanabilirsin, doğaya saykın olmasa paylaştım acısını."

"Bulut ciddiymiş."

"Ben de ciddiymiş, çocuk istiyorum." Bunu öyle fena hâlde istiyordu ki, düşüncesi bile nefesini kesiyordu. Hatta düşünmeden istiyordu, ondan, bir tane daha istiyordu. Çiçek'e çok istediği kadeyi vermek istiyordu. Kızının büyüdüğünü, hayatlarının kopmayan bağlarla sımsıkı birbirine bağlandığını görmeye istiyordu.

"Sözünü unuttu." dedi Yağmur hevesi sönmüş hâlde yüzünü döndürürken.

"Unutmadım, hazır olana kadar..." Bir an durdu adam. "Peki bu çok uzun sürmez değil mi? Hani motor teklifmeden iş tutmak genik."

Yağmur huzursuzca kıpırdandıkça, erkekliği acı verecek hâlde sertleşti adamın. Kadının karına değerek önünden çıkıntı yapıyor ve bir geminin pruvası gibi hedefine ilerliyordu.

"Sana sürc vermem, karşılığında bir ödül istiyorum." dedi adam.

"Ah, öyle mi? Bu ne peşit bir ödül olacak?" diye sordu kadın.

"İstanbul'a geleceksin benimle. Uzun kaldığım zamanlar yazında, yatağında, masamda olacaksın."

"Masamda mı..."

Adam kırdırdı. "Fesat kadın masamda yemek yerken çiçek de olacak. Akşamları onu gördüğümde dünyam aydınlanıyor ama girmedim zaman, nefes alamıyor gibiyim."

"Hayır. Kesintikle olmaz." diye kestirip atı kadın, binden beşindekindeki şehvet çekilmiş, yüzü sararmıştı. Ya alevlenirse hastalığı ya

zehirli yine karanlıklarda, nasıl yolunu bulurdu?

"İludi ama." Bulut omuzlarını dikleştirirdi; omuzlarından ve göğüslerinden sular akıp gidiyor, sırtından kaşıcalanına doğru yollar izliyorduk. "Sen istiyorsun. Sürekli rüyalarla giriyorsun. Sonra olur olmaz plâk alıma düşüp, işimi engelliyorsun. Aslında sana ofise de bir akşamıyım."

Bu sözlerle sırtan Yağmur bir an için sessiz kaldı. "Iyice kendini an."

"Biraz daha aşılması gereken sınır var." dediğinde onu kendine çeken çıplak tenleri birbirine değince, soluğu gürlülüğü bir hırlıyla gülmeye yükseldi. Kızının göğüsünü tek avucuna alarak keyifli yağarmaya başladı. "Bunları istiyorum." Ve sonra elleri karına akı. "Benim olan her şeyini istiyorum."

"Senin miyim?"

"Değil misin?"

"Öyleyim."

"Öylesin, çok şükür." dedi adam.

Yağmur ona aklı bakarken, dili tutulmuş, bir film sahnesine taşıyılmış gibi romantikti. "Şimdi," dedi genç kadını belinden tutup omuz çekerek. "Gelecek misin?"

"Öyle mi?" dedi Yağmur lafı kaynamaya çalışarak.

Adam çıldırdı, nasıl hayır diyebilirdi ki bu isteğine, onu öpmek soğuk kadar önemliydi. Öyle güzeldi ki. Bir su perisi ya da bir kadın gibi büyüleyiciydi. İki eliyle binden genç adamın yüzünü avırdı kadın ve kendine çekti. Zarf, yine de bir o kadar becerikli kadınla tenini okşadı. Başını aşağı doğru çekerek kadına ayak edindi adam, refleks icabı hazırlanmak için dudaklarını yaladı ve çekti.

Bedenlerini birbirine yaslayan Yağmur aklımdan çıkarmak istedi kızıllarını. Bebek istemesini, onu yanında istemesini unutmak istedi. Bulut gözlerini dikip ona bakarken göğsü hızla kulpup iniyordu. Ümitsiz mi, kahkaha mı atımsı, yoksa ağlasın mı bilmiyordu. Kadın karnına savaz çıkarmış, onu bir duşa kabine kapatıp baştan çıkarıyordu.

Neyi, bu öpücük bedeninin özlemini çektiği gibi ağrıların açıp karnı tutuldu bir çekilde dolatıp çıkarmıştı. Tam olarak rahatsız edici olan şey buydu. Kadın sanki bu sefer öperken ruhunu içi-

ne akıtmıştı. Böyle bir öpücük istemeyi aklına getiremedi. Kadın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Suyla kapatmalısın."

"Küpük..." dedi Yağmur yarınmaz bir tonda.

Soğaklığı doğrudan içine çökürmüş, yüreğinde dinlenmeye çekilmiş ama kasıklarında yanmıştı. Şaşkın adam ne zaman cesur olacaktı belki olmayı kadının yüzünü ellerinin arasına tutuyor, tuhaf bir şeyi de gibi gözlerine bakıyordu.

"Neye ihtiyacın var böyle?"

Sözcüklere dokunamayacağına bilmesine ihtiyacı vardı?

Tek kelime etmeden ihtiyacı ve özlemle soluk soluğa dünyada. Adamın hâli yanaklarında olan eli yüzünü okşarken ılık parmağın teninden kaymaya devam ediyordu. Yağmur yüzünü çevirip adamın bulaşmasına burnunu sürttü. Genç kadının soluğu adamın soğuk teninden göçüp giderken, her bir sinir ucunu dikkatle uyardı. Ve sinir avucunun tam ortasına bir öpücük kondurdu.

"Seni mutlu etmek istiyorum." dedi Yağmur hüzünlü bir sesle. "Bana göster, ne işersen yaparım."

"Sadece yanımda kal, benim kal yeter. Ben dünyanın en mutlu adam olurum o zaman."

O noktadan bir neşe şimşegi çıkararak doğrudan kalbinin merkezine doğru atıldı kadının. Başını yana çevirdi, adamın eline bulaşmış dudaklarına yasladı. "Seni seviyorum." dedi içinden gelen bir dille. "Çok seviyorum Bulut Toprak."

Avucuna konan ufak, şeffaflı öpücüğü her yerinde hissetti, ılgı sözüklerinin güzelliğinde donup kalan bedeni gibi. Kalbi amayı keş. solukları çiğnerine imneyi. Dizlerinin bağı çözüldü. Kadının ayağının dibine çökme, başını saatiçce onun kucaklarına yaslamak oldu. Yağmur yüzünü avucuna gömerek gözlerini kapamış, derisi deni soluyor ve sürçkli "Seni seviyorum." diyor. Titreyen soluklarıyla sevgisine bakarken, elini geri çekti. Yüzünü avuçlarına gömerek önüne alınına yasladı.

"Yağmur'am." dedi inleyen bir sesle.

Yağmur dudaklarını yaladı. Gözyaşlarının tuzlu tadı hâlâ ağzında geliyordu. "Çok çabalıydın ama kaybettim. Seni sevmek istemedim. Yürüğümün sana aşık olmasına engel olamadım aklım."

"Bir daha söyle..." dedi adam dudaklarını alınına dokundurup yüzünü kendine çekerek. Titriyor muydu kocaman elleri, in bedeni? K-

de kışkırtılardan ayak tırmıklarına kadar ürperdi. "Seni seviyorum." kalbini beline doladı, başını ılık göğsüne sokladı. "Çok seviyorum bulut, refes alamayacak kadar seninle dolmuş içim."

Adama mutluluktan omuz başları kanatı verecekti sandı. Bu hissi aşk ve aklını başına almak için koluna dokundu ve kendine göçüp gelmeyi biricildi. Tamamen yetişkin bir adamın ılgık, hassas ve karıyele bacaklarının titreyeceğini kim tahmin edebilirdi ki?

"Yağmur... Ölecek miyim?"

Ne bitti, ne yanlış tespiti! Hiçkinrecasına gülen kadın göz yaşları. "Bakarken, sıkışan göğsünü açmak için yumru olan soluklarını hula yıldı. Ve kocası ona daha sıkı uzanırken kadın mırıldandı, "Eğer hala bulamıy isitirorsan, hak etmem gerekiyor Bulut, bana ne istediğini söyle" dedi ağlamaklı titrek sesiyle.

Ona inemeye cüret edemeyeceği bir hediyece az evvel kendi ılgıkla vermişti, gayri bu fani dünyadan daha ne istirdi ki? Karısı az kalbini emanet etmişti. Kalbi göğsünde gürültüyle gümbürliyor, uşuklarını seni bir top gibi dövüyordu.

Bacakları titredi. Karısının bunu görmesine izin veremedi, iki ayağı ruhuna kadar sarışını bilmesine izin veremeye cesaret edemedi. Bu hislen sıyrılmaya ve kontrolünü tekrar kazanmak için bir yoldan gitti. Kendine bir asker olduğunu hatırladı. Bir ıradamı sırtından... Onca kişiyi yöneten bir adam, ılgık kalbini yönetmekte zordu. Kan sıcak ve güçlü bir şekilde uzuvlarına hücum etti. Kollarına bopyna doladı.

Selçuk tenleri üperiyor, bedenlerinin buluştuğu yerdeki sıcaklık aza vuguluyordu. Titriyordu kadın, yoksa titreyen adamın be-ni miydi? Şu anda, Bulut kendini ona her zamankinden daha yakın hissediyor ve hâlâ daha fazlasını istiyordu.

"Beni sinemaya götürmedin." dedi adama alından bir kez daha ılgık yüzünü okşarken. "Konsere de girmedik. Mesela el ele tutuşup izlenemedik. Sahilde dondurma yemedik, birlikte uzun bir tatil çıkmadık a kavuşup yapmadık."

Halkı olduğunu tamamen ikna olmuş bir kadın, kendini beğenmiş klanemesiyle baktı kocasının yüzüne. "Romanizminin yatacı odasına sarılı kalması beni delirine, böyle devam etme. Yapmış kadar his, sen yine de yap olur mu?"

Kocasına sokuldu, bedenini ona yaslayarak sürttü. Adamın aştıkları

içinde kavurlan kaşığı harcanmış seherle sırtıyordu. Ve kafi **giz**,
süyle gimbürdüyordu.

"Romantik değilim ama sana değer veriyorum, kıymetliim ve istersen yapam, ne dersen, yeter ki yüzün gülsün. Öğrenirim, bu sana ölümlüm Yağmur, sen mutlu ol, yemin ederim ölürüm." dedi içtenlikle.

lyice duygusala hağlayan Yağmur'un içi dolup geldi. "Canç" dedi kollarını bedenine sımsıkı sararak. Daha önce kimse onu bu gibi sevmemişti. Daha önce kimse onu kendinden evvel yüceltmemişti.

Genç kadının yüzü sıkıntıyla büzüldü. Keşke çok mutlu dediydi. Boy boy çocuklar verecek kadar vakti olsaydı. Çok seveyik Akşamın yolunu bekleyip *haz gelidin* dese, film izlerken yorguluktan uyuşa keldiğinde kucağında taşıması için yanında otursaydı bu yemek yapsaydı yıllarca, kahve yapsaydı her akşam ve birlikte kitap okuyup müzik dinleseydiler bukmadan. Parmukları emsindeki açlarla oynarken. "Yarın şehre inme, olmaz mı?" diye mırıldandı.

"İstemiyorsan gitmem." dedi adam gülümseyerek.

"Gimme." dedi kadın felekten hakkı olan bir güné daha alırdı istiyerek. Zamanın kusallığının sinyallerini veriyordu artık bedeni hastalığının sık alevlenmesi gerçeğin yuklatıldığı belirtiyordu. İla de hızlı, sanki hakkı varmış gibi, bir alacaklı gibi şimleli ilerliyordu.

Bulut içini çekti. "Yarın benimsin."

Başını kaldırıp ona baktı, sabırlı mavi gözleri kirpiklerinin içine mutlulukla parıltıyordu. "Seninim." Eli onunkini buldu. "İlaa aileden bahsetmene Bulut."

"Öyle güzel anılarım yok. Senin anlattığın gibi masalsı değildi hiçbir."

"Olsun, anlat."

"Burada mı?" dedi adam hâlâ duşa kabinde olduklarını hatırlatarak.

"Burada, yerin ne önemi var ki?"

Bulut oldukları mekânın bunun için ne kadar uygun olduğunu düşünerek etrafına baktı. Yağmur karusilikla hadi der gibi içli bekleyince anlamaya başladı.

"Dabam tekin bir adam değildi, kararsızlık. Ailesi dışında kimse

göstermezdi. Ailesine gösterdiği de yoktu talında. işte sa-
zay yapamama izin vermekti onunki."

Bula ena ailesini nasıl açıklayacağını bilmiyordu: Babasını duşu-
du, a zalim adamı ve anesini, puro meraklısı ve marka düşküni,
pürri bululasa kadını. Ölen abisini düşündü sezer, soğuk ve nemli
duşuna karyın onları pisliğe batırmamak için uzak tuttuşunu. Ve ö-
püklerle hiç ağlamadığını hatırladı. Babasını hiç bağışlayama-
dım, anesinin hiç elimi tutmadığını, abisinin aradığı somadığını
anladım. Sonra Ateş geldi aklıma, babasına olan düşküni, Bulut'a karşı
duşu sevgisi. Ateş çocukken "Nasıl?" dedi ena, "Bir sıkın-
duşu çekinme, ben senin abimin." dedi mesela. Yanında öldüğü
ama kendini güvende hissedirdi, hep onun gibi olmayı hayal ederdi
bula, onun gibi mert bir aitta o da terk etmişti onu, o da gözden çı-
ları ırgıncıydı.

Babası rahatlarmak için boş kelimeler uııııııııı ya da manasız
duşler anlam yüklemeye çalışmamıştı.

"Babamı kaybetmek değil de, pisliğe batmak zordu." dedi. "Çok
azdı. Fakat bu zamanı kolaylaştıran şey, kendimi gururlandırmaya
örm edeceğime dair verdiğim sözler oldu. Onun pisliğinde hiç kay-
bıncım, istediği evlat hiç olmadım."

"Ben babamı teşekkür etmek isterdim." Adam ona kafa karışıklı-
jıla bakınca, "İşer o olmasaydı sen de olmazdın. Seni tanıyamaz-
du. Kızın babasız, ben eşsiz kaldım." dedi sevgiyle. Boşta ki elyle
anırı okadı. Yüreciğin sessizliği çok derindi ve sessiz çığlıkları
duşuyordu. "İyi ki varsın Bulut, iyikimsin, iyi ki tıııııııııı seni, iyi
liyolun dışı yoluma..."

"Sevgisi bir ailede büyüdü ben, sevgiye çok başka anlamlar
şimdim. Sizi tanıyana kadar..."

"Bu seni seviyoruz. Çiçek seni babası kabul etti, en başından.
Sen bir sevmeyi öğrettin, sevilenimi gerçek öldüğüne. Ayırın ilk
etütlarımdan çığlık atarak uyanmadı bu evde. İlk defa korkma-
du olularda gerdi, ilk defa bir adamdan korkmadan yanına oturup,
masardı. Sürekli eskiyi hatırlamak, çocukluk zamanlarına dönmeyi
sevmek beni muhvetmek gibi son dönem hayıllarımdan vazgeçti. Bu-
la imherim için neler yaptığını bir bilsem."

Geç kadının sözleriyle birlikte adamın kalbi de tutuklu yaptı.

Sakla bulundukları yer bir okyanusmuş ve bir du can simdiymiş
bu iki kolunu büklen ona sıkıca doladı. "Ben seni bu şekilde istiyö-

rum." dedi. Başını eğen kocasının çenesinin altını öptü. Sıcak, şeffaf, li bir an için dudakları orada oyalandı.

Sonra dilini adamın boynundan aşağı indirdi ve vücudunu bek-
nine bastırdı.

"Bulut burada yapamaz mıyız?" diye tekrarladı sorusunu.

"Yapabiliriz." dedi adam. Sesi şaşkınlıkla çatladı. Elinde olmadı
güldü. Onu hazırlıksız yakalamak, sesindeki canlılığı duymak iyi his-
settirdi.

"Burada yapabilir miyiz cidden?"

Şaşkınca ona bakan Bulut, uyumuş gibi başıyla onayladı. "Yap-
labilir." Normalde öperken bile kızaran kadın birden oldukça cesur ve
hal almış ve adamı şaşırtmıştı.

"O zaman durma..."

Yağmur elini indirip adamın göğsünün üzerine yerleştiğinde.
kalp atışları dokunusunun altında gümbürdedi. "Bu kalp benim." dedi
gururla, "İkimizin yerine atacak."

Bu sözü duyduktan sonra artık dünya yansa duramazdı adam, ou
hemen şimdiki ihtiyacı vardı. Birinin bütün zayıflığını, bütün kusulan-
nı görebildiğini ve yine de onu sadece arzu edilebilir bulmakla kalma-
yıp, saygısını, gücünü görüldüğünü bilmeye ihtiyacı vardı.

"Bu kadar affallamış görünme." diye takıldı adama. "Seni istiy-
orum. Her zaman, her de çok. Konu sen olunca, ben, ben olmak
çıkıyorum."

Bulut eğildi, kadın onu ayartmak için diliyle dudaklarına sap-
rak öptü. "Şaşıma. Ta en başından beri bunu bana sen söylüyordun."

"Biliyorum." dedi adam nefesi kesilerek. Tek eliyle genç kadını
boynunu tuttu ve derin, usta bir öpücükle ağzını sahiplendi. Aynık
yerden kesilen kadının boynu kırılacak gibi geriye yattı. Birkaç dü-
kikalık şehvetli teslimiyetin zevkini çıkardı. "Bekle." dedi ağzını
içinde nefes nefeseyken. "Benim sıram. Sana dokunmak istiyorum.
Öpme istiyorum, sıra benim."

"Bu biraz tehlikeli olacak."

Yağmur ellerini geniş, sert, kaslı kolların üzerindeki giritide ge-
dirmeye başladı.

Her bir bağı ve kas çıkıntısını parmaklarıyla takip ediyordu. Son
omuzlarına doğru çıkıp göğsüne indi. Taş gibi sertti ve nemli, koyu
renkli kıllar hafifçe parmaklarını kaplamıştı. Bulut solukunu tuttu.

Yağmur çalmış dudaklarını yakalayarak başını eğdi. Parmaklarını
peşin, sert karnından aşağıya doğru indirirken, kasılmasını elinin al-
tında hissetti ve daha sert kasların bulunduğu yerde, en sonunda ödü-
lünü aldı.

Parmak ucunu pürüzsüz, kabarmış uzvun tepesinde gezdirdi. Par-
makları daha aşağıya kaymaya başladığında, adam soluksuz halde ge-
re sırtı ve kadının dokunuşundan uzaklaştı.

"Ben kaçmıyorum senden..." diye homurdandı huysuzlanan Yağ-
mur. Adama tekrar yaklaşarak uzandı.

Bulut boşluyormuş gibi inledi. "Şunu yaparken en azından beni
işler misin, yoksa... Yoksa... Kahretsin."

Şunanki omzunu sarsan Yağmur, "Sen bana acımıyordun." dedi
sırtı hissiyle ve gözleri tehlikeli ışıklar barındırırken. "Ama bu
çok cazip bir rica." diye inledi. İleri doğru hareket ederek adamın çe-
nesini boynunu öpmek için yana kıvrıldı. Bulut dudaklarına eğildiğinde
avazı çekilerek savuştu.

"Şü..." diye uyardı. Diliyle köprücük kemiğinin eğimini takip
ederek sonra, meme ucunu yalamak için eğildi. Suyun keskin tadı,
altın teninin topraklı tadıyla karıştı.

"Yağmur biter artık, sınırların ihlal edildi."

Aralarında atışlanan cinsel heyecan büyüdü ve inatla devam eden
Yağmur, ellerinde gititkçe şişen uzuvuyla heyecanlandı.

"Yeter." diyen adam uzandı. Kızaran göğüslerine dokundu. Önce
ulan ayrı ayrı yağdı, sonra başını eğip uclarına burnunu sürte-
bilmek için, göğüslerini bir araya getirdi. Yağmur geri çekildi, onun
meme kararmış yüzünü inceliyordu. Sanki hafızasının en korunaklı
yeme kalkşıyordu bu halini. Bu işe cesaretle kalkışsa bile, yine de
emiliminin kızı lekeyle parladığını emindi. Hızla nefes almca, ada-
mın gözleri başkaldıran meme uçlarına kaydı. Dudaklarını yalayarak,
bu halde durduklarında, çimdik istiyorlar resmen."

Sol göğüs ucunu çimdikledi. Yağmur her zamanki gibi şaşkınca
çıldı. "Bu sesi her seferinde duymak başka güzel oluyor."

"Her çimdik atışında bacak arana tekme atmak istiyorum."

"Bacak araman belirli görevleri var küçük hanım ve sen onunla
ola uğraşıyorsun."

Ne sohbeti ama. Bulut onu derin bir öpücükte fethetti. Tek elini
başından aşağı kaydırdı ve ince güzel bacaklarını kendi kalçasının

üzüne sarması için kaldırıp, bedenlerini mahrem bir temasta bir araya getirdi.

"Boyunun uzunluğuna baylıyorum."

"Kısa kadınlar yataktaki, uzun kadınlar sokakta diye bir söz vardı demek ki sen istisnasın." dedi kadın boynuna burnunu süterken.

"Kısa bir kadını sevişmek hep tuhaf bir hal alıyor. Parçalar olmasa gerektiği gibi hizaya gelmiyor."

"Bir yapbozdan bahseder gibisiniz bayım."

"Sevişmek eksik parçayı bulup yerine koyduğunda, tamamlanmış gibidir." Hızır parmakları genç kadının aralığını bularak denileni kaymak için yol aradı. "Bu kadar sıkı olman iyi değil."

"Kötü mü?"

"Kalbime zararlı... bir gün üzerinden hiç inemeyebilerin, beni tahtıktan taht dört kollu olacak."

"Manyak..." dedi Yağmur kızarak. "Deme öyle."

"Tamam."

"Yağmur, insan sevilmek için dua eder mi?"

"Ben ediyorum." dedi Yağmur dürtüşçe.

"Ben de." dedi adam gülerken.

"Sen benim misin cidden?" dedi adam gururla.

Yağmur suratını astı kıskançlık sancısı hissederek. "Elbette biriktirsin seni. Sen bana aynısını söyleyebilir misin?" Kadının yüzünde gurur vardı, adamın yüzünde ise pişmanlık.

Bulut ezik biçimde geri çekilip, kemiklerini eriten, erotik bir samimiyle gözlerinin içine baktı. "Sen de benim ilkinsin Yağmur..."

"Yalanı."

"İlk aşkımsın." dedi kadını şaşkına uğrutup, parmakları derinde dalarken. Daha ona tepki veremeden içinde hissettiği o dehşet hok kadının gözleri hazla kapandı. Adam burnunun üzerinden öpü. "Aşkımsın. Canımsın."

Kadın derince içini çekti.

"Söyle." dedi gizli bir sertlik taşıyan tok sesi. "Söyle. Benim olduğunu söyle."

Nefesi kesilen Yağmur'un kalbi hızlandı, bacaklarının bağı çözüldü, elleri güçsüzlüğe yerleşti. Söylenmesinde sahiplencisi bir meydan okuması vardı ve sonra... Sonra ortaçağ özgü ilkellik ve vahşilik!

"Señim."

İlk parmağını ikincisini ekleyerek ödüllendirdi onu.

"Benimsin."

Kadın kollarında titriyor, beline sarıdığı bacakları çözülüyordu ve her tekrarıyla birlikte parmaklarını daha ileri, daha derine, ritmik tutukluk yapıyor mülke itiyordu. Burnunu onun minik kulağını çektir. "Söyle." diye fısıldadı bir daha. Başparmağını en tesirli yere çevirdi. "Ben sana ölürüm kadın, nereden geldin sen?"

Baş yükselen Yağmur, iki eliyle adamın yüzünü tuttu ve gözlerine baktı. "Seni seviyorum."

Öyle birden, öyle çıkarsız, öyle sebatsız, öyle içten... Adamın canıyan parmakları bedeninden kaydı, Yağmur için boş hisseder bir taktı kaldı. Şaşkınlığı çok derindi, sandığından daha derin. Bu söze her değildi, ama sanki bir ömürdür de hazırlanmıştı. Dilini kadının ağzında lezzetli bir şeker gibi gezdirdi. Kalbi göğsünde şişti. Bu kadar neşeyi taşıyabileceğini hiç düşünmemişti. Öpmeye devam eden kadının yuvralık kaşlarını kavrayarak kaldırdı. Güçlkle oris alı. "Bacaklarını belime sıkıca dola." Sesi kaba ve bir rüyada gibiydi.

Kollarını daha sıkı boynuna dolayarak, onun istediğini yaptı, ayak büklerini güçlü belinde birleştirdi. Ve adam sabırsızca içine girip emenirken, nefesini tuttu. Adam acıyıyordu ama tıpkı ilk seferinde olduğu gibi sıkıydı.

Eve tek değillerdi, istedikleri gibi gürlü çıkaramaz, vahşi çiğlenir ve ısrarcı imlemelerini kocasının kulağına bırakamazdı. Bunu almayan adam ona destek oldu ve dudaklarını dudaklarıyla kapatarak, ön uzusunu içinde boğdu.

Banyoda çıkan tek ses, dudaklarının yumuşak şapırtılan ve gittikçe düzensizleşen hızlı soluklarıydı. Sırtı soğuk fayansa yaslanan Yağmur kocasının boynunu sımsıkı tuttu. O an için, kontrolü tamamen ona verdiğine fazlasıyla mutlu. Artık soluklar tükendiğinde adamın boynundaki ve omuzlarındaki kasa bağları kalın bir ip gibi kasıldı. "Kırdığı çabıyla boynundaki şah damarı kasılıp, çenesi gerildi."

Bütün kısıtlamalarını ve kaygılarını serbest bırakacak kadar gücünde hissediyordu kendini. O yüzden darbelerinin kuvvetli, rehberlik eden gücüne teslim oldu. Sanki bir dalgaın kıyıya varuşunu izli-yenmişcesine zihninde onun geldiğini gördü. Daha sert vurarak yıkıcı bir dalgaını hissettirdi. Kaçınılmaz son yoğun bir şekilde yakla-

şırken, büyülenmek elde değildi. Ve sonra dalga daha sen çıp, ruhuyla birleşen kadını parçalarına ayırdı.

Yağmur dudakları ısırırken, onun adını haykırdı. Yanaklarından süzülen yaşlar dudaklarına karışıp kan tadına buluşırken, ilkel bir dans ritimini yaşayan adam haz içinde küffretti. Boğazı içine kadar kuruyan Bulut, yine son anda genç kadının içinden çıktı ve onu sinesine çekip sakagını kadının kime nefes nefese bastırdı. Zorlukla aldığı sıcak nefesi kadının kulağına çarptı.

"Sanıl bana."

Çıplak kollarını ve güçsüz bacaklarını adamın gövdesine daha sıkı sararak, onu mümkün olduğunca yakın tuttu. Yağmur rahat durmuyor, heyecanı dinmemiş halde adamın omuzlarını, boğazını, çenesini, öpüyordu. Parmaklarını ıslak saçlarına geçirdi.

Bir şefkat akımı yüreğine hücum etti Bulut'un ve bütün bedeni ne yayıldı. El ve ayak parmaklarını bile sıcaklığıyla dolduruyordu bu deli kadın, sanki az evvel tamamen onu giymişti. Bu duyguyu onun da hissetmesini isteyerek daha da yakınına çekti.

Yağmur dudaklarını adamın kışının ucuna dokundurdu. Sanki Bulut'u sevgiden bir koza gibi saracak, aşkıyla baltaneye alacak ve sonsuza kadar orada tutabilecekmis gibi, kollarını bedenine doladı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*Sanki kader hırs yapıp beni kalbinin içine kilitlemiş,
anahtarları da sonsuz denizlere atmıştı.
Çıkamıyordum kalbinden, izin vermiyordu.*

Bir ay sonra...

"Doktor Hilmi Özkul, ameliyathaneden bekleniyorsunuz."

"Bulut Bey, sıra sizde..." dedi yanına gelen sekreter. Bulut elini dergiyi masaya bırakarak ayaklandı. Çeketini düzelterek ona yol gösteren bayan sekreterin arkasından iletlemeye başladı. Kapının girişinde onları karşılayan Hostes kapıyı açarak "Buyurun. Hoş geldiniz" dediğinde, ona gülümseyerek içeri giren adamdan irkilen kadın, belalı uzaklaştı. Artık Bulut yüzüne bakıp yadırgayanlardan ve koridorlarda ifrit olmuyor, ani tepkilerine öfkeli öfkeli bakmıyordu. Bu da onun kansunun nasıl başarıldığını bilmediği sırlarından biriydi, onu manipeliyor, sosyal kimliğinden dışarı fırlatıyordu.

Bulut masasında oturan gözlüklü, biraz yaşlı olan doktora doğru ilerlerken, adam çoktan ayaklanmış "Hoş geldiniz," diyerek elini sallayıp, Bulut tokalaşırken doktorun eliyle kibarcı gösterdiği koltuğa yerleşti, zaman önemli ve adam çok meraklıydı bu konuda.

"Sıkıntı neyle alakalı?" diye sordu Doktor titiz bir sesle

"Benimle alakalı değil, telefonda da bahsettiğim gibi, çinko alakalı."

Doktor sırtını geriye yaslayarak burnunun ucuna düşen in çarp. veli gözleklerini geriye itindi. İfemen yanındaki candan düzey vuru ışıık, muayenehanenin içine sürülüp masada gökkuşağı oluyordu. "Şikâyetü ne? Kendisi neden gelmedi?" diye sordu dikkate.

"Ben önce kendim bilmek istedim sıkıntıyı, onu tedirgin ettim, ya da zorlamak istemiyordum. Sürekli bir şeyleri karıştıyor, buna fed ettiğim zaman ise üzüldüm. Önceleri dikkat etmediğimde şimdi bu tutumu ama dikkat ettiğimde beri gördüklerim beni korkutuyor" diye başladı sözlerine Bulut.

Farmaklarını birbirine halkacak şekilde kenetleyen Doktor, "Nası şeyleri? Anaharı kapıda bırakma, suyu açık bırakma tarzı mı?" diye sordu yorum yaparak.

"Onlar da aynı beni endişelendirir..." Adımın yüzüne gülgiler geçişi. "Mesela bir keremide bileceği ama, aklı bir tür ayazım açıyor diye gezindi evde, Sonra eli yandı ama canını yandıydım" söylüyor. Tur istediğimde dışakılabilir düğünüm durmuş kaldı. Bazen kelimeleri duyuyorum... Su kelimeleri unuttuğu gibi, da mızik yerleri harika kitapıyor. "Başım sallayınca o anlam geldi. "Çok fazla arastırırken inermem ve arastırıcılığa karam oldum. Çok kölü şeylerden bahsedilenler de var, ufak tefek sözler..." Birinin yazdığı diğerinden daha beter şeyler unuttuğımı anladık. Normal mi bilmiyorum, cidden unutkanlığın hayatını zorlıyor ve bütününe saklamaya çalışıyor. Her gün birine daha mususu olmağa buluyor. "Unutkanlığı çoğaldığıca sosyal yaşamı beşledi mesela. Farz etmişim mususu gibi davranıyorum fakat bu sefer de içim rahat değil."

"Bilindik bir rahatsızlığa var mı?"

"Olmadığını söyledi. Bakın biz eşimle yeni evliyiz, ne rahatsızlıklarım var ya da ne yaşadım anlatıttığı kadıyla bilgiye sahibim. Depresyon ve vitamin eksikliği dediler, bir de ablaları seneler önce kafamla darbe aldığını... Yani ufak bir kaza geçirdiğini ve o zamandan beri böyle ufak unutkanlıklar yaşadığını belirtti."

Bulut cebindeki boş ilaç şişelerini çıkartıp masaya koydu. Dalar uzanıp aldı. Dikkatle incelemeye başladı. "Evet bunlar vitamin, belki ağır depresyon ilacı. Uyku bozukluğu var sanırım. Bir de ciddi bir

...Tedavi görüyor olmalı, bu ilaçları başka türlü edivermez
...nedenle görüyorsunuz mu?"

"Doğrulukla kendisi gülmüşür, bence alırım vermiyorum", dedi düşünce. Sanırcılar uyanıklığından yemince alırmış diye kuyulardan gitti perize eline. Karanlık uyanıklığından bulmuşuydu. Daha önce, yeri cümleden önceki bir kere yine peşini almıştı, fakat karanlık odanın dışında en büyük olacak bir şey olmadığından düşünmüştü. Doğruca sanırcıların. Karanlık salıncıların önce, böyle bir uyanıklığı, kuyulardan gitti bir çocuk gibi bakıyor yüzüne, bakıyor ama görünmüyor sanki... Ya da yatarken başından düşünürken bulmuş, karanlık önceki bir noktaya bakıyor, bir şey hatırlamamı ister gibi de bir şey yapacakmış da, varmışmış gibi. Sanırcılar kare istedikleri yarıdan önce, başı yatarken değdiği gibi uyanıyor ve sabah sonuna kadar, bunları hatırlamıyor. Bazen de öyle şeyler söyler ki ki, sanırcıların toplanması ve oğlunda zamanı düşünürken bir beceriyor.

"İhanetçilik!" dedi doktor kendi kendine tespitler yaparak.

"Normalde çok tertipli düzenlidir ama bazen evi savaşa alması geliyor ve ne yaptığını sorduğunda, temizlik yaptığını söylüyor. Yapıyor da ama garip davranıyor... Aslında başka bir şey anyor gibi, onun neyi nereye koyduğunu bulamıyor. Ya da ne aradığını bilmiyor gibi Mesela buzdolabından kıyafet, gardiobundan yiyecek çıkıyor gibi."

"Bakın eşinizin size anlattığı gibi vitamin eksikliği ve ağır depresyon tedavilerinde bu gibi durumlar çok normal. Hasta aksı olur, anıqlar ya da duygusal inişler yaşar. Gülerken ağlar ya da ufucuk bir anekeyi büyütür. Unutkan olur, en çok karışlaştığımız şey, anıtlar lapan içinde unutup evden çıkacak, ocağa yemek unutmak, bir ipeken başka işe geçmek gibi şeylerdir."

"Üzüm süredir onu gözlendiğorum, saydıklarıma yazıyor."

"Uyuzgerlik konusu başka... Son zamanlarda ağır bir travma yaşıyor muyuz? Mesela çok sevdiği birini kaybetti mi, ya da çok yakınları bir aile birtavine bir sev oldu mu?"

Bulağında, onun yaşadıklarını, zorluklarını, kızı için ayır, Ay-
nısız ayırın savasmasını. Hakan manyağundan kaçarken nasıl zor-
la yaşadığını... Bir anda her şeyini kaybedip sifirten başlamasını
ve buçuk olacak bir çare bulamamasını... Kendisi düşününce
de yorulmuş, sabırlı Yağmur nasıl kalmıştı buca acıca?

"Uzun yıllar büyük sıkıntılar geçirmiş, yani biz evlenmeden evvel Annemsin ve babasının ardından, ablasını kaybetmiş, eski eşle ciddi sıkıntılar yaşamış. Kardeşi ve kızına bakmak için zorluk çekmiş."

"Anladığım kadıyla ve ilaçlarına baktığım kadıyla, eşiniz ağır bir depresyondan çıkmış, ya da hâlâ içerisinde. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ki bu ilacı almak için doktor gözetiminde olması lazım, başka koşullarda asla alamaz. Çok ağır bir ilaçtır, öyle herkese verilmez. Ancak kendi doktoru sorunuza cevap verebilir ama isterseniz onu ben de görebilirim. Yahu doktorunu bir ziyaret edin eşinizle birlikte. Ayrıca içiniz rahat olsun diye diğer testleri de yapabilirsiniz ama internete gözdüğünüz her şeye takılmayın, yoksa işin içinden çıkamazsınız."

"Diğer testler?" dedi Bulut elini çenesinde döşeliyordu.

"Endişelenmeyin, bir şey çıkacağından değil ama tedbir amaçlı, beyin hastalıkları için test yapıp, soru işaretlerini aradan kaldırmak gerek. Anlattığınızla ölçülen bir sürü hastalık rütu olduğu gibi, aslında sadece ağır depresyon da olabilir. Beyin çözülmesi muamele bir organdır. Ben sizi bir nöroloji arkadaşımıza yönlendireceğim, o bazı testler isteyecek sizden. Bu benim alanım değil."

"Nasıl testler?"

"Bunu size kendisi anlatacak. Ama bazen hiçbir şey çıkmayabiliyor, şiddetli baş ağrısı migren, unutkanlık depresyon oluyor. Makam eşinizin yaşı göz önüne alırsak..."

Bulut doktorun odasından çıktığında, içi biraz daha rahatlanmış. Yaşı genç, stres olabilir demişti, ya da yaşam standardındaki depresyon. Demek Mahru Hanım'ın dediği gibi depresyondan çıkıyordu ve unutkanlığı vitamin eksikliğindendi. Aklına neler gelmişti? O saça şeyleri okuyarak neler kurmuştu. Bulut içi rahatlamış olarak eve gitmek için yola koyulurken, Yağmur'u ikna edip en kısa zamanda hastaneye kontrole getirmek için zaman kollayacaktı. Ve ne olursa olsun doktorunun adını öğrenecekti.

Ama çarşıdaki hesap eve uymadı. Daha konuyu açtığı an Yağmur hırçınlaşmış, üstüne gidince de öfkesine yenilip çıldırmıştı. Mahru kocasına doktora gitmesi gerektiğini söyleyerek, onu ne kadar iletmek istese de başaramamıştı. Adamın yanında olması gerektiğini söylese her seferinde Yağmur kadının ağzını kapatmayı sert bir şekilde sağlamıştı.

Bulut ne zaman doktor dese, Yağmur ondan uzaklaşmış olmuştuk.

Valen be kadar tepkili olduğunu anlamıyordu, doktor fobisi falan mı vardı bu kadının bir anlasa... Günler geçiyor, tek değişmeyen huzurun ve mutlulukları oluyordu. Daha sıkı perçinleniyorlardı birbirlerine. Bulut evliliğin ne kadar güzel olduğunu düşünürken, masal gibi bir hayat yaşıyor, Yağmur huzurun keyfini çıkıyordu. Tek sıkıntı İstanbul'dan buraya gelmekti, işler yorucu, yol uzun olunca ve bunu her gün tekrarlayınca bir zaman sonra adam daha akşamın erken saatlerinde uyku ihtiyacıyla yanıp tutuşmaya başlıyordu.

Çiçek için planları vardı, sene başında onun için okul araştırma başlanıyordu. Ayırın artık normal bir okulda eğitim almalı, çevresi ve arkadaşları olmalıydı. Mahru Hanım tek başına fazla yıpranıyordu, ev zamanlarında iş ve çocuklara bir de Yağmur'un unutkanlıkları eklenince, kadın bazen oturduğu yerde bile yorgunluktan uyuyakalıyordu. Onun için de bazı düşünceleri vardı. Ve bu düşüncelerinden kansının haberi yoktu.

Güneş tepelerinden dökerek düşerken toprağa, doğa bulutları berrak mavisiyle sohbet ediyordu. Her yer ferah bir canlılık ve zahidliğine hayat kokuyordu. Ama ikilinin yüzü de biraz asıktı. Bu şehir bahçede dolarsın iki kişi de biraz huysuzdu.

Bugün hiç istememesine karşın şehre inen kansına azarlayan bahar ateşi Bulut, evden dışarı çıktığı için kızımıyordu. Yanında olancağı için kızıyor. O market sahibinin, sahafın, hatta müşterilerin hiç ona nasıl da hayran baktığı aklına gelince, ondan bahsederken bir nektir bahsediyorlarmış gibi ifade takındıkları anları anımsadıkça, öfkesi sıklaşıyordu.

Kızınçlık ruhunu kemiriyordu. Yağmur'un ne yaptığını hiç anlamamayı diliyordu ama umursuyordu işte. Onsuz hiçbir yere gitmesin, elini çocuk gibi elinden çekmesin, hep gözlerine baksın, hep kolların altında kalsın istiyordu. Belki çok fazla şey istiyordu ama elinde değildi. Onu ve bu huzuru kaybetmekten korkuyordu. Yağmur'un ondan sıkılmasından, bu büyüklü anın son bulmasından, huzura nazar değmesinden korkuyordu.

Kocaman adam evhamlı teyzeler gibi yaşar olmuştu. O güzeldi, akıydı, lanet olsun İlan'ın istediğini aldığından beri de zengin bir kadındı yine. İstese giderdi, hesap vermezdi. Belki önceden ona muhtaç olması iyiymi, yanından bir yere gitmezdi ama artık hem maddi hem manevi açıdan özgürdü. Ama gitmezdi onun sevdiği. Bırakmazdı

ellerini, hâlâ ilk günkü gibi bakıyordu gözleri, ilk günkü gibi heyecanlanıyor, ilk günkü gibi seviyor, her dokunuşuna tepki veriyordu,

"Bir daha bensiz inme şehre..." dedi çocuk gibi homurdanarak,

"İlaçlarını bitmişti."

"Bana söyleseydin alırdım."

Bir an rengi kaçan Yağmur rüzgârın yüzüne savurduğu saçları, ni kenara çekti. Huzursuz gözlemleri ilerideki çiçek topluluğuna döküldü. Bulut onun güzelliğine bir kez daha hayran oldu. Beyaz tenine, kırmızı buket sarı çiçek gibi parlayan saçlarına, gökyüzü gibi parlayan gözlerine, kalem kaşlarına, hokka ve inatçılığına dile vuran burnuna, o baldan tatlı vişne gibi dudaklarına, yürüyüşüne, bakışına, endamına... her şeyine...

Ona bakan her adamın kemiklerini kırmak istiyordu. Ona alan Yağmur, onun kadınıydı, bir tek onun ve bunu tüm dünya görse istiyordu. Konu Yağmur olunca, Bulut bencil oluyordu, asla yağmıyordu. Onu tüm dünyadan saklamak istiyordu ama bu da elinden gelmiyordu. Kadının büyüğü altına çok çabuk girmişti. Ona olan düşkünlüğü her geçen gün daha çok artmaktaydı. Henüz iki yıl bile olmadan, onun için yaşayan bir varlık haline gelmiş, su için deliren bikkilere dönmüştü.

Baş ağrıları yüzünden çektiği ıstırapı görmekten nefret ediyordu. Unuttuğu zaman ona bildirmemek için çabalamasını izlemekten huzur almıyordu. Son zamanlarda unutkanlıklarına mazetle bulmasını yardım etmekten üzüntü duyuyordu, sadece dudaklarına bir gülümseme yerleştirebilmek için türlü numaralar deniyordu. Belki konuşa çiçekler getirip yüzünü güldürmemişti ama bahçıvan tutarak bahçeye envai çiçek dikirmiş, sabah kalktığı anda yüzünde oluşan şaşkınlığı mutluluktan çığlık atarken yerinde neşe ve sevinçle hoplayıp zıplayış boynuna sarılmasına şahit olmuştu.

"Bana şu tarafı da gösterecek misin?" diye sordu Yağmur.

Bulut bakışlarını o tarafa çevirdi. Alabildiğine yeşil, nakış gibi incelenmiş ağaçlarıyla cennete beziyordu. Yere eğilir bir papatyayı kopardı bir tane, hiç düşünmeden karısına uzattı. Yağmur usulca aldı çiçeği, incimekten korkar gibi dallarını okşadı. Gözlerini kısarak yine o uykulu kaldığı zamanlardaki gibi, "Çok güzel... Gü... Gü..." dudaklarına yaladı. Tekrarla vişne kelimeleri bu ara çok yapar olduğu adamın gözünden kaçmamıştı. Tek tek ve ağır ağır konuşmaya başlamıştı. Bulut

yağrını eline çevirdi. Yağmur aklını toplamak için duraksayarak yutulan çatıı, iç girdi.

"Çok güzel bir gül..."

Ona satılan Bulut kahkaha attı. Nefesi kesilen Yağmur kızardı. "Yene beni Yağmur, ne güllü bence o lale..."

"LT Bulut..." dedi Yağmur papatyaya bakarak. Onun lale olmadığını biliyordu. Gül de değildi kocası dalga geçişine göre. Aslında dâleni sıklıkla acıyla çığlık atardı. Neydi bu çiçeğin adı, neydi? Dâleni unuyordu ama bir türlü telaffuz edemedi. Bulut bu konunun yanında pek durmayarak saçlarına dokundu kansının, dil sürdümeye diye düşünsün istedi. "Saçlarına papatyadan taç yapmak isterdim, sen benim kaba cillerime öyle ince işler pek yakışmıyor." Ona üzme-i çiçeğin adını laf arasında sıkıştırmıştı yine.

"Saçlarına düğünümüzde papatyadan taç takmıştın ya zaten Bulut..." dedi Yağmur derin bir iç çekip hatırladığı çiçek adına sevinmişti.

"Her bir teline ayrı bir papatyayla takabilsem keşke..."

"Yani bonus kafa olayım."

Yağmur kocasının kolunun altına girerek, başını göğsüne yasladı, kalbu beline doladı.

"Geçen gün bir şarkı mırdılandırıyordun."

"Güzel bir şarkı değil."

"Hoşuma gitti..." dedi Bulut telefonunu çıkarıp müziği açarak. Ve Aysel Yakupoğlu'nun güzel sesi etraflarını kuşattırken, karısına baktı.

Bir güvercin kanadında...

Daha yolun yarısında.

Ne destansı hikâyeler,

Ver olur bir bakışında.

Ne destansı hikâyeler,

Ver olur bir bakışında.

Yağın aşkın ta kendisi...

Bir yol bulsam görsen seni.

Beni haktan tek muradım.

Seven alsın sevdiğini.

Duam belli, duyan belli...

Bundan gayrısı takdiri ilahi.

Duam belli, duyan belli...

Bundan gayrısı takdiri ilahi.

Seni sevdim ben biffahi.

Seven yığıt dertsiz mi olur?

Deli gönül sensiz mi olur?

Merhamet et yaradaniım.

Bu genç yaşta ölüm mü olur?

Yağmur önce dudaklarını büktü, sonra dolan gözlerini kocasının gözlerinden kaçırdı. Her söz mü ona yazılmış gibi saplandı ok olup sinesine? Bulut karısının yanına salınan yaşı silerken "Yine ağlıyorsun." dedi hüzünlü. "Bu kadar çok üzülyorsan neden ille de bu şarkıyı dinleyip duruyorsun?"

"Dua..." dedi Yağmur.

"Anlamadım."

"Şarkının adı Dua..."

"Bir anısı var mı? Kaçtırsı seni dinlerken, ağlar halde görüyorum. Sormayacaktım ama merak ettim."

"İşte seviyorum. Bir sebebi yok." dedi Yağmur ve kocasına sıkıca sarılıp telefonu cebine koymasını özlerken bir daha bu şarkıyı dalememesi için olan uyarısını ve azarını anlamıştı.

Ne demişti Aysel Yakupoğlu:

Bundan gayrısı takdiri ilahi...

Yüzündeki huzur daha önceki yaşamında rastlanılmış bir ifade değildi. "Nasıl bir çocuktu?" diye sordu konu değişsin diye. Sonra bu soruyu defalarca sordugunu anımsadı hemen ve sorusunu toparlamaya çalışarak. "Yani buraya geldiğin zaman. Buralarda gezer miydin?" diye lafı çevirdi.

"Halam izin vermezdi, bahçeden çıkamazdık ama o görmeden.. Ateşle ben... Ateş çok asiydi, ben de onun kuyruğu. O ne yaparsa aynısını yapmak isterdim. O benim idolümdü."

"Tahmin etmiştim zaten. Yaramazdın, asiydin ve uslanmazdın. Çılgın olma, sana benzesin isterdim. Senin gibi güçlü, senin gibi mehemeli, senin gibi başına buyruk..."

Adamın karnı heyecanlı kasıldı. Çocuktan bahsetmişti. Oysa ne zaman bu konuyu açsa, kapatacak bir bahanesi her zaman olurdu ama Yağmur şimdi kendisi açmıştı konuyu.

"Kızım olsun istiyorum." dedi Bulut boğazını temizleyerek. "Çek'te arkadaş olmalı, tek büyümemele melegim."

Yağmur gülümsedi. İçinden ağlamak gelirken, onun başkasından değil; çocukları konuşurken, canının ne kadar yandığını kimse fark edemezdi ama burnunun direğinden gözlerine yükselen o dumankımsı ağız soluk almasını zorladı. Onu hem başkasıyla olan evliliğe, hem de çocuk fikrine gitmeden alıştırması gerekecekti. Gözleri dolunca tepkilerini kısıpıtırarak derin derin soludu.

"Bulut..." dedi kocasına sokulup yüzüne bakarak.

Bulut ona baktı, eğilip burnuna dudaklarını yasladı ve gülümsedi.

"Ateş... Abin nasıl biri? Neden ondan hiç bahsetmiyorsun?"

Bulut'un bakışları buz kesti. Dişleri öyle sıkıştı ki, çene kasları incelendi. Gözleri nefret kuyusu gibi karardı. "Kapatalım bu konuşma."

"Hayır açalım. Neden ondan bahsetmiyorsun?"

"Yağmur kapat."

"Biz..." Biraz duraksayarak dudaklarını yaladı. "Biz Duru Su'yla buluşan geçen gün."

Bulut şaşkınca kaslarını kaldırdı. "Nerede? Benim niye haberim yok?"

"Bir yere gitmedim hemen cetalenme. Ankara'ya gidiyorlar mı, Duru beni görmek isteyince, abin de bırakmış." Yağmur onun bedenini kasılmasını hissediyor, dişlerinden çıkan sesi duyuyordu.

"Çocuklar iyi mi?"

"Yok, onlar yoktu. Duru onları annesine bırakmış. İkisi gidiyorlar."

"Onlarla tanıştın mı?"

Yağmur başını iki yana salladı. "Kızarsın diye..."

"İyi yapmışsın." dedi Bulut hâlâ aynı öfkeli sesiyle. "Duru dedi ki..."

"O aklına geldiği gibi konuşmayı sever. Ne dediği de unutmaz, değil."

"Abine haksızlık ediyormuşsun."

"Yağmur kapat şu lanet konuyu." diye sesinin oktavını ve baskı lığını yükseltti adam.

"Halan... Yani..."

Bulut birden durdu, sert bakışları karısının çekimik yüzünde gezindi. Tepesinden öyle sert bakıyordu ki, gözlerinden çıkan ateş lun etilebilirdi. "Halamı kim söyledi sana?"

"Şey Su..."

"Çenesini kapatmıyor, değil mi?"

"Bulut..." diye sokuldu dibine kadar giren Yağmur. Eliyle çenesi ne dokunup adamın uzaklara çevirdiği acılı bakışlarını gözlerine döndürmeye çalıştı. "Aşkim..."

Bulut bakışlarını usulca çevirdi. Ne zaman *Aşkim* dese, adamın tepkisi çok buşka oluyordu. Daha derin, daha istekli ve daha şahit-nici. Kırıyanın, üzünceyi bir adama dönüştürdü. "Hatırlar isenle içindir. Düşünsene, bizim onca hatamızı, günahımızı affeden Allah varken, biz kimiz ki? Hem abin isteyerek zarar verir mi sana?"

"O... Lanet olsun eğer o intikam diye tutturmasaydı..." Bulut'u çenesi kaskılıyor, toprak kokan gözlerine yağmur bulutları toplanıyordu. Kasılan eli şakağında dolaydı. "O intikam istemeseydi halam yap-
yor olacaktı. Hâlâ yanımda olacaktı."

O an gözlerinin önüne gelince, bakışlarını kaçırıp uzaklara odak-layarak içine dolan acıdan kurtulmak istedi. "Halamın ölümüne se-beb oldu, asla affedemeyeceğim. Ve..." dedi işaret parmağını kaldırıp karısına sallayarak, "Onunla görüşmeyeceksin!" diye buyurdu.

"Ya Su..."

"Su iyi kızdır. Üstelik bir suçlu da yok, bu intikamda en masum olan kişi o, en çok acı çekenlerden biri de o..."

"Çok mu acı çekti?"

"Sandığından daha fazla bedel ödedi." Sonra gülümseyerek "Aa-lıştınız sanırım." diye sordu lafı değiştirerek.

"Sevdim onu, çok içten, çok yürekli. Abla gibi."

"Öyledir. Kız kardeşim olsa, bu kadar sevebilirdim. O benim so-

dan sahip olduğum kardeşim." dedi Bulut garırla, az ervelki gibi içli sesi ve duruşu, Duru Su'dan bahsederken yüzü gülmiş, başın-
gıllıklar dağılmıştı. Yağmur bu konuyu fazla uzatmamaya karar ver-di. Özet kocası bir gün açılacaktı ona, o zamanı bekleyecekti. Başını eğipne yastladı yeniden.

"Bu hafta yoğun geçecek, belki birkaç gece gelemebileirim." Jd adam karısının omuzlarını okşarken.

Bundan hoşlanmayan Yağmur yüzünü dışırdı, Bulut çenesine dokunarak yüzünü kendine kaldırdı, dudaklarına masum bir buse içti. "Düşürme yüzünü, ben dışırdım ki sizi yanımda götürem... Sen sana hem de kızlara bir değişiklik olsa. Ayrın çok sıkıldı farkın-
dım, kocaman bir senedir burada neredeyse hapis gibi. Kimseye yığılmıyor, dışarı çıkmıyor. Yağmur, farkındayım sürekli sana da jen yapıyor. Çiçek kendi yaşatlarını görmeden büyümemeli. Mahru hatam sürekli peşinizde deli gibi koşturuyor, onun da dinlenmeye iht-
yaç var."

Yağmur dudakların kıyısını ısrarak vicdanının ağrılığında ezildi, içti onun yüzündendi. Onlar da onunla burada hapis hayatı yaşa-ma mahkûm oluyordılar. Başını kocasının göğsüne yasladı. Ama sayılabolursa, ya bir daha kendini bulamazsa korkusu içini habis bir jeni gibi yitip bitiriyordu.

"Senden ayrı kalmayı sevmiyorum. Sen nasıl istersen öyle olsun." İddi üzgünce Yağmur.

"Ben de ayrı kalmayı sevmiyorum, sanki daha önce hayatımda mı ummuş gibi, sen olmasayınca uyuyamıyorum. Seni özlediğimde kışe oluyorum. Üstelik ne zaman aklıma gelsen, bir yerlerim fazla enayit çıkıyor, neredeyse bacaklarım ayrıt geziyorum."

Yağmur kocasının göğsüne vurdu. "Uf ya..." dedi utanarak. Onun bizi satışmalarna alışamıyordu. Diğer evlilikler nasıldı bilmiyor-lu ama Bulut ne zaman yüzü asılsa, illa bir muzırlık yaparak yüzünü pldırıp onu utandırıyor. Adam onu iyice canına çekerek tepesin-
im içti. "Gerçek bu hayatım." Birkaç adım atmışlardı ki, "Yağmur lımas sekreterim olansa..." deyiverdi öyle, birden, pat diye.

"Ya Bulut ya..." dedi kadın aleyhine kızarak.

"Yok ciddiyyim, hep gözümün önünde olursun, sabah işe getiririm
mı, aşam eve götürürüm. Ayrılmam böylece."

"Çanian mıydın ben?" diyen Yağmur ona baktı ters ters, adama gözleri derin bir parlamayla aydınlanmıştı. "Sen ciddisin."

"Herhalde. Olmak ister misin?"

Önce heyecanla kalbi tekleyen kadın, gerçekleri anımsayınca beden yürünü düşürdü. "Ben... Ben burayı çok seviyorum, uzun vadede ayrılmak istemiyorum." diye yalan söyledi.

Adamın keyfi kaçtı. Yine akşamı kadar onu düşünerek kalmıyordu. Bu kadın ona eziyetli, menekşe gözlerini gökyüzü mavine çeviren mavi gökyüzüyle ve altındaki bir buket kır çiçeğini adama sarı saçlarıyla, göz kamaştırıcı çiçek bahçeleri gibiydi. Türkiye'deki erkeklerin yarısının kadına hayran olmasına hiç şaşmamak gerekirdi. Eski gazetelere ve magazinlere bakmıştı. Ve bahsettikleri güdülüğünden dem vurdıkları yazılar neredeyse her satırıydı. Mahkemeler hâlâ hayrandılar, onu bu dağ evinden çıkarmayı artık kendisi istemiyordu ama çıkması gerektiğini de biliyordu. Dışarıda bir hayatın olduğunu bunu kaçırmasını istemiyordu.

Biraz dolaştılar, biraz dalaştılar ve daveisiz bir sincak gözüne kaçınca, Yağmur acı içinde yerinde kıpırdanarak "Acıyor." diye feryat etti.

"Nerde?" dedi Bulut onun kuş gibi çırpınan ellerini gözlerinden çekmeye çalışarak. Sulanan gözünü açarak üfkerken "Saçın mı giriyor gözüme?" diye sordu.

Başını iki yana sallayan Yağmur "S..." dedi soluk soluğa. Kolları bir kelebek gibi çırpıp duruyordu. "Sı..."

"Toz mu?"

"Hayır işte..." diye birden kızarak bağırırdı. Kelimeyi hatırlayamıyorka panikledi, canı yandıkça öfkelenirdi. "Al artık şunu."

"Neyi alayım?" dedi adam bir şey göremeyince.

"Şeyi... Onu işte. Solu... Sı... Ufak kanatları olan şeyi..."

Bulut sonunda o ufak sineği görüp gözkapığını hafifçe okşayanak çıkardı, Yağmur rahatlayarak teşekkür ederken, elleri hâlâ başında derin adam gözlerini kısmış ona bakıyordu.

Acı içinde ıslak gözlerini kırptıran ve gözünü ovalamamak için eliyle yelpaze yapan Yağmur, "Bulut, beynimi çıkarıp içine hata koymuşsun gibi durma." diye huysuzlandı. Ona ne zaman dikkatle bakarsa, tedirgin oluyordu.

"İstanbul'da hâlâ gitmedik... Unutkanlığımıza başka vitaminler gerektirir."

"Gideriz bir ara..."

"Yine kavga etmeyeceğiz değil mi bunun için?" diye sordu adam.

"Hayır. Gideriz dedik ya." dedi başından savarak, üstelik şehre gittiğin azarlamasına hâlâ kırgındı. Bak yine aklına gelmişti, usul usul dışarı çıkıyordu.

"Hani bileyim diye dedim..."

"Bil. Çok sinirli bir eş seçtin, kızınca gözüm kararır ve evde ne yapacağımı bilirim. Bir daha beni kırkarken iki kere düşünmüş olursun Bulut."

"Abla şikâyetçi olamam. Gerekirse Çiçek gibi bir koruma tutabilirim. Sonuçta beni yenecek tek kadına sahibim."

Yağmur her zamanki yaptığı gibi burnunu kocasının göğsüne silerek huylandırırken, adam yanlarına dokunarak misilleme yapıp güldürdü onu. Kahkaha atan kadın ayakta duramaz hale geldi.

"Bulut..." dedi yine nazlı nazlı.

Bulut yüzünü kavrıyıp dudaklarından serçe öptü. "Adımı söylememişiyordum. Sen adımı söyleyince daha evvel hiç duyulmamış bir ses gibi hissediyordum."

"Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Canımı isteyeceksen, sana daha doymadım ki..." dedi adam ve kulaklarına vurarak adamın sesini kesti.

"Söyle." dedi kendine çekerek.

"Bana ne." der gibi omuzunu sarstı küsen Yağmur.

"Tamam, söyle hadi nazlaruma..."

"Abblana bilelet alr mısın?"

"Ne bileti?"

"Antalya'ya uçak bileti... Giderken onu da götür İstanbul'a, hatırlamasına bırak. Olur mu?"

"Niye? Bir yere mi gidiyor?"

"Sen bilet alırsan gidecek. Çok uzun zamandır annesini görmedi, biliyor ama sesini çıkarmıyor."

"Annesi mi?" dedi Bulut merakla. "Annesi olduğunu biliyor-
dum."

"Anne ve bir de babası var. Üç kardeşin ilkiymiş ama diğeri-
n ölüm. Ablam tek. Yaşlılar, huzar evinde kahyorlar. Bakma öyle, a-
lam onları caydırıyor, orada yaşlılarıyla mutluymuşlar, evime o
yüzden gitmiyorlar."

"Alırım." dedi Bulut. "Onun başlarda hep öz ablam olduğunu a-
nıyordum."

"Öyle, canımdan olsa ancak bu kadar olur."

"Yardımcıydı önceden değil mi?"

"Aslında annemin arkadaşısıydı. Hem evimizle ilgilenirdi hem de
anneme yaren olurdu. Annem ona hiç çalışan gözüyle bakmadı, bir
abla dedirtti, kendisi de kardeşi ilan etti, öyle de oldu. Ablam, can-
nı istesem verir. O çok başka, sadece aynı kanından doğmadık. Biraz
dinlenmeye ihtiyacı var, hem tatil onun için de iyi olur. Az önce sen
de söyledin, çok yoruluyor."

"Tamam, yarın alırım." dedi adam karısına sarılarak. Saçlarını
öptü. "Mahru abla iyi biri..."

"Ona abla demene bayılıyor, Mahru Hanım dediğin zaman kağı-
nı çatıyor sana."

"Biliyorum."

"Uyuz..." dedi adamı itirerek. "Üzme ablamı. O üzülürse ben de
üzülürüm."

"Üzmem ablamı..." dedi adam gülümseyerek, Yağmur anında çi-
çek açtı. Ne zaman ne diyeceğini iyi biliyordu bu adam ve ne zaman
nerede ne söyleyeceğini de.

Bahçenin etrafından dolanıp kır papatyalı ile kaplı tepeye doğru
ilerlerken, arkalarından insanın kanını doenduracak bir çiğlik yüksel-
di. İkisi de korkuyla saçrayıp arkalarını döndüklerinde, peşlerine de
zaman takıldığını bilemediği Çiçek'in dizini tutmuş, kayarak tepeden
aşağı doğru indiğini gördüler. Dizi kanıyordu.

Yağmur, Çiçek'i kanlar içinde gördüğünde donakalmıştı. Ama
Bulut bir saniye bile harcamadı. Hemen ağlayan kızının yanına koş-
tu dizini incelemek için eğildi. Endişeden donan Yağmur yanlarına ge-
lene kadar, yarasını yaparak yardımcıyla temizlemeye, ölmeyerek acısını
dindirmeye koyulmuştu bile kocası.

"Bulut çok acıyor." dedi Çiçek titreyen sesiyle. gözleri yaşlarla
tıla. minik şortu toz içindeydi. Hıçkırıyor, yanaklarından aşağıya
aklar düğürlükten. "Ben de annem gibi ölceğim öyle değil mi?" diye
arkalıyor korkuyla.

Yağmur taş kesti bir anda. Yer ayaklarının altından kayıyor, tu-
naklar bir yer arıyor ama bulamıyordu. Baş dönükten yere sent-
ti orada. Hiçbir şeyin farkında olmayan Bulut "Annen neden ölsün
Çiçek? Sen de ölmeyeceksin." dedi kesin bir tavırla. Kaşları çalınmış,
süslü karamış, kızının canı yandıkça nefesi kesiliyor gibi dudaklarını
sarıdı birbirine kenetlemişti.

"Ama Nisan teyzem ölmüş, o çok uzaklardaki cennete gitmiş.
uzam. dedem, annem de ölsün ben ne yaparım Bulut?" dedi minik
Alma gelen dehşet fikirle. Ağlaması daha sesli hale geldi. "Annem
İsmim Bulut, olur mu?"

"Ben varım ya meleşim... Korkma olur mu, hem annen de ben de
kula hiç kimse de ölmeyecek."

Ufaklığı kucağına aldı, hızlı adımlarla evin yolunu tuttu. Arka ta-
nın eve yaklaştıklarında onları gören Ayrim'in altığı çiğlikle karşı-
laştılar. Genç kız telaş içinde yunlarına koşarken, "Ben de seni an-
ıyordum Çiçek," diyerek üzgünce mırıldandı. Bakışları bacağına ka-
yına yüzü buruştu, pişmanlıkla dudaklarını sıktı. Sahip çıkamadığına
kızılmıştı.

"Bak teyze ben düştüm ama ölmeyeceğim." dedi Çiçek burnunu
dizek. "Annem de ölmeyecek, Bulut öyle söyledi. Sen de üzülme
mik."

Bir an tokat yemiş gibi irkilten ve gözleri iri iri açılan Ayrim, şaş-
kına ablasına bakınca, "Bir şeyi yok." dedi Yağmur kardeşine uzanır-
ken Bulut çoktan meleşimi içeri taşımaya girişmişti.

Ayrim rahat bir nefes aldı. "Abla valla lavaboya gittim, hemen or-
da kaybolmuş." diye açıklamaya çalıştı. Yağmur pişmanlıkta gö-
lense, kızına bakmak onun görevi değildi ki, ama mecburiyet ağır
la ruhacebeydi.

Az sonra Bulut yarayı temizlemek için işe koyulduğunda, tıpkı
lehlulmuş bir kuzu gibi melemeye başlayarak, yaralı kuz gibi minik
lehlulıyla çürpanan Çiçek, bu tür bir yaraya bir daha hazır olmadığını
uyarlarını herkese beyan etti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Oysa diyecek sözlerim

*acı bir kırk kırık misali harf olup düşmeseydi hissene,
neler anlatacaktım sana.*

“Şiddetli sözlerle,
kem gözlerle
otorite kurulup hayale kavuşulmaz...”

Müjde Akınoğlu

X uzma bana, susmam boşuna değil.

Ötme susamışken, yaşama kanatlanan yüreğimin kanadı kırılıp
kırılıyor, karanlığa uçurduğum umutların vuruldu, düşüyor. Öyle
büyük ki belimi orta yerinden kırın, bilmek bilmeyen bir sızı ki
pşime oturan, ne zaman sonumu düşünsem, umudum son nefesini
veriyor.

Bakma bana öyle sitemle. Elimde değil, kayboluşa katık etim
gözetlenmi. Yine dolandı eteğime hüznün, peşimi bırakmıyor.

Oysa olmayacaktı bu yürekte aşk adına bir ihtimal. Oysa hayal-
lenme bir tek hedefimi almıştım sen gelene kadar. Şimdi adının her
harfi gözyaşıma çiziyorum Bulut ve türek bir yürekle yokluğunu
dışınan sayılı Toprak'ına. Avazım çıktığı kadar susarken sana, taze
pşiklar yeşeriyor ıslak gözbebeklerimde.

Yüzüme bölük pörçük diktığım yamalı gülüşlerim dikmiş tutmuyor

artık, nefes nefes acıyor ömrümün her yanı. Yokluğuna buladım ele, rimi, hayat su olup ykarmıyor geleceğimi.

Söyleyene toprak bakışlarında ölmek için can atıyorum yar, hasrını adımılasam kaç adımda biter? Söyle hızlı hızlı solusam ödenin, kaç nefeste son bulur? Kucak kucuk sarılsam sana, bir ömürlük depolar mıyım kokunu canıma?

Ben yine sükkü giyiyemiyim dilime, avaz avaz çılgık sanıyordun inat güleyim sana.

Artık iflah olmaz bu dil, sussa ne fayda, konuşsa ne fayda. Ben kelamlarımı çoktan çürüttüm yolunda. Çarpsam da, bölsen de bende çıkan tek payda sana...

Ve bilsin üstüne aşkıyı giydiğim yüreğin... Ben ona söz verdim.

Hiçbir nefesimi sensiz bir ana kurban etmeyeceğim, yemin ederim.

Toprak'ına kök saldığım, yoluna can diye diye benden geçişe.

Bir çözebilsem boynuma doladığım sessizliğin düğümünü, bir çözebilsem dilime vurduğum ölümlün mühürünü...

Bir yudum ömür düşse hissemse Yaradan'dan, seni yaşasam...

Tek dilediğim var artık. Yalınayak çıktığım toprak bakışlarında, yağ olup yanaklarına düşmeden yürümek...

Yağmur

Ve elinden kalem düştüğü an kâğıda, parmaklar kopardı sayfa, hırsla, parçalayıp yok etti duygularını bir anda. Oysa yazmamıştık duygularını kalemlle dertleşip kâğıda, çünkü kâğıt sessiz bir dinleyici olsa da, cesur bir savaşçı olmazdı biliyordun. Düşüvenirdi hiç ummadığı bir anda sevdiği adamın elleri arasında. O yüzden önce döktü içini acıyarak, sonra parçaladı tüm sayfayı unutmaya çalışarak. Ve sanki hiç içini dökmemiş kâğıda, dertleşmemiş gibi kalemlle döndü dışarı taşlaştırmış içine.

Valizlere son parça eşyaları koyarken, tıraş çantasını getiren kocasının eline uzanarak "Beni götürmekte hâlâ kararlı mısın?" diye soru-

"Bu konunun tartışmaya kapalı olduğunu söylemiştim." Sen sesini bir kavranan habercisi gibiydi. Adam inatla geleceğin diyordu hâlâ bir şey demiyordu.

Bulut onun neden gelmemek için direttiğini merak etmekten çoktan vazgeçmişti artık. Eğer Yağmur'a bir şey yaparmak istiyorsa zorlaştırdı onu, keza konuşmak işe yaramıyordu. Dün akşam sofrada artı çıkmazdaydı bugün hazırlanmaya bile yetlenmezdi, artık onun huyunu öylesine iyiye çözüyordu adamı. Aynanın karşısına geçti, kravatını çekmek için bakarken, Yağmur usulca yanına geldi. Doğal bir şekilde kocasının kravatına uzanınca, Bulut alıştı gibi otonatikman ara bıraktı kendini. Yağmur büyük bir ilgiyle kravatı bağlarken, gözleri işne odaklanmış, disiplinle ve özenle onun aklını çekmek için çalışıyordu.

"Ben de hazırlıklarına yardım etmeliydim." diye bahane üretti en sonunda.

"Oralar hazırlanıyorlar, hem iki gün ayrı kalacaksınız bu zaman uzan le harezlek için yeterli." diye altın aldı yine adam. Dün ilk defa soğuktan girmişti yatağa ve hiç konuşmadan, küs gibi uyumuştı Yağmur. Onun bu haliyle ilk defa tanışmıştı Bulut ve açıkcası bir daha görmek de istemiyordu. Uzandı ve gönlünü almak isteyerek yanına öklundu.

"Ççek'in bizimle gelmesi konusunda hâlâ ısrar ediyordun."

Yağmur ablası ve kardeşi olmadan kızına bakma fikrini düşünür ve dehşete kapılıp titirdi. Onu bir yerde unutabilir. Ya da daha fazla tanıyabilir bir alevlenme yaşadığında kızının psikolojisini tahmin edilebilir. "Hayır, teyzesiyle kalsın. Dedğin gibi iki gün sonra bütün İstanbul'a gödeceğiz zaten. Hazırlanabiliriz." Adamın kahve-mağ gözleri gözlerini bulmak için çıldırıyordu.

"Çek kalacak mıyız?"

"İki gün dedin ya hayatım." dedi adam bir daha sabırla.

"Hayır, İstanbul'da?" diye düzeltti onu Yağmur, üzgündü. Onunla geleceği için mi, yoksa İstanbul'u sevmeyi için mi anlamıyordu hâlâ.

"Sen benimle vakit geçirmeyi sevmiyorsun sanırım."

"Hayır," dedi kadın derhal.

"Öyle öyle. Baksana seni yanımda istiyorum ama sen gönülsüz misin."

Yağmur kocasına sarıldı. "Seninle nefes almayı seviyorum, beni sevmediğin İstanbul. Kalabalık bir şehir, her türlü köylülik orada... Üstelik ne kadar unutulmuş gibi davranırsak da, Hakan orada yapay Sıkıntı çıkmasını istemiyorum."

"Hakan size yaklaşıpamaz. Buna izin vermem, cesaret edemez zaten. Karısının burundan öptü. "Ayrın için planlarını var, onu aile viterinin olduğu gençlerin uğrak yeri olan bir kursa yazdırımd. Ben kendi yaşantılarıla zaman geçirmeli, herçün çünkü tepkili, korkak çökük hayatı kötü biliyor. Yağmur, Ayrın'ın psikolojisi beni endişelendiriyor, erkek düşmanı olup çıktı. Bizden başkasına bildiğin aslan kulp herkesi parçalamak istiyor. Gerekirse bir doktor desteği alebitür."

"Aliyorus zaten, benim doktorum görüyor onu da, usul usul de zeliyor."

"Senin doktorun nodense bir beni göremiyor."

Adanın imasını duymamış gibi davranan Yağmur devam etti la-casını hazırlamaya.

"Çiçek için de bir kreş ayarladım... Hemen eve yakın, ne zaman istense eve getirebileceğin kadar yakın bir yerde olacak."

"Bulut sen ne zaman yaptın bunları?" Gözleri dolu dolu, yürek acılıydı.

"Evlendikten sonra başladım." dedi yanına dokunarak. "İstanbul'daki evde değişiklikler yapıldı. Mahru ablam zaten Antalya'da bir süre kalacak gibi."

"En fazla bir hafta dedi. İkna edemedim kalmasına biliyorsun."

"Neden bu kadar az kalıyor ki, uzun zamandır görmedi madem ailesini, kalın biraz daha."

"İstemiyor, yanımda olmak istiyor."

Sohbet ederken hazırlıkları tamamlanmıştı. Yağmur valizi kap-tınca Bulut yatağı üzerinden indirdi. "Ben bunu Recep'e veriyorum, sen de hazır olunca gel."

Bulut odadan çıktıktan sonra Yağmur kızların odasını gini Ayrın Çiçek'le film izliyordu. Yanındaki boşluğa oturarak, "İstersen benimle gelebilirsin ablacığım, teklifim hâlâ geçerli." diye sordu yanından. "Hem sen ve Çiçek için değişiklik olur."

"Biraz yalnız kalmalısınız bence abla, balayında bile Çiçek vardı. Bulut abi bunu hak ediyor. Ona zaman ayırmalısın, bizsiz bir zaman."

Teyresi hevesini kırınca Çiçek suratını asmış, küs küs televizyonu izliyordu. Yağmur kızını kucagina çekerek yanagından öptü. "Baba-nı tayını yolculuklar demeyecek misin?"

"Demeyeceğim, sana da demeyeceğim." Gözleri ıslaktı minij-i-ni dokunsa ağlayacaktı besbelli.

"Ama Çiçek..." dedi Yağmur hüzünle.

"Çiçek ne konuşmuştuk seninle?" diye arıya güldü Ayrın, kağıtları parak konuşmalarını hatırlıttı.

Çiçek biraz düşündü, sonra annesine dönerek yanına dokundu. "Diyeceğim anne ama çok uzakta kalmayacaksınız tamam mı?" Ben Bulut'un kokusunu özleyorum, sana sarılmayı özleyorum sana."

"Tamam." dedi Yağmur kızının elinden tutup ayaklarıncık. "Hadi bakti izlimesin, onu öpmeden gidersen çok üzülür."

Dejany çıkışlarında Recep'le konuşan Bulut ona ciddi konula-nda sınırlı yöneltiyordu. Kapsadaki hareketliliği hissedince arkasını döndü. Çiçek koşarak babasının yanına gidip her zaman olduğu gibi boğuşa asıldı. Sanki adamın bacağı salıncaktı, o da keyfini çıkar-ıyordu.

Recep daha evvel görmediği şeyleri gördüğünde şaşırıyordu, ama çok adapte oluyordu. Bulut Bey iyi anlamda ciddiye değişiyordu ve ben çok onu seven çalışanlarını mutlu ediyordu. Keza o mutluysa her şey daha güzel oluyordu. Yağmur ona hüzünle bakan ablasının kulüne yönelirken, gözleri dolu doluydu. "Her şey iyi olacak Yağ-mur, izlime olur mu kuzum?" diye söylendi Mahru. Kadın sırf ona kim düşkünlüğünde Antalya'da bir hafta zor dayanabilmiş, tekrar İstanbul gelmişti. Şimdi ise Yağmur Bulut ile Ankara'ya gidiyordu. Bulut'un planına göre Ankara'dan döndükten sonra da İstanbul'a yer-leşeceklerdi.

"Olacak mı abla, korkuyorum." Yere baktı hüzünle. "Ya ahlak ge-çirsem, ya unutursam?"

"O zaman artık eteyleme ablacığım, konuş. Lütfen. Adamın senin o bence çok halde çaresiz bırakma. Yağmur bak biliyorum kızıyorusun ama ablacığım, Bulut seni öyle görürse ne yapar, hiç düşündün mi? Aklını kaçırır. Ya da burak ben konuşayım. Söz usulünce anlatı-rım."

Birden ellerindeki elleri çeken Yagmur dişlerini sıkı. "Hakkın belal etmem abla, yemin ederim söylersem, içim acısa, yüreğin kan ağlasa bile o an beni son gördüğün an olur ve hakkımı belal etmem. Giderim. Ne sen, ne kızlar, ne de Bulut, asla ama asla beni bulamazsın." Yanagına yaşlar sıralanmaya başladı. "Bırak biraz hiç ölmeyecek gibi yaşayayım, herkes gibi. Sonunu düşünmeden, yanın tek sıkıntısı 'ne yemek yapayım' derti olsun."

"Neden? Neden yapıyorsun bu işkenciyi ona ve kendine, ben kendine hem bize acı çektiyorsun görsene artık."

"Ölüyorum abla... Ölüyorum ve kısacası zamanımı hastane kapılarında kobby süresi gibi geçirmek istemiyorum, çaresiz olmadığım halde her duyduğuna umutla atılan ve çare bulunmadıkça kahrolas bu yaklaşıyor saçıracağım. Acıyarak arkamdan konuşacaklar, hüznle, sanki yarın cenazem kalkıyormuş gibi yüzüme bakacaklar. Söylersem sürekli düşünen bir adam olarak, söylemezsem bu kadar kafasına takmayacak..."

"Baksana abla," dedi Bulut'a bakarak. "Ne kadar mutlu... Ho zurlu. Normaliz. İşte giden bir koca, ev işi telaşına düşmüş bir kadın, büyüyen iki çocuk..." Gözleri doldu. "Eğer söylesem bir daha mutlu olmayacak gözleri, ne zaman baksam gözlerine hep 'Acaba ne zaman o an?' bakışlarını göreceğim. 'Acaba bu hastalığın tedavisi var mı?' diye düşünmekten uyuyamayacağım, sürekli ne zaman öleceğimi, ne ne zaman unuttuğımı düşünerek gündün güne eriyecek. Abla leşiz kanser olsam, öldürdüm. Bu çok daha kötü, içim ölürlen ben yaşayacağım, bu beni ruhen zaten öldürüyor. Kimin ne düşündüğü umunuda değil, bencilikse adı, bu hayatın kısacası bir mutluluk hakim vardı, onu alıyorum. Mutlu etmek istiyorum sizi, mutlu hatırlayın beni."

Yanagına sıralanan yaşlar silen Mahru ağlamamak için yutukladı. Sanki Yagmur bilmiyordu söylemesini. Sanki Yagmur istiyordu böyle acı çekmeyi. Ne zaman dilinin ucuna gelece diken olup batıyordu kelimeler. Bulut öğrenince merhametli depresyone, aşkı, sevgisi geri plana itilecekti. Üç günlük hayatı da böyle geçecekti. Mesela hep tedavi için zaman kollayacak, mutlulukları geri plana itecek, güzel zamanları hep onu yaşatmak için beyhude bir şekilde son bulacaktı. Sürdü acaba onu ne zaman unuttuğunu düşünerek kahrolacak, belki de asla bitecek, üzerine yük olarak kalacaktı.

"Herkes soracak; Yagmur niye sustu? Yagmur son nefesini mutlu etmek için, acıyı yuttu. Ablam yat, unut, aklına getirme. Ben mutlu olacağım."

"Ya daha kö..."

"Şimdi iyiyim, iyi olduğum süreç de bunun keyfini çıkaracağım."

"Yagmur"um, güven ölüm gibidir, o ince çizgiyi geçtikten sonra geri dönüşü asla olmaz. Sen böyle yaparak iyi yaptığını sanıyorsun ama farkında olmadan kocanın güvenliğini öldürüyorsun. Bırak bilsin, pırlanta o kanı versin. Sen çıkarsan o da çıkecek... Güvenini alırsan, geriye asla dönmeyizsin."

Yagmur keskin bir "Hayır"la Ayrin'e sokuldu. "Küçük annem... aklım ve yüreğin sana emanet. Dikkat et kendine olur mu?" diye boyunu sarılıp yanaklarından öptü.

İçin göz yaşlarını geriye iterek "Annem da abartım abla ya, gören anımlar yoksun sanacak. Altı üstü iki günlüğüne Ankara'ya gidip, valla eniştem bizi terk edeceğinden falan şüphelenecek bence anımları yanına git." diye duygusalıktan kaçtı. Her zaman kuvvetli olmayı, duygularını belli etmemeyi seven, gül gibi dikenli ama şakılları kadar marın olan bir kızdı Ayrin ve dikenlerini batırmaktan enliğini gölgede bırakırdı.

Yagmur arkasını döndüğünde, Bulut ve Çiçek barışmış, vedalaşmışlardı. Çiçek babasının kuzucasına çıkıncı o dikkatle bir şey anımları kızıyla oynuyor, ıslak dudaklarını büküp büküp islelelerini alıyordu.

"Bulut..." dediğini duymadı Yagmur yanlarına getirilen. "Zahmeti kardeş için bacaya yuvayı ne zaman yapacağız?"

"Önce sana kardeş için bacaya yuva izni alınmalıyz annenden me izin," dedi adam sesini biraz yükselterek. Recep iri iri açtığı gözlemlerine aşıllayarak çevirirken, kızaran ve homurdanan Yagmur tolsun kızına çıtarak. "Kızımın beynini yıkama Bulut, kendine ötekili bulma çabalarından vazgeç," diye sertçe çıkıştı.

"Dememekten zarar çıkmaz sevgilim, iki elin sesi var," dediğinde de, Çiçek "Anne artık yuvayı yapalım n'olur, korkma Bulut çatı-bizimce. Kardeşimi getirsin artık leylekler tınam mı? Ben mimik hep kardeşini istiyorum," diye huysuzca kışkırtı çata çatı emretti.

Yağmur kızını kocasının kollarından çekip tirerek, "Sizi cezalandırırım, aynı evde aynı yaşatırım bir daha bu konuyu açarsanız," diyor yer koydu. Eğilip yanaklarından öperek "Teyzenleri üzme olur mu aşkım?" diye direktif verdi.

"Anne git artık sıkıldım bu sözden ben bebek miyim, neden üzüm onları?" diye büyük kız edasında trip atarak teyzelerinin yanına yöneldi.

"Evet, o büyük bir kız oldu ve artık kardeşine bakabilir," dediğinde Bulut dibine sokulmak, Yağmur dirseğini karnına gömdü. "Bu konuyu seninle ayrı tartışacağım azımsan, kızımızı bu işten uzak tutmam gerektiğini öğreneceksin." Gözleri nemli bir şekilde ona el sallayan ailesine kaydtı. Ve birden ağlama isteğini bastırarak, Recep'in odası için açtığı kapıdan içeri girdi. Bulut kızına göz kırparak yemec oturdu, Recep kapıyı kapatıp derhal yerine geçmişti.

"Koruma ordun yok mu?" diye sordu Yağmur kocasına.

"Yolda birleşeceğiz."

"Ham yine saklanarak..."

"Hayır normal gideceğiz..."

Bulut kolunu kaldırdı, Yağmur kocasının göğsüne yaklaşarak başını omzuna yasladı. Ağlama isteğini bastırırken aracı çalışırken abıma bakarak, "Merhaba Recep Bey, size selam da veremedim kusur bakmayın," dedi boğuk sesle.

Recep gülümsedi. Yağmur'un halı hatırı sorgusunu belli bir ümitsizlikle cevapladı. "Yağmur kocasının beline kolunu yaslayarak, "Kasım çirkinlik, güçsüz bir halde sokağa çıkmış gibi hissediyorum," dedi hüzünle. "Onlar yanımda olmayınca, kendimi savunmasız hissediyorum."

"Ben varım."

"İyi ki varım," dedi Yağmur gülümseyerek kocasına bakarak. "Çok uzun zamandır hiç ayrılmamıştık. Balayında bile çiçek vardı."

"Hatırlatma," dedi adam gülerken. "Bence ona balayı değil, sadet tatil demeliyiz."

"UF Sadece Arkadaşım Bulut..." dedi göğsüne önce vurup, sonra vurduğu yeri okşayarak.

"Artık sadece Bulut..." dedi adam gururla.

"Yakında sadece baba diyecek," dedi Yağmur umarak ve umut ederek.

Müjde Akıncılığı

"İngallah," dedi adam o günleri hasretle bekleyerek. Biliyordu şimdi Bulut derken bile bunu hissettiriyordu, zamanla, yüreğindeki eğilimi kalktı. Onu da içinden gelecek söyleyecekti ve o gün Bulut dünyanın en bahariyer adamı olacaktı. Kendisi baba şefkati görmeden, anne sevgisi nedir bilmeden büyüymüştü, almadan vermedi halasının öğrenmişti ve onu da abisi yüzünden kaybetmişti.

Otele gelmeleri uzun sürmedi, 4 saat sonra oteldeki odalarına yerleşmişlerdi. Yağmur valizleri açarken, Bulut elinde telefon camını önüne dümtü, hem manzarayı izliyor hem de akşamki yemek için konuşmasını yapıyordu. Öncesinde bir toplantısı vardı, akşam yemeğine kadar onu toparlaması gerekiyordu.

Yağmur işi bitince boş valizi yerine koydu, kocasına yaklaşıp kollarını beline sarıp, yanığını iki kürek kemiginin arasına yasladı. Sıcaklığını, varlığının somut hissini içine soludu. Bu şekilde kalmak ve onun varlığıyla sonsuza ermek istiyordu. Mesela zaman şimdi dursa ya da bir mucize olsa aklı şu anda asılı kalsaydı, Bulut konuşurken karnının üzerinde kenetlenen ellerini okşuyor, kollarını çatıp karşısındaki kişiyi azarlarken, nazikçe karnısının ellerine dokunmaya devam ediyordu. Telefonu kapattığında Yağmur'u yanına çekti. Kanatlarının altına alıp başını göğsüne yasladı.

Tepesinden öperken, "Biliyorum sana söz vermiştim, seninle birlikte geleceğim diye ama..." diyerek söze başladığında üzgündü. "Alışverişini tek yapış sıkıntı olur mu? İnan bunu sonra telafi ederim."

"Önemli değil, ben hallederim," dedi Yağmur içindeki korkusunu dışıya vermeden gülümseyerek. "Zaten bir tek elbise alacağım."

"Akşam yemeğine kadar halledebileceğin misin?"

"Hallederim. Kuaföre uğramamışım uzun süredir, oraya da gideyim."

Onun uysallığına, sorun çıkarmayan, altın alan haline bayılıyor du Bulut. Yanığına dokundu şefkatle, pürüzsüz tenini ikeninde hissetmek güzeldi. "Çok yorma kendini, sen her halinde güzelsin." Çenesini yakan kaldırıp dudaklarından öptü. "Çok güzel olma, zaten bu kadar güzellekle başa çıkmak zor, daha fazlasını kaldıramam. Yemeği bırakıp seni masa örtülerine sararak odaya alabilirim."

Bulut karnısına satışıarak onunla otelden ayrılıp, en yakın alışveriş merkezine bıraktı. Yağmur giden aracın arkasından bakarken, devasa

alışveriş merkezinin gölgesinde durmuş, kendini terk edilmiş çocuk gibi çaresiz hissediyordu. Bugün unutkanlığının ona uğramaması için çok fazla dua etmişti.

Not defterini ve telefonunu kontrol etti. Eğer bir şey olursa akaracaklarına baktı. Derin bir nefes çekip cesaretle içeri girdiğinde, korktuğu gibi olmadı. Kıyafet işini ilk girdiği mağazada halletti, vahşi görünmeden kuşafı gidiş kendini hazır hale getirdi ve korkusu geçtiklemeden kendini otel odasının korumaklı duvarlarına emanet etti. İki saat sonra Bulut alışverişinin nasıl gittiğini sormak için toplantıya ama verip telefonla aradığında, "Bitti, odadayım duşa giriyorum." di-yen kadının neşeli sesiyle şaşkına uğradı.

Onun, *neden acele ettin* gibi azarlarına aldırmadan güzel şeyler söyleyerek yatışmasını sağlayıp, telefonu kapattı. Masa yaptırıp saçlarını ıslamadan düşünce alıp bormozuyla yatağa uzanarak, beşiz kendine zaman ayırdı. Saat henüz erkendi, dışarda dolaşmak gibiyet-likeli bir iş yapmaktansa, odanın güvenli sınırlarında televizyon izle-mek, kitap okumak hatta sakılmak bile daha çekici hal almıştı. Önce-leri televizyonda içine sinen bir şey yoktu, fakat bir filme denk geld-i ve zaman su olup aktı. Hazırlanmak için ayaklandığında, kocasının gelen mesajı okuyordu.

"İki saate kadar orada olurum. Çok güzel olma, sade ol, beni de düşün henüz yeni evlendik ölü bir koca hoşuna gimez."

Gülümse-di

Kasvetli ve sıkıcı bir salı günü olacak sanmıştı ama henüz kıyafet bozan tek bir şey bile olmamıştı şükür. Yağmur hazırlandıysa, yatağın kenarına oturmuş düşünüyordu. Hayatında daha önce hiç böyle be-şey olmamıştı. Bulut onun hayatının yönetimini eline almış, idareci olmuştu. Ne hafta sonları, ne de bir başka zaman ondan ayrı kalma-yacağını söylerken, şaka yaptığını düşünmüştü ama adam ciddiydi, iş seyahatleri uzun sürdüğü zamanlarda yanında olacaktı. Bunu sen bir şekilde dile getirmişti. Aslında olması gereken buydu, onlar henüz yeni evliydi ve beniciliğini düşündükçe büyük bir suçluluk duy-uyordu. Ama başka çaresi yoktu. Onu sevdiği gün, bütün planları ve hayalleri bir anda suya düşmüştü. Bir gece önce dikkatle hazırladığı not defterini açtı, titizlikle yeniden düzenledi. Saat sekizi beş geç telefonun başında gilyimliği olarak oturuyor, ısıtım gelmesini beklediği kocasının neden geciktirmediğini açıklayan telefonunu bekliyordu. Yakın-çıkarmıydı bilmiyordu, vakit kalmamıştı. Saat sekiz buçukta yemek

denen gerektiğini bildirmişti.

Saatine baktı. Tam sekizi on beş geçiyordu. Kapıda hareketlilik ol-maca, telaşa yerinden fırladı. Kapıyı kocasından evvel açtı. Bulut yanında duruyordu! Yorgun ama hâlâ enerjik. Elinde anahtarlar don-muş, yüzündeki rengi çekilmiş, ağzı her ne diyecekse bir karış açık ıslak ama kelimeleri unutmuş gibi. Birden başını geriye çekerek, "Bunu 1002 değil mi, sanırım yanlış odaya geldim. Ben karına bak-mam ama siz de fena değilmişsiniz." diyebilirdi.

"Seni parçalarım Bulut."

"En sevdiğim huyun."

"Ya ciddi olsana... Nasıl olmuş?" dedi Yağmur daha kapının giri-şinde dönerek kıyafetini gösterirken.

Bir an durdu ve saçlarını çatarak iç gerdi.

"Bizim odaya bir meteor düşmüş hayatım, hatun taş gibi." dedi-şinde. Yağmur gülümseyerek omzuna vurdu.

"Bir şey olduğunu ve ciddi olduğunu sandım." diye azarladı tatlı-ca homurdanarak. Bulut yorgun bakışlarını karısının üzerinde dolaş-ırdı. Üzerinde dizlerinin hemen altında bilen vazo ama tüm bedenini sırt-sarmalayan, arkasında fermuar detaylı ve derin bir yutmaçla -ki ol-maman dibine kadar çekeceğine yemin ettiği- güzel bir siyah elbi-se vardı. Melik yüzünde hafif makyajıyla, sarı saçları hayran olduğu pırlaklıkla bukle omuzlarına saçılıyordu. Öyle çok uçlarda bir hazırlık değildi ama Bulut evlendiklerinden beri ilk defa onu böyle ve baş-la güzel görüyordu. Ayağındaki kırmızı rügan sitelettosu, ona uygun çemsi, tepesinde minik klipli tokayla tuturulmuş tangaıyla bu kadın rüya gibiydi.

"Geç kalacağız..." dedi Yağmur kocasının elinden çekistirerek içi sokarken. "Kıyafetlerini ayarladım, duşa girmek ister misin bil-miyorum vakit kalmadı. Eğer eksik bir şey varsa söyle hemen yerine geçeyim."

"Sensin, tenimde kokun eksik."

"Siyah ayakkabılarını seçtim ama bunları mı yoksa diğerlerini mi giymek istersin bilemedim."

"Bence gitmeyi ertelemeliyiz." dedi adam karısının beline uzanır-ken onu dinlemeyerek, bir taraftan da kravatını çekiştiyip çıkanyordu taburcuca. Onun yüzündeki o arzu lu mayışmayı, gözlerindeki tutkuyu

görünce adamın niyeti bozduğunu anlayan Yağmur, ellerini omuzlarına koyarak kıkırdadı. "Ya ben bir daha hazırlanamam, hem benim uzun süres, lütfen giyin de çıkalım."

"Umurunda değil." Gerçekten de değildi, bu kadar güzelken dayansa umurunda olmazdı.

"Bulut..." diye şikâyet etti kadın.

"Hımm..." dedi adam uzanarak omzuna düşen bakleleri okşarken. Sana kolye almıştım ama sanırım bu kıyafete göre değil. Biraz sade kaçacak."

"Bakayım nerede?" dedi Yağmur merakla ellerine bakmaya çalışarak.

"Önce benim hediye..." diye dudaklarını uzattı adam.

"Bulut yemek..."

"Aç mısın?" diye sorarken ciddiydi.

"Sen gelene kadar biraz atırdırım." dedi dürüstçe. Adam kapı kaldırıncı "Ne yapıyorum karımın gurulduyordu." diye kendini savundu masumca. O dudaklar büzüldükçe adamın kanı kaynıyor, sesi nazlıca yayıldıkça içine ateşler nükesediyordu.

"Tamam o zaman ben de aç değilim." dedi iyice niyeti bozarak.

Hoppala, adam iyice Tarzan'a bağlamıştı.

"İş yemeği." diye soldu Yağmur nefessiz halde.

Boyunna eğilip derin derin kokusunu içine çeken adam, "Sorumu yetiştiriz, arar haber veririm." diye söylendi keyfinin bozulmasına kızarak.

"Saçmalama, bu etik değil." diye omuzlarından ittirirken en etkili hareketi yaptı Yağmur. Üstünü ittirirken altını yapıştırmış, al belaya şimdi davetiye çıkarmıştı. Adam o kadar hazır ve semi ki, teması canını yakmıştı.

"Ben yeni evliyim." dedi adam onu kalçalarından yakalayıp kındine çekerken.

"Sen aylardır evli bir adamsın. Hadi bakalım düşün al."

"Birlikte alalım. Söz, yalnızca beş dakika!"

"Beş dakika bana yetmez, sen gir çık." diye blöf yaptı ama adam tek kaşını kaldırarak bunu ekarte etti. Karısının beline sarılıp minik çığlığı eşliğinde ayaklarını yerden keserek, banyoya götürdü

"birleşileceğiz. söz fazla uzun sürmeyecek." diyerek çoktan içeri girmiş ayakları yere basan kadının elbisesinin fermuarına sabırsızca çalışmış.

Nedki bedeninin üzerine elbisesini geçiren Yağmur homurdanarak tekrar üzerini düzelterip, makyajını yaparken. "Ben ne kadar uğraşım biliyor musun saçlarını ve makyajım için, hepsi boşa gitti." diye şikâyetlendi.

"Niye boşa gitsin güzelim, ben gördüm ya." dedi adam gururla.

"Ufya, şimdi vakit de yok tekrar uzun uzun yapmaya."

Adam gömleğini iliklerken kadının ensesinden öptü. "Huysuzlanma, çok güzeldi."

"Uf Bulut ya... Uf!" dedi saçlarını kurulamaya çalışan kadın. "Bilerek yaptın değil mi?"

"Benim için süslenmedin mi, bzmak sadece benim hakkım olmayıy." dedi adam gururla.

Dişlerini sıkın kadın çığlık atarcasına öfkeyle yerinde tepindi. Adam doğal bir iç çekişle "Hazinelerini bana göstermeye devam etersen, yatağa gitmen, yemeğe gitmeden daha çabuk olabilir kardeşim." diye homurdandı.

Yağmur elbisesinin fermuarını çektişirerek yarıya kadar kapattı. "Şunu kapat." diye emretti huysuzca.

Adam fermuarını usulca, tenine parmaklarını yaramazca sürterek kapatırken, Yağmur gözlerini kapatıp, ürperen teninin ve onun tenini karacıkla hissi bırakan dokunuşunun tadını çıkarırdı. Öfkeli anında bile ona yenildiği için kendine kıızıyordu. Bulut fermuarı çekince omzuna öpücük kondurdu "Çok güzel olma demiştin." dedi kendinden emin sesle. "Yine diyorum, çok süslenme. Geldiğimiz zaman bana söylediğin kadar süslenmene izin veririm."

"Ya bazen senin kıskançlığını almamak istiyorum."

Adam omzunu sarsarak kravatını taktı. Yağmur alılgınlı sürerken arkasına geçti, kısa bir an aynadan onu izledi. Süse püse ihtiyacı yoktu, onun karısı her anlamda eşsizdi. Sonra cebinden çıkardığı kutuyu açtı usulca, Yağmur bunu fark edip nefesini tutarken, o içinden çıkardığı ince zincir üzerinde "Yağmur, Bulut, Çiçek." yazan minik pırlantalı kolyeyi boynuna taktı.

"Bunun çıkmasını izin verme." dedi kulağının dibine ufak bir

öbüçük koyarak. Yağmur sinesine değen soğuk altına dokunurken heyecanlı, klipsini kapatan adam "Anık bir sahibin olduğunu herkes bilecek." diye kadına satışı. Kalbi heyecanlı göğsünde atarken, soğuksuz şekilde kolyesine bakıyordu Yağmur. Bu sefer kozmak yerine hüznüne kocasına dönerek, "Bulut..." diye ilancesine kollamı beline sarı. "Bu çok güzel... Teşekkür ederim."

"Hamile kalana kadar takibilirsin, sonra asıl..."

Kadın göğsüne serçe vurunca, adam kahkaha atarak suyu. Karısına sarılıp saçlarını öperek "Yanında olayım istedim. Yokken bizi yanında." diye içinden gelen gerçek hislerini belli etti.

"Hep yanımdasın, canımdasın zaten. Ama bu çok anlamlı bir şeydi... Hep saklayacağım."

"Saklama, başkaları da görsün."

"Ya sen cidden hastasın. Tedaviye ihtiyacın var." diye gülmüsed.

"Ben sana hastayım. bunu saklamıyorum ki. Hem ilacım da sende, dilediğin zaman tedavi edebilirsin hayatım. sana teslimim."

"Senin kadar arsız, lafı yatak sınırlarında tutan başka bir adam yok sanırım."

"Bunu hiçbir bilen zaimlemeyeceksin çünkü senin ilk ve son eteğin ben olacağım."

Yağmur keyifle kahkaha attı. "Uyuzsun ama seviyorsun."

Bulut elinden çekiltilene kadar Yağmur yatağın üzerinde durmuş çantasını aldı ve dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

İkisi de yan yana harika görünüyorlardı. Asansörü beklerken kocasının kravatını düzeltti. Bulut saçlarına dokunmadan duramadı. İkisi de birbirine dokunmak için bahane arar gibiydi. İyice geç kalmak için tek kelime bile konuşmadan arabaya bindiler. Modern insanın böyle durumlarda hiç olmazsa bazı nezaket sözcükleri söylerlerdi birbirlerine ama onlar ağzlarını ne zaman açsalar ya kuşga ediyor ya da förtleyiyorlardı. Recep her zamanki gibi, yine ters tarafından kalınmış olmalıydı, yüzü hiç gülmüyordu.

"Bu adamın neden hiç gülmüyor, sadist falan mı?" diye sordu Yağmur kocasına sokularak.

"Siz gelene kadar patronumuzun güldüğünü de nadir göndül Yağmur Hanım, demek ki sizin gibi birini henüz bulamamışım ki gösteriyorum." dedi onun sözlerini duyan Recep kibarcı.

Bulut dudaklarını gerekerek karısına bakarken Yağmur iyice kocasına sokularak "Kulak kulak değil TC rudası sanki." diye saçlıncına gülmüdü.

Bulut keyifle kahkaha atarken, Recep davetin önemini bildiğinden, daha ilk birkaç kilometrede hız sınırlarını aşarak onları daha fazla geç kalmaktan kurtarmaya yeltendi. Yağmur genç adamın dikkatini uykuya kapatesine güvenmekten başka bir şey yapamayacağını biliyordu ama yine de midesi ağzında olmasını engellemiyordu.

"Seni işe de böyle götürüyorsa, bir daha işe göndermem haberin olsun."

"Ne yapacaksın, ayaklarının dibine mi oturtacaksın beni?" dedi adam keyifle.

"Ayaklarının dibine oturacak tek kişi benim Bulut, o da Çiçek di-zin oturduğu için yer kalmadığından." diye gülmüsedı kadın.

Yolculuk boyunca kocası konuşmadığı sürece ağzını açmamaya karar verdi Yağmur, onun yerine merakla camdan dışarıyı izleyip şehri beledi. Yaklaşık on dakika sonra arabasının hızı yavaşladı. Gösterili ama oldukça kalabalık bir restoranın önünde park etti. Recep ar-lara döndü ve yola çıktıklarından bu yana sadece ikinci kez konuştu. "Kusur bakmayın Yağmur Hanım, geç kalmamızı göze alamazdım." diye açıklama yaptı.

"Bak Bulut çalışanın ne kadar profesyonel." dedi kocasına sata-şarak.

"Ben de öyleyim, işimi ciddiye alırım."

"Ben senin işin değilim." dedi Yağmur huysuzca.

"Sen benim en değerli ve en önemli işimsin küçük hanım, önceliğimsin." derken kadın bir kez daha ne kadar değerli bir adama sahip olduğunu fark ediyordu. Nerden nereye dedikleri bu olsa gerektili, hemut, huysuz adam birden pamuk şekeri gibi tatlı olmuştu.

İçerisi gerçekten müthiş kalabalıktı. Gösterişli restoranda her masa doluydu. Kapıdan girdiklerinde onları karşılayan garson, kocası adını söylediği an yerlerini göstermek için eliyle işaret verdi.

Uzun zaman sonra ilk defa bir topluluğa katılan Yağmur, umut-suzluk içinde çevresine bakındı. Her yer tıklım tıklım doluydu. Bir kula yapmazdı inşallah, ya da bir an beynindeki silgi yine devreye girmezdi. Gerçi bugün çok iyiymi, şu ana kadar bir sıkıntı yaşamamış-

tı. Tek sorun uzun zaman sonra kalabalığın boğucu etkisiydi. Nefes alamıyor gibi endişeliydi. Eline dokunan zarif parmaklarla itildi.

"İyi misin?" diye sordu kocası renginin kaçtığını görünce. Her zaman dikkatini nasıl olup da üzerinde tutuyordu, anlamıyordu.

"İyiyim, sadece uzun zaman oldu."

"Ben yanındayım." dedi adam elini sıkarak. Yağmur koluna elini koyup iyice kocasına sokuldu. Parmaklarının altında onun kasi dokusunu hissetmek gücü vermişti. Çarson sandalyesini çekerek, tam o sırada biri, "Benim yerime oturabilirsiniz..." diye söylene. Böylece kocasıyla yan yan kalmış olacaklardı, başını kaldırıp karşıdaki adama baktı.

Bunu yapan manken kıklık, sempatik, genç bir adamdı ve gâlibu su anda onların misafiriydi.

"Teşekkür ederim." diye mırıldandı, zayıf bir sesle. Bulut karsıu yardımcı olurken, masadaki yaşlı adam onları karşılamak için ayaklandı. Masada iki erkek iki kadın vardı.

Yaşlı adamın başında saç yoktu. Beyaz sakalı yüzüne sevimli bir hava veriyordu, emekli bir üniversite öğretim üyesine benziyordu.

"Toprak hoş geldin oğlum."

Sesindeki samimiyet daha evvel de birlikte iş yaptıklarını ya da aile dostluğu olduğunu ele veriyordu. İki erkek konuşuy el sıkışırken, yaşlı adam Yağmur'a dönerek "Bu güzelli de gelin kızını olmalı." diye sordu keyifle.

"Sekreterim." diye karşılık verdi Bulut ve Yağmur şaşkına ona bakınca. "Değil misin sevgilim?" diyerek kaşlarını kaldırdı. Yaşlı adam, "Gelin kızımız seni bağmadan evvel eşimi tanıtırım." dedi gülerken. "Bu psikolog hanım da benim eşim Serra."

"Ah, doktor musunuz?" dedi Yağmur güzel kadına şaşkına balaruk. Yaşını göstermeyen güzel bir kadındı.

"Hayır, ev hanımıyım." dedi kadın dudaklarını bükte bükte keyifle gülerken.

"O benim hayat koçum." dedi yaşlı adam. "Her şeyim."

Şimdi anlamıştı kocasının neden sekreter diye takıldığını. Diğer genç kadın kıızı oluyordu, ona sandalyeyi iutan nazik adam da kocası eşisi Sabit. Aynı anda şirketlerinin müdürlerindiydi. Herkes kendini tek tek tanıtır. Bulut keyifliydi, belli ki bu aileyi iyi tanıyordu. Ve sürdük

gölmeüyordu. Yaşlı adama dönerek. "Son icat edilen makina söyle-
ğir kadar iyiyse, ona ihtiyacım olacak Mustafa amca, sanırım bizim
kıu bir kolaylık yaparsın." dedi direk konuya girerek.

"Oğlum istersen önce yemeğe geç kaldığın için özür dile he..."
dedi yaşlı adam kaşlarını çatarak.

Yağmur kızdı. Bulut yerine otururken yaşlı adama özür dilerce-
sae birkaç kelime sıraladı.

Yaşlı adam büyük bir hargaretle iş konusuna girerken, bayanlar ge-
gel tonlara dalmıştı. Yağmur iki kadını henüz tanıdığı için pek sohu-
belerine katılmıyordu, ikramlar başladığında ise onlardan tamamen
kopmuştu. Gerçi çok olmamıştı geleli ama biraz sıkıldığını saklaya-
mayacaktı.

İşin tam koyu anındaydı. Neredeyse imza aşamasına geldiklerin-
de. Bulut karşıdaki adamın şaşkın bakışlarıyla karsına baktığını
görünce, kaşlarını çatarak donakaldı. Tüm masa pür dikkat ona baki-
yordu.

Yağmur masada ne kadar yiyecek varsa önüne çekmiş, daha evvel
hiç yiyecek görmemiş gibi görgüsüzce yiyor, sanki masada tekmiş
gibi ya da evdeymiş gibi rahatça parmaklarını yalıyor. ağzına kalan-
ları doluşturuyordu. Ne görgü kurallarından bihaber gibiydi, ne de
onların varlığından. Sanki kilitli kalmıştı, ya da hayatında ilk defa
yemek yiyor gibiydi. Bulut necciss halde karsına yaklaştı, kolunu
sandalıyesinin aasına koyarak "Hayatım..." diye dikkatini kendine
çekmeye çalıştı. Şaşkında, dahası nasıl tepki vermesi gerektiğini kes-
tiemiyordu. Ama çok öfkelenildiğini saklayamıyordu.

Masadaki insanlardan utanıyordu o ayrı ama karsının küçük düş-
mesinden kırılmasından daha çok korkuyordu. Biraz daha yanına yak-
laşp kulağına "Canım." diye fısıldadı. Yağmur umursamadı. "Yağ-
mu" diye dışlarını sıkı bu sefer, durmuyordu kadın, yemeye devam
ediyordu. Yağmur ona baktı, yine gözlerinde o karanlık boşluk vardı
ve yine tepki vermemiş, kaldığı yerden yemeye devam etmeye başla-
mıştı. Bulut karsının tabağı daldırıldı yağlı elini bileğinden yakala-
yıp, hıza ayaklandırken, herkes onlara bakiyordu şaşkına. Kadınlar
bunlanları kıvrıyor, adamlar güliyordu. Mustafa Bey ve eşisi ise diğer
masadan onlara bakanlar yüzünden mahcup olmuş kıvrıyorlardı.

Bulut ne yapacağını şaşırdı. Karsının ağzı gözü yemek içineydi.
Ç yaşındaki bebek bile daha temiz yemek yedi. Üstelik kocası onu
kaldırmasına rağmen hâlâ masaya abanıyordu aç aç.

Bulut onu hızla lavaboya götürürken, Yağmur peşinden sessizce sürükleniyordu ve hâlâ ellerini yalıyor, keyifle ağzını sapırdatıyordu. Bulut restoranın girişine gelince, karısını öfkeyle omuzlarından yakalayarak sarstı. Kız umursamayınca, "Sen... sen ne yapmaya çalışıyorsun?" diye elinde olmadan kükredi. Kaşları çatık, gözleri hiddetle kuyulmuştu.

Ona boş boş bakan Yağmur omuzunu sarsarak, "Karnim aç" dedi umursamaz şekilde, diliyle dudaklarının kıvrısını yalamaya devam etti.

"Yağmur sen..." Yanlarından birileri geçince sesini alptı. "Mahsus mu yapıyorsun? Bir şey mi oldu? Bana mı kızdın? Çamaşır yıkıyorsun? Bir şey mi gösterdin? Kahtolusu az evvel ne yaptığın farkında mısın?" Kadın sustu, işaret parmağındaki tatlile kesini yaladı.

"Allah'ım az evvel rezil olduk ve sen hâlâ elini yalıyorsun."

Yağmur etrafına bakıyor, umursamaz ve dikketsizce kocasını yok sayıyordu. Bulut telefonuna uzandı. "Recep girişe gel, çıkıyordun."

Karısını lavaboya sokarak musluğu yaklaştırdı. Yağmur'un itirazlarına uymadan yüzünü yıkayıp kuruladı. Yağmur yüzünü silen adama yaklaşıp "Eve gidelim." dedi bebek gibi konuşarak. Sonra gülümseyip "Belki yaramazlık yaparız." diye edepsizce gülümsedi. Bulut şimdi gerçekten kafayı yiyecekti. Nasıl davranacağını bilmiyken, azarlasa mı yoksa otursun ciddi bir konuşma mı yapsa kestiremiyordu. Üstelik Yağmur hayatın kopuk gibiyi, tanıdığı kadını uzakton yakından alakası yoktu.

"Yağmur." diye bağırdı biraz sertçe.

"Efendim." dedi kadın deli gibi kükürdüyarak, sonra sokularak koltuklarına beline yaslayıp, başını göğsüne sakladı. "Bulut uyum geldi ve gidelim." dedi çocuk gibi mırıldanarak. Adam bizzatdan kafayı sıyracaktı. Karısının elini tutarak kapıya çıkardı ve onları dışarda bırakarak Recep karşıladi.

"Ben geliyorum hemen, Yağmur'a dikkat et." dedi karısını yarıya oturtturup, kapıyı kapatırken Bulut. Merdivenleri hızla çıkmasıyla başlandı. Şimdi adamlara ne diyecekti, nasıl saçma bir mazeret üretecekti? Bilemedi. Bu halin nasıl bir açıklaması olurdu ki, dürtüyle geçeceği nâfil edecekti. Sadece özü dileyecekti.

İçeri girdiğinde onu büyük bir şaşkınlıkla bekleyen çift anıyordu. "Sanırım gelin hanım sana kızını, ders vermeye çağlıyor." diyen kat-

ırsı ters ters baktı. "Bence acımış olabilir," diyerek aklı yürütürken yaşlı kadın, Bulut ne diyeceğini bilemiyordu.

"Kusura bakmayın, aslında böyle biri değildirdi, ben de anlayamadım bunu neden yaptı? Kızdıracağ bir şey de olmadı."

"Ben anladım." dedi yaşlı kadın kükürdüyarak sanki 3. Dünyanın işini yapmış gibi. "Belki ufukta bir bebek vardır..."

Yaşlı adam heyecanla "Yoksa gelin kızımızı yüklü mü?" diye sordı.

"Bildiğim kadıyla hayır." dedi Bulut, Yağmur'un masanın üzerinde unuttuğu kırmızı çantasını alıp, özü dileyerek tokalaşırken. Hızla dışarı çıktığında, söylenerek aracına bindi.

Yağmur iyi bir azarı hak etmişti. Öfkeyle kapıyı çektiğinde, ikinci yek görseliyle karşılaştı. Yağmur uyuyordu. Bu kadar kısa sürede, nulara yapma ihtimali neydi?

"Şaka gibi, oturduğu an uyumaya başladı. Şaka yapıyor sandım ama cidden uyuyor efendim. Daha evvel onun kadar hızlı uyuyan birini görmemişim." dedi Recep şaşkınca. "Biraz garipti, bir sıkıntı mı var?"

"Ben de ne yapmaya çalıştığını anlayamadım." diyerek aracı kulleması için işaret verdi. Eli dalınca şakağında dolayışordu.

Yağmur yol boyu uyanmadı, Bulut yol boyu olanları düşünmekten kafayı yiyecekti.

Otele geldiklerinde hâlâ uyuyordu, kucağına alırken, odasına taşırken bile uyuyordu karısı. Bulut onu yatağına yatırırken, uyanması için homurdandı. Üzerini çıkarırken adını seslendi ama Yağmur uyanmadı. Bir gili kadar derinli uykusu, ona verdiği tek tepki, yana dönerek ağzını kopardımasıydı.

Şaşkınca koltuğa oturduğunda, artık buna bir dur demesi gerektiğini fark etti. Bazen cidden çileden çıkanyordu onu, hayır nasıl davranacağını bilmediğinden, üzüp kırmaktan endişelendiğinden donup kalıyordu. Bilgisayarını açtı, karısının huzurla uyuyan yüzüne bakarak, Yağmur'un yaptıklarına bir açıklama aradı.

İlk birkaç makale derken, zaman aktı, onu da okuyayım bunu da değeri indireyim derken saat on bire geldi ve o sırada bir yazıya denk geldi.

Altmış yaşındaki emekli bir öğretmenin "Eşimin hastalığını bir

filmle fark ettim.” diye başladığı yazıyı açtı. Yaşı adam yaşadığına bloguna yazarak, onun anlattığı belirtileri, Özcan Deniz'in 'Evim Sensin' filminden sonra fark ettiğini, eşine olanların farkına varıp hastaneye giderek gerçeği anladıklarını tek tek anlatıyordu.

Tüm belirtiler bu filmle bağlantılı gibi yazmıştı adam. Sanki eşini değil de Yağmur'u anlatıyordu. Unutkanlıkları, şiddet uyumu ve gece olanları... Bulut o filmi merak edip açarken, hayatının çöküşü yaşadığını bilmiyordu. Film bitişinde nefes alamıyor, göğsünde ağır bir gülle varmış gibi yerinden kalkamıyordu. Hayır saçmalıklı. Sanmıyordu. Kafasındaki parçalar tek tek bir araya gelmeye başladıkça, kabullenmemek için savaş veriyordu. Titreyen eliyle telefonuna uzandı ve "Dana hermen Türkiye'nin en iyi Nöroloğundan yanını için reçeteyi al." diye Recep'e emrederek, telefonu suratına kapattı. Yatağına yattı, kumcüsünün önüne oturarak karısının elini avucuna aldı. Dikkatle yüzüne bakarken, zihninden film şeridi gibi kansasın yapıları geçiyordu. Yanagısındaki saçlarını geriye çekip yanagısına okşarken, yorgun bir sesle, "Olamazsın değil mi Yağmur'um? Hasta falan değilsin. O doktorun söylediği gibi, depresyon bu." diye fısıldadı. Yüzüne bakarken gözleri doluyordu adamın, bu ihtimali aklına getirmek bile istemiyordu. Hem o bir filmdi. Öyle saçmalık mı olurdu? Gençlik insanda o adını bile yakıştırmadığı hastalığın işi neydi?

Alzheimer (Alzaymır)

Yeşilçam tadında bol aksi dram filmiydi işte... Saçmaydı. Bulut iyice evhamlı olmuştu, kafasında yazıyor, kendi yazdığına kendisi inanıyordu. İyice cıvatalan gevşettiğini düşünerek içini rahatlama çalıyordu, ama kansının yaptıkları aklına geldikçe, kendisiyle çelişiyordu. Çaresizlik ne köbüydü. Yarnı doktora gittiklerinde, o da diğer doktor gibi aynı şeyi söyleyecekti. Ağır depresyon. Bunun başka açılması yoktu.

Beynindeki ağrıyı geçirmek için iki tane ilacı üstü üste içti. Komedinin önünde oturup karısının yüzünü izleyen Bulut, beyninde yarılanan sonu işaretleri ve hüzünlü gözlerini kapattığında geceye, elinde hissettirdiği dokunuşla gözlerini araladı Yağmur. Büküflan komedine önünde oturur şekilde uyuyakalan adama kaydı. Boş boş yüzüne baktı, sonra eline. Adam elini sıkıca tutmuştu. Kaçağından korkar gibimsiksi tutmuştu.

Biraz zorlanarak çekti elini iri avuç içinden. Yataktan doğruldu, usulca kalktı. Ne kendini, ne de olduğu yeri sorguluyordu. Çıplak

çatılan halı kaplama zeminde birleşti. Uyurgezer gibi sarsak adımla odaya ilerledi. Önce banyoya yöneldi ama sonra yönünü değiştirdi. Kapıya yöneldi, mekanik bir hareketle açtı ve yalnızca otelin yatağı çıktı. Etrafa bakınıyordu merakla. Buz gibi granit zeminde sırt ayaklarının sesi yoktu. Etraf sessizdi, gece olduğu için in cin top çanıyordu. Etrafa bakındı merakla. Çıplak ayaklarıyla usul usul yürütken ellerini kâğıt kaplama duvarına koydu. Önce karmasık desenlerde bız oyaladı. Durup bir çocuk gibi oynadı desenlerle, parmaklarıyla çadı o desenleri. Sonra parmaklarını duvara sürterek ilerlemeye başladı. Asansöre binen bir kadına boş boş baktı, onunla birlikte asansöre geçti. O geçince kapı kapandı ve asansör konuşmaya başlayınca, korkarak duvarın dibine sindi. Ellerini kulağına kapatarak, korku içinde luth hızlı solumaya başladı.

Karşıdaki otel müşterisi ona yaklaşarak, bir şeyler söylendi ama Yağmur ne söylediğini, ne de dilini anlayabiliyordu. Bir kudduzun su gümmesi gibi asansör konuşukça Yağmur dehşet içinde inliyordu. Beyni boştu, karşıdaki kadının sesi kafasının içinde uğulduyordu ama yabancı dil konuşuyormuş gibi algılayamıyordu. Kadın ona elini uzatınca, korkuyla kolunu başına siper etti.

Genç kadın Yağmur'un aklı dengesinin yerinde olmadığını ya da başka özel bir durumda olduğunu düşünerek, üzerine gitmeyi bıraktı. Asansör açıldığında ilk önden o giderek resepsiyona haber verdi, yanında bir görevliyle tekrar asansöre döndüğünde, asansör boştu ve kadın orada yoktu.

ONALTINCI BÖLÜM

*Herkesin işine yaradığı kadar iyisin bu hayatta...
Ve kendinden verdiğin kadar değerlisin şu zamanda...*

Bazen hayallerine ulaşır mutlu olamazsın...
Bazen hayal kurar ulaşamaz, çabalarken mutlu olursun.
O yüzden Rabbim kime ne veriyorsa hayırlısını versin..."

Müjde Aklanoğlu

Trafik seslerinin içinde bir nehir gibi akan araçların yanından yalınayak yürüyen kadın, gözlerine vuran alacaklı ışık huzmelerine bakarken başını saat gibi bir suya bir sola kuruyordu. Hava serindi, ayakları buz gibi olmuştur... Sokağa atılmış, başına bir felaket gelmiş gibi susmuştu. Ne kadar yürüdüğünü bilmeden devam ediyordu yoluma. Sanki gideceği yolu biliyormuş gibi, sanki menzili belli, haritası gözlerine çizilmiş gibi, kurulmuş robot gibi yürüyordu. Üşüyordu ama içünce nesil bir şey bilmiyordu, ayaklarına batan camlar ve pislikler elini yarıyordu, ama acının nasıl durdurulacağını bilmiyordu. Her adımda kandan bir damga vuruyordu yere ama bunun nasıl olduğunu kestiremiyordu. Bakıyor görmüyor, duyuyor algılayamıyordu.

Sanki kendini kaybetmişti de bulmaya çalışıyordu. Günün ilk ışıkları yüzüne vurdu. Ankara geceleriyle soğuk bir şehirdi, yaz sabahları da kış sabahları kadar çetin oluyordu bu mevsimlerde. Her ne kadar gündüzleri sıcak olsa da, hâlâ yerler buz gibiydi, her yer sis altında idi.

"Abla bir çekmek parası..." diyen adamın önünden ölü gibi geçti. Bir grup gençin kavgasının içinden yılan gibi kıvrıldı.

"Abla kaç?" diyen arsız birkaç serserinin yanından sessizce geçti ve gün döndü. Gececin karanlığı yüzünü dövdü. Bir insan hiç durmadan kaç saat yürürdü? O gün boyu yürümüş ama yürünülme nasıl bir şey olduğunu çözemişti. Bacaklarında derman kalmamıştı, kasları bıçak gibi etini kesmeye başlamış, dayak yemiş gibi te-mikleri acıyordu. Dili damağı kurumuş, aynı yerde dönüp durmak başı dönmüştü. Nerede olduğunu bilmiyordu, ne yapığını da, ne için yürüdüğünü de...

Sanki gitmek istediği ve aradığı birileri vardı. Gece döndü, soğuk yeniden aç bedenine ok olup kuruldu. Titreyen bedeni artık çaresiz bir tutumla karanlık bir sokağa girdi. Arkasından gelen adım seslerini duymadan ilerlemeye devam etti. Bir konteynerin yanında durduğunda, omzuna dokunan elle, irkildi. Arkasını döndüğünde, elindeki poşetten bir şey koklayan, kirli elleri ve yüzü bulunan, dışlarının bir kısmı çürümüş ve kızılmış, kirden yüzü seçilmeyen bir gençin ona pis pis sınıttığını gördü. Tanyor muydu? Kimdi bu adam? Bakıyor ama çıkaramıyordu.

Genç adam hevesle yanına uzandı. Kız irkildi, içgüdüsel olarak zarar geleceğini hissetmişti.

"G... Giiit..." dedi omzundaki eli refleksi bir hareketle itirip geriye doğru adımlarken. Gün geçeden sonra ilk kelimesiydi bu. Anlamını bildiği ilk kelime...

"Gi..., Giiit..."

Arkasını döndü korkuyla, adımlarını hızlandırmak istedi ama yoğun bacakları adımını bile zor atarken gitmek o kadar zordu ki, yürüyecek, hareket edecek hali mecali kalmamıştı.

"Abla nereye be? Biraz benimle kalsana..."

Ve genç adam, korkuyla duvara sinen kadının önce göğüsüne uzandı arsız bir heyecanla, nefesleri sıkıştı mutlulukla, kadın çaresizce duyur, elinin altından gidemiyor, savaşıyor, dokunmasına tepki vererek elini itirip sadece "Giit..." diyebiliyordu.

Çünkü o kelimedden başkasının anlamını bilmiyordu. Pis eller göğsünden düşürülünce hadsiz bir arzuyla güzel yüzüne uzandı. Yağmur korkuyla geri geri yürümeye başladı. Sık sık solunak bile çare-

bedenine bir işkenceydi. Sokak lambası yüzüne vurunca, kirlenen beyaz teni aydınlandı. Elindeki poşeti derin derin koklayan genç adam yanında parlayan altın kolyeyi kestirdi görüne, sonra ince açık mavi penye pijama takımının içinde o kolyeden daha değerli olan hazinmeyi aldı. Ve geri geri giden kızın üzerine adımlarken, Yağmur ellerini tutana koyarak yüksek bir tonda çığlığı bastı.

Oysa Bulut o gece içinden bir şeylerin koptuğunu düşünerek, dehşet bir korkuyla uyanmış, bir elin boğazına bekinmesini hissedip itilerek uykularından uyanmıştı. Oturduğu yerde uyuduğu için kasılan kesildiğinden hemen toparlanamamıştı. Gözleri dalginca yatağa laydığında ise, artık çok geçti. Bir acı yağlı bir organ olup dolanırken boynuna, sanki son nefesini veriyormuş gibi kasılıp kalmak için bile çok geçti.

Dehşet bir korkuyla yerinden fırlayıp "Yağmur..." diye selandığında, içinden bir ses korkması gerektiğini öğütüyordu. Dehşete kapıldı adam, okuduklarından, izlediklerinden sonra kamı damarlarında donup kalmıştı. Çaresizlik bedeninde bir felaket sireni misali yükselişken, kabalasın sesiyse, loş odanın koridora açılan kapısının aralık olduğunu fark etti. Solukları kendini keskin bir bıçak gibi çizip atarken, garip bir korkuyla ve titreyen bacaklarıyla hızla halle çıktı. Sonra odaya girip kansasın çantasına baktı.

Bir şey mi ihtiyacı olmuştuk? Yoksa canı sıkılıp biraz hava mı almak istemişti? Ama Yağmur dışarı çıkmayı sevmemişti. Hem garip ama ona haber vermeden nefes bile almazdı. Sürekli ne yaptığını ona hep mesajlarla rapor edirdi. Başlarda Bulut bunu hep yadırgamıştı; şimdi su mağazadayım, şimdi şu araca bindim otele gidiyorum, Yağmur her adımın hesabını vermişti ona ve bu tuhafına gittiği kadar hoşuna da gimişti. Kendi telefonuna baktı. Mesaj falan yoktu. Sonra kansasının çantasına aradı ve buldu. Telefona çantasındaydı, hatta cüzdanı da.

Sonra baksınla kıyafetlerine kaydı, hızla dolaba gitti. Yanında ge-tindiği spor ayakkabısı yerinde duruyordu, yürüyüşe çıkmış olamazdı. Üzerine ne giydiğini merak ederek baktı, ona uyurken giirdiği mavi pijama takımı ortada yoktu. Elleri korkuyla saçlarına kaydı. Pijama-

sıyla mı gitmişti? Hayır! Hayır bu saçmalıklı. Kâbus görüyordu, ülediği filmin etkisi altındaydı hâlâ. Şimdi uyanacaktı. Uyanamaz ve kârsını kollanının arasında masumca uyurken bulacaktı.

Gözlerini sımsıkı kapatarak çaresizce durdu ve açtığıda hiçbir şey değişmedi. Tek değişen artık kulaklarında atan panik kalınlaşmış ölüm rıhtımıydı.

Hava henüz aydınlanıyordu. Ne kadar zamandır uyuyordu ve bunsı ne kadar zamandır odada yoktu? Aklini kaçırmıyordu. Kalbinin ünsinde bir ağrılık, sanki kötü bir şey olmuş gibi genzine düğümleşmiş yumru, adamın hareketlerini kısıtlıyordu.

Panikle dışarı çıkıp resepsiyona inmek için asansöre bindi. Ağrıya indiğinde vardıya çoktan değişmişti, görevce yeni başlayan resepsiyoncu genç sorular karşısında cevapsız kalınca, Bulut çileden çıktı. Öfkeliyle girişte dolayıp bağırırken, derhal otelin bahçesinde villa bulunan otel müdürü arandı, görevi biten çalışan çağırıldı ve güvenlikler sorguya alındı. Ama bunlar olurken zaman geçti, gün aydı ve kârsını gören olmamıştı.

Uykusu katledilip apar topar getirilen Resepsiyoncu genç ünsüde bakışlar atarak dururken, asansörde kurumu pek iyi olmayan beme olduğunu, bildirdiklerini ama güttüğünde kimsenin olmadığını aradı.

"Nasıl durumu iyi değil?" diye sordu kasları çatık adam, içindü endişe sesinden başka bir yerine yansıdı.

Resepsiyoncu genç sıkıntıyla bocalayınca Müdürl. "Kırmızı oğlum, sorun yok." diye telkin etti.

"İşte aklı dengesi yerinde olmayan bir kadın olduğu söylenince, derhal bakmaya gittim ama kimsi yoktu. Ben görmedim kimsiyi. Müsterimin biraz sarhoştu, onun sanrı gördüğü ya da ayakta rüya gördüğünü sandım. Üstelenmedim."

"Ne zaman oldu bu olay?" diye sordu Bulut sertçe.

"Gece, sabaha karşı üç saatında..."

Bulut saatine baktı. Sekizi geçiyordu. Üçte gittiye, Allah'ın a-bahada bulut ne yapmıştı bu kadın sokaklarda? Yanında parası yoktu, üzerinde kıyafeti yoktu belki de aklı başında yoktu!

"Güvenlik görünümlerini görmek istiyorum."

Müdürün liderliğinde güvenlik odasına gittiler, o saate dair odanın girişinin, asansörün ve çıkışın görüntülerine ulaşılar. Bulut gör-

gökleni inanmıyordu. Yağmur... Yağmur bu değildi! Onun kârsını başında bir kadını. Ama ekranda gördüğü kişi henüz üç yaşında bir çocuk gibi umursamaz davranıyor, hatta ondan bile daha dengersiz hareketler yapıyordu. Onun asansörden korkuyla çıkışını ve tımağını yiterek çıkış gidişini üzgün gözlerle nefesini tutarak izledi.

O anda kapı açıldı ve Recep içeri geçerek, "Tüm adamları topladım efendim, hepsi ilk uçağa yola çıktı bir saate kadar burada olurlar." dedi endişeyle.

"Herkesi haber ver, Ankara'nın altı üstüne gelse bile bulunacak."

Bulut elini saçlarına attı sıkıntıyla. Neden yapıyordu Yağmur bunu onlara, neden böyle aklını kaybetmiş gibi davranıyordu? Akline film gelmişti, hayır değildi. Okudukları geldikçe akline, nefes alamadı. Bu sefer çöken kendi aklıydı ve kalbi her an duracak gibi dengersiz atıyordu.

Saatler geçti, zaman tükendi ama kârsından hiç bir iz yoktu. Gün aptı, akşam oldu, Ankara'da bakılmadık köşe, gezilmedik sokak kalmadı. Tüm adamları, hatta eşi dostu bile haberdar etmişti. Bir ara sabaha karşı Duru Su, Ankara'da olduklarını duyduğunu ve uğramadığını söyleyerek sitem etmişti ve olanları duyunca o da arama ekibine dâhil olmuştu. Bir kadını en iyi başka bir kadın tanırdı değil mi? Ama Duru Su bile ona dair iz bulamamıştı.

Polisler önce yirmi dört saat şartı koysalar da işin vahametini anlayınca arama ekibine zaman kaybetmeden dâhil edilmişti. Bulut elinin üstüğü tüm yüksek düzey dostlarını haberdar etmişti ama Yağmur'dan bir haber dâhil yoktu. Sanki yer yarılmış, kâdım içinde yok olmuştu. Gece oldu, hava soğudu, adamın içi üşüdü, nefesi tükendi, çaresizlikten sokaklarda aç biliat dolayan ama kârsından bir haber almayan Bulut, her saniye ölüp ölüp dirildi. Yağmur'dan bir haber yoktu. Gece on ikiyi geçince daha fazla dayanamadı. Telefonu eline alarak son çaresine başvurdu. Naci haberdardı ama diğerlerinin haberi yoktu. Bulut ablası bir şey biliyordur diyerek, "Abla..." dedi Bulut endişeli sesini toparlamaya çalışarak.

Mahru durgun bir tonda "Bulut bugün kaçınıcı arayırsın, bir sıkıntı mı var?" diye sordu bir şeyler sezerek. "İlem Yağmur neredeyse iki gündür hiç aramadı beni, hasta falan değil, böyle değil mi?" diye sordu endişesini savuşturmaya çalışarak.

Bulut gözlerini kapattı, dişlerini sıkarak saçlarında gezdirdiği elini yüzüne indirdi. Şimdi ona haber verse Çiçek öğrenecek, yine parkta olduğu gibi... Allah'ım, diye inledi.

"Anne beni unutm... Bulut annem beni unutmazın." diye ağlamıştı.

"Abla..." dedi Bulut endişeyle. "Şimdi sana bir şey soracağım ama bana doğru cevap ver."

"Sor oğlum."

"Tezce çışım geldi."

"Çiçek bir saniye babanla konuşuyorum." dedi kadın ve meraklı "Dinliyorum." diye devam etti.

"Ben de Bulut'la konuşacağım." diye mızıklanan Çiçek telefonu çektiştiriyordu belli ki Mahru tatlıca azarlıyordu onu.

"Bulut ne zaman geleceksiniz? Annem beni özlemedi mi? Neden hiç aramıyorsunuz? Ben sizi çok özledim, hadi gelin artık." diye bağlayan ve hızlı hızlı ardi arkası kesilmeyen sorularla saldırdığında Bulut nefes alamadı.

"Geleceğiz."

"Annem neden beni özlemiyor?"

"Özlüyor, sadece çok yoğun."

"O zaman anneme versene telefonu, ben sesini çok özledim."

"Annem şimdi uyuyor, hem çocuklar bu saatte ayakta durmaz. İyi geceler meleğim."

"Ben sana küsüm, beni aramadin, hikâye okumadin bana. Ama yine de yarın gelin tamam mı, kokunu özlemiş olabilirim."

"Tamam." dedi Bulut genzi yanarak. Mahru aldı telefonu, Çiçek'in huysuz sesi geliyordu öbür uçtan.

"İyi misiniz?" dedi kadın merakla.

"B... Bir sıkıntı yok, şimdi müsait değdim, ben sonra arayacağım abla." deyip telefonu kadının suratına kapattı. Nefes alamıyordu. Abla'ın yoktu, eve hâlâ uğramadığı gibi telefona da açmamıştı. Mahru abla, Çiçek'i uyulunca konuşmalıydı. Neredeydi bu kadın? Gece vakti dışarı da ne işi vardı?

Sonra Ayırın geldi aklına, duyunca çıldıracaktı. Üstelik geçen bir vakti ne diyecekti kadına? Yağmur aklını kaybettii abla mı? Bir sıkıntısı varsa söyle! Söylese ne işe yarayacaktı bu saatten sonra? Ya kadının durumundan haberi yoksa? O zaman nasıl açıklayacaktı yok bir şey ben saçmalıyorum diyemezdi ya. Onları endişelendirme

Mujde Aklanoğlu

Aramayı devam edecekti. O gece de sokaklarda aç susuz sabah oldu ama Yağmur yoktu. Günün ilk ışıkları camları döerken, dokunsalar gılayacak kadar içi dolu, çaresizlikten çıkmış, uykusuzluktan bayılacak kadar bitap düşmüş bir adam vardı camın önünde. Son gelen telefonla İstanbul'da, karısının kişisel bilgilerine benzeyen bir kadın buluncca soluğu karakolda almıştı ama çekâli uyan kadın o değildi. Bulut çıldıracaktı, nereden haber olsa o sanıyor, kim arasa ondan haber var sanıyordu.

"Teprek Bey..." dedi Recep usulca arkasından yaklaşıp, üzgünce. "Telefon size."

"Kimseyle görüşmek istemiyorum."

"Abiniz Alaz Bey... Önemli olduğunu söyledi."

Ve isteksizce telefonu eline aldı sonunda. Seneler sonra abisinin ilk defa sesini duyuyordu, ne selam vardı ne konuşma, sadece önemli dediği için kulağına dayadığı telefona susuyordu.

"Köşke geç, aradığın emanetin bende."

Ve telefon kapandı.

Bulut önce algılayamadı ne dediğini, saf saf telefona baktı. Nefes alamıyor, eli titriyor, yüzü garip çekillerin geçişini yaşıyordu. Recep kuru bir sevinçle. "Yağmur Hanım'ı bulmuş sanırım efendim." dedi keyiflenerek. "Araba hazır..." demeye kalmadan Bulut heyecanlı adamın lafını ağzına tıkayıp yola koyuldu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

*"Ben senin yarana bakıp nasıl acıdığını anlıyorum da,
sen benim gözlerime bakıp
neye kırıldığımı anlamıyor musun yağmur gözüm?"*

"Tımaıkları acıyarak bir yere gelemeyenler,
geldikleri yerde kalıcı olduklarını sanırlar.
Oysa balon bir iğneye kadar havadadır,
ağaç kesilmek için bile birçok darbe alıp, yıkılmamaktadır"

Müjde Akkanoğlu

Rengi kaçan ve sıkıntıyla duraklayan Duru Su endişeyle baktı kocasına "Nerede buldun Ateş?" dedi eli ayağı kir ve yaralar içinde olan kadına korkuyla bakarak.

Kadın hiç sesini çıkarmadan etrafı inceliyor, garip garip mimikleriyle meraklı dünüyordu.

"Bir çıkmaz sokakta, hiç durmadan yürüyor, dünüyor ve boş boş bakıp lekür arkasını dönüyordu." dedi Ateş kahverengi gözleri sıkıntıyla bakarken.

Kadını bulduğu an geldi aklına, bu kadını beklemiyordu. Sokak çocukları gibi yersiz yurtsuz görünümünde bir mecnuna benziyordu. "Doktora götürmek istedim ama daha kötü olmasından korktum. Çünkü beni görünce korktu, güvenini kazanmam uzun sürdü." dedi bir of bürkerken.

Düine gelmeyen şey aklına geliyordu adamın da kuduramıyor-
du. Balut bunu kaldırmazdı, üstelik tam toparlandığına sevinirken,

mahvolmasını izlemeyi de Ateş kaldıramazdı. Kızın perişan halini baktı içi giderek, daha gencecikkti. Duru Su onu anlatırken zekâsı, cesareti, kalbinin güzelliğini hayranlıkla izliyordu. Oysa şimdi karden yüzü gözükmeyen menekşe gözlü masum bir kadın, üç yanda bir çocuk havasındaydı. Ona yaklaşılmasına izin vermiyor, ani hareketlerde ürkiyor, konuşmıyor, öyle saf saf insanın yüzüne bakıyor. Ayakları çamur ve kurumuş kanlarla kaplıydı, yüzü kirliydi. Çoş yırılmış ve perişandı. Boğazına biri sarılmış gibi parmak izlen vardı.

Elini saçlarında dolayırken çekinik duran adam yarık pijamasının ıslak kumaşına ürkeğe bakarak, "Acaba başına bir şey gelmiş olabilir mi?" diye korkuğunu dile vurdu.

"Nasil bir şey?" dedi Duru Su korkuyla nefessiz kalırken. Yağmur çoğunlukla defalarca altına işemişti. Nefesini tuttu bakarken, bayağı altına getirmek istemedi.

Ateş yutkundu. Düşünmekten daha zor olan, konuşmaktı.

"Sanmıyorum.." dedi Duru Su üstüne konduramayarak. İlaye, onun tanıdığı Yağmur böyle bir şeyi kaldıramazdı. Ya Toprak; akını kaçırır, kahrolurdu. Usulca kadının yanına gitti. Çok yaklaştı, yaklaşıncı kendini korumasıya alıyor, ürkiyor. Yağmur etrafı buluyorla şaşkınca ve tedirgince oturuyordu. Titriyordu sürekli.

"Yağmur.." dedi onu korkutmadan ama Yağmur daha sesini duyduğu an korktu ve irkilerek ondan uzağa kaçtı. Yaralı kedi gibi ıslıydı. Dokunmasından korkarak kollarını kendine siper etti.

Ağlamamak için savaş veren Duru Su elini kaldırıp dokunmaya çağını belirtirken, "İyi misin?" diye sordu kısık sesile.

Mavi gözleri boş boş bakan kadın, "Siz kimsiniz?" diye sordu. "B..Ben yeni geldim buraya?" Sonunda "git" kelimesinden başla kelimeler hatırlayabilmiş, yavaş yavaş düzgün bir iki cümle kurabermişti.

"Ben Su..." dedi göğsüne dokunup kendini gösteren kadın. "Duru Su, senin arkadaşının hatırladın mı?"

Yağmur elini saçlarına atarak kurcaladı ama hatırlamıyordu.

Duru Su, "Çenin acıyor mu?" diye sordu ayaklarına bakarak.

Yağmur da ufak bir çocuk masumluğuyla ayağına baktı. Düşünce ama bir türlü adını bulamadı. "Bacak ucu..." dedi iyice kendini hatırlayarak. "Bacak sonu işte..." dedi yeniden saçlarını kurcalarken

herden altına gelen şeyle çocuk gibi heyecanlanarak. "Acıyor, ayaklarım..." diye bağırdı biraz çaresiz. Ayaklarına baktı sanki hep böyle gerezmiş gibi, "Ayaklarım acıyor.." dedi. Başını kaldırdı ve tekrar etti sözlerini. "Acıyor ayaklarım."

Dudaklarını sıkın ve gözyaşlarını akıtmamak için kirpiklerini kurgutur Duru Su, "Toprak nerede Yağmur?" diye tek tek sordu.

"Toprak?" Kadın etrafına bakınarak, "Toprak?" dedi. Sonra elle-nie bakıp bir şeyler sayıkladı Yağmur, kirpiklerini kırıştırarak el-i-mendeki ıslak yüzünü sildi. Ateş ve Duru Su manidar bir şekilde bakıştılar, ikisinin yüzündeki ifade de sıkıntılı bir hal almıştı.

"Bulut Toprak, kocan?" dedi Ateş yutkunarak.

"Benim kocam yok ki.." dedi Yağmur oturduğu yerde tedirgin ola-rak. Mahru ablası vardı, Nisan ablası vardı, Ayran vardı. Sonra her şey birbirine girdi yine. Hakan altına gelince endişelendi. Sonra ak-lına çok başka bir endişe gelmiş gibi "Çiçek uyanmışır, ne zaman gideceğiz? Mama saati geldi. Ayran okula gidecek, uyanmalı.." diye sayıkladı.

Etrafına bakındı endişeyle. "Mahru ablamı getirmeliyim. Çiçek dışı çıkacak, hastalanıyor. Ateşini düşüremiyorum. Hasta olmasın-dan korkuyorum."

"Tamam.." dedi Duru Su eline uzanarak sürekli karışık bilgilerini hatırlayan kadına. "Hadi kalk elini yüzün yıkayalım."

"Hayır.." dedi Yağmur birden panikleyerek geri geri kaçarken. "Niye ykıyoruz, temizim ben."

"Üz.. Üzenini değiştiririm.." dedi Duru Su nefes alamayarak. Ağ-ladı ağlayacaklı artık. "Pijamanı ıslanmış bak."

"Yo, kuruyum ben, temizim.." dedi hıncılaşan Yağmur. "Finalleri başlıyor, ders çalışmalıyım. Sınava geçemeysem ablam üzülür.." Duru Su'ya baktı. "Nisan nerede?!"

Duru Su daha evvel onun ablasını kaybettirğini öğrendiğinden, hiç-kinde. Dayanamıyordu onu böyle görmeye. Kocasına dönerek "Başına ne geldi bu kızın Ateş? Böyle değişti. Akımı kaçırması gibi... Yoksa sokakta...?" Konuşmadı. Kursini kendine çeken adam aynı sıkıntılı düşüncelerin girdabında kıvrınırken. "Şişti... Sakin ol, gönlünü ya-pıp yola çıkalım. Toprak her yerde onu anyor.." diye kötü düşünceler anılarından koymaya, üstünü örtmeye çalıştı.

Onun durumuna ayık uyduran Duru Su "Çiçek ki tanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Ki... kızın o benim." dedi Yağmur tekrar eden cümlele ve kız kelimesinin anlamını merak ederek düşündü. "Ki...ki... kızım."

"Çiçek'e gitmek için hazırlanmışsın Yağmur."

"İlażım ben," diye heyecanlı anıldı Yağmur. Geldiğinden beri gözleri ilk defa ıstıkıyordu. "Gidelim."

Ayrılanarak ve onları dokunmadan uzak durarak kapıya yöndü.

"Ama..." dediğinde Duru Su, kocası müdahale ederek sustu Su'yu. "Tamam, hanımın yola çıkalım."

"Ateş, Toprak onu böyle görünce çıldıracak."

"Korkma..."

"Ya bir..."

"Olmanışın."

"Ateş ya..."

"Su kızıyorum, aklına kötü şeyler getirip felaket senaryolar yazma. Kız iyi değil, bence daha sıkıntılı bir durum var. Toprak'ın sağ ihtiyacı olacak, biraz sakinleş. Ben seni bırakırım."

Şoförün açtığı aracın kapısından içeri, adama dokunmadan kapısına gitti Yağmur.

"Çok ağlamıştın... Annemim ben. Kızım o benim, kızım."

Sanki ilk defa böyle konforlu bir araba görüyormuş gibi içeri incedi. "Ne güzel."

Yola çıktıklarından beri Yağmur konuşmuyordu, onlar da üzüne girmiyordu. Henüz yeni sürüm olan

Mercedes VIP araç yolda su gibi akarken, içerisinde çili çalıyordu. Yağmur cama başını yaslamış, nefesinin oluşturdugu buğulan sürekli 'B' harfi çiziyor, sonra da yeniden siliyordu. Bu harfin sebebini, önemini bilmiyordu sadece bilincisizce çiziyordu. Üç saatlik yol boyunca sürekli aynı şeyi yaptı. Duru Su başını kucaktan özenen koymuş kadını izliyor, Yağmur karyolarında oturmuş sıkılmadan aynı şeyi tekrar ediyordu.

"B," harfi...

"Ayıcunda ne tutuyor öyle sıkı sıkıya?" diye sordu Duru Su kızlarını Yağmur'un kucagina koyduğu ve sımsıkı yumruğunu bırakmadığı eline çevirerek.

"Kolyesini," dedi Ateş hüzünlü. "Kopmuş sanırım, kimseye vermiyor."

Duru anlamadı ama Ateş'in gözleri koyulaştı, çünkü o kolyede ne yazdığını biliyordu. Almak istediğinde nasıl hırçınlaştığını ve bir den saldırılarına onu parçalamak istemesine teslayarak saldırdığını anıların önüne geldi. Yatışması uzun sürmüştü çünkü.

Eğer Duru Su onu arayıp Bulut'un her yerde kaşısını aradığını bilmeseydi ve Ateş eski ajanlık tekniklerini kullanarak onu bulmayı, başına geleceklere düşünmek bile istemiyordu. Onu karanlık bir sokakta, bir sokak kodisi gibi kıvrılmış bulmuştu. Onu görünce korkuyla duvar dibine sinerek, dizlerini kendine çekip, ufak, savunmasız bir çocuk gibi bir konteynerin yanında ağlayış gözlemlerinden bir ömür alınmıyordu.

Korkmuştu, ürkekli, açtı, üstelik elinde kopmuş kolyesi sallanıyordu. Başucunda da bir köpek vardı, belli ki çöpe atılan kuru ekmeleleri birlikte yemilerdi ve sokak köpeği kızı sahipsizlik kollamaya başlamıştı. Kolyesinin nasıl kopmuşunu bilmiyordu Ateş ama onu canı gidi koruduğundan, önemli bir şey olduğunu anlıyordu. Sonra uçundu. Sarılan, "Bulut," yazısını görünce, onun aradığı kadın olduğunu kavımsı ve zorla ıkna ederek yaklaştı, Ankara'daki evine kırk takla atarak getirmişti.

Ve şimdi de kardeşine teslim etmek için yola çıkmış ama kardeşine çilemeye cesaret edip edemeyeceğini bilmiyordu. Toprak ona sorarsa, ne olduğunu ne anlatılabildi ki? Onunla senelerdir konuşmuyordu kardeşi, kuzenliğinde sonuna kadar haklıydı. Keşkelemlerle ömrünü tüketmekten ileri gidemiyordu Ateş, keşke halası yerine kendisi ölseydi, keşke kardeşini bu mutsuzluğa iten sebep kendisi olmasaydı! Keşke.

Yol boyunca her şeyi düşündü Ateş sadece aklındaki bir sorunun ceabini bulamadı. Yağmur'a uzun bir müddet hakarken bu kızım kime benzediğini düşünün durdu. Sanki yıllar evvel çok iyi tanıdığı birine benziyordu ve kafasına takılan bu şey içini kemiriyordu. Teyzesinin evinden ayrıldandan önce gördüğü kız Nisan aklına bile gelmezdi. Yağmur'un ablasına ne kadar benzediğini bilmiyordu. Ateş de bu birlik ve çok bildik yüzün kime nit olduğunu bir türlü bulamadı.

Araba toprak yolda ilerlerken yavaşladı, Ateş seneler sonra çocukluğunun mutluluk evine, hayali evine böyle gelmeyi istemeyerek yatkundu.

"Geldik," dedi Duru Su, Yağmur'u dikkat çekmek için ama kade umursamıyordu. Sürgülü kapı sofor tarafından usulca açılıncı, içeri solumun serin havası girdi. Duru Su'nun yardımıyla Yağmur araçtan indi ama derhal kendinden uzaklaştı. Şaşkıncı etrafa bakınıncı, kapıda Naci gözüldü. Endişeli gözleri derhal hedefine kilitlenmişti. Şaşkıncı yanlarına gelirken "Yağmur Hanım," diye korkulu bir nida koyordu. "O iyi mi?"

"Mahru Hanım..." diye bağırdı korkuyla. Kızın perisan hali onu ürkütüyordu. Yırtık pijama takımı ve kanları içindeki çıplak ayaklarıyla, kirliliyle, üsteleli kokuyordu, bu onların Yağmur'u değil gibiydi.

Bakışları seneler sonra gördüğü Ateş'e kaydı Naci Bey'in, yaşlılarından akan yaşlardan utanmıyordu yağlı adam.

"Ateş Bey'im, siz? Nasıl oldu bu iş?"

"Naci, Toprak gelmedi mi?" diye konuyu kapattı Ateş, her zamanki otoriter sert tutumuyla.

"Yolda olduğunu söylediler... Sadece."

"Eve kim var?" dedi Ateş merakla bakınarak.

Ve Bulut kapıda gördüğü Mahru ablasına keyifle gülünemeye acıyan ağabeyinin özerinde topallayarak heyecanlı yürümeye başladı. Mahru, beklenmedik şekilde onun bu perisan halini görünce, hayalacaksın gibi ilk önce sendeledi, sonra hakkararak ağlatken, "Naci Çiçek geliyor, git engelle onu. Ayırın görmesin Yağmur'u," diye korkuyla duruma el attı.

"Abla, Çiçek nereye geliyor?" diye sordu Yağmur şaşkıncı bakarak ve sakin bir sesle. "Çiçek kim?" diye sordu.

"Yok bir şey melezim, sen gel benimle," dedi Mahru bu baharlık olduğuna belli ederek elini tutup eve çektiştirken. İşte o anda her la gelene cip anı bir tren sesiyile tozu dumana katarak bahçede durdu.

Cipin arkasından sırayla gelen araçları aldatmayan paniklemi Bulut, binlik halde araçtan fırlayarak, telaşa karşına anınca, Mahru'nun arkasına sakanları Yağmur korkuyla çığlık attı. Endişeden pluran Bulut ocağı alamadı.

"Yağmur," dedi soluk soluğa karşına yaklaşıncı.

Adamın heybetli gelişinden, korkuncu görüntüsünden ürker Yağmur bir çocuk gibi saklandı ondan. Tiritiyor, korkuyordu. Oysa o sevdiğinden birisi değil miydi bu adam, işte bunu bilip kalmıştı.

mahtu Hanım hakkararak "Bulut, oğlum dur..." dediğinde, genç adam gılgımlık ve endişeli gözlerini karşına odaklamış, duymuyor, duymuyor, susmuyordu.

"Abla..." dedi ondan kaçan karşına bakarken titreyen elini uzatıp ne yapacağını bilmeden bekleyerek. Perisan hali bacaklarının dermanını kesiyordu. Uzanmak isteyince, Yağmur kadının koluna asılarak "Ko...ko...korkuyorum," diye inledi. İlk oku adamın sinesine baskından haversiz, ablasını da kendiyile birlikte çekistirecek kaçmak istedi. "Ondan ko...korkuyorum abla, gidelim."

Sırına bir tekme yemiş gibi soluğu kesilen Bulut'un ayaklarının altından yer kayıyordu sanki. Yıkılıyordu asla yıkılmaz denen çınar ağacı.

"Güzelim benim," dedi çaresizlikle koyulan sesi. "Hadi gel..."

Elini uzattı, kadın onun titreyen iri eline bakarak, "Abla kim bu adam, gitsin korkuyorum," dedi dehşetle, adam acı içinde soluk aldı bir daha. Ablasının arkasına sığınarak "Git..." diye bağırdı çocuk savunmazlığında. "Git... Git... Git buradan."

"Yağmur..."

Ve Bulut apansız öne atıldı, Yağmur acı içinde çığlık atarak ondan kaçmak istedi ama başaramadı. O kaçmak için çarpındıkça, Bulut daha sıkı sarıldı ona. Hali adamın karına inen tokmak gibi can yakıcı, acı çığlıkların kalbini yerinden söken bir ıspatlaydı. Onu itirmeleri bir bıçak gibi keski bağlarını.

Bulut dehşetle "Yağmur," diye bağırdığında, kadın gözlerini irice açtı ve korkudan titreyen bedeni yere çekilirken, kırıpkırlı usulca kapandı. Bulut ona yere düşmeden evvel yakalandı. Panikle, "Recep aracı..." diye haykırdığında, Ateş kendi aracının çoktan öne getirilmesini istemeyi, "Bu daha geniş," dedi açık kapıyı göstererek.

Bulut soluksuz halde gülmeyen gözlerle abisinin yanından savuyup araca geçerken, Yağmur'un cansız eli yana sarıldı ve başından beri sımsıkı tuttuğu kolye cansız parmaklarına takılıp bir su gibi yere aktı.

Duru Su, Bulut'un arkasından gözlerle abisinin yanından savuyup araca geçerken, Yağmur'un cansız eli yana sarıldı ve başından beri sımsıkı tuttuğu kolye cansız parmaklarına takılıp bir su gibi yere aktı.

Kapı kapanırken dışarı çıkan Çiçek şaşkıncı etrafa bakıyor, nefer

olduğunu çözmeyle çalışıyor. Ayırın ise her şeyi çoktan kavramış ona haviyle öne atılarak, kimseye aldimadan "Abla..." diye sesleniyordu. Sanki kızın karnına kızgın bir bıçak saplanmış gibi feryat çıkıyordu.

"Abla... Bulut abi ne olur beni de al... Abla... Abla... Bulut abi beni de al ne olur."

Sadece onu değil kimseyi duymayan Bulut, karısının yüzünü kendine çevirdi. Kocaman adamın elleri titiyordu, gözleri doluyordu. Burnu kanyonda yine nazlısının. Duru Su gözyaşları ile peçete uzurken, Bulut ağlamlı tok sesiyle, "Yağmur, güzelim aç gözünü!" diye yalvanyordu.

Bulut'un gözlemlerinden damlayan iki damla yaş, karısının yanına da düştü, yüzündeki kiri yıkayarak boynuna aktı. Yalvardı yazsa diye... Ne Yağmur gözlerini açıyor, ne Bulut ona yalvarmaktan vazgeçiyordu.

Ateş çaresiz, Duru Su tükenmiş haldeydi. Hastane yolu, uyumayan karısı yüzünden eziyet gibi geçtikçe uzadı. Yüzü solmuş, dudakları çatlamış, bedeni iki günde tükenmiş gibi zayıflamıştı. Ona dokunmaya kıyamazken, şimdi ellerinin altında tükenmiş bir hasta yatmasına dayanmadı. Bulut için bir yıl gibi süren hastanenin önüne yarım saat olmadan gelmişlerdi. Tam tepekkürlü devlet hastanesinin kapısına yaklaştıklarında, Bulut karısını çıkılan kucaklamış, endişeyle kendini içleri atmıştı. Ateş ve Duru Su da Bulut'un peşinden koşarak başka bir şey yapamıyorlardı.

Onlara doğru koşutularak getirilen sedyeye karısını dikkanle koyan Bulut, elini sıkıca tutarak yanından yürürken nefes alamıyordu.

Müşahade odasına alındı ilk önce Yağmur. Vakası haber verilen doktor içeri girerken "Siz dışarı çıkın." diye buyurdu. Bulut içeri girmek isteyince, Ateş kolundan çekerek "Bırak işini yupsın, sen ona işini zorlaştırmaktan ileri gidemezsin." diyerek onu durdu. İhtiyat panikledikçe dengersizleşiyordu.

Bulut sıkıntıyla bir sağa bir sola giderken, önünde duran bekle bir an durakladı. Bakışlarını abisine çevirdiğinde öksesinden çıkıyordu. Kime kuzdığını bilmiyordu. Hastaysa, derdini ondan saklıyorsa Yağmur'a mı, yoksa uyuyakalıp onu günlerce kaybeden kendine mi? Tam Bulut abisine ateş saçan sözüklerini döktük öksesini öde çıkaracak ki, Ateş elindeki kolyeyi üzüncüce uzatarak, "Elindeydi" dedi durgun bir sesle.

Bulut titreyen eliyle kolyeye uzandı. İnce zincir üzerinde Yağmur yazan yem tutup, dudaklarına götürürken, gözleri artık baraj gibi taşmak için isyan ediyordular.

"Nerede buldun onu?" diye sordu sert bir tonda.

"Ötelin bir saatlik uzağında, yürüme mesafesinde."

"Biz..." dedi sıkıntıyla. "Yakınımdayken bir yerlerde aradık onu." Yutkunurken boğazı acıyordu artık.

"Bir alışveriş merkezinin arka sokağında konteynırın orada buldum. Sanırım sürekli aynı yerde daireler çizmiş. İçini kaybetmiş, bulamıyor gibiydi."

"Başına..." Elini yüzünde gezdirdi endişeyle, konuşmadı.

"Sanmıyorum. Ama saatlerce aç susuz kurkuyla orada oturmuş gibiydi hali, kaskatıydı kasları bulduğumda. Bir yerde olaydı ille ki onca kişiden biri izine rastlardı. Oraya sığınmış ve bir günden fazla orada saklanmış olmalı."

Ne diyeceğini bilemeyen adam seneler sonra abisiyle baksırken, sadece "Sağ ol." diyebilirdi, uzun zaman sonra ilk defa ona minnetle bakarak, kovmadan, öksesini haykıran gözlerinin nefretiyle vurmamdan durnuğu. Ne abi dedi ne de başka bir şey. Sadece hasretle baktı. Şu anda bir desteğe ihtiyacı vardı, ondan başka akrabası, kimse yoktu ki Bulut'un. Üstelik o canının diğer yarısıydı. İkisinden hungisinin pamuğu kanasa öbürünün kanı daha çok akardı. Kıs de olsalar, aynı da kalsalar kardeşler birbirlerini bulduğu anda parçalanmış külpleri tam olur ve birlikte atardı.

Ateş pişmanlıkla dolan ağzını açacakken doktor çıktı dışarı. Birden öne atılan Bulut, "Durumu nasıl?" diye sordu panikle.

"İlk izlenimin saldırıya uğradığı gibiydi ama jinekolog meslektaşım da inceledi. Zorla cinsel istismara giren bir bulguya rastlanmadık." Ateş gözlerini kapatıp şükrederken, Bulut soluksuz doktora odaklanmış, Onu bulmuştu ya... Şimdi en önemlisi buydu.

"Şiddet izleri de yok. Sadece boğazında bir el izi var, o da yeni değil çürüklerle bakılmış bir gece öncesinden kalma. Kan tahlilleri verdi laboratuvara. Faniiz olayı alınacak bürzadan ama ufak tefek müdahaleler için biraz daha burada kalacak. Ayaklarında ciddi yaralanmalar var, yalınayık gezdiği için olmalı." derken doktor aklında polise haber verip verememesi gerektiğini tartıyordu. "Yaralara mü-

dahale edilecek, ne oldu? Saldırı izi yok, şiddet izi de yok. Yalnızca aç, susuz, gülerce yürümüş gibi. Aklî dengesinde sıkıntı var mı?"

Bulut sıkıntıyla yutkundu. Kalbi acıyordu. "Hayır, aksine çok az, kider ama..."

"Ama?" dedi doktor gözlerini kısarak sabırla.

Kalbi boğazında atan adam, "Uzun zamandır unutkanlık yaşadığı" diye başladı sözlerine. Konuşurken biri boğazını sıkıyormuş gibi eli boynuna dolayordu. "Daha önce doktora gittim, kullandığı ilaçları gösterdim, depresyon dediler ama..."

"Başka bir şeyden mi şüpheleniyorsunuz?"

"Eşimin benden bir şeyler sakladığından şüpheleniyorum."

O ana kadar sessiz kalan Ateş ve Duru baktılar, Bulut elini şakağına sıkıntıyla dolayarak, "Konuşurken zorluk çekiyor bu sıradır. Unutuyor. Suyun adını unuttuğuna bile şahit oldum. Sonra öcekte gece..."

"Önceki gün bir şey mi oldu?"

"Bilmiyorum. Değişti. Yemeğe çıkmıştık, sanki daha evvel iç yemek yememiş gibi elleriyle yemeğe saldırdı. Başlarda tepki olan diye yapıyor sandım, bana kızdığı için cezalandırıldığı bile düşündüm. Sonra fark ettim, doymuyormuş gibi yiyordu. Yediklerinden tatmin olamıyor, doyamıyordu. Ve işin kötü yanı, bu ona normal geliyordu. Aslında çok nazik, nazif ve terbiyelidir ama o gece, o gece sanki o bekaşısıydı. Bakışları, duruşu, konuşması, hareketleri benim karımı ait değildi. Bedenini sanki kötü bir şey ele geçirmiş gibiydi."

Doktor kaşlarını çatarak alını kıvrırdı. "Normalde tomografi ve MR çekecektik ama şimdi ek tahliller isteyeceğim. Hastanemiz ameliyatı hastanesi olduğu için dilerseñiz derhal yaptırabiliriz."

Bulut yutkundu. "İyi olacak değil mi?"

"Bunu tahlilden sonra göreceğiz. Bedeni çok yıpranmış, biraz uyutuyoruz biraz dinlensin. Tahliller çıkana kadar odaya alınır."

Bulut karısının başından bir saniye ayrılmadı, ayaklarındaki yaralar temizlenip sarılırken, o da ıslak bezle bedenini silerek temizledi. Saçlarını silip taradı, ellerine krem sürerek masaj yaptı. Onu bulduğu için şükretti, bir sıkıntısı olmaması için dua etti. Tüm tahliller yapıldıktan yanıydı ama Yağmur onu tanımiyordu. MR cihazında korktuğunda yanına yaklaştığı tek kişi Duru Su'ydu. Garip, b

12 kadın dayanışması, Yağmur onun elini bırakmadan, bir çocuk gibi gözlerini dinleyerek tüm tahlillerini uysalca yaptırmıştı.

O gün hastanede kalacakları için oda ayarlandı. Yağmur'u odasına yerleştiren içeri giren hemşire "Bulut Bey, tahlilleriniz çıktı." dediğinde, Duru Su yatağa yarırdığı kâdının üzerine öterek "Ben buradayım." dedi içini rahatlatmak için.

Bulut başını sallayıp odadan çıkarken kardeşinin arkasından üzgünce bakan adama yaklaştı Duru Su, elini tutup "Yanımda olsan çok iyi olur Ateş. Onun desteğine ihtiyacı var. Durum ciddi olabilir." dedi hürkle.

Bulut, doktorun odasına girerken kapının girişinde yakaladı Ateş onu. Bulut ona sadece baktı. Hiçbir şey demeden kapıyı açtı ve onun gelmesi için kapıyı açtı. İçeriye girililerinde onları muayene eden doktorla birlikte diğer nöroloji doktoru vardı.

"Tahlillerimiz çıktı." dedi yanındaki iki doktorla bilgisayarına bakıp durum tespiti yapan diğer doktor. Bulut diğer doktorlara bakarak bir sıkıntı olduğunu anladı.

"Önünüz daha iyi olacak."

Bulut kiperdayınca, Ateş koluna dokunarak yönlendirdi onu. İkisi de yan yana koltuklara oturdular, doktorlardan ilk geldiklerinde karısına müdahale eden odadan ayrıldı. Nöroloji uzmanı olduğunu bildiği doktorla diğer genç doktor kaldı.

"Psikiyatri şefimiz Ümit Kırcı." dedi yanındaki doktoru tanıtarak "Nöroloji uzmanı Haldun Bey."

"Sonuç iyi değil mi?" diye sordu Bulut sanki zaman aleyhine işliyormuş gibi.

"Durum sandığımızdan daha ciddi Bulut Bey!" diye söze başladı doktor. Konuşurken sesinin tonunu ayarlamak için çaba harcadığı belliydi.

"Uzatmayalım Doktor Bey, lütfen." diye söylendi Bulut. Cesur gibi duruyordu ama değildi, korkuyordu.

"Eşinizin hastalığı toplum arasında bilinen adıyla Pick hastalığı... Genelde yaşlılarda görülür."

Ve soluğu kesilen genç adamın başından aşağıya kaynar sular aktı. Doktor konuşurken nefes almayı unuttu. "Çok nadir de olsa, gençlerde de görülebiliyor, yani bu milyonda bir..."

Yanına bir bacak gibi saplandı acı. Eline dokunan abisinin temasını hissetmiyordu bile.

"Eğitim durumu yüksek hastalarda hastalık gizlenir, hasta bunu çok geç fark eder, ya da direnme kuvvetli hastalar fark bile etmez, bazı aşamaya kadar çok kişi bilemez."

Bulut bir an kasılıp kaldı, doktorun sesinden algıladığı köü tın içinde bir yerlerin tehlikeye sinyallerine dokunarak, endişe duygusunu tımanmasını sağladı.

"Peki nasıl bir hastalık bu?" Sesi katılaşıp midesine oturmuş, soluğu genzine düğümlemişti.

"Pick hastalığı, bir demans türüdür."

"De... demans mı?"

Bunun ne demek olduğunu bilen adamın nefesi beline dolmuş ve ortadan ikiye ayırır gibi kemikleri kırılıncasına bir acı canından çıtı.

"Ne yazık ki! Demans: Düşünce bozukluğu, unutkanlık olarak tanımlanmaktadır. Demanslı hastalarda, günlük işlerini yapma, hafıza, mantık yürütme, konuşma, sosyal aktivitelerde bulunma gibi işlemlerin gerilediği ve zamanla bu işlevlerdeki bozulmanın ilerlediği görülür."

Bulut kasılan ve titreyen elini havaya kaldırarak, "De... Demans mı? Hata... Hata olmalı, o daha... O daha genç..." diye sordu. Bozuyordu, beyni yağ gibi erimiş sanki yere akıyor da fikir yürütüyordu.

"Evet. Genç maalesef. Beyin hücrelerinin fazla protein birikiminden kaynaklı büzülmesine neden olan hastalık, alzheimer'dan sonra ikinci sıklıkta görülmektedir. Alzheimer hastalığında ilk belirtiler unutkanlık, hafıza kaybı olarak kendini gösterirken, pick hastalığında ilk belirtiler davranışsal bozukluklar şeklindedir. Bunun temel sebebi beynin fronto temporal bölgesindeki harabiyet, ağır sinir hücresi kaybı ve hücrelerin büzülmesinden kaynaklı köçülmedir."

Bulut nefes alamıyordu. Titreyen eli yakasına gitti, yutkunuyordu oturuğu yerde iğne varmış gibi kıpırdanmadan duruyordu. Yavaş yavaş yüzü daha da çöktü. Bir insan birkaç dakikada nasıl on sene yaşlandı? Bulut bunun canı kanıtıydı. Beyazlaşan yüzünün saçlarına kadar yansıyor, bir anda tellerinin arasını kırlarla doldurduğunu, sadece omu yüreği yanarak bakan Ateş fark etti. Saçları da yüzü gibi beyazlamış. Bu çocuk bu büyük acıyı nasıl kaldıracaktı?

"Ne... yapıyor bu hastalar? Yani..." Titreyen elini stresle şakaşka doluşturarak derin bir soluk aldı. "Nasıl davranıyor?"

"Hastalığın en belirgin belirtileri, kişilik ve sosyal davranış ve konuşma bozukluklarıdır. Kekeleme... Mesela en basiti su demeyi bile unutup saatlerce o kelimeye takılarak tekrar eder ya da kekelere, hastalık, Alzheimer hastalığından daha erken yaşlarda 40-65 yaşları arasında görülmektedir."

"O daha 25 yaşında, işte bak bir hata olmalı."

"Sizin gibi ender vakalar da oluyor Bulut Bey. Ve bu hastalık üzümleri sızletir değildir."

"Kas... Anlayamadım!"

"Ortalama hastalık süresi..." dedi doktor boğazını temizleyerek. "6 ile 8 yıl arasındadır." Ve doktor gözlerini kontak kurmaya zorladı. Bulut gelecek olan kelimeleri dayamak istemeyerek ağzını açtı ama doktor ondan evvel sözlerine devam etti.

"Üzgünüm. Bu hastalık ölümler son bulur!"

Bir şeyler oluyordu. Deprem oluyordu kesin, her yer sarsılıyordu. Buna bu kadar kolay dile nasıl getirebiliyordu, onu öleceksin demekle eş değerde söylediği, Bulut öldüğünü hissediyordu. Göğsüne öksürükler takınca titreyen eli bir et parçası gibi kolunun kolçağına sertçe düştü, korkuyla aralanan dudaklarının arasından süzülen soluğunun sesi fırtına etkisi yaptı. Kardeş için iyice endişelenen Ateş onun bu seslen eline dokundu, Bulut dişlerini sıkıyor, gözlerine dolan yaşları geri itmeye çalışıyor ama olmuyordu. Nefes alamıyordu. Sanki bir el göğsüne bekinmiş, onun hayatı kapamış istiyordu.

Kadın ve erkeklerde görülme sıklığının hemen hemen aynı olduğu bilinmektedir. Ailede bu hastalığı geçirmiş kişilerin olması, geçirilmiş kafa travmaları, hastalığa yakalanma riskini artırır ancak bu özelliklerin olmadığı kişilerde de görülebilir. Ve Yağmur Hanım..." Biraz daha dikkatle devam etti. "Başına darbe almış. Ne yazık ki ya feci bir kaza almış, ya da başka şekilde beynine hasar veren bir durumla karşı karşıya kalmış."

Baş dönen, midesi bulanık Bulut dişlerini sıkı, kesik kesik soludu. O Hakan denen şerefsizi öldürecekti, onu artık yatastırmayacaktı. Bir keresinde Yağmur dayak sonrasında beyin sarsıntısı geçirdiğini ağzından kaçırmış ama sonra derhal lafı toparlayıp değiştirmişti. Bulut da üzülmesin diye konuyu açmamıştı.

Bulut yanagından dökülen iri damlaları avucunun içiyle kalma silip elini sıkıntıyla yüzünde gezdirirken, avuculan arasında boğulu sesle, "Ne... Ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Hiçbir şey ve her şey!" dedi doktor.

Başını avucularının arasından kaldıran adam öfkeyle, "Ne demek bu? Ne demek hiçbir şey ve her şey?" diye sanki olanlar doktora suçmuş gibi öfkeyle bağırdı.

"Bakın..." diye devreye girdi diğer doktor. Hatayı yatıştırmaya gerektğini biliyordu.

"Şimdiki durumunda, ne olacak? Böyle mi kalacak karım hep?"

"Şimdi dinleniyor, sakinleştiriciler işe yarayacaktır eminim. Bunu uyandırdığı anlayacağız ya da ileriki zamanlarda. Beyni sizi ne kadar sildi bilmiyoruz."

Ümit Doktor üzgün bir şekilde iç girdi. "Sabır sizin ikinci adınız olacak Bulut Bey. Zaman zaman hasta içe kapanır. Dikkatinde dikkatli olur. Kararlarını vermekte zorluk çeker ve genellikle köv ve yanlış kararlar verir. İşahında aşırı bir artış gözlenir, sizin anlamınıza durumlar çokça olacak. Terbiyesiz tabir edilen şekilde birden ulu onu ilkel davranışlar deneyebilir. Kişisel temizliğine dikkat etmez. Yani bir anda altına yapabilir. Cinsel anlamda teşhirici davranışları görülür, ya da aşırı istekli. Çalışmakta zorlanır. Ev işlerini yapma işlevi azalır. Beceriksiz ya da sakar tabiri... Daha önce terlipi düzenli iken, dikkat ve düzensiz bir insan olabilir. Ruh hali aniden değişir. Mutluyken birden ağlayabilir. Saldırılanlaşabilir. Suçlayıcı olabilir. Konuşmakta dikkati çok kolay dağılır. Davranışlarındaki değişimlerin farkında değildir, onun için doğal ve normal olur her şey. Takıntılı ve tekrarlı davranışlara sahip bir kişi haline gelir. Kafasında bir senaryo yazıyor sen bunu yapmışın gibi davranabilir. Yalancılıkla suçlayabilir."

Kulaklarını elleriyle sıkı sıkı tıkamak isteyen Bulut, artık nefes alamıyormuş gibi dışlarını sıkıyor ve derin derin soluyordu. Ateş içi yanan kardeşine masada duran su bardağını uzatı ama Bulut bunu onu yutmayı, nefes alacak halde bile değildi. Eyleye itirerek geri verdi, gözleri doktorların arasından gidip geliyordu.

"Sözcük dağıracığı küçülmeğe başlar," diye devam etti Ümit Doktor. "Konuşurken doğru kelimeleri bulmakta zorlandığından dikkatli konuşur. Karşıdaki kişinin anlattıklarını anlamakta, okunu ya yazmada zorluk çeker. Başkalarının söylediklerini bir oyun gibi duyar

şarap tekrarlar." Ve doktoru yerinde kıpırdanarak, "Sonra o ana gelince Zamanla hiç konuşmamağa başlar. Hasta fiziksel olarak güçsüzdür. Kaslarında sertleşme ve gerginleşme olur. Organlarını koordine edemez. Bir yerden bir yere gitmekte zorluk çeker. Oturup kalkmaya bile güç bulamaz. Kusılmalar çoğalır, artık yatağa bağımlı hale gelir. Parkinson hastaları gibi titreme nöbetleri oluşur. Bakışlarında koordinasyon eksikliği çeker. Hafızada yavaş yavaş ama dönüşü olmayan ağır kayıplar vermiştir."

"Tedavisi ne? Nereye gideceğiz? Ameliyat, ilaç ne gerekiyorsa..."

"Bulut Bey," dedi yaşlı doktor üzerine basa basa. "Tedavisi yok! Henüz bu hastalıktan kurtulan olmadı. Yani tıbben bunu başaran birini deymadık."

"Olacak... O daha genç," diyerek yerinden fırladı Bulut. Odaya uğramıyor, nefes alamıyordu. "Biz... Biz yeneceğiz, o güçlü. Dediniz işte, savaşıyor, çaballıyor... Başaracak benim karım, Yağmur inatçıdır, dediğini yapmadan durmaz," dedi Bulut hıçkırılmamak için sesini yükseltip alçaltıyor ama nafile, dudakları bunu saklayamıyordu. "O... O daha... Allah Kahretsin daha 25 yaşında ne hastalığı..."

"Eşinizin beyni birçok işlevini sarıyyla kaybedecek ve bu pek yavaş olmayacak Bulut Bey. Siz buna hazır görünmüyorsunuz," dedi Ümit Bey. "Dilerseniz önce bunu konuşalım. İlk önce son kazandığı anları gidecek, sizi unuttuk, buna hazır mısınız?"

"B... Bizi unuttuk mı?"

"Sizi, evliliğinizi, çocuğunuz varsa onu... Siz hiç var olmamış olacaksınız bazen... Şimdi ki hali gibi... Sonra zamanla geçmişti silmeye başlayacak, acaırları, mutluluklarını. Önce ergen gibi depresif olacak, sonra çocuk gibi bilimsiz ve sonunda bir bebek gibi bakıma muhtaç olacak. Gernye döneceksiniz, ilk doğduğu günlere... Buna hazırlık için sakinleştirici ilaçlar kullanılacak. Çok üzgünüm ama gönlü olumsuz. Sizin için de tedavi önerceğiz, hatta evin içindeki herkesin bu süreçte hazırlıklı olması gerekecek."

"Başka hastaneyeye götüreceğim, gerekirse yurt dışına... Ne gerekiyorsa... Size inanıyorum, çaresi olmalı. Allah dendi verirken dermanı da vermiş, öyle demiyor mu kutsal kitap? Vardır bir çaresi, siz bilmiyor olabilirsiniz ama vardır."

"Fisick hastalığının tedavisi henüz yok Bulut Bey. keşke biri onu keşfetsen. Her şeyi hazır olmalıyız, ne yazık ki herkesi derinden etkiler

leyecek bir süreç olacak bu. Dilerseniz hastaneye yatış yapılabilir. Siz bu..."

"Bırakmam kararını. Biz... Biz bunu atlattınız. Başa çıkabiliriz... Biz... Biz daha yeni kavuştuk bu kadar erken... Olmaz, izin vermem..."

"Bana hırçınlık yaptığınız zamanlar oluyor demişsiniz, durup durup kavga çıkartıyor demişsiniz. Ofke patlaması demansın huludunda gösteriyor. Karar verme bozukluğu kendine ve çevreye karşı özensizlik, unutkanlık, içine kapanma, asosyalleşme bunlar çoktan başlamış... Aslında ilginç olan normalde bu evreyi bu kadar ağır zamanı yayarak atlamanı hastamız hiç olmamıştı. Normalde bu evreye iki üç sene de gelinirdi ama eşiniz beş sene dir bu hastalıkla mücadele ediyormuş. Bulut Bey, beyni savaşıyor ama hastalığın seyrini değiştirmiyor... Sadece yavaşlatıyor."

"İlaçla durdurulmayan hastalık kalmadı. Alternatif tıp bile var..."

"Kanıtlanmış bir ilaç tedavisi bulunmamaktadır." dedi yaşlı olan doktor. "Görme bozukluğu için gözlük, işitme kayıpları için işitme cihazı önerilebilir sadece. Hastanın konuşma ve davranış bozukluğu için terapi alması davranışlarını düzenlemek için yardımcı olabilir. Mesela kelime oyunları, bulmaca, yapboz gibi beyni jimnastiği yapabilirsiniz." dedi yanındaki doktora bakıp destek isteyerek.

"Hasta yakınlarının psikolojik destek alması çok önemli." diye yeniledi sözlerini Ümit Bey şöyle girerek. "Çünkü sabırsız olacaksınız, güçsüz düşüğünüz zamanlar, öfkələndiğiniz anlar olacak. Bazen tetarlanan sorular yüzünden sinirli, kendine ve çevreye verdiği düzensizlik için bıkkın, sürekli bir cümleyi unutup durup durup tekrarlama için yorgun olacaksınız, kaldırabilecek misiniz? Destek alınmazsınız, uzun ve acılı bir yola çıkacaksınız, bunu asla geri plana itemezsiniz. Hastanın saldırgan kendine ve başkalarına zarar verebilecek davranışları antidepresanlarla engellenebilir ama bazen öyle anlar gelecek ki onu kilit altında bile tutacaksınız."

Bulut uyusmuş gibi yerinden kalktı... Doktorun sesi bir tuluğadan giriyor derinden çıkıyordu. "Ama güçlü olursanız başanmaz. Pick hastası ile yaşamak, onun davranışlarına sabırla tahammül etmek, çok zor gibi görünebilir. İşte burada sevgi devreye giriyor. Sevgiğiniz insanın davranışlarının gün gün değiştiğini görmek, beyninde oluşan hasardan kaynaklı, sizi bile tanıyamayacak duruma gelince"

ayırıcı kalmak ne kadar zor olsa da bilin ki; bu hastalıkla birlikte yaşamada oluşan kötü davranışların hiçbirisi sizinle ilgili değil, bu onun da suçu değil. Bu nedenle onu gün gün ölüme götüren bu hastalığı yaşadığı süreçte yaşam kalitesinin elinizden geldiğince iyi olmasına özen gösterin. Onu mutlu edin. Asla yalnız kalmasına izin vermayın. Her koşulda yanında olun, sevginizi hissettirmeniz, ona güven verecek ve davranışlarında az da olsa değişimler olduğunu siz de gözlemleyeceksiniz."

Bulut ve Ateş dışarı çıktıklarında genç adamın ayaklarının altından yer kayıyor, duvarlar üstüne üstüne geliyordu. Omuzları sarsılmamak için kasılırken, Bulut ayakta durmakta bile zorlanıyordu. O anda omuzuna uzanan elle düzmekten kurtuldu, sendeleyerek bedeni absisin gövdesine yaslandı. Çaresizlik için absisine bakarken, "O daha çok genç..." diye fısıldadı. Aralık güçsüzdü, yanaklarından yaşlar süzülürken. "Canımı isteseler veririm..." dedi kabalaşan, kısılan sesle. "Neden o... Neden ben değil de o? Abi o benim nefesim."

Ateş kardeşine sınıksı sandı. Ne diyeceğini, nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. Bu durum öyle acılı, öyle avuntusu olmayan bir durumdur ki, kasılıp, katılıp kalıyordu dili ve bedeni. Onları merak eden Duru hole çıktığında, ikiliye bakıp gözyaşları eşliğinde ellerini yumruk yaparak ağzına kapamış, kötü bir şey olduğunu anlamıştı.

O sırada kapı açıldı. Bir tahlil için götürülen Yağmur odasına gelirken kolundan tutan hemşire yardımıyla seke seke yürüyordu. Bulut absisinin kollarından sınıpın karısına baktı. İçti acıyor, çürü çekiliyordu. Kendini durduramıyordu. Geniş omuzları hırkınıklarıyla sarsılmak için zaman kolluyor, dudaklarına sıkı sıkıya acı hırkınıkları fırlatmak için ateş olup cigerine batıyordu. Gözyaşlarından artık önünü görmüyordu.

Elini uzatı, onu fark eden Yağmur önceki geriye kaçtığında, Bulut seslice hıçkırdı. Dudaklarını ısırdı, korkmasına dayanamazdı. Köü bir şey olduğunu anlayan Duru Su daha fazla dayanamayarak olduğu yere çöktü. Bulut, Yağmur'a bir daha uzandı ama kadın ürkek kaçtı ondan, arkasını döndü. Usulca yürümeye başladı. Arada arkasına dönüp bakıyordu yaşkınca. Bakışları yabancydı, sanki aklı kilometrelerce uzaktaydı. Daha önce hiç tanışmamış gibiydiler. Bulut karısının her adımında tükenirken, Yağmur hiçbir şeyden habersiz usulca yürümeye devam ediyordu.

Omuzları titreyerek içine ağlayan adamı görmek için geriye ba-

karken, boğazına bir şey düğümlendi. Sonra birden durdu, topu-
nunda arkasına döndü. Başını usulca sağa yatırdı, boş gözlerle bakıp
adamları hatırlamak istercesine gözlerini kısıtı ve eksik parçalar yerli ye-
rine otururken, önce gözleri dolmaya, sonra dudakları titreyince baş-
ladı. Eli boynuna gitti, kolyesi yerinde yoktu, tıpkı aklı gibi.

"B..." dedi ismini hatırlamak ister gibi. Dudakları titriyor, dili de-
lanıyordu bir felçli gibi. Düşündü ama adı bir türlü aklına gelmedi.
"Bu..." Yanegından yaşlar süzülürken, onu hatırladı, aşkını, sevgisi-
ni, ama adını hatırlayamadı. Omuzlarını kaldırarak üzgünce çıkarak
ken, beyninin saklı odalarından zorla bularak çıkardığı üç kelimeyi
söyledi.

"Ya... Yağmur..." daha sesli hıçkırdı. "Bu... Bulut'u... Unuttu!"

Ve Bulut ıstık hızıyla onu kollarına çekip sımsıkı sarılarak ağlar-
ken, Yağmur haykıracak ağlıyordu.

"Yağmur, Bulut'u unuttu."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Kalan günün ne zamansa say;
o kadar günlüğüm hayatımda,
senin yokluğunla ben de kaybolurum!*

*D*emansın bu kadar çabuk hızlanmasının sebebini anlayamı-
yordu. Önce sene usul usul içini tüketen obur bir kurt gibiyken bir-
den tırl olup hızlanmıştı içini kemiren bu illet. Hasta olmaktan nefret
ediyordu. Ona acıyan gözlerle bakmalarından, sefkat göstereyim der-
ken ruhunu sıkımlarından da nefret ediyordu. Hâlâ yaşıyordu, bunu
anlamak onlar için neden bu kadar zordu? Kendi bedninin kont-
rolünden çıkması hissinden kesinlikle hoşlanmıyor ve her seferinde
tekrar normale döndüğünde daha fazla korkuyordu. Üstelik şimdi ki
diğer korkusu ölümden bile daha kötüydü. Ve bu durum, yıllardır his-
settiği tüm o dehşet senaryolardan daha berbattı.

Rahatsızlık verici his bütün gece sürmüştü. Bulut yanında ses-
sizce duruyor, elini tutuyor, uyuması için omuzlarına masaj yapıyor,
saçlarını okşuyor ama tek kelime konuşmuyordu. Hastalığını öğren-
diğinden beri kızaran gözleri haricinde ona hiçbir hissiyatını göster-
miyordu.

Suçlamıyordu mesela "neden sakladın" diye? Ya da "senin yüzün-

den hayatım mahvoldu, neden karşına çıktın" diye isyan edip azaltıyordu. Sessizdi, ilgili, şefkatli, düşünceli, sanki tek derdi onu daha iyi nasıl rahat ettirebilir, nasıl acılarını azaltabilir gibi ufak tefek sorunları. Yağındaki yaraları acıdığından derhal karanfilili ilk su veriyor, biraz şiddetlendiği zaman hemşireyi çağırıp, bir daha ağrı kesici verip veremeyeceklerini soruyordu. Hasta kansına bakan ilgili koca Sanki hiç fırtına çıkmamış evliliklerinde, hiç sel basmamış baharı durmuş hayatlarını. Bir şeyler eksikti bu ilgede, kopmuştu, aradaki güven yok olmuştu sanki. Başından beri korktuğu gerçekleşmiş gibiydi, aşkla sefkat karışmış, artık bir kansı gibi değil de, bir hasta bakıcı gibi olmuştu Bulut.

"Bunu istemiyorum." dedi gözleri dolu dolu olan kadın kocasına bakarak hırçınca.

"Suyu mu?" diye sordu Bulut bardağı doldurduğu suya bakarak dalgınca.

"Bu ifadeni, bu tavırını, bu düşünceni, bu seni istemiyorum hayatında."

Adamın suyu dolduran elleri bir an durakladı. Sonra süratli yeline koyup bardağı kansına uzattığında, Yağmur suya elinin tensiyeli vurarak yere düşmesini sağlarken, "Konuşsana. Lanet olsun susma, suçlu, hakaret et, nefret et, şikâyet et ama konuş." diye acı acı haykırdı. Yerde tiz bir ses çıkarıp kırılan bardağı bir kez bile bakmadı adam.

Eli havada asılı kaldı ama alırmıydı. Sabırlı ve soluk alamaz gibi yutuklarken baktı kansına, Yağmur adı gibi akıttıyordu gözlerindeki deli fırtınalarını.

"Gitmeni istiyorum." dedi başını yana çevirerek acı içinde, labire bir bıçak saplanmış gibi eli göğsüne girmiş ağrıyan yerini ovuyordu. Sanki böyle olarsa geçecekti içindeki aşkın acısı.

Adam suskunca durup, dişlerini sıkarak, gözlerine kızgınca kadın, kadının öfkesini sessizliğiyle tetiklediğinin bilincinde değildi. "Gül" dedi yanğıni kabaca kurulan Yağmur. "Bir daha gelme."

Sanki kansı onu hayatından koymamış, sanki az evvel öfkeyle eline vurup bardağı kırmamış gibi temiz bir bardak çıkardı adam, çömeceyi kibarcak kapatıp ve tekrar ılık su doldurup içine birkaç karanfil attı. Üzerine kapağını kapatıp demlenmeye bıraktı.

Yağmur yanğındaki yaşı silerek soluk soluğa kocasına bakarak sakinliğinde delirirken, "Evlendirken sözleşme imzalamıştık." dedi inleyen sesle. Sanki solukları sırtından bağlanmış bir ipti ve ne zaman

derince içini çekse sırtı ağzından dışarı çıkacak gibi acıyordu.

"Boşanmak istiyorum. Tek şart koymuştum, şimdi o şartın yerine gelmesini istiyorum." dedi tek seferde. Öyle hızlı ve hırslı alıyordu ki soluklarını, boğan acıyor, göğsü yanıyordu.

Ve bir psikolog kadar kendine özgüveni ve sabrı olan kocası sadece başını yana kırmış. "Öyle mi?" diyeirdi ona öfke krizlerine habire bir uzaklıklarla.

"Hemen yarın."

"Neye dayanarak istiyorsun bunu sevgilim?" dedi adam sesinde gram üzüntü olmadan.

Yağmur öfkeyle baktı gözlerine, burnuna kafa atıp kibirini yerle bir etmek istedi. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Yooo, ciddiyim. Boşanmayı neye dayanarak istiyorsun?"

Şimdi çıldıracaktı kadın, şimdi cinnet geçirecek ve kocasını boğacaktı. Bu sakinlik neydi şimdi, delirtiyordu insanı.

"Bulut git." dedi dişlerini sıkarak.

"Köle bir koca mıyım?" diye devam etti adam duru bir sesle.

Başını apansız ona çeviren Yağmur suratını asarak başını iki yana salladı. Yanğından süzülen yaşlar kucağındaki beyaz nevresime damlıyordu.

"Seni aldatım mı?"

Somurtan kadın bunun düşüncesine bile katlanamazmış gibi ona ölümcül bir bakış atarak başını salladı yine hayır anlamında.

"O zaman şiddet uyguluyorum, ya da sana bakmıyorum." diye yeniledi sözlerini adam.

Yine başını salladı kadın üzgünce, Bulut ona en öfkeli olduğu anda bile kıyamazdı ki. Onun iki katı olabildi, ondan yüz kat daha güçlü de olabilir ya da daha zeki ama ona zarar verecek tek bir eylemi aklına bile getirmezdi, bilirdi.

"Sevmiyor muyum seni?" dedi artık sesinde az da olsa keder titreyerek. İşte duygularını saklamayı beceremiyordu u da artık.

"Seviyor musun?" dedi Yağmur kalbi acıyarak atılırken, ağzından hiç duymamıştı bu sözcüğü. Bulut ona bir kere bile "Seni seviyorum" dememişti net bir şekilde. Aşkım demişti, sevgilim demişti, alalede sevgi sözleri fıslıdarmış ama hiç sevgisinden bahsetmemişti.

Bulut bardağı da yanına alarak yanğınin yanına geldi. Yatağın ha-

fifex kenarına oturarak sarılsmasını sağlarken, bardağı kimsenin ellerinin arasına bırakı. Yağmur beyazlığını yorgun teni, ağlamaklı bir kızıl bir halkıyla kaplanmış mavi gözleriyle ona çaresizce bakarken, adam uzandı ve anından kasına dökülen bir tutam saçını kenara çekti.

"Ben senin yanına bakıp nasıl acıdığını anlıyorum da, sen benim gözlerime bakıp neye kıldığımı anlamıyor musun yağmur gözüm?"

"Bulut..." diye inledi Yağmur hıçkırmamak için kendini sıkarak.

"Sözlerinin beni acıtmaktan ileri gitmediğini, yaptığın hiçbir oyunun beni etkilemediğini göremiyor musun? Kör mü oldu güzel gözlerin bu genç yaşta, sana nasıl çaresizce tutunduğumu, senden vazgeçmeyeceğimi göremiyor musun? Oyna, özne, kırma, ne kadar hırçın olursan ol, ne kadar zehir kusarsan kus, ne kadar canımı yakarsan yak, sendim gitmeyeceğim... Anlamıyor musun, ben seninleymen benim..."

Anlıyordu anlamasına da, çaresizlik büyüyordu umudunun boyunca. Yağmur gözlerini suçlu suçlu kaçırınca, Bulut usulca dokundu çenesine ve yakan kaldırdı narın başını. "Şu hayata gurur duyduğum, yapmaktan asla pişman olmadığım tek şey seni sevmek. İhlâlı anlamadım mı yağmur gözüm, ben seni çok seviyorum."

Yağmur elindeki bardağı döküleceğine alımdan sandı adının boynuna. Islak yanaklarını soktu boynun köküne, derin derin kollarını tenini öptü defalarca. "Gitmelisin," dedi soluksuzca. "Gitmelisin."

"Sen de geleceksen, neden olmasın?"

"Özeceğim seni, kahrdeceğim. Ben unutacağım, sen eriyeceksin."

Bulut gülünse, "Çiçek'i düşün Yağmur, Nasıl sevdim onu?"

Yağmur geriye çekilerek meclisini düşündü, yüzünde mahzun bir çiçek açtı farkında olmadan. "Can gibi sevdim, bu nasıl soru?" diye kaşlarını çatı.

Adam alını alınına yaslarken yanaklarını kuruladı parmaklarıyla. "Can gibi sevdim seni," dedi ılık nefesini tenine vererek. Gözlerine bakarak kaşını okşadı. "Gece uyandığında kızıyor muydun ona? 'Neden uyanıyor yine' diye azarlıyor muydun? Gülümseyerek, sevgiyle yaklaşıyordun, yatıştırıyordun değil mi? Alımı değiştiren bir kere bağdırın mı? 'Neden altına işiyorsun, baktım bu pislikten' dedin mi? Oynayarak, şakalaşarak temizledim mi bu dünyada en çok tiksindim şeyi? Karımı doyurduğunda, sanki sen dünyayı yemişsin gibi

sevinç olmadım mı?"

Bulan nasıl bilgilirdi Bulut, erkekti, anne değildi, tüm anneler bunu karşılıksız hissedirdi ama o kocasıydı. "Bu farklı Bulut, o benim lehçemdi," dedi Yağmur çaresizce.

"Sen de benim bebeğimsin Yağmur, canımsın. Ayrılmam senden, o zaman nefes alamam, ölürüm."

"Ben ölüyorum... zaten ayrılmaksın," dedi Yağmur yanağına yaslanırken. "Hem de en kötü ölüm benimkisi. Bedenim kalacak, anlamım ölecek, sonra onları da alıp gideceğin bir gün."

"Ölümü ne kadar çabuk kabullendin sen böyle, demek benden bu kadar çabuk bıktın. Oysa beni aramak için gelmedin mi sen bana? Köyünde bir resim, gözlerinde umutla aylarca benim için bana katlamadın mı sen?"

"Ne... ne diyorsun sen Bulut?"

"Bendim," dedi adam ace içinde konuyu çevirip kadının içini rahatsızlatarak. "Resimdeki adam, ablanın kuzeni bendim."

"Yalan..." dedi kız inanmayarak. Burnunu çekti.

"Yalan değil, Allah'ın üzerine yemin ederim bendim. Rüzgâr resmini gösterdiği an aşkının umutunu tarifi yoktu, onun inadının bir sebebi dimalıydı ama aklımı o kadar seninle bozmuştum ki düşünemedim. Seni öyle sevdim ki, benden hiç gitme istedim. Zorla ya da isteyerek yanında kal istedim."

Kadın ıslak gözlerindeki şaşkınlık çok inandırıcı durmayınca tebenden çıkardığı resimleri eline vererek "Bak bu eskisi, bu da bendeki. Nisa'nın eline nasıl göçti resim bilmiyorum ama bu resimden dört kışide vardı." Yağmur şaşkıncı hıçkırarak resme bakarken elleri titriyordu ve hastalığının hüznüne bu şaşkıncı yer kalamayacak kadar çiy acıyordu.

Bulut resmi elinden alırken "Ankara da açıklayacaktım, daha önce açıklayacaktım ama çekindim. Güvenini kaybetmekten korktum. Resmi ilk gördüğüm an açıklomaktı gereken gerçeği sana ama gideceğinden korktum. Yağmur ben seni bencilleşecek kadar çok sevdim. Gitme olur mu? Ne olursa olsun vazgeçme... Benden gitme, benden gitme. Hemen pes etme."

"İstemiyorum..." dedi kız hıçkırarak sandığı adamın omzunda sayıya sümük ağlarken. "İstemiyorum Bulut, ölmek istemiyorum; seni, kızları, ablamı bırakmak istemiyorum. Görmüyorum musun korkuyorum, kimseye demesem bile ben çok korkuyorum. Ölmekten kor-

kuyorum. Sizi bırakmaktan korkuyorum. Kavuşmuşken ayrılmaktan korkuyorum."

"Biliyorum, çünkü ben de seni kaybetmekten korkuyorum. Hep korktum, hep de korkacağım." Yanağını avuçlayarak sızdı. "Sen bana Allah'ın mucizesini getirdin. kızımı getirdin. Bir resmin rotasında dünyaları hediye ettin. Yağmurum... Ben umudu kestiğim anda geliştin. Allah'ın en büyük hediyesisin. Belki daha önce kurulan olmanış bu hastalıktan ama inan bana biz ilk olacağız. Allah büyük inanışın bu hastalığın umulamazı karşılaştık kayımayacak. Birlikte savaşacağız. Öyle teslim olmak yok hemen. Sen de bana yardım edeceksin." Kadının gözlerindeki ışık sönerken burnunun ucundan öptü. "Tut ki başaramadık, ne yaptırıyacak olmadı. O zaman her günü son günümüz gibi mutlu, huzurlu, sonsuz bir aşkla geçireceğiz. Allah bize ne kadar ömür hiçiysen, yan yana, can cana, koyun koyuna geçireceğiz. Tek bir anımı, tek bir nefesini, tek bir zamanını bile boşa harcamayacağız."

"Gitmeyecek misin sen şimdi?" dedi kadın hıçkırarak gözlerine umutla bakarken.

"Gerçekten gitmemi ister miydin sevgilim?" dedi adam acı sesine oorusu ağırlandırmak.

"Beni bırakma olur mu?" dedi Yağmur çaresizce. "Seni unutmak istemiyorum. Ölmek istemiyorum, senden ayrılmak istemiyorum. Bulut beni bırakma!"

Karisına sarılıp omzuna öpücük koyarak kokusunu içine çeken adam, "Her şeyi unut, bunu sakla unutma Yağmur. Bulut, Yağmur'u çok sevdi." diyerek kabalanan titrek sesle soludu.

"Unutacağımı biliyorsun. Yağmur, Bulut'u unutamaz."

"Yağmur, Bulut'u Unutursa... Bulut, Yağmur'a hiç bükmeden bunu hatırlatacak. Çünkü Bulut, Yağmur'u çok seviyor."

"Hava çok soğuk!" dedi kadın tırdığını saklamak istemesine.

"Güneş birden doğacak sevgilim. Bahar anımsın gelecek. Ve bir kez henüz açan kır çiçeklerinin arasında ele ele dolaşacağız seninle. Bu kış uzun sürmeyecek. Bulut ve Yağmur birlikte gökkuşağını getirecekler. İnan bana... Güven. Hep güvendiğin gibi, yine güven."

Yağmur kocasına sarılıp hıçkırarak haykır haykır ağlarken ilk defa, adam sesizce akıntı yağlarını ona çaktırmadan silti. Onun için boşalmasını, korkularının dağılmasını sağlamak için dakikalarca konuştu onunla; sabırla, şefkate, umutla gerçeği çarpmadan olacağı göz ardı etmeden, umut aşılamadan ama ümidini öldürmeden

sarılarca konuştu. Korkularıyla birlikte yüzleşeceklerini, her zorluğa birlikte göğüs gereceklerini, ellerini ilk tuttuğu günkü gibi bırakmayacağını, mutluluğu da, acıyı da paylaşıpacaklarını dile vuran onlara kelime, onlara cümle sıraladı kulagina. Sımsıkı sarıldı, hem varlığını, hem ruhuyla, hem kalbiyle sarıladı onu. Güçlü olacaktı, onun savaşması için, yürekli olması için, umutlanması için güçlü olacaktı. Bir süre sonra göğsünde kesik hıçkırıklarıyla kendine gelmeye çalışan kadının saçlarını okşarken, "Söyle bakalım beni kaç sene koynunda sakladın?"

Yağmur anlamayınca kaşları çatıldı. "Hangi göğsünü daha çok gördüm?" diyen adamın hınzırlığına gülerken, yarım ağız humurtusuyula omzuna çaktı.

"Ne kadar sapıksın Yağmur, senelerce göğüslerini göstermeye çekinmedin mi?" yaptığımda kız kırdırmaya başladı, Bulut karısına iç gerek sımsıkı sarıldı. "Evet gelelim cezaya." diye gülmüsedü geri çekilerek.

"Ne cezası?"

"Benden sakladın, kaçtın, korktum... Bunu göz ardı edeceğimi nasıld düşünürsün?"

Yağmur dudakları ısırarak kaşlarını kaldırdı ve masumca bakarak, "Çok kızacak mısın?" diye sordu çocuk gibi ürkekçe.

"Kızacağım." dedi adam ciddiyle.

"Azarlayacak mısın?" diye sordu korkuyla.

"Hem de çok." dedi burnunu cezalandırır gibi sıkarak.

"Kalbin acıyaacak mı?" dedi kadın ürpererek. Keşke tokat atsaydı, acısı geçerdi, dil yarası geçmeyecekti, biliyordu ve adamın amacı da buydu zaten, yaralayacağı ki bir daha acısını unutmasın. Aynı hatayı tekrarlamasın.

"Biraz acıyaacak yüreğin sözlerimle, biraz da küseceksin belki."

Sarıldı kocasına. "Çok sert çıkma ama bakarsın dayanamam ben de sana kızarım."

Adam ona sarılıp saçlarını okşarken gülerken, "Ben ne yaptım da yag gibi su üsüne çıkacaksın?" dedi huzurla.

"Aşık ettin beni kendine, daha ne yapacaksın. Hiç hesapta yoktun sen Bulut Bey, bu suç değil mi?"

"Bence bu kader..." dedi daha sıkı sarılmayı dileyerek. Gözlerini kapadı, varlığına hapsetti ruhumu.

"Bence bu aşk..." dedi Yağmur gülümseyerek, mavi, ıslak gödesi mutlulukla parlıyordu. Daha çok sokularak kokusunu içine soludu, "Seni unutmama izin verme."

"Seni sevmekten vazgeçmeyeceğim." dedi adam huzurla.

"Seni sevmekten vazgeçmeyeceğim." dedi kadın tıpkı kocası gibi umutla. Nefes alamıyordu. Göğüsü feci şekilde acıyordu. Bu çeşit bir acının var olduğunu unutmamıştı. Kendi başına somut bir varlığı varmış gibi bir acı sinesi inmişti. Keskin kenarı ve parlak renkli bir biçim sert hamseli gibi bir şeydi. Önce yapıtlarına rağmen, öfkeli sözlerle rağmen, kocası yanındaydı, bırakmamıştı. "Git" derken bile 'kal' diye yalvaran kalbinin sesini duymuş, hep yanındaydı, hep canındaydı.

Adam kadına sert emirler verip azarlar çekerken, suçunu bilen Yağmur kabahatli duruşundan kurtulup tekrar bakabilmeyi başarmıştı öfkeli gözlerine. Hatta tatlı bir gülümsemeyle özur bile dilemiş. Kolları onu sarıyordu ve yatışırıcı fısıltıları koryolarının bazılarını götürüyordu çok uzaklara.

"Bir daha böyle saçmalıklar yaparsan seni çok kötü cezalandırırım, yemin ederim içim acısı bile yaparım. Benden hiçbir şey saklamayacaksın Yağmur, ucunda ölüm bile olsa bileceğim."

Adamın sesi öfkeyle kalkıp inen göğsüyle bütünleşince, korkan kadın ürkeğe gözlerini kaldırdı ve söz verdi masumca, hiçbir şey saklamayacaktı.

Ertesi gün hastaneden çıkmak için ilk adımlar atıldı. Kendini toparlayan, kocasının desteğiyle ruhundaki yaraları sarılan Yağmur yeni hayatına hazırlanmıştı. Ancak dağ başındaki evine giünmek yerine kocası onun daha çok rahat edeceğini düşündüğünde için İstanbul'daki evine götürmekten bahsettiğinden beri biraz tedirgindi.

Bulut işlemleri yaptırıp doktorlarıyla görüşürken, hastane üzerine geliyor Yağmur'un. İnsanların onun hakkındaki konuşmalarını duymusuyor, hemşirelerin fısıldaşmalarını hissediyordu. Nedense bazı insanlar bir kişinin öleceğini düşündüğünde içli yapırdı. Arkasından ya da o kişi tam orada dururken, gözlerinin içine bakarken fısır fısır sesleriyle, kaçamak bakışlarıyla hakkında konuşurlardı. Buna daha önce yaşamıştı yine yapıyorlar, ona "genç yaştaki ölecek, just" der gibi bakıyorlardı.

"Zavallı," diyordu bir hemşire başını sallayarak "Daha çok gençmiş."

Sokakları hırlanıyor, nefesi darlıyor, kaçtığı tüm korkuları ün-

ine geliyordu. "Daha ölmedim, henüz buradayım, sizi görüyorum, duyuyorum" diye avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu ama yapamıyordu. Acınası gözlerle bakmalarına katlanamıyor, arkasından duyuyormuş gibi konuşmalarına dayanamıyordu.

"Bilmedi mi hâlâ?" dedi kocasına sokulup huzursuz bir duruşla.

"Bir şey mi oldu?" dedi adam etrafına bakınarak iç dünyasından habersiz.

Yağmur başını salladı hayır der gibi, "Kızımı öledim," diye yalın söyledi, daha ilk günden. Bulut kollarını azarlayarak kaldırıncı, kadın çaresizce homurdandı. "Bana ölecekmışim, şimdi ölecekmışim gibi bakmalarından nefret ediyorum. Gidecim lütfen." dedi sıkıntıyla.

Adam sarıldı ona, sıkıntısını hafifletmek için sınırsız sarıldı ve oturduğu yerden kaldırıp kucasına aldı. "Hissediyor musun?" dedi kadın başını omzuna yaslarırken.

"Ne?"

"Huzurun ayak seslerini..."

Ve adam yürüyerek çıktı hastaneden... ve kadın hissetmişti ilk defa huzurun ayak seslerini, onlarla geliyordu.

Yola çıktıklarından beri hiç konuşmuyor, birbirlerine sokulmuş sessizce yolu izliyorlardı. Yağmur çaresizliğini düşünüyor, Bulut daha şimdiden çare aramak için neler yapması gerektiğini kafasında uyarıp biçiyordu. Yurt dışındaki doktorlarla iletişime geçmeliydi! Dünyanın en iyi kimyagerleriyle görüşmeliydi. Belki de alternatif tıpta bunun için bir çare vardı, araştırmalıydı. Kocasının yanına dokundu kadın hüzünlü, varlığı yanında ama aklı milyonlarca kilometre uzakta olmanı yanına istedi.

"İşe bunu istemiyordum," dedi birden duygulu bir sesle, menekşe gözlerinin içi yine yaş dolmuştu. Oysa menekşeler çok fazla suyu sevmeydi; solardı, çürüdüler, onlara iyi gelen tek şey senn bir ortam ve gün ışığıydı.

"Ne?" dedi adam dalgınca karısına bakarak.

"Benim için vakit geçirmeden çare aramaya başlamamı istemiyordum. Sürrekli bunu düşüneceksin, her duyduğun umuda kapılacak, herkele inanacaksın. Sürrekli beni itirerek "Bak bu kesin tedaviymiş," diyeceksin. "Çare bundu" diye diye boğacaksın. Bulut düşünme, olsa once doktor göremez miydi çareyi? Olsa birileri kurtulmaz mıydı? Öliyorum, bunu kabul et önce."

Ölüm, ne kısa ama ne derin bir sözcüktü. Hafifli ama düşüğü yerdeki gölgesi bile karanlık bir kayboluştu. Adam dışlerini ökeyle sıklı, kadın kasılan çenesini okşadı şefkatle, açmaya çalıştı dışlerini sevgisiyle.

"Ölüm bir bitiş değil. Ölüyorum Bulut, kabul et ya da etme ama şu anda yaşıyorum da. Ondan geldim, yine ona gidiyorum. Ama şimdi ölmedim daha, lütfen beni her an ölecekmişim gibi kendinden, düşün-cenden, kalbinden, bedeninden uzak tutma. Bir şey değişmedi hayata-mızda, biraz unutkan, biraz dağınık olacağım hepisi bu."

Başını kocasının geniş göğsüne yaslarken adamın nefesi titiyor, ağlayamadığı için göğsü kesik kesik soluklarıyla alçalıp yükseliyor-du. Yağmur göğsünü okşadı, yatıştırmaya çalıştı. Bulut yomruk yap-tığı elini dışlerinin arasına sıkıştırıp ısırdı. Yağmur bunu fark etti ama görmezden geldi, duygularını yanında yaşamaya da, öleceğini kabul-lenmeye de, eliyacaktı.

Yağmur nasıl savaşmayı kabullendiği gibi ölümü de kabullendi-yse, o da kabullenecekti. Umud bitmezdi. Hak talep etmedikçe, can be-denden çıkmazdı. Taştan çiçek bitiren Mevla, ölümden yaşamı hediye ederken ona da belki bir kolaylık sağladı. Duâ edecekti, hem bu dün-yalık, hem ahiretlik yaşayacaktı.

Eve yaklaşırken tedirginliği azaldı. Mahrı ablası nasıl merhalas-mıştı kim bilir, ya Ayrın, aklını kaybetmiş olmalıydı. Çiçek ne dü-şünmüştü hakkında kim bilir, onu aramadığı için kızgın hatta küs ol-malıydı meclâğı. Araç büyük bir malikânenin devası demir kapının girişinde durdu. Yağmur meraklı bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Güvenlik kumandayla kapıyı açarken, heyecanını, korkusunu bası-rmayan Yağmur derin bir nefes aldı. Saray gibi şatafatlı, kuleler gibi görkemli bir evin bahçesine sapıtığında araç, rengârenk çiçekler, yem-yişil taze çimler, büyük ağaçlar onları karşıladı.

"Bu kadar zengin olamazsın değil mi?" diye soluksuz kaldı Yağ-mur. Bulut araca bindiklerinden beri ilk defa rahat bir solukla buna-k buruk güldü.

"Sandığından daha zenginim aslında." diye böbürtendi adam, ka-dın onun kibirli haline bakıp burun kıvrırken, adam işaret parmağıyla burnuna dokundu. "Çünkü size sahibim, benim en değerli hazinem sizsiniz."

İşte bu iyi gelmişti, gülümsedi. "Romantik bir Bulut gördüm an-kim..." diye dalga geçti kadın.

"Ben de biraz yatak ve kollarımda çıplak bir beden görmek için on alıyorum."

Yağmur kızarak kaçırды gözlerini, adam arsızca dokundu yana-ğna. "Sonra istekli bir kadın, sevgi dolu ve arzulu... Ah..." dedi kaş-lanmış çatarak, "Ha birde seflek seven."

Yağmur ağır dolusu kahkaha atınca adam, "Bu kabul ettiğin an-temina mı geliyor? Yemekten sonra hemen odamıza çıkarız, ben Yağ-mur dinleniyor diye yalan söylerim, sen..." dediğinde Yağmur om-zuna vurdu. "Bulut sus artık, ilk adımlarımız kavgaıyla olmasın." dedi yalnızca kızarak.

"Doktor ne dedi biliyor musun?"

"Ne dedi?"

"Sevgi onu iyileştirecek dedi. Bir de cinsel istekte artış olabilir dedi Ben de ne yapayım, katlanırsım dedim boynumu büküp. Bazı seylere iyi tarafından bakmalısın. Bu demek oluyor ki..." derken Yağmur gülerken kolunu çimdikledi. "Bardağım dolu yanını kafana bozmadan in arabadan!" diye tısladı gülerken. "Sevgilim, iyileşmen için yirmi dört saat sevimmemiz şart. Dence en iyi reçete..." dedi Öz-lemle ısıltığı dudaklarını seksi bir şekilde bükerek. Yağmur onun sa-kalmasına gülerken aslında içinin nasıl yandığını saklamaya çalıştığını biliyordu. İşin gerçeği buna çok da itirazı olmazdı. Çünkü ne kadar öpse öpsün, sarılsın sarılsın, seviştiğinde bile zor dinliyordu içinde çağayan aşkı.

Kocasının inmesi için uzattığı elinden tutarak koltukta poposunu kayırdı. Bulut onu kucağına alıp ayaklarının üzerine basmasından endişelenerek göğsüne çekerken, Recep'in getirdiği tekerlekli sandal-çeyi es geçti. Yağmur da halinden şikâyetçi değildi zaten, sımsıkı kol-larını boynuna doladı. Olmak istediği yer tam da burasıydı.

Ayrın üç katlı malikânenin devası kapısından heyecanla fırlayıp dışarı çıkarken, arkasından koşmaya çalışan minik kızının sesi geli-yordu. "Tezce beni bekle, önce ben sarılacağım annceme."

Ve en son kışda gözleri nemli ablası göründü. Pekâlâ, eğer öl-mesi gerekirse en azından burada olacaktı bu ölüm. Sevgili evinde, yanına kocası, kızı, kardeşi, ablası, sevdiği insanlarla çevrelenmiş-ken... Onu sıcak pamuklu yün gibi sarıp sarmalayan endişelerini his-sedebiliyordu ve aynı anda mutluluklarını da. Bir ölmekcek ağrı gibi önlüyordu huzur çevresine. Dantel gibi, nakış nakış işliyordu umut güzellikleri yeniden ömrüne.

Bulut eve doğru yürürken, Ayırın hiç umursamadan ablasının üzerine atlayıp boynuna sarıldı.

"Kızım eve kadar sabret düşeceğim," dedi Bulut ablasını çekip tiren kıza ama Ayırın ağlayarak sımsıkı sarılıp varlığını hissetmeden rahatlatıyacakmış belli ki.

"Sana küsüm," dedi eniştesine bağırarak. "Konuşma benimle."

"Hayda, birdi iki oldular," dedi Bulut sitemle. "Hepsi senin yüzünden Yağmur, bu kızları bana karşı sen dolduruyorsun."

"Ben ne yaptım?" dedi kadın saçınca gözlerini kirpiştirerek.

"Suçunu kabul et bari daha cezanı bile ödemedin."

"Bulut..." dedi adamın arsızlığına kızan kadın.

Çiçek babasına kızınca 'huh' yaparak başını yuna çevirdi, dudaklarını büzdü ve kollarını göğsünün altında bağladı. "Ben de sana küsüm Sadece Arkadaşım Bulut."

"Al işte gördün mü, bana ne dedi," diye dışlerini sıkı adam.

Sonra annesine bakan Çiçek, "Sana küsemem geçti anne, çok mu hasta oldun? Ayakların acısı mı, neden sardılar böyle?" derken dakikalarca sarılıp ayaklarını inceliyordu.

"Ben de gidip kafamı duvara vuracağım, belki kanarsa banışır," dedi adam ciddiyetle, Yağmur kıkırdadı.

"İçeri geçelim mi?" dedi Bulut ölümlükilere 'kucakımda tımanıkta olduğum bir kadın var' der gibi ittirerek.

Ve Yağmur ürperdi kollarında. "Her şey yolunda," dedi kulağına eğilen adam. "Korkma, seni yere düşürmeyeceğim."

"Ah korkutucu şey kesinlikle bu değildi," dedi kadın tek kalacakları an düşünerek ve derhal lafı çarpıttı. "Ayırın'ın bakışlarına bakarsa, bizi tek ayak üstünde sıra dayayına çekecek gibi. Ya Çiçek, o da iş birlikçisi olmaya dünden hazır."

Aslında dili şakısa da mutlu olmak yalanlarını, her nefesi yakın bir acıydı ve bu acı veren ayrıcalık için savaşmak zorunda olması durumu daha da kötüleştiriyordu. Sadece acı ve daha fazla acı hissettiriyordu her mutlu söz yanı sıra. Herkes onu azarlayıp daha evvel söylemediği için kırıncı kırıncı konuşurken, suçlu psikolojisi bütenen Yağmur yüzüysel soluklar aldı. Tüm sires boyunca, panik damarlarından hula aksa da belli etmedi.

Yağmur her şeye katlanabilirdi. Kendi ailesi yanına olduğu zaman ve Bulut yanına olduğu süreç... her şeye... Ölüme bile...

Ya da öyle sanmıştı. Ta ki kocasının gözlerindeki korku panikası-mı görünceye kadar... Görüntü korkusunu geri getirdi. Bütün bedeni irkildi. Bütün kabus gibi anılar hızla geri geliyordu. Yatağına yatıp saçlarını okşayan adam içini okuması gibi yanğından öptü.

"Geçecek," dedi kendinden emin bir tutumla. "Ve unutacaksın kötü anıları." Ona itaat etti kadın. Gülmüseddi. Bakışını adamın yüzünün sert hatlarında gezdiriyor ve o tanıdık toprak gözlerinin içine işlenmesine izin veriyordu. Kocası parmaklarını onunuklerini arasına geçirdi. Diğer eliyle saçını okşuyordu. Çok nazikti. Herkes odadan ayrılsa kadar azarlarını dinleyip, tembihlerini çekti ve sonunda kocasıyla yalnız kaldı.

"Şimdi beni dinle, küçük asi şeytan. Evlendiğimiz geceyi hatırlıyor musun? Eğer unuttuysan keyifle hafızanı tazeleyebilirim."

Yağmur gülmüseddi. Sadece kocası onu böyle bir anda gülmüsetebilirdi.

"O akşam, birbirimizi bazı sözler vermeyi önerdin ama sonra bir sebepten dolayı vermiyordun. Pekâlâ, şimdi yapacağız. Ben vazgeçmeyeceğime söz vereceğim. Ve sen de ölmeyeceğine söz vericeksin. Tamam mı?"

Yağmur konuşmak için ağzını açtı, ama hiç ses çıkaramadı. Saniki biri sesini çalmıştı.

"Sonsuza kadar benimlesin, söz veriyorum," dedi Bulut. "Ve ondan sonra da ölümsüz süre benimisin. Şimdi, bana söz ver." Bulut'un gözleri parladı ve sesi duyulmaya çatladı. "Söz ver bana, aşkım. Bana ölmeyeceğini söyle. Sensiz kalmayacağımı söyle."

Yağmur çaresizce dışlerini sıkı ve hafifçe başıyla onaylamayı basardı. Takdirilahiye ne demirdi? Ve eğer ciğerlerinde biraz olsun hava kalmış olsaydı, çığlık atardı. Acı tıpkı ateş gibiydi. İçini yakıyor, dımı donduruyordu buz yanığı gibi. Solukları ciğerlerini yakıyordu. Fakat kocası ellerinin üzerine öptüğünde, acı azaldı, ağrı kesici gibi, onu huzla rahatlatma tıpkı em, nıpkı ateşi söndürüp külleri sınırlıslam eden bir yağmur gibi.

Adam dudaklarına uzandı, usul ve tutkuyla. İsteikle aralandı dudakları. Ciğerlerine akan eden ilk soluk... onu sersemleterek tepetaklak etti. Dünya darıldı ve derin, karanlık bir kuyuya doğru girmiş gibi hissetti. O dumandan aşağı doğru düşerken, onu bir ip gibi sımsıkı saran o kuvveti veren sesi duydu.

"Seninle kalacağım."

"Benimle yaşayacaksın."

"Seninle öleceğim Yağmur, ya da seninle yaşayacağım, her ikişinin yolculuğunda da benimlesin."

Karanlığın içinde bir umut ışığı için dönüp dururken yüreği, evet, diye düşündü kadın. Evet, bu kesinlikle evet! *Seninle var olacağın ölüm ya da yaşam hangisi olursa...*

Eve ve çevreye alışmak kolaydı. Hatta evdeki çalışanlara çokluğuna, her türlü bahçesinde gezen korumaların değişkenliğine bile. Ailesi nezdiye Yağmur onıya çabucak alıştıyordu. İyileşiyordu üstelik ayaklarındaki yaralar kapanmış, ruhundaki acılar azalmış, kalbindeki korkulan hafiflemişti.

Gece mesaisinin, tatlı bir yorgunluğun sabahında, Yağmur'un gözleri kırışarak başka bir güzel rüyaya açıldı. Bulut orada, yanındaydı. Ona sınıksız sarılmış, yüzleri birbirine bakacak şekilde uyuyakalmıştı. Kesin yine gece uyurken onu izlemişti ve her zaman yapmış gibi böyle uyumuştur. Hastaneden geldikleri günden beri, her gece onu izleyerek uymayı kendine huy edinmişti. Kocasının yanına dokundu, elinin altında hissettiği pürürlü yapıyı şefkatle okşarken, "Hey uyucu." diye fısıldadı.

Onun sesiyle huysuzlanan adam, "Biraz daha uyuyalım böyle." derken yanına sert bir öpücük kondurdu ve henüz çıkan sıcalan derisini çizerken kendine çekti kadını.

Yağmur tek dirseğinin üzerinde doğrultmaya yeltendi ama onun kısıkcandan kurtulamayınca, yaramaz bir çocuk yatışı zıplattı.

"Bırakırsan kalkacağım koca ayı..." diye satışı adama.

"Kalkarsan buna seni pişman ederim." dedi Bulut ciddiyle.

"Ya..." dedi kadın, "Peki buna sebep ne?"

"Henüz sarılmaya doyamadım." dedi adam biraz daha sıcaklığına sokulurken.

Yağmur onayladı, o da doyamamıştı, gözlerini yumdu ama uzmadı.

"Yemek yiyebiliriz."

"Sonra." dedi adam gözlerini açmadan konuşarak.

"Sevişebilirsiniz."

"Hemen." dedi adam tek kolunu beline atıp onu kendine çekerek üzerine alırken.

"Ya hani uyuyordun?" diye nazlandı kadın oyuncak bebek gibi

çivirip çevirmesine alışık olarak.

"Zilin sesini duymadan evvelden bu güzelim, hadi soyunmaya başla." diye emretti keyifle. Gülen gözlerle kocasına bakan Yağmur, göçkale başını yana çevirdi. İstelik görünmek istemiyordu.

"Üste olmak mı istiyorsun?" diye satışı adam arsızca.

O sözleri duymak beklenmedikti ve beklenmedik şekilde özgürleştiriciydi. Derin bir nefes aldı. "Çocuklar acıklım olmalı."

"Kocan da acıklım."

"Kalk o zaman karnını doyururum kocamın."

"Ama önce arzusunu doyurman gerek." dedi minik geceliğinin içindeki beyaz tenine aç bakarak. Yağmur kendini çıplak gibi hissedip ürperirken, adam göğsüne uzandı ve hiç itiraz kabul etmeden bir tanesini açığa çıkardı.

"Ablam bakabilir."

"Ablam aylardır bakıyor." dedi Yağmur geceliğini çekilip kapıya çalışırken.

"Bence şikâyetçi değil, tabii sen benden baktıysan başka ve çek ellerini, manzaramı kapatıyorsun."

"Çok sıkıcı bir adamın Bulut Toprak." dedi Yağmur arsız eline vurup geceliğini çekilip kapatarak, "Özellikle geceleri."

"Ham... sıkıcı adam senelerce göğüslerinin arasında taşındı." dedi adam birden geceliğini kadının başını içine sokarak. "İşte bu dağın manzarasına bayılıyorum, başından beri hep olmak istediğim yerdemişim."

Yağmur kahkaha atarak kafasını itirmeye çalıştıyordu ama kocasının çıkacağı yok gibiydi. "Ya Bulut..."

Bulut dilini şaklattı ıstahla, Yağmur gülmüsedti. "Bugün günlerden ne?"

Kocasının kafasını itiren kadın "Pazar." dedi soluk soluğa. "Pazar gününle ilgili önemli bir şey mi vardı?" diye soru merakla.

"Hayır."

Yağmur kendini doğrultup yastıklara dayanırken acıyla yüzünü burştırdı ve birden. "Piknik..." diye hatırladı. "Yalancı, niye hatırlamıyorsun?"

Bulut omuz siltti. "Evet birazdan Çiçek odaya damlar, o hatırlatır diye düşündüm. Hani o gelene kadar da..."

"Uf Bulut. Saat kaç?"

"Sabahın sekizi..."

En sonunda, yüzünde ufak bir gülümseme belirir kadının, beniz erkenmiş.

"Bir söz tutulduysa, diğerinin de tutulması gerekir," diye homurdandı adam.

"Hım, yani tehdit ediyorsun?" dedi kadın kollarının arasında sersepe yatarken.

"Kızım vereceksen ver, Çiçek gelir binazdan," dedi adam kızına.

"Ya ne odursun, iki dakika romantik olamıyorsun değil mi, ay mısın anlamadım ki."

Bulut üzerinde hareket etmeden durdu. Yağmur onda uzanmış, günün sıcak ışığında kızgınca ona bakıyordu. Adamın saçları dağınık, pijaması kırışık, çenesi tıraşsız ve gözleri şehvetle parlıyordu. Sadece tek bir adam böyle dağınık olup her zamankinden daha çekici bir şekilde yakışıklı görünmeyi başarılabildi. Onun kocası. Onun hayatı, her şeyi... Bulut ona çapkınca güldü. Kadın anı bir korkuyla, tel etmeye saçını yoklamak için uzandı. Tıpkı korktuğu gibi umursuz bir karmaza halinde buldu. Makajını silmemiştir gece, yani kocası buna fırsat vermemiş onu yatığa atmış ve yorulunca böylece uyuya kalmıştır, kesin şimdi hortlak gibi duruyordu.

"Korkunç görünüyor olmalıyım," derken saklanmak için aynada bir şey bulamayınca elleriyle yüzünü kapattı.

"Deli misin? Bugüne kadar gördüğüm en ateşli hatunsun," dedi adam ve ekledi: "Sürme sürmezsen daha çekici olablirsin ama yatakların siyah olmuş, ben kızıl görmeyi daha çok seviyorum."

"O zaman dışa gireyim."

"Hayatta olmaz, vakit yok."

Genç kadın çutlak duvarlarını birbirine bastırır. "O zaman içine bana dokunmuyorsun, belki dışa birlikte girezir."

"İsmedimğinden değil." Tek eli yüzüne uzanırken bir an için tereddüt etti aulam. En sonunda bir parmak ucuyla yatağından ayağına doğru dokundu. "Dün gece bana kesin kesin tutulmaları verdin ya..." dedi adam iğneleyici bir sesle. "Küstün bana uyanmadan hemen önce, sana sarılmam, öpmem, dokunmam yasak. Seni güldürmeyeceğim, ağlatmayacağım, öfkeliendirmeyeceğim ya da duyularını herhangi bir şekilde coşturmayaacağım."

"Ya o geceydi, unuttum ben," dedi kadın nazlıca. Bulut yine dengesiiz konuşunca tepesinin tasını atmıştı. ona arkasını dönmüğü ve adam sımsıkı sarıllarak uyumasına izin vermişti. Ama şimdi sabahı, geceyi hatırlamanın ne âlemi vardı, hele bu kadar yakışıklı ve şıklı dururken?

"Seninle sevişmek için hamle yapmam," dedi adam resmen kendini nazı çekerek.

"Yaparsın. Naz yapmak kadınların işidir, erkekler küsmez, nazlanmaz."

"Yapmam, erkek adamlar sözünü tutar, karıma söz verdim."

"Ah ne kadar onurlu bir tutum," derken kızgınca, dişlerini sıkı. "Bulut Toprak beni hemen öpeceksin." Adam başını olumsuz anlamda sarsarken kadın başıyla onaylayarak ses tonunu ciddileştirdi. "Derhal, yoksa bunun getirisi sana yol, su, elektrik olarak geri döner."

"Söz verdim, sana dokunmayacağım."

"Gece kızgındım. Vazgeçtim sözünü tutmanı istemiyorum."

"Ben sözümü tutam."

"Ne yani yatakte kardeş kardeş mi yatacağız artık?" Resmi ses tonunu takındı ona ve küşçe gözlerini kırıştırdı. "Öyle olsun," dedi yavaşça. "Bana başka çare bırakmadın."

Bulut gözlerini şüphyle kastı. Yağmur bakişını ikisinin birleşmiş ellerine daktı, sonra usulca kaldırıp adamın parmağını ağzına aldı. İmler gibi kasılan adamın soluğu kesildi bir anda. Bulut parmaklarını ömen kadına soluk soluğa bakarak, "Bu bir teflis mi?" diye sordu.

Yağmur başıyla onayladı, temkinli bir soluk almak için durakladı. Onun soluğuyla sılanan başparmağı genç kadının elinin üzerinde dairesel çizdi. Boğazından çaresiz bir gülümseme yükseldi.

"Gülme," Bulut onu susturdu, tek elini omzuna koyarak onu hareketli tuttu. "Gülme."

"Elimde değil, yine sözlerini yediğin anlarda çok tatlı oluyorsun." Yağmur bu dürtüyü elinden geldiğince bastırır ama adamın yüzündeki o etki tutum onun kahlkaha atmasına sebep oluyordu. Bulut huysuzca konuşulmuş o güldü, sonra tırek bir elle gözlerindeki yaşları silirdi.

Kocasının yüzüne bir panik ifadesi yayıldı. Onun ağlamasına dayanamıyordu. "Lanet olsun. Şimdi de sana dokunduğum için mi ağlıyorsun?"

"Gülerek ağlatan ilk adamsın, severek dövdüğün gibi."

"Tek adamım."

"Ve zalimin tekinin." dedi kadın istekle dudaklarını bükerek. Adam o dudakları yalamak istedi.

"Ve inatçı kadının kocasıysın."

"Ve âşık kadının kocasısın."

Adamın koyu renk kaşları alçaldı ve onların altındaki gözlerine çok ciddi bir bakış yerleşti. İki eliyle birden genç kadının elini tutarak, "İladi beni baştan çıkar, sözümü bozduğuma üzülmeyciyim." dedi arsızca.

Aklına aniden bir şey gelen Yağmur "Bulut, o fotoğrafı unuttuk..." diye cırladı.

"Unutmadık."

"Yani kim olduğunu biliyor muyum?" dedi kadın şaşkınca. "Rüzgâr Bey kim olduğunu açıkladı mı?"

"Ben açıkladım." dedi adam mesutça "Ve sen de şaşırıdın. İhtas geçirdin."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"O zaman söylesene kim o?"

"Beni ikna et..."

Yağmur cevap vermedi; ona uzun, sevgi dolu bir bakışla baktı. Bu adam onu hayat kadar çok seviyordu. Sürekli söylemesine gerek yoktu. Her hareketi, duruşu bakışı... Bulut eğilerek yaklaşıp, saçını şakağından kenara çekti. "Şimdi ilk hamleyi sen yapmazsan burada kaskatı kesilen bir adamla evli olacaksın."

Yağmur dudakları onunlilere dokunurken, kash tenine sürtünmesi de sinisce kashının aşığılarına yönlendirmişti. "Bunun gibi mi?" Ve adamı inleyerek gözlerini kapattığında, istediği cevabı almıştı. Tipli ilk öpücükleri gibi... Dudakları birbirine temas etti, sıcak ve sermi ve sonraları... bitiverdi. Lanet adam kendini tutmakta ustaydı.

Karşı koymaktan âciz bir şekilde, "Bulut." diye fısıldadı, "Kipledi yoksa çok fena olacak."

Bulut kahkaha attı. "Hayır."

"Hayır mı?" Yağmur içten içe sinirlenerek adamın dudaklarını uşu ve cezalandırıcısına kaşlarını çatı.

"Ah."

"Cezalandırılmak mı istiyorsun be adam?"

"Nasıl cezalar mesela?"

"Ah sandığın gibi değil, kanepa mesela, salon mesela..."

"İlim bayılırım fantezi yapan kadınlara. Demek salon, kanepa..."

"Ya iğrençleşme, derhal hareket etmiyorsan eşyalarını da al salona yerleş."

"Benden ayrı kalabilecek misin peki, gece yanıma gelip 'Kay ileri loca adam, bana yer kalmamış' deme de sonra."

"O bir kere oldu tamam mı?" dedi Yağmur somurtarak.

"İliç de, üç kere kovdun beni odadan ve üç kere yanıma geldin."

"Ben televizyon izlemek istemiş olamaz mıyım?"

"Odanda varken mi?" dedi adam zekice bir hamleyle.

"Salon benim evim değil mi, sana ne belki orada izlemek istedin!"

"Ah pardon." dedi adam alayla. "Bir dahakine sen filmi ni izlerken yanımdan kalkarım."

"Öldürürüm seni adam, yanımdan ayrılmayacaksın. Sarılacaksın ve okşayacaksın."

Yağmur kocasına nazlıca sokuldu ve parmaklarını çıplak göğsündeki tüylere saldıranak. "Bulut beni birazcık sevmey misin?" diye vıcırana satararak sordu. Sevi, duruşu, bakışı çok masumdu.

Bulut onun yanına dokunarak bakışını tekrar güçlü, yanık taneline değil de, hayallerini zorlayan yakışıklı yüzüne doğru çevirdi. "Hayır, meclğim." dedi soluk soluğa. "Seni birazcık sevemem. Eğer istediğin oysa farklı bir adam bulmak zorundasın." Parlak kahverengi gözlen yine çikolata tadındaydı ve duygu yoğunluklarıyla nefes kestiçiydi. Başparmağıyla kadının altı dudaklarını okşadı. "Sen konusunda ne kadar cimriysem, sevgin konusunda o kadar cömertim. Çünkü ben seni birazcık sevemem, her zaman tümüyle sevebilirim. Bedenimle, aklımla, kalbimle, ruhumla ve küçük Bulut'la..."

Omuz başları filiz veren kadının kalbi havada sürüldü son söylediği söze kadar ve adama okkallı bir yumruk çıkmak istemesine baykarak "Ya iki saniye iğrençleşme ya, ne güzel masal gibiydi her şey, sonunda içine ettin." diye soludu.

Adam keyifle gülerken omuzlarından tutup kendine çeken Yağ-

mur, "O zaman." demeyi başardı. "Sevişmek için ne bekliyorsunuz, yazık izin mi? Tümünü seven adam."

Adams ateşli bir öpücük için yakınına çekti. Bulut geri çekildi. "Emin misin, kanepce falan?" diye sordu. "Sonra gece başıma etisi yeme, seni kandırdığımı öne sürerek." Şimdi ciddi görünüyordu.

"Düşün, sevgilim sana her şeyimi sunuyorum." dedi kadın arsızca.

"O zaman kabul ediyorum."

"Ben de reddediyorum, bu kadar naz aşık usandırılmış, ben de usandım kalkıyorum." diyerek oyuncu bir humle yapınca adam onun üzerine devrilererek hapsedti bedenini bedenine.

"Beni seviyor musun?" dedi her sabah bıkmadan sorduğu gibi Yağmur gözlerine bakıp yanaklarını okşarken.

"İtiraf etmeyin gerekirse, sevmiyorum..." Yağmur omzuna sençe vurunca "Ben sana ölüyorum kadın, bilmiyor musun?"

"Bana meydan okuma."

"Her gün sana meydan okuyacağım ve her gece seni isteyeceğim ve her istediğimde seninle sevişeceğim."

"Söz mü?"

"Söz."

Yağmur onun elini yüzünde tuttuktan sonra dudaklarını avuç içine bastırarak, yanık yanığını okşadı, sonra başını çevirip sıcak bir sekilde öptü.

"Yarın saat bize yeter mi?"

"Yemey ama iftara edebiliriz, daha önümüzde kocaman bir gün var, arada bir mola iyi olabilir..."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Senin her susuşunda, her sessiz kaldığında,

her dalıp gittiğinde ben,

Hayal kuruyorum, duâ ediyorum sadece,

"Ne olur Allah'ım, beni de götür gittiği yere..."

Birkaç akşam sonra, ev huzurunda, bahçe ferahlığında, tüm ailesiyle birlikte oturmuş çay eşliğinde sohbet ediyorlardı. Yani onlar ediyor, Yağmur bu şahane resmin keyfini çıkarıyordu. Karantık, belutlu bir gecedydi, hava üşütüyordu ama ferahtı da ve yer değiştiren saten başka görececek hiçbir şey yoktu evin dışında. Üstelik her şey tat bahçeleri ışıltılı, umut açıyordu her bakışta. Düşüncelerini meşgul edecek o kadar az şey vardı ki artık, kendini bir kez daha kocasıyla yaptığı sun konuşması aklından geçirirken buldu. Tekrar ve tekrar, zihni kocasının sözlerini geri getiriyordu ona.

"Ölürsek de birlikte, yaşarsak da. Ölünce kavuşmak için zaman sayacağız, yaşarsak o zaman birlikte geçirmek için emek vereceğiz. Gülmek yok, kaçmak yok, terk etmek yok, bıkılmak yok, küsmek yok, ağlamak yok. Bu aşkı bir tek mücadele etmek var."

Onun gibi bir adama sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğuna

biliyordu ama bunu kocasına göstermenin yollarını bilmiyordu. Onu mutlu etmek istiyordu, çok mutlu etmek. Bakışlarını henüz alışmadığı yeni evlerinin bahçesinde gezdirdi.

Naci Bey çıkılan odasına çekilmişti, onu buraya getirmek işkence gibiydi ama sonunda o da onların varlığından ayrılmak istemeyince buradaki işlerle ilgilenmek isteyerek gelmeyi tercih etmişti. Çiçek okula başlamıştı. Ayırın henüz kendi kabuğunu kıramamış ama biliyordu, niyetinin ve ailesinin desteğiyle bir gün o da olacaktı.

Gemzine çöreklenen sancı bu sefer gözlerini kahretmedi. Gittiği gün Ayırın ve Çiçek için mutlu bir hayat buradaktı. En azından bunu düşünmüyordu artık çünkü Bulut hiçbir zaman onları yalnız bırakmıyacaktı, biliyordu.

Mahru ablası semeler sonra ilk defa mutluysdu; onun çiçekçe ablası, derdinin çaresi. Kan bağı olmadan hangi insan bir başkasına böyle candan, böyle yüreктen sahip çıkardı ki, ona ömrü boyunca dua etse hakkını ödeyemezdi. Annesi gibi çekmişti kahrını ve bir kere bile dememişti.

Evin etrafı kameralar ve güvenlikle çevreli olduğu için, korkmaları gereken bir şey yoktu. Bulut onun güvenliği için tüm ölemleri almıştı. Adam elinden gelse üzerine zil takıp varlığını hissetmek için eve hoparlör döşetecekti, neyse ki buna yeltenmemişti. Bulut kucakları uyuyakalan kızını alarak karsına baktı "Uyku vakitiniz gelmedi mi Yağmur Hanım?" dedi gözlerinde yanan arzulu parıllarla.

Yağmur gülümseyerek yerinden kalkarken, Ayırın ve Mahru haylazca gülmek için dudaklarını birbirine yaslanmış, Yağmur kızarmış halde suratını asıyordu. Bu adam ne anırsı oluyordu bzen ve ne tatlı. Onun sözlerini ikiletmeden "İyi geceler." diyerek kardeşinin yanından öptü ve yarıu için ona şans diledi. Ablasının omzuna dokunarak hürmetle, "Sen de yat artık, çok yoruldu abla." dedi, gülümseyerek kocasının kaybolduğu kapıya bakarken.

Anlayışlı Mahru kardeşinin elinin üzerine elini koyup seftarik sıklı. "Git hadi kocanı bekleme."

Kocası, onun kocasıydı! Hayatının anlamı.

Yağmur devasa evin içine girdiğinde, yine aynı şaşkınlıkla etrafı bakındı. Kocaman bir malikaneydi, girşi bile köğün tamamı kadar gibiydi. Dağ evlerini özlüyordu aslında ama buradakı olmaları kulağına sosyalleşmesi için daha iyiydi. Bulut haklıydı kaçarak halledemezler-

di sorunlarını, kalıp savaşmalıydılar. Mutfağa girdiğinde, ilk dikkatini çeken duvara işaretlenmiş ok oldu yine.

"Mutluk bu tarafta..."

Yağmur oku takip ederek içeri girdi ve dolabı açıp içine baktı. Şeşesine uzandı, üzerinde "Su. Beni iç." Yazıyordu. Çikolataların üzerinde ise "Beni ye."

Bu adam ciddi den manyaktı. Her şeyi önceden düşünüp tedbir diye anıruken, aslında ne kadar haklı olduğunu, ömrünü ne kadar kolayladığını bir kez daha göstermişti.

Sürhiye su soldurup odasına çıkarken, merdiven boyu olan oklara baktı. Pembe olan okta "Çiçek'in odası." yazıyordu. Kırmızı olan da "Yağmur'un odası..." Beyaz olan da ise "Mahru ve Ayırın'ın odası" koridorun sonunda." Yazıyordu. Kızına baktı, öpüp kendi odasına çıkıncı, Bulut çalışma masasının üzerindeki bir deftere bakıyordu. Yağmur içeri girince irkildi, sanki bir sırm saklar gibi kapattı, bir suçu su örmek istemesine masanın çekmecelerini açarak panikle sokuşturdu içine.

"Ne saklıyorsun?" dedi Yağmur merakla etine bakarak.

Bulut kabahatli gözlerini kaçırdı, "Y...Yok bir şey, notlarım." dedi ona dönerek.

"Notlarını hep böyle saklar mısın?"

"Nasıl?"

"Panikle!"

"Yok öyle bir şey."

"Suçluca..."

Ve Yağmur merakla kaldırdı tek kaşını, adam kaçırdı gözlerini. Onunnu sarstı çocuk saflığıyla, alıp içine saklayası göldü kadının koca bebğini ve merakı biraz daha derpeşti buğrında. Uzun zamandır ne yazıyordu o defterde, sır gibi saklayıp duruyordu çekmecesine, meraklandı. Bu gece öğrenecekti. Adam sır gibi sakladığı iç dünyasıyla, koruması saatini kanyordu. Yağmur'un gözü yere kaydı, sarı çizgi odasının ortasında son buluyordu.

"Bu kadar çok detayı gerek yoktu." dedi yüzünü asarak.

Bulut ona döndü. Yağmur sürhisinin üzerindeki yazıyı tirmekliyordu üzgünce. Bulut karşının yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Doktoru birlikte dinledik, her şey senin rahatına göre olacak. Demansın ne zaman geleceğini bilemeyiz."

Yağmur duvardaki devasa resme bakıı yine iç gerekerek, evlilik fotoğraflarınıydı. Her gece onu görerek uyuyor, her sabaha ona bakarak uyanıp bir kez daha bu adamın karısı olduğuna şükrediyordu.

"Ya biri gelirse eve, böyle..."

"Gelsin."

"Her yerde notlar ya da dev fotoğraflar var ve onlar..."

"Bu ev senin hayatım, diler not yazarsın, diler yakarsın, kime ne?"

Aslında Yağmur bahane üretmek istemiyordu, sadece onları her gördüğünde hastalığını hatırlatarak, hatırlatarak onlara işkence etmek istemediğini söylemek istiyordu ama Bulut bunu da yasakladığı için, susuyordu.

"Özlemek ve hastalığını kötü anlatmak yok."

Yağmur kocasına sarıldı. Ömrü boyunca hep, onun gibi bir ekeğe ihtiyaç duyduğunu bir daha hissetti. Dağ mıydı taş mıydı bu adam, buz olsa erirdi bu acıyla ama o hâlâ dindirdi ona sahip çıkmakuydu. Omuzlarındaki yükünü alıp yorgun bedenini dinlendiren, kalbini umudu kesmişken aşka bağlayan, hayata artık umutla bakmasını sağlayan bir adam...

Genç kadının hastalığından korkacağına, varlığından keyif alarak kendinden emin adam. Ona meydan okuyacak, gerekirse saracak, kendine getirecek, onu kendisi için kuyduğu umurları öcüne getirmesi için tekleyecek kadar cesur bir adamı aşıkı. Eğer korkarsa korkusunu yenecek, riske girence onu korumaya yatacak kadar güçlü bir adamı sana nefesine kadar sevdalı kalacaktır.

Yağmur, ulaştığı bir adamın masal kahramanının kıymetli kadını haline gelirken, ihtiyaç duyduğu tek şey meğer sadece o'ymuş senelerce, bunu daha iyi anlıyordu. Hayatı bir masal gibiydi. Bulut için cesaret isteyen bir aşk, kadın için ise masalı bir dünyaydı. Her masalın kötü kahramanı oluyordu, bu masalın cıvıltı cadısı da hastalığıydı, onu öldürmek isteyen, ondan ayırmak isteyen bir cadıydı bu hastalık. Ama Güzel'i konuşmasın alan Çirkin, buna izin verecek gibi görünmüyordu.

O yüzden kadının içinde çaresizce başka bir şeyin özlemini çekten garip, korkmuş, yaralı bir kız çocuğu vardı ve kocasının konuşalı, programlı hayatına düzenli bir şekilde sokularak, aşkının onu birkıymayacağına söz verişine şahitlik ederken, güvende tutan yapısına şükünüyordu.

Bulut geriye çekildi, karısının saçlarına dokunurken, "Sanırım bir nâde-unuz vardı? Hazırlanmayacak mıydınız?" diye sordu.

Yağmur saçkınca bakıı kocasına, sonra neyi unutmış olacağını düşünerek, "Gecemin bu saatinde mi?" diye sordu masumca.

"Gecimde eşler geceleri randevulasır, hele de çocukları varsa bu zaman onlar için çok değerlidir."

Bulut'un gözleri arsızca parlayınca, Yağmur neden bahsettiğini aşık anıyabili, "Hum...", dedi kocasını sokularak. "Peki elcaslan sen ne istiyor?"

"Biraz mum olabilir."

"Makyaj yapmalı mıyım?"

"Hayır," dedi adam kesin bir tonda. "Boyalan değil seni görmek istiyorum."

"Koku sürmeli miyim?"

"Hayır, tenini kokusuna istiyorum."

"O zaman hazırlığa gerek yok, sadece mum olsun," dedi kadın güleri parlarken

"Biraz da özenilebilir, mesela geçen gün aldığın şu kıskırtıcı şeylerden deneyebilirsiniz," dedi bedenine edepsizce bakan adam.

"Onları sana göstermedim," dedi Yağmur nefesi kesilen bir tuturda. Süprizi bu gece için, ne ara görmüştü?

Bulut karısının elini tutup tek kaşını kaldırdı, Yağmur iç gerekerek kabulendi. Çekmeceye giderken, yatağındaki kızıllar çoğaldı çünkü kocası arkasından ona yiyecek gibi bakıyordu.

Hastalığını öğrendiğinde, hayatlarının malıv olacağını zannetmiş, kasta bir kadına refakat etmek bir kocanın, sürkili ne zaman öleceğini düşünüp, ne zaman unutulacağını düşünerek günlerini geçireceğini sanıyordu ama Bulut onu şaşırmasına devam ediyordu.

Hasta değilmiş gibi davranıyordu, sahtirdi ve her zamanki gibi jefarlıydı. Şimdi sanki bir de kendine daha fazla güveniyordu. Yağmur bile inanmaya başlamıştı; bu hastalığı yemeyeğine, dünya da bir ilk olup bu hastalıktan kurtulacağına.

Çekmeceyi açığında, kıyafetine uzanacakken üstündeki notu görürce, şaşdı. Geceliğin üzerinde "Her gece beni gıy, kocan sevinin," yazıyordu ama ona asıl şaşırtan bu değildi. Geceliğin üzerinde duvar ufak kutu ve üzerindeki nottu.

"Tanışma yıl dönümlümüz kutlu olsun prenses, iyi ki hayatında-sın."

Yağmur titreyen elleriyle kutuya uzanırken, bugünü unumadığını sandı. Oysa bu gece ona özel bir hediye planlarıken, biraz nazlanıp kızdırmayı bile düşünmüştü. Fakat adam unutmamıştı. Akıldan, ona geldiği o karanlık geceyi geçiriyordu. Karanlığı, umutsuzluğu, kapıyı açmış, korkusunu, simgeğin çakarak yanık yanağını göstermesini ve bayılacak gibi çığlık atmasını. Adam yüzündeki o mutsuz ifadeyi... O günlerden bu güne. Biri anlatsa 'böyle böyle olacak' diye, 'ama du hayırdır'ın dedi. Ama o, gerçekten yolunu kaybetmiş ve peş- se denk gelecek hayatının masalını yazmıştı. Yanağına yuvallanan in damlatlarla huşuklarını boğazına düşürürken, kocasının arkasından sokulduğunu hissetti. Bulut kollarından sıkıca tutarak sıcak ellerin efsununu tenine, dudaklarını başına yekledi.

"İyi ki hayatımdasın, daha nice senli yıllara bir tanem," diye fısıldadı kulağına.

"Unuttuğunu sanıyordum."

"Bu günü unutmam için kafama sert bir şeyle bir ömür vurmalsın Yağmur, senin bana geldiğin geceyi nasıl unutmum? O gece brian yaptım."

Yağmur'u usulca çevirdi, yüzünü ellerinin arasına aldı. Isık me- nekşe tamlarına baktı.

"Öfüm bizi ayrıma kadar!"

"Ve sonra yeniden birleştirne kadar!"

"Ve sonra ebediyen birlikte olana kadar!"

"Sonsuza kadar," dedi kadın son sözü söylerken ve aynı anda "Be- nimsin," dedi.

Bulut, Yağmur'u sımsıkı sarıdı. Canına katar gibi, ömrünü a- sınına pay eder gibi, soluğunu ciğerlerine hapsedip, kokusunu göğüs- te düşümler gibi sımsıkı sarıdı.

"Gittiğim gün, sırfdan başlamak senin için imkânsız olacak bi- liyorum," dediğinde kollarının arasındaki adamın bedeni kasılıp kaldı. Kadın alırdı. "Unutmanın imkânsız olduğunu öğrendin bana. Bulut senden tek bir şey istiyorum, unuttuklarını unut, beni güzel hatırla."

"İlgi..." dedi adam ama kadın susmadı. İçine ağlamaktan, omu- gizli gizli ağlamasına tanık olmaktan nefret ediyordu. Bilmiyor mu-

du gözlerindeki kızardığı, kirpiklerindeki yaşın sebebini? Kork- uşunu, ölümden değil ama kollarının boş kalmasından korktuğunu bilmiye miydi Yağmur?

Adam sırtını okşayarak yatıştırmak istedi, kadın devam ederek bu- sakinliği yitirmek...

"Bırak konuşayım, bırak düşünün içimdeki acılarımı. Bilirdim ki- m için bahar olmayacağına, aslında senden kaçarken her adımımı- na döndüğüm. Önce söküp atmeliyim ölümlü dildandın biliyorum. Daha beraber söyleyecek bir günü şarkılarımız olacak. Senden kaçmak- ınkız, aslında bırakılmama seviniorum söylemesem de, en azın- dan olmadığın bir şehirde, soğuk, sensiz sabahları uyanmayacağım... Cüdâmin mutluğu olmasa da, sana doğru attığım adımlarım bir yürek- atıp olacak biliyorsun. Gittiğimde, sen de benim gibi en çok bu ge- celeri üzececeksin, bunu da biliyorum. Kesk lambaların gölgesinde, ilk sokakları saçlarını okşarken, kollarını boynuma dolayısını unut- mak zor olacak... O zaman farz et ki bir rüzgârdım, esip geçeceğim hayatından. Ya da fırtına sonrasında yağan bir yağmur olacağım, sel- olacağım sokağında, akıp gideceğim. Toprağı çekecek gözyaşlarını, sana geride bir çiçek bırakacağım..."

"Yağmur..." dedi adam yüzünü avuçlarının arasına alarak. Yağ- mur parmaklarını kocasının dudaklarına dokundurup susturdu.

"Dinle beni, bir kere kesmeden sözümü dinle. Bırak içimdeki- ni dökeyim, eteğimde hiç taş kalmasın." Adam çaresiz sessiz kalmışa "Keane sözlerimi, lütfen," diye yalvardı.

Bulut yutkunarak başını salladı.

"Sana iki çocuk, bir abla bırakacağım geride. Hüzün ve acı eke- çeğin yanına. O zaman... Senin için güzel bir rüya olmak istiyorum, uyanınca biten. Beni güzel hatırlamam istiyorum ama hayatında yer vermemi. Başkasının doldurmasını istiyorum sıkıldığını, kolların- da boşluk olsun istemiyorum. Birini sevmem istiyorum, çok sevmem. Mutlu olması istiyorum, güne huzurla uyanmasını, isten eve heyecanlı, keyifle gelmeni. Sana kapıyı açan birinin olmasını, sarılan, üzüldü- ğünde yüzünü güldürmek için çablayan birinin olmasını istiyorum- gende..."

"Senden sonra kimsel olmayacak biliyorsun. Çünkü bir tek seni- sevdim ben. Her şeyini..."

"Olmalı. Ömrün uzun olacak, yuracak ayrılığın seni. Derine ku-

laç atmanı istemiyorum Bulut, ölüme kulaç atmanı istemiyorum. Sen sahile yüzereksin, yorulmayacaksın, ayakların yere sağlam basacak yeniden. Dinlenmek isteyeceksin. Sana sırdaş olacak biri, dost olan biri, koynunda ağılayacak biri girsün hayatına. Çünkü sen hak ediyorsun."

Yanık yanığına dokundu şefkatle.

"Beni çok mutlu ettin, iyi bir koca oldun, masal gibi sevdim. Hayal edemediğim ne varsa hediye ettin. Yüzüme vumadın hiçbir eksikliğimi. Beni üzmedin, kınamadın. Oysa alışkımdı ben vefatızlığa. Sana filmlerdeki gibi sayılarca mektup bırakmayacağım gende, ya da bir video doldurmayacağım sürekli açıp açıp izleyeceğin, üzülüp ağlayacağın anı kalırsın istemiyorum. Tüm fotoğrafları yakacaksın arkından. Beni unuttun için sana canlı hiçbir hatırlatma bırakmayacağım. Sadece beni güzel hatırla ama yerine başkasını koy."

"Bu kolay mı?" dedi adam hakkımarlamak için isteyen dudaklarını ısırarak.

"İnsan ölüme bile alışıyor, zaman alışıyor. Unutmasam ben unutmazdım; anemin, babamın, ailemin acısına zamanla alıştım, bek eskisi kadar acımıyor. Biliyorum aynı şey değil, ama yakın. Sana unutulmaz geceler bıraktığımı biliyorum ama sonu mutlu bir son yok sabahları da hediye edeceğim günler olacak... Alacağım senden her şeyimi o gün geldiğinde.

Gülüştümü...

Bakışlarımı...

Sesimi bile bırakmayacağım yanına. Söylenmemiş mektupları saklayacağım sesime ve canını yakarak elvedalar. O zaman üzülme olur mu, seni isteyerek unutmayacağım. Alından öpüğüm dokuların, dizlerinde uyuduğum anları, saçımı okuduğun anı, üşüyen ellerini ısıttığın anı unutmaya istemiyorum ama unutulacağım. Mutlu olduğumuz anları getir görüşürün önüne. Beni güzel hatırla ama yerimi boş bırakma... çünkü ben...

Gidiyorum..."

"İçimden gideremeyeceksin," dedi adam sımsıkı sarılıp canını yakmaya severken onu. "Söylediğin hiçbir şeyi yapmayacağımı da bileleceksin. Yerini kimse alamayacak, senden başkasına hakkımaracağım aşkla, öpmeyeceğim, sarımayacağım da."

"Bencilik bu," dedi hakkımarcasına. "Yapma bunu bize, içimi acıtma böyle yaparık. Kabalet eniğini bileyim, bencil olma, üzme beni."

"Sen aşkın adını iyi anlıyamadın sanırım yağmur gözlüm. Bencilik asıl bu."

Yağmur konuşması kalkınca susturcasına "Hediyeni açmayacak mısın?" diye sordu sesi titreyen, gözlerindeki yaşları toprak batıklarında saklayan adam. Yanağını okşadı şefkatle, kadınının akıttığı yaşları temizledi merhametle.

Yağmur hediye kutusuna baktı. İç gerecek açtı, loş odada parlayan minik pırlantalar ve altın güzelliklerini aldı. İğnelenen parmak uçları dokunmaya korkarcasına okşadı metali, Bulut usulca uzandı eline. "Müsaade eder mısın?" dedi kibarca ve kutuldan çıkardığı hediyelerini bileğine tıkmak için eline uzandı. Önce göğüs üstü bileğindeki nabızının anı noktasını, sonra usulca taktı kunesini bileğine. Yağmur şefkatle dekundu dikdörtgenimsi metale ve üzerindeki yazıya.

"Yağmur Dağlı, 25 yaşında. Bulut'un her şeyi," yazıyordu.

"Her sene yenisini takacağım bunun sana, her sene ömrümüzün ne kadar uzun ve birlikte geçtiğini göreceksin."

"Bu çok güzel," dedi Yağmur hızlı hızlı soluyarak.

"Hiç unutmıyacağsın benim olduğumu, hiç kimse unutmıyacak buna, her gördüğünde bana düşeneceksin yeniden ve her seferinde gülümseyeceksin bana şu anki gibi."

"Teşekkür ederim."

"Asıl ben sana teşekkür ederim, hayalini bile kurmaya korktuğum bir adı verdin bana. Hayalini kurmaya hakkım olmayan güzel bir eş, ömrüme ömrü kusan bir evlat, sineme huzur verdin, yatağıma sıcaklık. Sen bana dünyaları verdin yağmur gözlüm, ben sana sadece kendimi verdim, o da kıymetli, biraz defolu halde."

Yağmur kocasının kamına vurdu kızgınca. Sonra sarıldı yeniden. "Sen seviyorsun," dedi duygu yüklü sesile, "Çok seviyorum kusur mu hergele."

O gece ve devam eden gecelerinde bir daha bu konuşmalar hiç aklımdı. Yağmur için hayat daha kolay hale gelmeye başladı. Ta ki merak eniği bir gece onun not defterini okuyana kadar, o içi boy defterlere kimi düğününü görene kadar. İçinin yandığını, canının acısını bu kadar derin olduğunu bilene kadar.

Hicbir şair böyle dükkememiş duygularını satırları, nice yazar bu kadar kuvvetli bahsetmemiş ölümün, kaybetmenin acısından. Ağlayarak kapamış defterleri yine, o görmöden koydu yerine, içine kazdığı her kelimeyi yüreğine gömdü. Bundan sonra daha derin baktı kocasına, daha yürekli. Çünkü onun seni kabuğunun içindeki çaresiz adası görmüşü.

Duvardaki fotoğrafları, çekemedeceği kıyafetleri bile adı vardı artık bu notan sonra. Hafta içi okul iş derken zaman hızlı ama hafta sonu masalsi bir huzurla neşeli, paha biçilemez anılar geçiriyorlardı. Duru Su sık sık arıyor, bazen aniden çıkıp gelerek çocuklarını getirip onları sevindiriyordu. Bulut abisine karşı hâlâ soğuktu ama artık kış değildi en azından, yanında oturuyor, sorularına ufak kışa cevaplar veriyordu ve Ateş sabırla onu affedeceği günü bekliyordu.

Çiçek artık kuzenlerini babasından kıskanmayı bırakmış çukuk onların bir babası, kendisinin de onu seven bir amcası olduğunu öğrenmişti. İlk önceleri Ateş amcasından korksa da, yanına gelen kuzl kuzeni, "Babam adam yemiyor akıllım, ona böyle öcü gibi bakma artık." dediği zamandan beri korkmuyordu da.

Biraz hüzünle, biraz sevinçle ve biraz korkuyla kışa giride bırakmak için hazırlandılar ama yaz bir türlü gelmedi. Sörme önünde oturup soğuk havaya inat sıcak çaylarını içerken lapa lapa karlar yağdı. Çiçek büyümek pimşekler çıktı, yağmurlar toprakları ısladı. Aynı ilk defa aşkı tadarken yaz geldi. Mahru abla iş adımı Nurettin Bey'e nazlı bakışırken, güz geldi. Zaman su olup aktı ama onlardan aldığı tek şey, mutlulukla geçen zamanların kahkahalarıydı ve gülmeler olsun ki onlarda bundan çokça vardı.

Bir ömür kadar tükenmeyecekli. Ve yine seveyi devindiler. Bulut sözünü tuttu, aynı gece, aynı künyenin yenisinden, öperek sakı bileğine. Yağmur gülümseyerek pamaklarının ucuna kolundaki künyesinin üzerinde gezdiriyordu. "Yağmur Dağlı, 26 yaşında, Bulut Toprak Dağlı'nın her şeyi."

"Abla, salak salak gülümeye devam edecek misin, yoksa salınca kurnak için senin aramızda dönmeyi mi beklemeliyiz?" diye sordu Ay-rin huysuzlanarak.

Yağmur gülümseyerek salıncağı kurarken, onları seyrederek her-bekinin başında büyük bir riizlikle işini yapan adam, ilk kim bucağı diye kavgı eden abla kardeşe keyifle gülümsemedi, çünkü onlar kavgı

edenler artık yedi yaşında olan Çiçek salıncağı onarmış sallanmaya başlamıştı bile.

Yağmur kavgadan vazgeçince, Bulut son postayı da ateşe dizip rilesini yıkayarak karısının yanına geldi. Yağmur kocasının yanına pıderk göğsüne ellerini yaslarak, adam gözlerine bakıyor, Yağmur ona boyundaki kolyeye bakarak işaret parmağını nazlıca üzerinde dolatıyordu.

"Yağmur, Bulut'u unuttu."

"Bari sadece adımı yazdırsaydın." dedi adam huysunca. Bu sene yıl dönimlerinde Yağmur da kocasına bir hediye vermişti elbette, onun olduğunu damgalayan bir hediye.

"Sen benim künyeme Bulut'un her şeyi diye damgalamışsın kendini ama."

"O başka." dedi adam karısının önüne gelen saçlarını geriye atarak.

"Bu da başka, eğer seni unutsam buna görecekmiş."

"Unutmayacaksn. İzin veremeyeceğim." dedi sanlıp dudaklarına solukluğu zaman ve o anda "Gözlerimi kapatmalı mıyım?" diyen Çi-çek'in sesile sınırlar arıydılar.

Günleri güzel bini, yorgun bir hafta sonu geçirmişler, tatlı bir da-lepmanın arkasından barış imzalararak sevmişlerdi.

Keskin gün ışığı kadının tenini dövdükten, sıcak bir kol bedenini kuşamıştı, sırtında hissettiği rahatlığın tadını yoktu. Sanki kış günü ri bir posta sanlıp rahatlamak ve keyifle sıcak çay içerken kati izle-mek gibiydi yaşıtlığı huzur. Gözlerini açıp kendisine gelmeye çalıştı. Neredeydi? Oda değişik geldi gözlerine, eşyalar ve bulunduğu huzur. Kollarının arasına baktı, Çiçek yoktu, neredeydi?

Neden her zaman ki gibi onu uyandırmamıştı. Paniğe kapılarak yakutla doğrulunca, bir an şaşkın şaşkın cırafına bakındı, yabancısı bu odadaydı. Korkarak yan tarafına baktığında, henüz yeni tanışıklıkla patronu olan Bulut'un koynunda olduğunu görünce, dehşet bir korkuyla çığlığı bastı. Bulut yatağından korkuyla fırlarken, Yağmur yakutun çıkmış haykıran bir sağa bir sola yürüyordu. Korkudan tit-riyor, hızla atan kalbinin sesini adam bile duyuyordu. Bir tensik ol-duğunu fark eden Bulut hızla karısının üzerine atılıncı, Yağmur elini kaldırıp onu durdurarak "Gelme..." diye bağırdı.

"Yağmur," dedi Bulut gözlerini ovalayıp ayılmaya çalışırken, "Güzelim dur."

"Bu... Bulut Bey..." dedi Yağmur panik halde yatağa bakarak "Ne... Ne anıyordum burada? Ben nasıl geldim?"

Tiriyordu, heyaslanmış yüzüyle hayırlacak gibi duruyordu. Eve baktı şaşkıncı, sonra duvardaki devasa resme baktı şaşırarak. Bulut ve kendisi, üzerinde sade, ayna beyaz bir gelinlik, saçlarında altın olduğu belli olan parpağıdan bir tac vardı. İkişer parmağıyla "Şaka mı bu?" diye gözerekerek soluk soluğa sordu.

"Gerçek," dedi adam ve "Mahru abla..." diye gülüldü son ses. Çok geçmeden kupa tıkladığında "Gel..." diye bağırdı.

Mahru üzerinde geceliğiyle korku içinde içeri girerken, Yağmur dehşet bir ifadeyle duvardaki devasa resme bakıyordu.

Bulut çaresizce "Tamam sakin ol şimdi, bak ablan burada," diye onu yatıştırmak için sakinliğini kullandı. Yağmur gözyaşları içinde ablasını bakarak, utanç içinde kızdı. "Abla ben nasıl geldiğimi bilmiyorum, yemin ederim," dedi sanki zina yapmış gibi ellerini yüzüne kapayıp utançla ağlıyordu.

"Tamam..." dedi Mahru genç kadını utanıp sarılırken, Onu çektişirerek camın önündeki berbere oturttu ve ellerini yüzünden çekerek "Bulut, bak hayatım yine bir şeyleri unuttum," diye başladı sakin sözlerine. Yağmur başını upansız kaldırdı, Mahru nemli gölemleri yanına dokunarak, narin bileğini kaldırdı. Ona künyesini göstererek "Bak bu versin," dediğinde Yağmur şaşkıncı künyesine baktı.

Üzerinde "Yağmur Dağı, 26 yaşında, Bulut'un her şeyi" yazıyordu. Yağmur yutkunarak, sanki bir ateşe dokunmuşuna bileğindeki künyeye dokundu. Bulut usulca yanına yaklaştı, kollarını yanına dar çekti. Uykü mahmuru yüzü ve dağılık saçlarıyla, içinde bir şeyleri hareketlendirirken, aynı anda yaşadıkları yanlışla korkutuyordu da.

"Aşkım..." dedi hüzünlü bir sesle adam. Böyle bir sabahı daha evvel yaşadıkları için bu sefer teatralıydı ikisi de, o yüzden Yağmur'un neye ihtiyacı olduğunu biliyorlardı. Mahru Hanım'la buluştu...

Yağmur kocasının çıplak göğsüne baktı dili tatılmış halde, nefesini tuttu bakarken. Sonra boynunda asılı künyeye çekinçle uzandı. İlk önce dokunmadan çekti elini sanki sıracakmış gibi, sonra cesaretle ederek dokundu. Sanki maziye dokunup saklanmış şeyiz sandıklarının kapığını açar gibi.

"Yağmur. Bulut'u unuttu!" yazıyordu. Yaşlı gözleriyle, zorla yüzüne ve soluk almayan düşünceleriyle kocasının yüzüne baktı. Toprak kokan aşk dolu gözlerine... Bulut onu korkumudan eline uzadı ve vücudunu yanına dokundurdu.

"Benim, kocan."

"Bii... Biz evlendik mi?" dedi Yağmur şaşkın bir halde kırkikipirteci kırptırken. Parmagında yüzük vardı, kocasının parmağında da yetersiz.

"Evlendik sevgilim, iki yıla yakın oldu. Bunu bana sen yaptırdın bak. Senin hediye," dedi künyesine dokunarak adam. Yağmur inancını istemesine ablasına bakarken, kapıdan içeri giren Çiçek gözlerini ovalayarak, "Baba okula geç kalacağız," diye söylendi hevesle.

Yağmur şaşkıncı kızına bakıyordu şimdiki de! Ona Baba mı diyordu? Nefes alamadı, Çiçek. Hakan'a bile baba dememişti, bu nasıl olurdu? Çiçek, kızı değişmişti. Boyu uzamış, ifadeleri farklılaşmıştı. Bulut yanına gelen kızın kollarını arasına alıp, "Günaydın kızım, yüzünü neden yıkamadın?" dediğinde, Çiçek iç çekerek "Kokladımın dala baba, kokum kaçsın istemedim," dedi saf bir tutumla.

Bulut onun boynunu koklayarak içten bir sevgiyle öperken, ondan saf sevgisine şaşkınlık, yanı sıra hayranlıkla bakan Yağmur elini göğsüne koymuş, huzla atan kalbini susturmaya çalışıyordu. Etraf sıslendi, zımsın sarıdı, o anda bir gece önce yaşananların hepsi zihnine hücum etti. Aynı anda bacak arasından tatlı tatlı sızıldığını fark etti. Kocasının üzerinde sadece eşofman altı vardı. Sırında ise tırnak izleri ve göğsünde aşk öpüğü vardı, utandı. Kocasının sürüp kendi kıyafetine baktı. Aklısı bir gereklilikle duruyordu. Bulut eğildi, kızının başına öpücük kondurarak, "Hadli yüzünü yıka, kahvaltı yapalım," dedi ve kızına bakarak "Ve kızımızı okula bırakalım," diye tamamladı sözlerini.

"Okul mu?" dedi Yağmur şaşkıncı. Çiçek okula gimiyordu ki!

"Hadli bakalım, ben Ayırın'ı ayırdıyım asıl okula o tembel geç kalacak," dedi Mahru Hanım.

Bulut, Yağmur'a baktı "Ve Çiçek'in bugün okuma günü var hayatım. Kızımı okumayı gödediği için bize şiiir okuyacak," derken Yağmur heric herkes normal hayatına dönmüştü bile. Yağmur oturduğu yerde parça parça evlendiğini, kocasını, buraya taşındıkları zamanı hatırlarken. Farkında olmadan boynundaki künyeye dokunuyordu. Harla kalitesi ve ayınadiki aksine baktı.

"Yağmur, Çiçek, Bulut..." Yazıyordu. Senki Bulut onu her anlamda dımlamıştı. Onun olduğunu kanıtlamak ister gibiydi. Oda-
nın içini... Bedenini, ruhunu ve beynini çoktan kendine ait yapmış.
Yağmur başını önüne eğdi, yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hisse-
diyordu.

Bir şey söylemeden kızıyla ilgilenmeye devam etti adam. Çiçek
annesinin hafızasının bir kısmına kavuşmasının rahatlığıyla, bebeşu
sınımda ona satılan arkadaşlarından sıkıyeter etmeye başlamıştı. Çi-
çek bile olmaya başlamıştı artık bu gelgitlerine ve sık zamanlardaki
kadar içki göstermiyordu. Birden adlarını unutabiliyordu ya da "Sen
kimsin?" diye sorabiliyordu Yağmur, alışmışlardı.

"Karşığın yokluğu, beni de karıştır; unuttu." diyen kocasını
Yağmur bir kez daha hayranlıkla, gıptayla baktı ve onun kadar cabuk
adapte olmayı diledi. Kocasının gözlerine bakamıyordu ama bedenini
arsızca süzüyordu.

Kocasıydı, evlendiklerini hatırlıyordu ama kadını olduğu zaman-
ları pek fazla hatırlayamıyordu. Bulut Keyifle onun utanmasını izledi.
Bu gerçekten inanılmaz bir şeydi. Daha evvel birlikte olduğu hiç bir
kadında bu utanççı tavır görmediğini ve bunun onu baştan çıkardığını
hatırlamıyordu ama karısı hafiften kızarsa, başka yerleri mesaiye çı-
kırıyordu.

Yavaşça karısına doğru eğilerek, "Kızarması baylıyorum." dedi
davekdir bir ifadeyle. Yağmur ne yapacağını bilemeden, tıdı üşenir-
ken bedenine sarılırken öylece durdu. "Gözlerini kapat Çiçek." dedi
adam kızına keskin bir emirle ve Çiçek elleriyle gözlerini kapattı.
Karısına yardımçı olarak dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu adam.
Sonra gülmeyecek, "Utanaak bir şey yok haytım, artık benim ka-
rınım." dedi sefkatle.

"Bini mi?" dedi Çiçek hâlâ elleri gözlerinde,

Yağmur mahcupça sırırken, Bulut kızını da öperek "Bini." dedi
ve Çiçek omuzlarını sarıarak "Oh sonunda." diye iç çekti. İkili kâr-
dayarak kızlarına bakarken, onlar için hayat çoktan normale dönmeye
başlamıştı.

Bulut, Çiçek Hanım'ı itina edip yüzünü yolarken, banyodan neyle
sesler ordaya sızıyordu, kızıyla banyodan çıkarken çekinerek kendine
doğru gelen kadına gülmüsedı adam.

"Gülmüsemi seviyorum." dedi Yağmur'un kızaran yanakları
bakarak.

"Özür dilerim ben..." dedi kadın her defasında olduğu gibi ilk
seslesine dönerek.

"Özür dilerim ama ben de seni çok seviyorum, diyecaksin biliyo-
rum."

"Hayır." dedi Yağmur şaşkınca. "O zaman sana şışım diyecек-
sin." dedi adam inatla. Çiçek kıkırdamaya başladı, Yağmur kızarmaya.

"Anne yine kızardın." dedi Çiçek keyifle. Yağmur yanaktındaki
sekalığı dokunarak ürperirken, "İğrenc bir ikili olmuşsunuz." diye-
cek huzla lavaboya yöneldi.

Çiçek, "Baba, annem bize neden kızdı?" derken, Yağmur banyo-
nun kapısında durup içkiye dil çıkardı. Bulut deşçesle kalktığı uyku-
sunun yerini hucura teslim ederek keyifli kahkahası kadının kulakları-
nı okşayarak, bedenini yatırdı.

Onu seviyordu, onu gerçekten çok seviyordu. Yağmur ve bedeni
unutmak isterken, kalbi bunu hızlı atışlarıyla defalarca hatırlatıyordu.
Onu seviyordu.

Güzel bir okuma müsemmesi geçirmişlerdi okulda, eve dönüş
yolunda bunu kullanmak için ani bir kararla lanaperka giymeye karar
veren adam, Recep'e işaret verdi. Hava çok güzeldi, Çiçek üzerindeki
pen elbisesiyle gerçek bir peri gibi oradan oraya sekerek eğleniyor,
ceçilli oyuncakları binerek bu anın keyfini sürüyordu.

"Anne acıklım." dedi mızıkalanarak.

"Yolun karşısında bir restoran var, oraya gidebiliriz." dedi Bulut
kızının elini tutarken.

"Olur." dedi Yağmur heğünü kızına ayırdığını belli ederek, luno-
parktan çıkışlarından koruma ordusu da onlarla birlikte hareketlendi.
"Hadi." dedi Bulut trafik çıkışlarını bakarak. "Tamam siz geçin geli-
yorum." dedi Yağmur çantasıyla oyalanırken, telefonunu nereye koy-
muştu? Kızıyla konuşan Bulut ve konumalar karşıya geçerken, ışıkar
yanınca Rıza ve Yağmur geride kaldı. Tekrar kırmızının yanmasını
çeklerken, "Baba asam kaldı atın üstünde." dedi Çiçek hıysızlanarak.

Bulut, Recep'e bakarak "Asasını alır mısın?" diye sүйüldü karşı
jeride, genç adam önce Yağmur'u sonra Bulut Bey'e bakıp, başıyla
enayledi.

Yağmur hıysızca sokulurken, heyheyle tepesine çıkmıştı he-
men. Nerdeydi bu lanet telefon, notlarını ona kaydetmişti. Çantasını
yıce kuralamaya başladı.

Bulut ve Çiçek konuşarak karşıya geçerken, adam anı bir fıs ses duydu. Kalbi dururken emesinden omurgasına bir ürperte yayılan Bulut aniden arkasına döndü. Önce çantasına kucaklayarak yola ucan karısına, sonra fren sesinin sahibi olan arabaya baktı.

Siyah bir Çip hazla geliyordu. Gözleri keskindi Bulut'un ve anı içindeki gözükülü adamın kim olduğunu gördüğünde soluk almayı bırakı.

"Yağmur..." diye korkuyla haykıranak yola atıldığında, Yağmur gülümseyerek başını kaldırdı. Keyifle elinde tuttuğu telefonu bulduğuna sevinerek gösterirken, bir şey hissetti ve başını yana çevirirken, bedenine aldığı sert darbeye ince, naif bedeni havalandı. Bir tıy mısali rüzgârı kapılemesine savruldu. Seçimi yüzünü dövenken gözleri bir ara kocasını ve korumaların kucaklamaya çalıştığı kızını gördü.

Korne sesterine karışan bir şeylerin kılma sesiydi havadaki uğultu. Yağmur ayakları yerdens kesilirken, derin bir soluk aldı. Beyni uğuldayarak boşalırken, kulağına vuran anı fren sesi beyinde yankılanarak gözlerini sımsıkı kapamasını sağladı.

"Allah'ım, sen büyüksün. Sana uğunırım." dediği anda bedeni yere serçe çaptı. Ve kulağına vuran kocasının çığlığıyla, kızın ağlayan haykışları arasında kemiklerinin kılma sesiydi. Acı yoktu henüz, sadece darbenin sersemletici etkisi, sağlı bir perde gülenne çekildi. Göğsüne bir eğin saplandı, bir demir sanki göğsünden grip simından çıkımsı gibi acıdı bedeni. Başının bir tarafından tutulduğu ve sıcak bir tene yaslandığını hissediyor ama üzerine tonlara ayrılarak bağlanmış gibi bükülen gözlerini açamıyordu.

"Yağmur..." diyordu Bulut sürekli, cevap veremiyordu. Yağmur son bir çare elini kaldırdı ama daha ona dokunmadan bileği cansız bir el parçası olarak yere serildi.

Hastalık da Allah'tandı, kaza da. İnsanoglu bunu bilemedi. Veren de o'ydu, alan da, bize emanet gelmi sahiplenmek gibi bir hürmet-iş gibi bizim gençlerimizde vardı. Sanki hiç olmeyecekmış gibi şifanın pesinde koşarken, ufakık bir anda öleceğimizi unutuyorduk. Ya da çok sağlıklıyken ufakık bir kaza ya da baş ağrısından can teminden kopye-yorduk.

Kader denen çizgi, bir insanın alına doğmadan yetmiş yıl evvel yazılırdı, insanoglu senelerce önce yazılımsı yazgıyı değiştireceğini sanarak, aldanmaya devam ederdi.

Hayal bu ya, sanki yaşam elimizdeymiş gibi yaşamının planını kurar, geleceğe hayaller dizerdik.

Bulut ellerinin arasında son nefesini tüketen kadını için acı acı haykırarak çırpırken, konulara cıvıfına etten bir duvar örmüş, Recep anının içinden karga tulumu çıkardığı Hakan'ı kelleçeliyor, diğerleri ambulansı arıyor, Çiçek annesine atılıyor ama izin verilmiyordu.

Umutsız gözlerle yerde kanlar içinde yatan kadına ve çaresizce haykırın adama bakıyordu başlarına toplanan insanlar ama kimseden yardım gelmiyordu...

KADIN GÖZYAŞLARI ESİĞİNDE DOKUNMUŞTU BU SATIRLARA O GECE, İÇİ ACIYANAK VE SİYİ ANDA GURURLA DOLARAK İÇİMİŞTİ AĞRI HECERİNİ HER SATIRDA.

Ölüm...

Oysa iki hece...

Hayallerimi yıkımsı, hem de kaç gece...

Oysa kaç devrimleyecek gibi üst üste yığılmış hepsini, yığılna ve özeriyle.

Ne bir şairin şiirinden almışım umutların alacasını, ne de bir şarkının mavisinden yaramaz boksıların, sadece senden almışım; senin yağmur bakışlarını toparımsa...

Ne dua etmişim seni isteyerek, ne de dilek dilemişim.

Öylesine, bir anda gelmişin gecenin içinden...

Bir pen gibi,

İleri gibi,

Öyle aniden...

Bir satırık cümlemin hatırıma kalmaya gelmişin oysa yürecğim dünden destan yazmaya başlamıştı sana!

İki defa ümitsizim bedenim biziın karşısında. İlk defa saklanmak istemişim karışlığını arkasına. Nasıl bir ümitsizim bende ki, ilk defa varsılıyordu yürecğim yerinden tek bir bakışla!

İçimde birbirine karışan duygular, yer değiştiren künem, yerinden çıkacak gibi dövmem nabızım, ilk defa bir bakışla birbirine karışmış aklım.

Bir gecede aniden...

Oysa o günden sonra nereye akışın belli değildi benden kopan zamanın.

Her an aysıklanacak gibi eğreti duruyordu yerinde çırpınan kalbim...

Sonra solğunla nemlendi evim, tenim...

Kokunla canlandı dört duvarımdaki mazim. Her sabah başucumda durmaya başlamıştı gün ışığına vuran hayalin...

Ufaklık bir "Güneydin"ın değil miydi bende yaşamın varlığını hissettiren?

Bakardım gözlerimi kırpmadan sana, sen fark etmezdin beni ama ben nereye baksam seni görmek istercesine izlerdim gözlerinin izini.

Sonra tutmadı elim ayağım bir anda, ne zaman baksan yıkılacak dağ gibi deprem vurdu içimdeki kente.

Acı dokununca yüreğe, söz olup akımyordu dillere.

O yüzden de tuymayan dizlerim...

Bir anıydı gözlerine dalıp gitmelerim,

Sanki lâl gibi susup kalmaları...

Ölmemden değildi, çaresizliğimden, anlamadım.

Oysa anlatmalıydı sana bakışların ne kadar içime işlediğini,

Her hoca düğün adı olmuştu adının baş harfi,

"Gitmesin, bitmesin, bu sefer kırılmasın hayalim" diye kaç gece aptan senmeye ellerimi.

Oysa aşka engelli doğmuştu yüreğim, sevmeye, hissedemeye sarırdı buzlardan eritiğini yüreğim.

Yemin ederim senden önce hiç konuşmadı aşkı dilim.

İlk sen konuşturdu yüreğimi, sen öğrettin hayal kurmayı.

Hen de giderayak, yaşamaktan vazgeçmiş, herkesi unutmayı meylenmiş ve her şeyi plana oturmuş, beni yok saymış şekilde.

Oysa sana bakışın zaman ne şarkılar çaldırı zihnimde, ne romanlar senaryo olup dizilirdi hecelere.

Kal be sevgili, ya dur bir nefes ötemde, ya da götür beni de gittiğin yere.

Oysa masallara inanmam seninle başladı.

İmandır bu yüreği çocukluğumdaki gibi sonu güzel biten masalları.

Hepsi seninle geldiler bak! Neşem, kederim, aşkım, ecelim.

İçime her döndüğümde, gözümün içine bakıp her güldüğümde, gözümü kaçırıp içime her ağladığımda, her zaman Rabbim "den seni dilediğimde..."

İlk küşüşümdü...

İlk kopuşumdu...

İlk barışmamı...

Aşka dair ne varsa seninle geldiler içte...

Gitme sevgilim, ya beni de götür, ya da bir nefes ötemden gitme...

Seni gördüm rüyamda yine,

Oysa bir melek masumluğunda yanımda uyuyordun yine...

Dokunabilecek kadar yanımda,

Gitme diyecek kadar yanımda,

Umuma diyecek kadar yanımdaydın.

İçime attığın her çığlığım sanaydı, dudaklarına batırdığım her hıçkırığım sanaydı, yanığıma akıtığım her damla gözyaşı sanaydı...

Uyanma diyeydi sevgilim, huzurundan uyanamamayıda...

Saatli kılınmış içi gibi her gece kalkardım sana...

Saatlerce, güneş tenime düşene kadar izlerdim seni,

Bekmeden, usanmadan, heyecanla ve aşkla...

Beni görüyordun belki de yine rüyamda,

Hayallerimizi...

Umurlarımızı...

Planlarımızı...

Çocukların okullarını, eşlerini ve torunlarımızı...

Belki de harıttan yer seçmek için kavga ettiğimiz ülkeleri,

Beklenmeyen anda gelen sürpriz çocuklarımızı...

Dudaklarında huzur vardı,
Yüzünde buruk bir tebessüm...
Uyan istemedim sevgilim, zaman dursun ve sen hep böyle mutlu
kal istedim...
Uyanıp unutmaz, boş boş gözlerine bakma, korkup kaçma istedim.

Her gece saat gibi kurup zamanı, uyanıp defalarca örtüm üstünü,
Sakladım dudaklarını: nefesim üşütmesin diye dokunmadım te-
nine...
Değmeden kokladım saçlarının yelini,
Gözlerimi sıkıca kapatıp ezberledim teninin engebelерini!
Sen bilmesen bile, her gece yüzüne bakarken içime vurun acının
vuruşu bambaşka dokundu yüreğe...
Öylesine âşık, öylesine gururlu, öylesine ürkekçe...

Gidişinin bana öğrettiği başka, yazdıkları bambaşka,
Ama...
İçimdeki savaş: aşkın, işte o paramparça!
Öyle hemen kabullemek yok gidişini, vazgeçmiş değilim.
Sandığın gibi değil hayatım, yazdığım gibi değil beklentilerim.
Çok uzun zaman sonra bu gece ilk defa hıçkırarak ağlayabildim.
Senin için, korktuğum için, âşık olduğum için ve kaybetmek iste-
mediğim ama çaresiz olduğum içindi gözyaşlarım.
İlk defa sığınmak istedim birinin iki çift yalan sözüne.
İlk defa güçlü olmak gelmedi, kapanıp dizlerimin üstüne hıçkır-
arak ağlamak istedim.
Hani güç sandığım o esaret var ya, işte ondan kurtulmak, avazım
çıktığı kadar "Gitme. Unutma." diye bağışmak istedim.

Bu gece sana soyundu duygularım sevgilim, çimliğiçlak aşkım...
Zırhım yok, silahım yok, saklım yok.
Oysa inanmazdım ben falcılara, cincilere...
İnanmadığımı sandığın her şeye ilk defa bu gece deli gibi bağlan-
mak istedim.

Oyun bitti sevgilim, saklambaç bini.
Gerçekler eve döndü, ölüm dokundu omzuma, yüzüm sana döndü.
Başım eğik, dilim tutuk, bedenim bitap.
Bilsen dünya umurunda değil şu vakitten sonra.

İyi uykular sevgilim, her gece ben sana bakarak uyuyorum, saçla-
rın, tenin, nefeslerin...
Her yeni güne uyandığımda, beni unutmadığını günü kutluyorum!
Kalan günün ne zamansa say; o kadar günlüğüm hayatımda, senin
yakluğunla ben de kaybolurum!
Çekme ellerini yüzümden,
Tanı beni sevgilim,
Bulut, Yağmur'u çok sevdi.
İyi uykular, ben, her gece ve bundan sonra,
ömrüme yalnız seni giyindim.

SON SÖZ

“Sanma ki ömrün varlığından bıracak...
Yaşarken ömrüm seninle can bulacak...
Olur ya Hak talep eder alırsa beni...
Son bakışında gözlerin miras kalacak.”

Müjde Akkanoğlu

’Tahtadan yapılmış bir uzun kutu;
Baş tarafı geniş, ayakucu dar.
Çakanlar bilir ki, bu boş tabutu,
Yarın kendileri dolduracaklar.
Her yandan küçülen bir oda gibi,
Duvarlar yanaşmış, tavan alçalmış.
Sanki bir taş bebek kutuda gibi,
Hayalim, içinde uzanmış kalmış.
Cılız vücuduma tam görünse de,
İçim, bu dar yere sığılmaz diyor.
Geride kalanlar hep dövünse de,
İnsan birer birer yine giriyor.
Ölenler yeniden doğarmış; gerçek!
Tabut değildir bu, bir tahta kundak.
Bu ağır hediye kime gidecek,
Çakılır çakılmaz üstüne kepek?”

§ Necip Fazıl Kısaklırek

SEKİZ SENE SONRA

Gözleri denize dalıp giden adamın geniş omuzları gergindi. Bir harpten çıkım gibi yorgun duran hali buz dağının gizlenen yönüydü. Derin derin aldığı nefesleri biraz titrek, puslu havaya savurduğu buhar kesik kesikti. Hafif yağmur cisimiyordu İstanbul sokaklarında. Denizin üzerinde ince bir sis tabakası belirgindi. Martılar terk emişişi şu anda denizi, gemiler demir almış fırtınadan korkarak, sokaklar sakındı.

"Baba..." dedi arkadan gelen naif ses. Sarı saçlarını rüzgârda savurarak, henüz şekillenmemiş dalgalı göğüsünü rüzgâra kapımadan koyuyordu ona doğru. Annesinden miras kalan mavi gözleri endişeyle parlayarak, "Neden arabada beklemedin, bir sıkıntı mı oldu?" diye soruyordu. Sesi, duruşu, bakışı, zıkkını, Bulut'a olan düşkünlüğü anesinden bu kızı miras kalıyordu.

Çiçek her zamanki düşünceli haliyle uzandı, babasının aklını konuk olmaya başladığı saçlarına tutunan damlaları eliyle silkelidi. Bulut kızına uzandı, canına, en büyük gururuna, en çok değer verdiklerinin başını geçen kıymetlisine, artık eskisi gibi bir parmak değildi. 15 yaşında geçen kız adayına sımsıkı sarıldı. Daha pimdiden 1.60 küsur boyunda, yaşatlarından olgun ve düşünceliydi. Çiçek babasının boynuna sarılarak güldükler gibi öpti yanından. Bulut kızını kanatlarını altına alarak sinesine çekti sıcaklığını ve yağmurdan korumak istemesine kolunu başının üstünden vererek denize baktı.

"Yağmur yağıyor..." dedi usulca.

"Sen ne zaman Yağmur desen, ben üstüne şır yazmak istiyordum baba... Öyle içten söylüyorsun ki..."

Bulut kızının burnunu sıkıti haylazca. "Annenin adına çok şır yazıld, ben de yazmak isterdim ama yetemeli değilim."

"Sallama baba, not defterini kaç kere okudum."

Kızınmış gibi bakan adam kaçamak bir yanıtla, "Okul nasıldı?" dedi hermen yanlarında park edilmiş araca yönelendirirken.

"Her zamanki gibi..." dedi Çiçek yerine geçip emniyet kemeri takarken. Sarı saçları hafifçe ıslanmıştı, yüz gelecekte güye ama ne yağmur toprakları kopmak istiyordu ne de haza yeli İstanbul'dan. Yağmur bulutu ve toprağı esir almış bırakmıyordu.

"Sen ne yaptın o işi? Baktın mı o yakışıklı adamın kulaklarını?" diye sordu ciddiyle.

"Sen..." diye kızına ters bir bakış atan Bulut'a kızınca bakan Çiçek, "İki tane de çekseydin benim yerine..." diye kiskançça homurdandı.

"Çiçek?" dedi Bulut kızlarını çatacak. "Sen nereden biliyorsun o adamı?"

"Telefondaki konuşurken duydum seni. Ayırın teyzem çok kızacak baba. Bir süre de konuşmayacağına bahse girerim."

"Çekceğiz yapacak bir şey yok."

"Öyle..." dedi Çiçek. Sonra sesine biraz hüzün ourdu, ahsamıyordu bir türlü buna. Keşke annesi hızı gibi yetişebilseydi çocukluğundaki gibi her soruna, keşke ilk derdini, sıkıntısını annesine anlatabilseydi. Keşke her acısını paylaşılabileceği annesi olsaydı yanında. Olsun, babası vardı. Onun her şeyine yeten adam, hem anne hem baba olan adam, ona da teyzesine de yetirdi.

"Annem duymuş olsaydı bu konuşmayı kesin sana kızardı; değil mi baba?"

"Bence annen bana destek çıkardı, aforin kocama diye ödöl bile verirdi. Yağmur zeki hareketlere bayılırdı."

"Ben hiç öyle hatırlamıyorum baba, annem sinirlenince evi tepemize yıkardı. Östelik seni gözleriyle korkuturdu, bir açardı mavişlerini, sen sus pus olurdu..." dedi maziye anıp kırdıdayarak. Sonra da mavi gözleri doldu arkasından, o günlere dönmeği o kadar çok istirdi ki.

Bulut aracı çalıştırdı, yola çıktıklarından beri yağmur baya ıslanmıştı. Çiçek gözlerini dalgınca cama odaklamış, Bulut silceklerinin hızına yetişemediği yağmur suyundan yola bakıyordu.

"Ayarlanmaları yaptın; değil mi baba?" diye sordu Çiçek merakla.

"Biliyorsun amcam geçen sefer seni ciddi şekilde uyarmıştı."

Bulut suçlu bir çocuk gibi direksiyonu yana kırarken, kabahtatlı lahve gözlerini kaçırdı. Onun bu umursamaz halini gören Çiçek çileden çıkarak, "İnanmıyorum sana baba, her seferinde bunu yapmaktan vazgeçmiyorsun. Amcam haklı, sen ciddi çok kincisin. Yazık ya, biraz ınsafı ol."

Dudaklarında gizli bir tebessüm dalgalandı ve o anı düşündükçe çinden kabahtatlar atan Bulut, "Hiç de bile, unutmaz olamaz mıyım?" diye bahanelere sarılı ama Çiçek yemedi.

"Hayır olamazsın. Bilerek yaptığna adımın Çiçek olduğu kadar eminim. Yazık Su yengeme, yine aranızda kalacak. Annem olsaydı..."

"Tamam tamam, başlama yine annem olsaydı sana buna fena ödetirdi muhabbetine..."

"Sadece ödetmez, cezalandırır da," dedi Çiçek üzüntüyle. "Annen yerine sana cezayı bu sefer ben vereceğim."

"Bak sen sıpayı, büyümüş de babasına kafu rutuyor, hem de kim için."

"Amcam için," dedi Çiçek kollanını göğsünün altında bağlayıp inatçı çenesini havalandırarak.

"Annesinin kızı," dedi Bulut, Yağmur'un minik kopyasına dönen kızına sertçe bakarak. "Merak etme, annen yerini senin gibi bir cadıyı bırakır, ondan aşağı kalmıyorsun. Babayı azarlamak da nereden çıktı?"

"Çünkü çocuk gibi davranıyorsun baba, yazık ya adama her seferinde aynı şey..."

Eve geldiklerinde Çiçek suratını asınca, Bulut gönlünü almak için biraz esnek davranmış. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmezdi sonuçta ve evdeki cürcanıyı düşününce, yüzünde güller açtı.

İkili yardımcılar Hare'nin açtığı kapıdan içeri girdiğinde duyduğu sesle, irkildi. Bir vazıo maydu o? Yoksa bir çerçeve mi? Neyse ne, yerine yenisi gerekcekti.

Salona giren Bulut boğazını temizledi. Adı gibi gözlemlerinden ateş plüskörten Ateş, merdivenleri koşarak inerken hırsıyla, hızla döndü. Bulut'un yüzünde çalşılması bir boş ifade vardı.

Ateş kardeşinin amacının masum görünmek olduğunu söyleyebiliirdi. Bunu yemedi. İşareti parmağını tehditle kaldırarak, "Her seferinde bunu bilerek yapıyorsun değil mi? Ben ne zaman burada kalsam, aynı başlangıç," diye kükrledi öfkeyle.

"Ateş sakin ol, kafan," diye kocasının kafasına uzanmaya kalan Duru Su, üzgünce kocasına yaklaştı. Ateş öfkeyle karısına bakarak, "Sen de savunma şunu, ne zaman burada kalsam karısına beni hatırlatacak bir şey bırakmayı akıl etmiyormuş gibi davranıyor."

"Eştüğünallah abi, o nasıl söz? Ben düşmanın mıyım, neden böyle bir kötülük yapayım ki?" dedi Bulut masum bir tonda.

"Toprak, inadın kurusun, kimin sözsün, vicdanının sızlasın," diyen Ateş dişlerini sıkıp içinden de küfrediyordu.

Duru Su kocasının peşinden buz torbasıyla giderken, Toprak'a başını sallayarak "Vicdansız" bakışları atmayı ihmal etmedi. Koltuğa oturan Ateş, baba kızın suçlu suratlarına azarlar bir ifadeyle baktı. Estetikacı hainler, suratına bile kalmıyordular. Ateş bakışlarını merdivene çevirdiğinde, Bulut karısının çığlığını duydu.

"Ben gitsem iyi olur," dedi clindeki simit poşetini kızına teslim ederken.

"Baba videoyu açman gerekiyordu. Açmadın mı?" dedi Çiçek kızınca.

"O zaman bu manzarayı göremezdim," dedi Bulut zekice, sırıyordu.

"Kendi yapmadığını karına yaptırarak kadar korkaksın Bulut Toprak," dedi Ateş hırsıyla.

"Öyle diyorsan, öyledir abi..." dedi Bulut keyifle ve Ateş yerinden fırlayınca, tazi gibi koşarak merdiveni çıkmaya başladı.

Çiçek vicdan azabı eşliğinde "Amca, benim hatırım için, lütfen," dedi üzgünce, dayanmadığı minnös bakışlar Ateş'in öfkesini dindirdi, bir duru mavis öfkesini söndürmeye yetmişti.

Panikleyen Bulut odasına girdiğinde devletçe kapılmış olan Yağmur'la karşılaştı. Kadın yataktan fırladığı haliyle odada deli danalar gibi volta atıyordu. Bir elini başına koymuş, diğerini titreyerek kocasına uzatmış, "Bir adam gırmış evimize Bulut, üstelik çıplak uyuyordu," dedi panikle. Titriyordu korkuyla.

Bulut ağzının içinden kendine küfrederken, onun kalkıp merakla her zamanki gibi evi gezereceğini unutmıştu. Bu bilinçli değildi işte, sadece biraz daha uyanmaz diye ummuştu.

"O adam benim abim hayatım, adı Ateş."

Yağmur şaşkıncı saçlarını kurcaladı. "Ya, burada kaldığımı bana neden söylemedin ki?"

Bulut karısının saçlarını düzelterek, "Dün gece söyledim ama sen uysun sanırsın," dedi geçen sekiz senede hep söylediği gibi!

"Allah'a şükür asil dehşeti yaşamadan geldim," demeye kalmadan, Yağmur bir anda kasılıp kaldı. Ateş'in korkusundan asil şeyi unutmıştu belli ki. Bir anda korkudan büyüyen mavi bakışlarını karına çevirdi, minik göbeğine. Yani altı ayı göre minik duran göbeğine.

"Bu... Bulut..." dedi konuşmayı unutmış gibi. Şiş karnına bakarak, dokunmaya çekindi. Titreyen elleri havalandı ama karnına dokunmaya çekindi. Sanki içinde bir canavar vardı! Tatlı bir canavar. Bir sağa bir sola kayıyordu buluk gibi.

"Ka... karnıma bir şey olmuş."

"Evet, altı ay evvel oldu, kader işte. Bir gecede patı..."

"Bulut..." dedi kocasının sakın haline öfkelenen kadın. Bu adam neden bu kadar sakindi?

Adam sekiz senedir her sabah bu halini çektiğinden artık nişete bağlamıştı, başışıklığı olduğunu bilmedi Yağmur. Korkuyla kekeleyerek "Ka... karnım şişmiş, bir şey olmuş doktora gidelim." dedi panikle. "Bir gecede karnı şişmez kimsenin! Kiloya benzemiyor bu!"

Tam da bir gecede olmuştu ama bunu ona söylemedi Bulut, bunun yerine karısının yanına gelip kendisine çekerken "Zaten her ay doktora gidiyoruz hayatım, merak etme sen..." demeye kalmadan yeniden karnında bir şey balık gibi kıpırdanınca, iyice dehşete kapılan Yağmur "Karnımda bir şey var, oynuyor. Yemin ederim oynuyor." diye olduğu yerde zıplayarak çıyıklamaya başladı.

Her sabah fare görmüş çocuk gibi bunu yapmaktan vazgeçemeyecekti, hayır bebeği bir şey olacak diye korkuyordu adam. Yağmur elini karnına sümeye korkuyor. Bulut onu yatıştırmak için çabalıyordu.

"O şey bizim oğlumuz tatlım ve yaklaşık bir aydan biraz fazla zamandan beri hep seni ve beni tekliyor." dedi sakince. Ellerini tuttu ve kendine çekerek zıplamasını noktalamıştı.

Kocasının kolları arasında sıkışıp kalan kadın "Bulut..." diye inledi. Bulut karısının titreyen elini alıp şiş karnına koydu ve bebeğin o minik tekmesini hissetmesi için beklerken "Bak gördün mü?" dedi sakince. "Hisset onu, bu bizim parçamız."

"Korkuyorum." dedi Yağmur karnına dokunurken, sonra gözleri kolundaki künyesine kayınca, karnındaki bebeği bile unutmak, ağrı çokla açıldı. "Yağmur Dağı, 34 yaşında Bulut Dağı'nın her şeyi." yazıyordu. Dehşet bir tutulma kocasını ittirerek aynanın karşısına geçip yüzüne baktı. Pek değişim yoktu, biraz daha büyük duruyordu ama kilo almış, kocaman bir göbeği oluşmuştu. Sonra birden kocasına baktı, gözlerinin kenarında minik kırışıklar vardı, saçlarının yanlarını da aklar oluşmaya başlamıştı.

"Bulut, neler oluyor?" dedi korkuyla aynadaki aksine bakarak.

"Her gün hafızanı yeniden kaybediyorsun." dedi adam karısına sakince yaklaşıp.

Onun dediğini anlamayan kadın bilekliğindeki rakama takmış baldı kocasının burnuna dayayarak. "Sekiz sene fazla yazıyor burada, ölmedim mi?" dedi nefessiz kalarak.

İçinden şükreden adam keyiflendi, "Ölmedim meçlegim, yaşama svaşını kazandım." dedi her sabah sabırla söylediği gibi.

"Gerçekten mi?" dedi nemli kırıpkırlarını kırıştıran Yağmur.

Bulut arkasına geçti, ellerini beline sardı ve karnının üzerinde birleştirerek, çenesini karısının başına yasladı. "Bak buradayız, kocaman bu aileyiz. Ama sana kötü haberlerim var."

"Ne oldu?" dedi kız kalbi hızla çarparken.

"Çiçek büyüdü? Korkma onu gördüğünde olur mu? Onu görünce şaşırırsan da, bunu fazla belli etme, artık biraz alıngan. Ayrın okulunu bitiriyor bu sene, kocaman kadın oldu ve Mahru ablamız evlendi."

"Ben neden bilmiyorum?"

"Biliyorsun, her gün tekrar öğreniyor ve her akşam uyuyarak tekrar unutuyorsun."

Gözleri sislenen kadın suratını asarak kocasına döndü, ellerini göğsüne koyarak. "Çok zorluyor muyum seni?" diye üzgünce sordu.

Onun üzgün halinin aksine adam mutluluk burnuna hamusu sürttü. "Hayır, her sabah yarım saatlik bir seans oluyor, sonra her şey eski düzenine dönüyor."

"Peki buna alışabilecek miyim?" dedi karnında kıpırdanan şeyi şaşkıncı bakarak. Hâlâ kıpırdanmasından korkuyordu.

"Sanırım sen alışana kadar, o doğmuş olacak." diye gülümsedi adam, kızaran yanağına dokunarak.

"Ve unutacağım onu yeniden..." dedi kadın hüznle. Yüzü asıktı, kıyamazdı adam ona.

Asıl yüzünü yukarı kaldırdı, "Ve ben hiç bıkmadan hatırlatacağım her gün yeniden söylemiyorum sana." Karısının yanağını öptü. "Şimdi kahvaltı vakti, Duru Su hazırlıklarına bakıyordu ayıp olmasın."

"Burada mı?" dedi gözlerini inice açan kadın.

"Ateş burada olduğuna göre." O çıplak adam aklına gelince

Yağmur utançla kızardı. Onu yataktan fırlarken görmüştü, altında eşofmanı vardı ama üzü tümamam çıplaktı. Ve iriydi ve her yerinde yara ve dövme vardı.

"Dün geldiler, akşam birlikte yemek yedik."

"Ben gördüm mü onları?"

"Evet."

Allah'ım ona sanki bir yıl geçmiş gibi geliyordu anlatıldığı her şey keza bu anları senede bir defa mutlaka yaşıyorlardı.

Kamına baktı Yağmur merakla, sağa döndü sola döndü, kendini inceledi. Bebek tekrar kıpırdanınca korkuyla yerinde cırlayan kadın, arkasında duran adamı göremedi ve koluyla ona sertçe vurdu.

Czgünce: "Özür dilerim." dedi. Adam gözünü ovuştururken, "Be-beğin kıpırdanmasına alışmam zaman alacak sanırım." diye homurdandı.

Bulut katısına uzandı, "Sen iyi misin?" dedi kolunu ovuşturduğu yere bakarak.

"Ben iyiyim, iyiden de iyiyim." dedi Yağmur yaşadığına ve bebeğine sevinerek. Nazik parmakları adamın alındaki saçını düzeltti ve yüzünü kendine çekip acıyan gözünü üfledi.

"Sen nasılsın?"

"Bilmem. Sanırım çift görüyorum, iki dudak, iki göz..."

"O da bir şey mi, ben kendimi hamile görüyorum Bulut." dedi gülerек. İyile normalle dönmeye başlamıştı, sükür.

Adama uzandı. Gözlerine dikkatle baktı. "En son Çiçek'in müşameresine gidecektik, gitik mi?" dedi kadın, son hatırladığı minik kızını peri kostümleri içinde göreceğinin heyecanıydı.

"Gittik," dedi adam yine o anı hatırlayarak. "Sonra o Hakan'ın bacaklarını ve kollarını kırdım, artık yürüyemiyor. Öldürmedim, dede'nin kızının hiyolojik babası." dedi tabii.

"Eee sonra ne oldu? Şey ben unuttum sanırım." Düşündü ama hatırlıyamadı.

"Sonra sana araba çarptı." dedi adam hüzünlü. O an aklına ne zaman gelse nefes alamıyordu.

Kanlar içindeki hali, öldü sandığı hali, günlerce komada yatmış halleri hiç görmeyecekti gözlerinin önünden.

İlini saçlarına daldıran kadın, "Gerçekten mi?" dedi hayretle. Sanki bir roman okuyordu adam ona ve en heyecanlı yerine gelmişti.

"Yok ben uyuduyorum." diye huysuzlandı adam, o anı hatırlamıy-
yı sevmiyordu.

"Çok üzgünüm, korktum mu çok?" dedi kadın kendini unutup ada-
mın hüzünlü gözlerine bakarak.

"Üç ay komada kaldın, sence o zamanda halay çekmiş gibi mi
dunuyorum?" dedi konuyu kapatmak isteyerek.

"Bilmem çektin mi, göremedim ki." dedi kadın nazıca. Adam
huysuzca homurdanınca yanağına dokunarak "Sonra?" dedi sanki ka-
liteli bir film izliyor gibi ya da güzel bir kitabın sonuna merak eder
gibi sorarak. Yağmur hiç birini hatırlamadığı için sıkıntı duymaması-
yocdu.

"Sonra beyninin ön bölgesine darbe aldığın için, ciddi bir sıkıntı
çıktı. Önce doktorlar korktu, ameliyat üstüne ameliyat geçirdin." Yağ-
mur başına dokunarak, ameliyat izlerini parmaklarının ucunda hissetti.
Kocası ciddiydi. "Ama bu sıkıntı iyi anlarda bizim hayatımızı da
değiştirdi. Artık hücrelerin ölmüyor, beynin kendini silmiyordu. Yani
ölüncü..."

"Sorum ne?"

"Sen her gün o günü yaşıyorsun Yağmur."

"Elli ilk öpücükteki kadın gibi mi?"

"Bak onu hatırlıyorsun işte."

"Evet seninle izlemistik unuttun mu?"

"Her gün sıfırdan başlıyoruz güne ve ben her gün bunu anlatıyo-
rum sana."

"Allah'tan seni unutmamışım, ya unutsaydım." dedi Yağmur deh-
şetle kapılıp vuracak bir yer bulamazınca, klini adamın göğsüne vura-
rak.

Bu düşünceyle kasılan ve her zaman bunu söylemeyi unutmayan
kadına sert sert bakan adam ona kasklarını kaldınca "Taş gibisin ne
yapayım." dedi ve sonra kasklarını çatarak "İvet taş gibisin, şu anda
heapladığıma göre kurklı yaşların başında olmalısın ve hülle taş gibi-
sin, sebep?" dedi kışkanc bir tutumla ellerini beline koyarak.

"Sebepten tam karşımda duruyor, her gün kendini sıfırlayan bir ka-
rın var, eğer göbekli olursam beni nasıl tanırsın!"

"Sebebi buyusa iyi..." Sonra birden aklına gelen şeyle "Bana bak, ben unuyorum diye yarımazlık yapıyorsun değil mi?" dedi işaret parmağını kaldırıp tehdit ederken.

"Bunun için fırsat bulabileceğimi sanıyorum," dedi adam edepsizce göğüslerine bakarak. "Malum her gece kendimi hatırlatmam gereken bir karım var, ancak bize kadar gücüm var sevgilim. Sonuçta artık yirmili yaşlarda değilim."

Yağmur kocasının omzuna vurdu seçti. "Uyuz..." Tatlı dudakları ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra o tatlı dudaklar onunkinden dokundu.

"Önce tatlıdan mı başlasak?" dedi adam arzuyla karısını kendine çektiştirken. Her sabah böyle öpmesi için bile bu çile çekilirdi ki. Dudaklarını kışkırtıcı bir öpücükle esir aldı.

Aklına misafirleri gelen Yağmur... "Bekle, bekle..." dedi uzaklaşarak. "Misafirlerimiz olduğunu söyledin."

Bulut burnundan soludu ve kadından öncelikleriyle ilgili bir şeyler humordandı. Mutluluktan sarhoş olan Yağmur gözyaşlarını tutamayarak, kırılganlığını hızlı hızlı kışkırttı. Bulut bunlara mutluluk gözyaşları olduğunu biliyordu ama yine de navislerinin sislenmesini istemiyordu.

"Sana bayılıyorrum," dedi Yağmur aşkla.

"Sana aşığım," dedi adam ve devam etti "Sadece bayılıyor musun, aşık değil misin?"

Adam genç kadının ağzını derin, tutkulu bir öpücükle ele geçirdi. Aynı oldukları her saatin her dakikasında onu ne kadar çok özlediğini öğrenmesini izini veriyordu. Bir müddet sonra, Yağmur başını kocasının geniş göğsüne yasladı ve hoşnut bir iç çekiş "İyi ki hayalimdeyim," dedi dua eder gibi.

"İyi ki hayalimdeyim," dedi adam her gün şükrettiği gibi.

"Bulut..." diye nazlı nazlı adını sayıkladı Yağmur. O ne zaman böyle adını seslense, adamın bir yerleri şaha kalkıyordu. Ve bunu bilen Yağmur elini cilveli bir şekilde genç adamın göğsünden aşağı indirdi ve kırılganlığının arasından arzıyla ona baktı. Şu bir parçası genç kadının imasına bakarken "Şu işini diyorum, entelemek, ben acıktım da..."

İnce bacaklarından birini kocasının kalın bacaklarının arasına

girdirdi ve kulagina bir öpücük kondurmak için ayskoçlarında yükledi. Göbeğiyle adamın bedenini azıcık iticile se aldırması. Akşama kadar o göbeğe nasılsa alınsak. Dili hassas kulagının kenarını izleyen adamın, "Madem hamile bir kadını, o zaman aşermeye hakkım almış," dedi arzıyla.

"Hımm, tatlıya mı aşerdin sen de?" diye sordu adam arsızca.

"Kocalık vazifelerini hatırlatmak zorunda değilim, değil mi?"

İşte şimdi, bu daveti görmezden gelemezdi. "Sanırım kahvaltı biraz bekleyebilir, burada karısını ulvi bir şekilde her gün kendini hatırlatması gereken bir adam var..." Ve güzel, unutkan, hamile karısı tatlı isiyor."

"Öyle," dedi kadın tatlıca onaylayarak.

"Öyle," dedi adam ve aç bir şekilde esir aldı. Tatlı satışmaları öpüyor, sırayla teslim olup tekrar devam ediyorlardı.

Bulut ellerini onun yeniden öğrenen bedeniyle doldurdu. Her şehvetli kıvrımı avuçluyor ve yığılıyordu. Genç kadının parmakları kendi başlarına cüretkâr keşiflerde bulundu ve kocasını cesaretlendirencesine inledi. Öpüşmeleri derinleşirken, kadının acıteci elleri pantolonunun düğmesine ulaşınca, Bulut elini tuttu birden aklına gelen şeyle. "Hamilesin ve..." dedi, nefes almak için maddede ediyordu. "Her gece zaten yoruluyorsun. Sabredemez misin?"

"Sanıyorum. Ve tekrar hayata olduğumu hissetmek istiyorum."

Bu sözle adamın tüm benliği yıkıldı ve göğsünden hınlısı yüksek arzuyla bir soluk kaçtı. Onu bundan nasıl mahrum bırakabilirdi? Karnadan ona yaklaşılmayan Yağmur, omurgasını yay gibi gerekerek bedenini onunkinden sürtü. Adam bacağına sürüttüğü bacağı yakaladı, çupak uyluklarının ipeksi hissine ve aralarındaki ayartıcı sıcaklığa ulaşmaya kader durmadı.

"Bir gün beni öldüreceksin."

"Sen de beni," dedi kadın, kalçasını kıvrarak kendini ona bastırıldı. "Hızlanırsan seni öldürürüm Bulut Toprak. Nazlanmak kadınların işi..."

"Hastalığımla bu cinsel istahın gider dememiş doktorlar ama..." dediğinde kadın, "Kapat cenneti de işine bak," diyerken ona sokuldu ve öperken gülen adama sımsıkı sarıldı.

Sonrasında her şey, her soran unutuldu. İkisi birlikte hareketlendi,

Yağmur Bulu'lu Unutursa

Bir amaçla ve telaşla birleşerek. Tüm kıyafetlerin can sıkıcı katmanlarını kenara ittiler. Bedenlerinin ısınıp birbirlerine sundular, aralarında hiçbir şey kalmayınca kadar birbirlerini soydular. Hem de hiçbir şey. Ve adam sahip olduğu en değerli varlıkla kendini bütünlerken, en sonunda kendini sonsuza kadar ait olduğunu bildiği o sıkı, ıslak, tatlı yerin içindeydi, evinde. Ve sabırsızlanan Yağmur huysuzca homurdanarak tımkalarını omuzlarına geçirip, onu daha yakınına çekti. Her şeyiyle onunla birdi artık, sonsuza kadar.

Ve son... Mutlu sonsuz onların olsun.

Biraz hayalsi, biraz masalsı, biraz da *olmaz deme olur valla* gibi bir son oldu. Gerçekler de vardı için de, hayaller de. Biraz bizdendi, biraz hayalimizden çıkma... Yani tıp bile beyne gelince sırası, susuyor, sırnı kimse çözemedi diyor nörologlar...

Yani tıbbın çözemediği sırnı biz mi çözeceğiz? :D Dilerim mucizeler hiç bitmez, dilerim çıkmaz sokakların her zaman çıkış kapısı olur. Duâlar bitmedikçe, Allah'tan umut kesilmedikçe, mucizeler olacak. Allah herkesin derdine derman versin ve uyuyan dertlerimizi uyandırmasın. Hoş kalın, esen kalın, benimle kalın, yeni hikâyemizde birlikte olmak dileğiyle, hoşça kalın.

